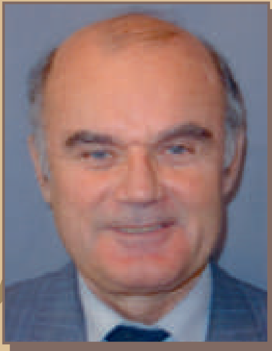
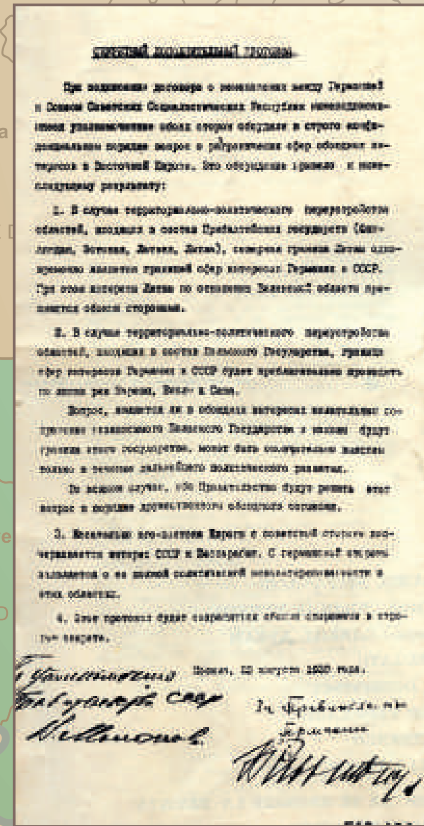


23 decembrie e ziua de naştere a lui Valeriu Graur… Mişcarea de Eliberare Naţională din Basarabia îi datorează multe. La sfârşitul anilor '60 - începutul anilor '70 ai secolului trecut, când cei cu conştiinţa românească fuseseră parcă cu toţii decimaţi, puşi la zid, deportaţi, închişi în spitale de psihiatrie (cine se considera român sau afirma că limba pe care o vorbeşte e română, era declarat „nebun" şi „tratat" cu sila, până era transformat într-o epavă umană), iată că un grup de basarabeni - Gheorghe Ghimpu, Alexandru Usatiuc, Alexandru Şoltoianu, Valeriu Graur - au încercat să constituie Frontul Naţional Patriotic, o mişcare de rezistenţă naţională, care-şi avea drept scopuri supravieţuirea românilor basarabeni ca naţiune, informarea opiniei publice internaţionale despre fărădelegile comise de sovietici în Basarabia, şi - ca program final - unirea pământurilor româneşti de la Est de Prut cu Patria - Mamă România

Nicolae Dabija

Am scris aceste articole pentru că am simţit că nu pot şi nu trebuie să tac, atunci când am văzut uluit cum cei responsabili de destinele României nu-şi fac datoria sau, chiar mai rău, acţionează în detrimentul interesului naţional suprem, pentru că mă doare problema basarabeană, pentru că aud cum bunicii mei, asasinaţi de ocupantul sovietic, îmi vorbesc de dincolo de mormânt şi îmi cer să nu tac şi să nu uit dreptatea lor batjocorită, pentru că simt aţintite asupra mea privirile pline de reproş ale zecilor de mii de victime inocente ale sălbaticei represiuni sovietice, pentru că sunt solidar cu sutele de mii de basarabeni, bucovineni şi herţeni trecuţi prin gulag, prin deportări, prin jefuirea averilor, prin calvarul bejeniei prin degradări şi umilinţe, victime, care nici astăzi nu au primit reparaţii morale pentru suferinţele lor, pentru că problema basarabeană îşi aşteaptă încă rezolvarea.

Valeriu Graur



DE TE VOI UITA, BASARABIE...

VALERIU GRAUR

VALERIU GRAUR

DE TE VOI UITA, BASARABIE...



VALERIU GRAUR

DE TE VOI UITA, BASARABIE…

Basarabenilor militanţi, care au luptat pentru eliberarea de sub ocupaţia sovietică şi s-au sacrificat pentru cauza reîntregirii neamului românesc şi a teritoriului naţional.

Coperta 1. Copiii basarabenilor deportaţi în Siberia
Coperta 4. Facsimil după Protocolul adiţional secret al Pactului Ribbentrop-Molotov

Cartea apare cu finanţarea Consiliului Naţional al Reîntregirii. Preşedinte fondator Mircea Druc.

Sub egida Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina.

Autorul aduce mulţumiri cordiale doamnelor prof. Iulia Scutaru Cristea şi Gabriela Ielenicz pentru nepreţuitul ajutor acordat la editarea cărţii.

CUVÂNT ÎNAINTE

Titlul cărţii mi-a fost inspirat de regretatul Î.P.S. Antonie Plămădeală, mitropolit al Ardealului. În discursul său rostit la Congresul Refugiaţilor Basarabeni, ţinut la Iaşi în ziua de 30 iunie 1995 Î.P.S. a parafrazat faimosul jurământ biblic al evreilor izgoniţi de pe pământurile lor strămoşeşti de către cotropitorii babiloneni: „Im ăş cahăh, Ieruşalaim, …" - „Dacă te voi uita, Ierusalime, să se usuce braţul meu drept!" Ca un laitmotiv al discursului Î.P.S. Sale a răsunat în sală, repetându-se cu obstinaţie şi ascultat cu sufletul la gură de către refugiaţii basarabeni, izgoniţi şi ei în blestematul 1940, de către ocupantul sovietic, de pe pământul nostru drag: **„De te voi uita, Basarabie, uscată să fie dreapta mea!"**

În carte sunt adunate articolele scrise şi publicate în perioada 1982-2009 consacrate toate problemei basarabene. Această problemă este cea mai mare, cea mai importantă pentru societatea românească şi pentru statul român. Într-o societate normală ea ar fi constituit obiectul preocupărilor de prim ordin atât ale societăţii civile, cât şi ale statului. Însă societatea noastră a fost şi este, încă, una bolnavă.

În timp ce, după cutremurul ce a zguduit imperiul sovietic, nemţii, estonienii, letonii, lituanienii au făcut din problema revenirii la statutul lor antebelic o prioritate absolută, România a afişat în mod ostentativ o lipsă totală de interes pentru problema teritoriilor noaste: Basarabia, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa, conducătorii emanaţi declarând prin gura lui Brucan: „Basarabenii să fie sănătoşi acolo unde sunt"!? În timp ce la Chişinău se ridica un val uriaş al redeşteptării naţionale şi al mişcării pentru reunirea cu România, Bucureştiul întorcea spatele basarabenilor. În timp ce frontierele stabilite prin Tratatul de la Paris din 1948 erau spulberate în văzul tuturor, Bucureştiul se declara un adept ferm al neclintirii acestor frontiere. În timp ce toate statele fostului „lagăr socialist" se detaşau cu hotărâre de imperiul sovietic, Iliescu alerga cu disperare la Moscova să semneze tratatul de „amiciţie" cu URSS, care, pe zi ce trecea, pârâia din toate încheieturile, devenind un cadavru. În loc să facă din problema basarabeană o prioritate a tuturor priorităţilor, menită să-i solidarizeze pe toţi românii din teritoriile ocupate şi din lumea întreagă, România exhiba faţeta ei din ce în ce mai hâdă prin lupte stupide pentru putere, prin mineriade abjecte, prin alungarea şi denaturarea istoriei ei interbelice, prin exacerbarea artificială a atitudinilor antimonarhice şi, ca rezultat, prin învrăjbirea românilor împotriva românilor.

La momentul revoluţiei, teritoriile noastre, răpite în 1940, aveau un statut lovit de o totală şubrezenie juridică: raptul acestor teritorii s-a produs ca rezultat al cârdăşiei tâlhăreşti dintre Hitler şi Stalin - lucru recunoscut şi condamnat de toată lumea; Tratatul de Pace de la Paris, care a stabilit graniţele postbelice, conţine un evident viciu juridic - la stabilirea frontierei româno-sovietice, face trimitere la „acordul româno-sovietic de la 28 iunie1940", un „acord" inexistent; regimul comunist, instaurat în România de către ocupantul sovietic, a fost un regim ilegal şi, prin urmare, toate acordurile semnate

de acel regim sunt lovite de nulitate. În loc să fructifice aceste avantaje clare ale României şi să-şi revendice cu hotărâre moşiile sale, Bucureştiul, nesilit de nimeni şi de nimic, a legalizat actele de banditism internaţional, comise asupra României în vara lui 1940 prin încheierea tratatelor cu Ucraina şi cu Rusia, prin care tratate a recunoscut aceste frontiere abuzive.

Care sunt roadele acestor politici? România ajunsese în coada tuturor cozilor şi, în timp ce toate statele care au aspirat la reintegrarearea euro-atlantică şi-au atins demult scopurile, România rămăsese în postura de milog la porţile Europei. Tratatul semnat cu Ucraina îi dă acesteia posibilitatea să se comporte ca o stăpâna absolută în Delta Dunări şi pe Insula Şerpilor, făcându-ne mari probleme. Revenirea la situaţia de dinaintea anului 1940 i-ar permite României să capete un cu totul alt statut. Ar fi o ţară mult mai importantă şi ca populaţie, şi ca teritoriu. Ar fi privită cu mai mult respect de partenerii europeni şi de lumea întreagă. Din nefericire, însă, ignoranţa, înapoierea, absenţa sentimentului de demnitate naţională la români au permis duşmanilor României să o manipuleze după bunul lor plac.

Reîntregirea neamului şi a teritoriului naţional se vor realiza! Inevitabil! Dar timpul pierdut şi tratatele nesăbuite vor produce efectele lor nefaste încă mult timp în viitor.

Am scris aceste articole pentru că am simţit că nu pot şi nu trebuie să tac, atunci când am văzut uluit cum cei responsabili de destinele României nu-şi fac datoria sau, chiar mai rău, acţionează în detrimentul interesului naţional suprem, pentru că mă doare problema basarabeană, pentru că aud cum bunicii mei, asasinaţi de ocupantul sovietic, îmi vorbesc de dincolo de mormânt şi îmi cer să nu tac şi să nu uit dreptatea lor batjocorită, pentru că simt aţintite asupra mea privirile pline de reproş ale zecilor de mii de victime inocente ale sălbaticei represiuni sovietice, pentru că sunt solidar cu sutele de mii de basarabeni, bucovineni şi herţeni trecuţi prin gulag, prin deportări, prin jefuirea averilor, prin calvarul bejeniei prin degradări şi umilinţe, victime, care nici astăzi nu au primit reparaţii morale pentru suferinţele lor, pentru că problema basarabeană îşi aşteaptă încă rezolvarea.

Ţin să menţionez că informaţiile folosite în articolele scrise înainte de revoluţie şi în perioada pregorbaciovistă mi-au fost trimise din Basarabia pe căi clandestine de camarazii şi prietenii mei Gheorghe Ghimpu, Tudor Basarabeanu, Alexandru Şoltoianu, Sandu Gorneţ, Petru Ciubotaru, precum şi de mulţi anonimi.

Poate că unele idei şi poziţii din articolele scrise acum 20 de ani vor fi considerate azi neconforme cu politicile Uniunii Europene, dar atunci, în republicile imperiului sovietic, aceste idei au fost promotoare ale schimbărilor de mentalităţi. Anume aceste idei au condus la prăbuşirea imperiului sovietic. Anume naţionalismul a avut rolul hotărâtor în demolarea imperiului răului.

Sunt conştient de faptul că această carte va trece neobservată de societatea românească de azi, dar nădăjduiesc că ea va fi o picătură în marea de mărturii în faţa viitorului.

V.G.

ÎN LOC DE REFERINŢĂ

VALERIU GRAUR, OMUL DE CARE MI-E DOR…

23 decembrie e ziua de naştere a lui Valeriu Graur…

Mişcarea de Eliberare Naţională din Basarabia îi datorează multe. La sfârşitul anilor ’60 - începutul anilor ’70 ai secolului trecut, când cei cu conştiinţa românească fuseseră parcă cu toţii decimaţi, puşi la zid, deportaţi, închişi în spitale de psihiatrie (cine se considera român sau afirma că limba pe care o vorbeşte e română, era declarat „nebun” şi „tratat” cu sila, până era transformat într-o epavă umană), iată că un grup de basarabeni - Gheorghe Ghimpu, Alexandru Usatiuc, Alexandru Şoltoianu, Valeriu Graur - au încercat să constituie Frontul Naţional Patriotic, o mişcare de rezistenţă naţională, care-şi avea drept scopuri supravieţuirea românilor basarabeni ca naţiune, informarea opiniei publice internaţionale despre fărădelegile comise de sovietici în Basarabia, şi - ca program final - unirea pământurilor româneşti de la Est de Prut cu Patria - Mamă România.

Despre ceilalţi trei martiri se cunosc mai multe date din biografia lor, chiar relatate de ei. Despre Valeriu Graur se ştiu mai puţine. De vină e modestia exagerată a acestui luptător, dar, bănuiesc, şi faptul că din 1977 acesta locuieşte la Bucureşti.

Ne-am întâlnit în repetate rânduri în capitala României, dar mai mult prin prezidiile unor adunări, la gala unor premii, în cadrul unor emisiuni televizate, la întâlnirile Asociaţiei „Pro Basarabia şi Bucovina”… Schimbam din fugă fraze generale, făceam schimb de amabilităţi, şi… cam atât.

Relativ nu demult ne-am văzut mai mult întâmplător la un colţ de stradă, în Bucureşti.

Ce mai face Basarabia?! Mai rezistă?!

Cât Dumnezeu şi Ţara mai ţin cu noi, nimeni nu ne poate face nici un rău…

Valeriu Graur… Un nume de legendă, un destin zbuciumat, un suflet luminos, un capitol aparte în istoria luptei de rezistenţă a basarabenilor…

Istoria noastră nu este ruptă de geografie. Basarabia şi Bucovina, şi Herţa, şi Transnistria, şi Insula Şerpilor nu se află peste mări şi Ţări, ci lângă graniţa care trece prin chiar inima românităţii…Suntem şi vom fi aici pentru că am fost, şi vom fi, pentru că suntem.

Acesta e Valeriu Graur, omul dintr-o bucată.

Mai poartă Siberia cu el.

Nu te-ai temut de moarte?

Moartea face parte şi ea din viaţă. Moarte cu adevărat ar fi doar o viaţă trăită în genunchi…

Încetul cu încetul biografia lui Valeriu Graur îşi răsfoieşte filele sub ochii mei. Abia reuşesc să-mi fac nişte notiţe în bloknotes-ul meu.

A fost deportat în Siberia împreună cu părinţii săi, la 13 iunie 1941, pe când avea doar o jumătate de an. A fost calificat când nici nu ştia să vorbească "duşman al poporului".

Tatăl său, Vasile Graur fusese funcţionar la Reni.

Ca „să nu le fie urât" acolo, la marginea lumii, au fost deportate în Siberia aproape toate rudele lui Valeriu: un sfert din oraşul Reni, toţi români, ca să facă loc altora ce urmau să vină şi să acorde altă componenţă etnică acestui oraş românesc de pe mal de Dunăre. Depopularea românească a Basarabiei de sud şi a nordului Bucovinei s-a făcut şi altfel. Cei care s-au mutat în casele lor urmau să vorbească altă limbă, să fie de alt neam. Bunelul din partea tatălui - Ion Graur, învăţător la Reni - avea să fie împuşcat în închisoarea din Nijnii Taghil. Bunicul din partea mamei, Dumitru, a murit de foame şi frig în Siberia în anul următor, 1942.

Acolo, în oraşul Tomsc s-au născut cei doi fraţi ai lui Valeriu - Vladimir şi Ion - şi sora Lili. Ca să-şi ocrotescă odraslele de alte pericole, părinţii, care suferiseră numai pentru faptul că erau neruşi, i-au trecut în certificatele de naştere ruşi, i-au dat la şcoli ruseşti, vorbeau cu ei acasă ruseşte, fără să le spună adevărul despre cine sunt, de unde vin, care e limba pe care o vorbesc în şoaptă ei - mama şi tatăl lor - când rămân în doi.

După moartea lui Stalin, în noiembrie 1956, Vasile Graur obţine permisiunea să plece cu familia sa în România: el, soţia şi cei patru „ruşi" mititei.

Ajuns în România, a insistat ca părinţii să-l dea pe el, „rusul" Valeriu, la o şcoală rusească. De acestea erau mai multe în România acelor vremi, organizate de regimul de ocupaţie sovietic. În 1959 termină 11 clase. În cei trei ani de şedere în Ţară şi-a însuşit şi limba română, pe care o considera străină. La Bucureşti, în disuţii condamna „ocuparea" Basarabiei ca „teritoriu rusesc" de către România în, 1918, insistând că ruşii i-au eliberat pe români de sub jugul românesc. Insista să revină în patria sa - U.R.S.S. Şi, cu toate rugăminţile părinţilor, trece Prutul, oprindu-se mai întâi în Basarabia, unde avea mai multe rude, cu gândul să adune aici ceva bani ca să ajungă în Tomscul natal. De dincolo de Ural. Locuieşte o vreme la Tighina, în casa mătuşii sale Sofia, sora mamei. În acelaşi an pleacă la Moscova, susţine examenul la o facultate de construcţii, dar - deşi era „rus" - este respins. Revine la Tighina şi în anul următor 1960, devine student la Facultatea de Fizică şi Matematică a Institutului Pedagogic din Tiraspol.

Nu Bucureştii, ci Tiraspolul a reuşit să-l facă român.

Scuipat la fiecare pas, umilit, privit de sus, tratat ca om de categorie inferioară de către „eliberatori", exponentul cărora se considerase nu demult, atmosfera şovină de la Tiraspol a trezit românul din el.

În cei trei ani cât stătuse în România se dădea drept rus „care ştie şi româneşte".

Şi dacă la Bucureşti se considera rus, aici a începunt să se considere român.

În acea perioadă, bande de ruşi îi prindeau pe băieţii de la ţară în jurul căminelor şi ale blocurilor de studii ale Institutului „Taras Şevcenco" din Tiraspol.

El se mai credea rus, când a asistat la prima încăierare între ruşi şi „bâchi” („boi” în lb. rusă), cum li se zicea aici moldovenilor. Nu înţelegea de ce cineva - doar pentru că e moldovean sau moldoveancă - trebuie scuipat, lovit, înjosit, dispreţuit, ciomăgit.

Şi atunci el, rusul Valerii Vasilevici Graur s-a vârât în încăierare.

Dar nu de partea „a lor săi” ci de partea celor nedreptăţiţi.

Din acea clipă nu s-a mai considerat rus. Şi nici în Siberia natală n-a mai vrut să se întoarcă.

La Tiraspol l-a cunoscut pe Gheorghe Ghimpu.

Tânărul lector universitar i-a dat să răsfoiască, parcă întâmplător, câteva cărţi româneşti, pe care Valeriu nu reuşise să le citească la Bucureşti, despre drama poporului român din Basarabia, despre faptul de la 1812, când „eliberatorii” i-au rupt ţara în două, despre neamul şi istoria noastră, cărţi de literatură, toate acestea ajutându-l să-şi deschidă ochii asupra unor adevăruri.

După absolvirea facultăţii e trimis la ţară - acolo era locul moldovenilor absolvenţi de instituţii superioare - fiind pedagog la Căinari, orăşel vecin cu satul copilăriei mele.

În 1969 se transferă la Chişinău, ca profesor de fizică şi matematică la Şcoala nr.22.

Face parte din Frontul Naţional Patriotic, iniţiat de Alexandru Usatiuc, o mişcare de rezistenţă patriotică, care-şi pusese ca scop conştientizarea populaţiei, developarea absurdităţilor privind legitimitatea ocupării de către Rusia a acestor teritorii, sau cele care vizau limba, istoria, identitatea acestora, unul dintre amendamente fiind informarea opiniei publice internaţionale despre genocidul la care este supus poporul românesc al Basarabiei de către puterea sovietică.

Multora dintre tinerii de azi nu le vine a crede că pâna la 1989, în Constituţia RSS Moldoveneşti scria negru pe alb că în Republica Moldova limba de stat este limba …rusă. Că moldovenilor li se interzicea să se stabilească în oraşe, locul lor fiind la ţară. Că puteau fi avansaţi doar unii moldoveni, care erau casătoriţi cu rusoaice şi cu copii care să studieze la şcoli ruseşti. Că moldovenii, ajunşi printr-o minune orăşeni, trebuiau sa astepte câte 30-40 de ani până să-şi aibă o locuinţă, iar ruşii, ucrainenii etc., veniţi pe teritoriul republicii, o primeau pe gratis în timp de un an de zile, cel mult doi. Că în R.S.S.M. nu exista nici o librărie în care să se vândă cărţi în limba lui Eminescu şi Creangă. Că deşi în Basarabia densitatea populaţiei era cea mai mare din fosta URSS, aici erau aduşi cu zecile şi sutele de mii „specialişti” (măturători, paznici etc.) ruşi, ucraineni etc. Că-n Afganistan, în unele unitaţi, ostaşii moldoveni erau mai mulţi decât ostaşii ruşi. Că cine susţinea faptul că moldovenii ar fi români era judecat. Că cine folosea alfabetul latin era calificat „duşman al poporului”. Că românul (moldovean din Moldova din dreapta Prutului) era considerat ocupant, iar rusul (ucigaş, gen Smirnov, Kutuzov, Stalin, Beria etc.) - eliberator. Că cine intra într-o biserică să aprindă o lumânare era dat afară de la serviciu. Iar cine trăda părinţii, precum Pavlic Morozov, era oferit drept exemplu şi decorat cu medalii. Ş.a.m.d., ş.a.m.d.

Tot cam în acea perioadă au fost excluşi din Universitate, pentru „naţionalism" şi „propagandă antisovietică", Aurelian Silvestru, Ion Vicol, Vasile Romanciuc şi subsemnatul.

Ni se pusese în cârcă faptul că spuneam ceea ce azi ştie toată lumea, inclusiv cei care ne-au dat afară de la facultate.

În iunie 1970, Alexandru Usatiuc se afla la Bucureşti şi cerea o audienţă la Nicolae Ceauşescu. Acesta era plecat peste hotare, şi Usatiuc îi lasă unuia dintre consilierii lui Ceauşescu un memoriu despre situaţia românilor din Basarabia. Şeful securităţii româneşti, Ion Stănescu, îl expediază pe dată şefului securităţii ruseşti, Iuri Andropov. La 13 decembrie 1971 este arestat Alexandru Usatiuc, la 7 ianuarie 1972 - Gheorghe Ghimpu, la 13 ianuarie 1972 - Alexandru Şoltoianu, la 10 martie 1972 - Valeriu Graur…

Se afla în trenul Moscova-Bucureşti, în tranzistor ascunsese un material pentru postul de radio „Europa Liberă". E arestat chiar în cupeu şi dus în penitenciarul central din Chişinău. E interogat de dimineaţă şi până seara câteva luni la rând.

E condamnat la patru ani de lagăr cu regim sever.

În lagărul din Mordovia nu avea voie să primească de la rude decât un colet pe an. Coletul nu trebuia să conţină carne, aceasta fiind interzisă prin regulament, dar nici fructe, legume, zahăr, grăsimi…

Putea primi două scrisori pe lună, putea trimite alte două, cele mai multe dintre ele fiind confiscate de cenzură.

Iese din lagăr în februarie 1976.

După revenirea din Siberia „natală", era obligat sa se prezinte săptămânal la miliţie „pentru discuţii", îi era interzis să iasă din casă între orele 19.00 şi 6.00, să ia contact cu „românii" ş.a.

Obţine, abia în august 1977, permisiunea să plece la părinţii săi care se aflau în România.

Ajuns la Bucureşti, Valeriu Graur a scris mai multe materiale despre rezistenţa basarabeană, pe care, cu ajutorul unor foşti camarazi de lagăr ajunşi în Israel, a reuşit să le facă să răsune la postul de radio „Europa Liberă". Nicolae Lupan le-a preluat şi publicat în Belgia, în 1983, într-o broaură apărută în limbile română, engleză, franceză şi germană, cu titlul „Scrisoare din închisoarea popoarelor". Numele autorului - Valeriu Graur - lipsea din considerente de securitate. El a apărut pentru prima dată în „Literatura şi Arta" din 16 iulie 1992, care a publicat documentul în întregime.

Am primit şi până la 1990 mai multe scrisori de la Valeriu Graur, pe care mi le expedia din Bucureşti.

Şi dacă scrisorile altor basarabeni se reduceu la sintagma "Mi-e dor…", Valeriu Graur oferea soluţii. Valabile şi acum:

„…avem şi astăzi aceeaşi atitudine de toleranţă faţă de toţi nebăştinaşii, dar considerăm că avem tot dreptul de a le pretinde măcar un lucru, o politeţe elementară: trăind în casa noastră, să aibă bunăvoinţa să înveţe limba noastră", îmi scria el la 14 mai 1989.

„…cultivaţi conştiinţa naţională a basarabenilor, ea va rezolva toate celelalte probleme”, îmi spune într-o scrisoare de la 20 iunie 1989.

„…fiţi uniţi!”, ne îndeamnă dânsul în alte epistole.

Valeriu Graur e foarte întristat de faptul că forţele democratice şi patriotice din Basarabia nu se unesc, spre bucuria duşmanului nostru, că lupta de eliberare naţională a fost subminată din interor de unii provocatori, care “în numele cauzei” au lovit în cauză, că nu suntem o naţiune culturală, că o bună parte din populaţie mai are o mentalitate de homo sovieticus…

Reţineţi numele acestor eroi: Gheorghe Ghimpu, Alexandru Usatiuc, Alexandru Şoltoianu, Valeriu Graur, Mihai Moroşanu, Gheorghe Muruziuc, Simion Odobescu, Lilia Neagu, Asea Andruh, Tudor Basarabeanu, Alecu Reniţă, Gheorghe David ş.a., care în perioada cea mai întunecată a celei de a doua jumătăţi a secolului XX, de asimilare şi dezrădăcinare, au avut curajul să ridice sus stindardul luptei naţionale.

Manualele şcolare de istorie ar trebui completate cu numele lor…

Există undeva, la Ciocana, o stradă care poartă numele lui Gheorghe Ghimpu.

Dar încă nu avem o stradă Alexandru Usatiuc, nici o stradă care şă-ăi zică Simion Odobescu sau o alta - Gheorghe Muruziuc, cel care, în noaptera de 27 spre 28 iunie 1966, a arborat tricolorul românesc pe coşul Fabricii de Zahăr din Alexandreni, judeţul Bălţi…

Valeriu Graur face parte din aceeaşi familie de oameni curajoşi, care merită respectul şi recunoştinţa noastră a tuturor, omul de care mi-i dor, ca şi de idealul pentru care acesta şi-a jertfit tinereţea şi pe altarul căruia şi-a pus viaţa ca pe o ofrandă.

Nicolae DABIJA
„Literatura şi Arta” / 23.12.2004

CALVARUL ŞI IZBÂNDA UNEI IDEI

Textul ce urmează are un istoric aparte, care merită să fie relatat. Evenimentele descrise s-au petrecut în anul 1972, la Chişinău şi sunt cunoscute în Basarabia ca „procesul Usatiuc, Ghimpu, Graur” şi „procesul Şoltoianu”. La vremea respectivă aceste procese au fost cvasiignorate de opinia publică, ca urmare a eforturior K.G.B.-ului de a le îngropa în tăcere.

Ca unul din protagoniştii acestor procese îndrăznesc să propun cititorului o relatare despre ele, scrisă de mine cu ocazia împlinirii unui deceniu de la acele evenimente.

Încă cu mult înainte de a fi arestaţi, eram obsedaţi de ideea găsirii unei modalităţi de difuzare a materialelor din tematica consacrată luptei de eliberare naţională, pentru a le face accesibile oricărui român basarabean. Atunci a încolţit gândul de a pătrunde la microfoanele postulu de radio „Europa liberă”. De altfel, principala faptă care mi-a fost incriminată la anchetă şi la proces a fost tentativa de a trece peste graniţă şi de a transmite postului de radio amintit un document întocmit de Gheorghe Ghimpu, referitor la situaţia din Basarabia de sub ocupaţia sovietică. A fost nevoie să treacă zece ani ca acele doleanţe şi intenţii să ajungă să fie duse la bun sfârşit. Drumul până la „Europa liberă” a fost lung şi întortocheat.

După ispăşirea pedepsei, am fost eliberat din lagăr sau, cum zicea o glumă, ce circula printre deţinuţi, „trecut din zona mică în zona mare”. „Zonă” se numea perimetrul lagărului îngrădit cu sârmă ghimpată, prin „zona mare” înţelegându-se, aşa dar, chiar teritoriul U.R.S.S., care, la rândul lui, era în fapt un imens lagăr. „Eliberarea” era privită, deci, doar ca o trecere din lagărul mic în cel mare. Am depus imediat actele pentru plecarea definitivă în România, căutând să scap astfel de ameninţarea permanentă din partea K.G.B.-ului şi să obţin, totodată, o cât de mică posibilitate de a continua activitatea mea.

Stabilindu-mă în Bucureşti, în anul 1977, am căutat să descopăr modalităţi de a expedia materiale la „Europa liberă” - încercări, care au rămas în faza iniţială zadarnice căci (aveam să aflu ulterior) patronii acestui post de radio interziceau abordarea oricăror teme, legate într-un fel sau altul de statu-quo-ul teritorial postbelic din Europa. Cu timpul, însă, această interdicţie a fost, se pare, îndulcită, sub preşedinţia lui Reagan, astfel încât, în jurul anului 1980, au început să fie transmise primele relatări din tematica basarabeană, provenind din surse răzleţe.

Am apelat la ajutorul prietenilor mei din Israel (foşti camarazi de lagăr) şi am reuşit prin ei să transmit textul de mai jos la „Europa liberă”. La 10 octombrie 1982, el a fost difuzat integral în cadrul emisiunii „De vorbă cu ascultătorii”, prezentarea fiind făcută de Vlad Georgescu, directorul de atunci al „Europei libere”. A fost, în sfârşit, o izbândă, care a stârnit ecouri atât în Basarabia, cât şi în Ţară.

Un an mai târziu, dând curs cererilor insistente venite de la Chişinău, i-am transmis lui Nicolae Lupan, pe care reuşisem să-l contactez între timp (tot via Israel), sugestia de a prelua textul de la „Europa liberă” pentru a-l publica.

Astfel a apărut broşura, căreia N. Lupan i-a dat titlul „Scrisoare din închisoarea popoarelor”, în română, franceză şi engleză. Evident că numele meu, ca autor, a fost omis, dat fiind că la acea vreme aceasta ar fi constituit un pericol major pentru mine.

În anul 1992, textul a fost publicat în săptămânalul de orientare unionistă de la Chişinău „Literatura şi Arta”.

Propunând astăzi cititorului un text, scris acum peste 20 de ani, despre evenimente petrecute acum peste 30 de ani,mă gândesc că, poate, aruncând o privire retrospectivă, cititorul va descoperi valenţe noi şi neaşteptate în aprecierea trecutului, dar şi a prezentului.

Iată, deci, textul:

Într-o dimineaţă de iunie a anului 1972, locuitorii Chişinăului, pe care treburile i-au adus în vecinătatea clădirii, în care îşi are sediul Tribunalul Suprem al aşa zisei R.S.S.Moldoveneşti, au putut observa o forfotă neobişnuită. La prima vedere nu se întâmpla nimic deosebit, dar un ochi atent sesiza imediat câteva lucruri ieşite din comun. Linia troleibuzului, care trecea prin faţa clădirii tribunalului , a fost deviată şi a fost oprită circulaţia pe porţiunea respectivă a străzii Gogol. În jurul clădirii erau postaţi nişte indivizi, care priveau hoţeşte în jur, cercetau cu priviri atente pe orice trecător, iar pe acei pietoni, care încercau să se oprească, îi invitau să circule. Erau agenţi ai K.G.B.-ului, care, era evident, se aflau acolo într-o misiune.

Trecătorii ruşi priveau scena cu nedumerire, dar nu încercau să-şi satisfacă curiozitatea. Printre moldoveni, însă, erau câţiva, care, se pare că, ştiau ce se petrece. Câţiva dintre ei au încercat chiar să pătrundă în clădirea tribunalului, dar au fost opriţi la intrare. Unii s-au lăsat păgubaşi fără discuţii şi s-au grăbit să se facă nevăzuţi. Alţii, însă, mai insistenţi şi mai îndrăzneţi, încercau să obţină lămuriri. Un tânăr s-a apropiat de un grup de K.G.B.-işti şi i-a abordat direct în româneşte: „Da’ ce, procesul e închis?”[*] La care un K.G.B.-ist mai şugubăţ i-a răspuns tot în româneşte: „Ba e deschis, dar… e închis” şi l-a invitat să „circule”.

În jurul orei 9 a apărut şi a pătruns nestingherită în perimetrul interzis publicului o maşină închisă, pe care sovieticii o numesc „ciornâi voron” (corbul negru) şi care este, de fapt, duba pentru deţinuţi. Ea s-a strecurat în curtea clădirii tribunalului şi trecătorii au putut vedea prin gratiile de fier ale porţilor înalte cum duba a fost înconjurată de soldaţi ai ministerului de interne şi de K.G.B.-işti în civil, toţi înarmaţi, care au format un culoar viu de la uşa dubei până la intrarea din spate a clădirii. Apoi din maşină au sărit patru soldaţi comandaţi de un căpitan, iar după ei au apărut trei bărbaţi. Privirile tuturor s-au aţintit asupra lor. Erau slabi, palizi, tunşi chilug, păreau obosiţi, orbiţi de lumina zilei şi zăpăciţi de animaţia din jurul lor. Roteau nerăbdători

[*] „ se ţine cu uşile inchise”

privirile, căutând, probabil, să-şi vadă rudele şi prietenii. Din stradă, lumea preivea curioasă. O fată îşi aţinti uimită ochii asupra celor trei, se apucă brusc de barele de fier ale porţii şi izbucni în hohote de plâns. Recunoscu în unul din acei bărbaţi obosiţi şi escortaţi cu atâtă severitate pe fostul ei profesor de fizică.

Ce se întâmpla de fapt? Cine erau cei trei, păziţi cu atâta străşnicie? Ce căutau să ascundă K.G.B.-iştii?

Acum zece ani, în vara lui 1972, în capitala Basarabiei au avut loc două procese în care au fost pronunţate sentinţe drastice împotriva a patru patrioţi basarabeni. În procesul, care s-a încheiat la la 13 iunie 1972, au fost condamnaţi:

USATIUC ALEXANDRU, născut la 23 februarie 1915 în comuna Ivancea, raionul Orhei, de profesie merceolog, domiciliat în Chişinău, str. Lomonosov 26 - la 7 ani lagăr de muncă silnică cu regim sever plus 5 ani deportare în Siberia;

GHIMPU GHEORGHE, născut la 26 iulie 1937, în satul Coloniţa, raionul Criuleni, doctorand la Institutul de Biofizică al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., domiciliat în Chişinău, str. Sadovaia 31 ap. 7 - la 6 ani lagăr de muncă silnică cu regim sever;

GRAUR VALERIU, născut la 23 decembrie 1940, în or. Reni (sudul Basarabiei), profesor la Şcoala nr 22 din Chişinău, domiciliat în Chişinău, str. Cernâşevschi 4, ap. 10 - la 4 ani lagăr de muncă silnică cu regim sever.

Iar în procesul care s-a încheiat la 15 august 1972, a fost condamnat ŞOLTOIANU ALEXANDRU, economist principal la secţia internaţională a Institutului de Cercetări în Domeniul Muncii şi Retribuţiei din Moscova, născut în satul Ineşti, raionul Teleneşti, domiciliat în Moscova, str. Azovului, 11 ap.83 - la 6 ani lagăr de muncă silnică cu regim sever plus 5 ani deportare în Siberia.

Au fost acuzaţi de încercarea de constituire a organizaţiei antisovietice „Frontul Naţional Patriotic" precum şi de „propagandă şi agitaţie antisovietică cu scopul de subminare şi slăbire a puterii sovietice".

În tot cursul anchetei ei s-au înverşunat să respingă acuzaţiile de antisovietism, argumentând că prin toată activitatea lor ei nu au urmărit decât să militeze pentru reunirea Basarabiei cu România, or în România de azi domneşte acelaşi tip de putere, prin urmare acuzaţiile de activităţi împotriva tipului de putere sunt absurde. Iar revendicările din domeniul limbii naţionale, al alfabetului latin, al istoriei şi culturii, al cadrelor naţionale etc., nu pot fi considerate drept activităţi subversive împotriva puterii. Dar ancheta a efectuat-o K.G.B.-ul în sediul său de pe str. Lenin şi în cursul ei cei acuzaţi aveau să se convingă că este o naivitate să încerci să discuţi cu K.G.B.-ul în limbajul argumentelor. Soarta lor a fost pecetluită din momentul în care K.G.B.-ul a pus mâna pe ei.

Ancheta se desfăşura într-o atmosferă de propagandă înverşunată antiromânească, instaurată de ocupantul sovietic în Basarabia. Toate mijloacele de propagandă înfierează „trecutul negru" al Basarabiei, condamnă „regimul sângeros al ocupanţilor români", vociferează despre „crimele săvârşite de călăii români", deplâng soarta „bieţilor" moldoveni, care timp de 22 de ani „au gemut în robia română", îl

proslăvesc pe „marele frate rus”, care a „salvat neamul moldovenesc de la pieire”, înalţă osanale „glorioasei armate roşii, care i-a eliberat pe moldoveni de sub jugul românesc”.

Toate resorturile de educaţie şi învăţământ au ca scop să formeze la tânăra generaţie conştiinţa că moldovenii nu sunt români, că „poporul moldovenesc este un popor de sinestătător”, că „naţiunea sovietică moldovenească nu are nimic comun cu românii”, că „republica sovietică moldovenească este egală printre egale în marea familie a republicilor sovietice - surori”.

Propaganda orală, condusă direct de secţia de contrapropagandă a K.G.B.-ului răspândeşte zvonuri care mai de care mai ridicole despre Ceauşescu, îşi bate joc de realităţile din România de azi, recurge la mijloacele cele mai murdare pentru a-i defăima pe români, pentru a denigra şi falsifica istoria României şi pe înaintaşii naţiunii.

Acestei atmosfere de adevărată psihoză antiromânească şi antinaţională i s-a adăugat şi faptul că în vara anului 1972, a avut loc la Moscova consfătuirea unională a activiştilor de partid din domeniul ideologiei, la care a participat şi P. Lucinschi, pe atunci secretar pe probleme de propagandă şi ideologie al c.c. al aşa zisului partid comunist al Moldovei. Acesta a primit de la M. Suslov şi de la L. Brejnev personal indicaţii exprese privind răfuiala cruntă cu cei arestaţi.

În treacăt fie spus, P. Lucinschi este un exemplu tipic al trădătorilor de neam, care s-au dedicat cu trup şi suflet slujirii intereselor imperiului sovietic şi pe care colonizatorii sovietici îi numesc „cadre naţionale”.

Procesele s-au ţinut cu uşile închise, într-o încăpere minusculă, care a fost tixită cu agenţi ai K.G.B.-ului şi în care nu au avut acces decât rudele apropiate ale celor judecaţi. Ambele procese au fost prezidate de judecătorul Florea, un alt specimen de trădător de neam, care anunţa pe un ton de batjocură că şedinţele procesului se ţin „în public”.

Acuzarea a fost reprezentată de Poluectov, procurorul K.G.B.-ului, un reprezentant tipic al colonizatorilor ruşi, şovin până în măduva oaselor, afişând aroganţă şi dispreţ faţă de „aborigeni”. Tuna şi fulgera cerând pedepse drastice pentru „antisovieticii şi naţionaliştii” de pe banca acuzaţilor, în perfidia lui ştiind foarte bine că totul nu este decât o farsă şi că sentinţele fuseseră deja decise în sfere mult mai înalte. Se bătea cu pumnii în piept şi urla cu spumă la gură că este „apărător al cauzei sacre a puterii sovitice”, dar câţiva ani mai târziu avea să se afle că acest Poluectov nu este decât un ordinar criminal de drept comun, pe care colonizatorii înşişi au fost nevoiţi să-l condamne la 12 ani de puşcărie pentru corupţie şi dedare la acte imorale.[1]

Erau prezenţi şi avocaţii, şi încă unii chiar de talie foarte mare, aduşi tocmai de la Moscova cu enorme eforturi băneşti de către rudele lui A. Usatiuc şi Gh. Ghimpu. Unul din ei l-a apărat pe faimosul Powers, pilotul avionului-spion american U-2, doborât în anul 1960 deasupra teritoriului U.R.S.S. Altul a pledat în procesul de la Leningrad al

---

[1] S-a aflat ulterior că Poluectov s-a sinucis, spânzurându-se în timpul detenţiei în lagărul din Nijnii Taghil.

militanţilor-sionişti evrei, judecaţi pentru tentativa de deturnare a unui avion. Dar la prezentul proces pledoariile lor au sunat în gol, căci sentinţele pronunţate au fost în strictă concordanţă cu pedepsele cerute de procuror.

A. Şoltoianu, la procesul său, a declarat că nu are nevoie de avocat şi că se va apăra singur. I-a fost impus, însă, un avocat din oficiu, dar care în loc să pledeze, a început să acuze, şi o făcea cu atâta zel, încât l-a întrecut chiar şi pe procuror. Atunci Şoltoianu, în semn de protest, s-a întors cu spatele la completul de judecată şi a declarat că nu va mai răspunde la nici o întrebare dacă aşa-zisul avocat nu va părăsi sala. După mai multe încercări de intimidare, instanţa a fost nevoită să accepte ca acuzatul să se apere singur.

După ce simulacrele de procese au fost încheiate, condamnaţii au fost escortaţi spre locurile de ispăşire a termenelor de condamnare, în lagărele de detenţie pentru deţinuţii politici, care în limbajul autorităţilor sovietice sunt botezate „instituţii de muncă corecţională cu regim sever pentru criminalii de stat deosebit de periculoşi".

Alexandru Usatiuc a fost dus în regiunea Perm, în ţinutul Uralului, iar Ghimpu, Graur şi Şoltoianu, în lagărele din Mordovia. Au încercat să protesteze împotriva faptului că au fost scoşi de pe teritoriul aşa zisei R.S.S. Moldoveneşti şi duşi să-şi ispăşească condamnările pe teritoriul unei alte republici, ceea ce reprezintă o încălcare a constituţiei, dar o făceau numai de formă, căci îşi dădeau foarte bine seama că protestele şi argumentele lor îl vor lăsa indiferent pe rus. Rusul, care le-a luat casa cu japca, s-a instalat comod în ea ca un stăpân, le-a impus cu forţa modul lui de viaţă, i-a silit să-i vorbească numai ruseşte, să adopte obiceiurile lui, limba lui, batjocorind tradiţiile, datinile, credinţa strămoşească şi limba poporului lor, împroşcând cu noroi tot ce le-a fost mai drag şi mai sfânt. Rusul, care i-a „onorat" cu epitetul de „moldoveni răpănoşi" şi a purces la munca intensă de lămurire despre „misiunea civilizatoare a marelui frate rus", care a „binevoit să accepte rugămintea lor fierbinte de a le veni în ajutor", de a-i scăpa de „jugul sângeros al românilor" şi de a-i scoate „din mizerie la lumină, care (nu-i aşa?) vine numai de la răsărit". Iar când ei au încercat foarte timid să-i atragă atenţia, că, de fapt, ***el*** se află în casa lor - Basarabia şi că normal ar fi ca ***el*** să adopte obiceiurile lor, limba lor, modul lor de viaţă, rusul a reacţionat cu brutalitatea lui bestială, înşfăcându-i, proferând injurii la adresa lor, la adresa patriei lor - România, debitând stereotipuri demagogice, urlând cu spumă la gură, înscenând un simulacru de proces şi aruncându-i în lagăre din străfundul Rusiei, la mii de kilometri de pământul lor drag.

Ajunşi în lagăre, condamnaţii au făcut cunoştinţă cu condiţiile de detenţie ale regimului sever. Deţinuţii se înghesuiau în barăci situate în interiorul unui teritoriu înconjurat de un gard, înalt flancat de ambele părţi de câte două rânduri de sârmă ghimpată, delimitând un perimetru numit „zonă interzisă", în limitele căruia se trăgea fără avertisment. Nu aveau dreptul să primească colete decât după ispăşirea jumătăţii din termen, dar şi atunci numai un colet pe an. Curând aveau să înţeleagă că această îngrădire avea menirea să-i ţină pe deţinuţi într-o stare permanentă de foame. Foamea era un continuu supliciu, căci raţia zilnică a unui deţinut era egală în cost cu cea a unui

câine de pază, cu deosebire, însă, că dulăul primea zilnic carne, în timp ce deţinutului carnea îi era interzisă prin regulament. Mai erau interzise legumele proaspete, fructele, laptele, zahărul, grăsimile. Raţia se compunea în cea mai mare măsură din cereale fierte, legume conservate şi foarte rar conţinea şi câte o bucăţică de peşte de cea mai proastă calitate. Un alt supliciu era frigul din timpul iernii. Sosirea iernii era aşteptată cu groază. Legăturile cu exteriorul erau limitate la două scrisori pe lună, dar şi ele deseori erau confiscate de cenzură.

Toţi deţinuţii erau siliţi să muncească, dar erau retribuiţi doar cu 50% din cât s-ar fi cuvenit unui muncitor liber pentru munca prestată. Însă şi din această jumătate se făceau reţineri pentru „întreţinerea deţinuţilor". Aici iese la iveală faptul că U.R.S.S.-ul practică sclavia. Într-adevăr, dacă munca unui deţinut este retribuită doar pe jumătate, aceasta este echivalent cu faptul că 50% din efectivul total de deţinuţi muncesc fără să fie plătiţi, cu alte cuvinte sunt sclavi. Având în vedere că numărul deţinuţilor este enorm şi că ei îndeplinesc muncile cele mai grele, rezultă că sclavia aduce U.R.S.S.-ului venituri substanţiale.

Toate acestea conduc la concluzia, la care au ajuns deţinuţii în urma experienţei lor amare, că în lagărele pentru deţinuţii politici din U.R.S.S. nu privarea de libertatre este esenţială. Această măsură punitivă enunţată în sentinţă constituie doar prilejul pentru K.G.B. de a urmări cu totul altceva, şi anume: de a zdrobi moralul prizonierului politic, de a frânge voinţa lui, de a-i zdruncina sănătatea şi, la nevoie, de a-l extermina.

În mai multe rânduri, pe parcursul întregii perioade de detenţie, cei patru deţinuţi au fost abordaţi de k.g.b.-işti în încercări de a-i face să se „pocăiască". Li se propunea, printre altele, să semneze articole pentru presă sau să fie imprimaţi pentru radio cu declaraţii, prin care să se dezică de convingerile lor, să facă afirmaţii în sensul că „s-au rătăcit", că au fost „induşi în eroare de propaganda burgheză", că „şi-au dat seama că au greşit", că „de fapt Basarabia aparţine de drept U.R.S.S."-ului, că „moldovenii nu sunt români" şi multe alte aberaţii de acest gen. În schimb li se promitea reducerea la jumătate a termenului de condamnare. Toate aceste tentative, însă, au avut drept răspuns un total dispreţ. Mai mult, chiar, ei au sfidat K.G.B.-ul, continuând să lupte chiar şi în condiţiile de detenţie, recurgând la acţiuni multiple de protest, de cele mai multe ori sub forma de greva foamei.

După expirarea termenului de condamnare, odată întorşi la Chişinău, Graur în anul 1976 şi Ghimpu în 1978, au fost timp de un an ţinuţi sub regim de supraveghere administrativă. În conformitate cu prevederile acestui regim, ei erau obligaţi să se prezinte săptămânal la miliţie, aveau interdicţia de a părăsi Chişinăul, între orele 18 şi 6 aveau arest la domiciliu, le era interzis să contacteze străinii, să intre în restaurantele „Inturist" şi să frecventeze concertele artiştilor români. Această din urmă interdicţie era cu totul de prisos, dat fiind că artiştii români pur şi simplu nu aveau voie să calce prin Basarabia.

În anul 1977, Graur Valeriu a reuşit, după o luptă îndârjită cu autorităţile sovietice, să obţină aprobarea de a pleca în România şi în prezent are domiciliul în Bucureşti.

Ghimpu Gheorghe este stabilit în Chişinău, într-o casă pe jumătate subsol, la adresa: str. Sadovaia 31, ap.7, nu are voie să funcţioneze în învăţământ sau în cercetare şi se luptă cu mizeria cotidiană a traiului sovietic.

Alexandru Usatiuc se află în deportare în Siberia, regiunea Tiumen, raionul Işimsc, loc. Carasuli, str. Lenin 4, ap. 6. Mai speră să-şi revadă pământul natal după expirarea termenului în decembrie 1983, când va avea vârsta de 68 de ani.

Şoltoianu Alexandru înfruntă rigorile regimului de deportare şi barbaria administraţiei locale în Cazahstan, regiunea Czâl-Orda, staţia de cale ferată Ciili, str. Voroşilov 10. Aşteaptă şi el cu nerăbdare expirarea termenului la sfârşitul acestui an şi în ciuda ameninţărilor că nu va ieşi viu de acolo, intenţionează să facă demersuri pentru a se stabili cu familia în România.

Se cuvine să spunem câteva cuvinte şi despre rolul K.G.B.-ului în toată povestea asta. K.G.B.-ul şi-a creat prin intermediul mass media sovietice de mass media aureola atotputerniciei şi a omniprezenţei. Întreg arsenalul mediilor de informare este pus în slujba K.G.B-ului. În filme, în piese de teatru, în literatură se varsă lacrimi de înduioşare vizavi de „eroismul, bunătatea şi spiritul de abnegaţie ale cekiştilor". Se acreditează ideea că agentul K.G.B:-ului ştie absolut totul, că este imposibil să te sustragi ochiului său vigilent şi, prin urmare, este dinainte sortită eşecului orice eventuală încercare de activitate ilegalistă. Realitatea, însă, infirmă acest mit. Din discuţiile cu cei patru se poate deduce cu certitudine că în timpul anchetei K.G.B.-ul şi-a arătat în mai multe privinţe totala sa incapacitate. Materialele despre activitatea grupului i-au fost servite „pe tavă" de către Securitatea română şi anume, au fost remise lui Andropov de către şeful de atunci al Securităţii, Ion Stănescu şi însoţite de „salutul tovărăşesc". Cei patru militanţi declară că se abţin de la acuze la adresa autorităţilor române pentru această mişelie, deoarece cazul comportă prea multe aspecte nebuloase încă şi este afectat de consecinţele unor imprudenţe. Totuşi se cuvine de remarcat că Ion Stănescu, punând semnătura sa pe nota de însoţire a materialelor remise KG.B.-ului, s-a iscălit totodată şi pentru totala sa incompetenţă.[1]

Anul acesta s-a împlinit un deceniu de la procesele sus-amintite. Această aniversare capătă o semnificaţie aparte în lumina campaniei propagandistice zgomotoase, pe care au dezlănţuit-o autorităţile în legătură cu a 60-a aniversare a formării U.R.S.S.-ului. Procesele în cauză ilustrează într-un mod foarte elocvent „justeţea" cu care a fost „rezolvată" în U.R.S.S. problema naţională, „justeţe", despre care trâmbiţează acum propaganda sovietică. Pentru a avea o imagine foarte sumară asupra „drepturilor", pe care le au basarabenii în „raiul" rusesc, este suficient să amintim doar câteva realităţi.

Un articol din constituţia aşa zisei R.S.S.M. proclamă că limba de stat în R.S.S. Moldovenească este limba... rusă. Cu alte cuvinte prin chiar constituţie se consfinţeşte

[1]Astăzi a devenit limpede că acea faptă a lui Ion Stănescu nu a fost altceva decât un act de ordinar servilism a Securităţi române faţă de K.G.B. şi neîndoios un flagrant delict de trădare naţională. Documentele prezentate după prezentul text stau dovadă acestei trădări. Nu este lipsit de interes de remarcat că, după revoluţie, Ion Stănescu a fost un timp secretar al Partidului Socialist al Muncii, condus de I. Verdeţ.

faptul că basarabenii nu au dreptul să folosească limba maternă în viaţa politică şi socială, în organisme şi instituţii de stat.

Basarabenii nu au dreptul să folosească alfabetul latin. Odată cu ocupaţia sovieticii le-au impus cu forţa alfabetul rusesc, iar adepţii alfabetului latin au fost pur şi simplu măcelăriţi.

Basarabenii nu au dreptul să-şi cunoască istoria, căci istoria Basarabiei şi a României sunt falsificate în modul cel mai grosolan. Una din tezele, pe care se axează istoriografia rusească din Basarabia, poate fi rezumată în următoarea afirmaţie a unui oarecare Afteniuc de la aşa-zisa academie de ştiinţe a R.S.S.M.: „Se ştie...că moldovenii şi românii sunt două popoare, care s-au format în condiţii istorice diferite. Şi trebuie să subliniem că acei care ignorează unul din ele, fie că nu cunosc istoria, fie că sunt clevetitori sau caută, spre bucuria duşmanilor, să semene dezbinarea între ele". Acelaşi Afteniuc susţine că: „şoviniştii români în scopul acaparării Moldovei şi asimilării forţate a oamenilor ei, îi numesc pe moldoveni români". Şi mai departe merge Lazarev, care în cartea sa „Moldavscaia sovetscaia gosudarstvennnosti i bessarabskii vopros" afirmă fără un pic de jenă că partea Moldovei din dreapta Prutului se află sub ocupaţia românească".

Basarabeanul nu are acces la publicaţiile româneşti, căci ele sunt interzise în Basarabia. În acelaşi timp, în România librăriile sunt pline de cărţi în limba rusă, chioşcurile sunt tixite cu ziare şi reviste ruseşti, în plus de aceast, ambasada sovietică, prin consulatele şi casele sale de cultură din mai multe oraşe din România, oferă material propagandistic în limba română în cantităţi nelimitate.

Basarabenii nu au dreptul să-şi vadă rudele din România. Pot primi mult râvnitele vize numai fraţii, părinţii şi fiii - o dată la doi ani, iar rudele de alte grade nu au nici o posibilitate să se vadă. Foarte mulţi nu şi-au văzut neamurile de peste 40 de ani. Nici la înmormântări nu sunt lăsaţi să vină.

Basarabenii nu au dreptul să se stabilească în oraşe, căci practic sunt lipsiţi de posibilitatea să obţină un serviciu şi o locuinţă la oraş, în timp ce ruşii veniţi din toate colţurile imperiului sovietic obţin foarte lesne şi serviciu şi locuinţă. Aceasta în cadrul politicii perfide de rusificare, prin care basarabenii sunt îndemnaţi prin avantaje materiale de tot felul şi prin puternice stimulente financiare să-şi părăsească locul de baştină şi să se stabilească definitiv în alte părţi ale imensului imperiu sovietic. Mii şi mii de tineri basarabeni părăsesc pământul, unde s-au născut, iar în locul lor sunt aduşi mii şi mii de ruşi. Afluenţa ruşilor este atât de mare, încât în prezent densitatea populaţiei în Basarabia este cea mai mare din tot imperiul sovietic.

În prezent, mulţi părinţi basarabeni au „dreptul" să primească tocmai din Afganistan urne cu rămăşiţele pământeşti ale fiilor lor, ucişi într-un război murdar pentru interesele imperiului sovietic.

Prin toate aceste „drepturi", autorităţile ruseşti urmăresc desfiinţarea românilor basarabeni ca naţiune - o politică, care cu deplin temei poate fi numită genocid fără vărsare de sânge, căci genocidul propriu-zis, practicat de sovietici imediat după ocuparea Basarabiei, nu s-a soldat cu rezultatele scontate de ei.

Diversele forme de rezistenţă faţă de ocupaţia sovietică nu au încetat să se manifeste practic niciodată. Imediat după război a reînviat forma tradiţională a răzvrătirii româneşti - haiducia. În păduri au apărut cete de luptători înarmaţi, pe care ruşii i-au etichetat drept bandiţi şi care au dat la vremea aceea multă bătaie de cap autorităţilor ocupante. În ciuda represaliilor sângeroase şi în ciuda superiorităţii numerice zdrobitoare a ocupanţilor, aceste grupuri de combatanţi au reuşit să se menţină până la jumătatea anilor '50, înainte să fie măcelărite de ocupanţi.

De-a lungul întregii perioade de ocupaţie au avut loc mai multe procese, în care au fost condamnaţi patrioţii basarabeni. În pofida eforturilor autorităţilor de a le face secrete, câteva din aceste procese s-au făcut cunoscute în întreaga Basarabie.

În anul 1966 a produs un mare ecou procesul, în care a fost condamnat la 3 ani de lagăr studentul Institutului Politehnic de la Chişinău, Moroşanu Mihai, pentru fapta de a fi organizat studenţii la acţiuni de protest împotriva preconizatei mutări a monumentului lui Ştefan cel Mare la periferia oraşului. S-a bucurat de multă admiraţie din partea patrioţilor pentru demnitatea şi dârzenia cu care şi-a susţinut punctul de vedere despre necesitatea reunirii Basarabiei cu România.

În acelaşi an, un tânăr curajos pe nume Gheorghe Muruziuc, a arborat tricolorul, în fatidica zi de 28 iunie, pe coşul fabricii de zahăr din Alexandreni. A fost condamnat şi el la 3 ani lagăr de muncă silnică.

În 1967 au fost condamnaţi la lagăr cu regim sever studenţii conservatorului din Chişinău, Postolache - 7 ani, Cuciureanu - 4 ani şi Cemârtan - 4 ani, pentru activităţi de propagandă antisovietică în rândul studenţilor şi intelectualilor pentru reunirea Basarabiei şi a nordulu Bucovinei cu România.

În anul 1968 suferă o condamnare de 3 ani profesorul-pensionar Simion Odobescu din Dubăsarii Vechi. După eliberare din detenţie, în anul 1971, sfidează maşina k.g.b.-istă de represalii reluând activitatea patriotică. Este condamnat pentru a doua oară la 7 ani lagăr cu regim sever plus 5 ani deportare în Siberia. Moare în anul 1972, în lagărul JH 385/17 din vestitul Dubravlag.

În anul 1971, două tinere curajoase au scris într-o noapte 25 de lozinci pe zidurile şi vitrinele din centrul Chişinăului. Lilia Neagu, studentă la tehnicumul de medicină a fost condamnată la 3 ani lagăr de muncă, iar prietena ei, Asea Andruh, elevă în cl. X a Şcolii nr. 1, internată într-o şcoală de corecţie.

Mulţi, foarte mulţi patrioţi basarabeni au suferit alte forme de represalii, cum ar fi: internarea în clinici psihiatrice speciale, concedierea, convocarea la sediul K.G.B.-ului pentru „discuţii profilactice" şi ameninţări. Printre ei se află Paşa, Andronic, Topală, Galearschi, Jigău, Siminel, Popa şi mulţi alţii rămaşi anonimi.

În încheiere ţinem să amintim că neamul românesc s-a consolidat de-a lungul secolelor, dovedindu-şi vitalitatea şi vigoarea, răzbătând prin toate vitregiile, înfruntând cu succes vicisitudinile istoriei şi barbaria vecinilor, ştiind să supravieţuiască tuturor tentativelor de a-l distruge. Nimeni şi nimic nu ne va putea anihila.

Trăiască reunirea cu patria-mamă România!

Basarabenii Tineri,
August 1982.

DOSAR PENAL Nr.6648
Privind inculparea lui USATIUC Alexandr Vasilievici,0
GHIMPU Gheorghii Teodorovici şi GRAUR Valerii
Vasilievici în delicte prevăzute de art.67 p.I şi 69 Cod
Penal al R.S.S. Moldoveneşti, în 11 volume.

Vol. I
pag. 4

Copie
Strict secret

CONSILIUL SECURITĂŢII STATULUI
Al REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Nr. 14/006418 din 30.06.1970

Către
Preşedintele Comitetului Securităţii de Stat
de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S.
Tov. Andropov I.V.
Moscova

Stimate tovarăşe Andropov!

În data de 12 iunie a.c., la Consiliul de Stat al R.S. România s-a prezentat cetăţeanul sovietic USATIUC Alexandr Vasilievici, născut la 23.02.1915, domiciliat în Chişinău, str. Lomonosov nr. 24, posesor al paşaportului N 482230 şi a cerut să fie primit de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, motivând că doreşte să expună „o problemă foarte importantă”.

Cu această ocazie numitul a lăsat un plic adresat Preşedintelui Consiliului de Stat, care conţinea un material dactilografiat pe 6 pagini, relatând despre nişte acţiuni ale unor elemente din R.S.S.Moldovenească împotriva statului sovietic.

Usatiuc Alexandr Vasilievici nu a primit audienţă.

Considerând că aceste acţiuni prezintă interes pentru organele sovietice de securitate, Vă trimitem plicul şi materialul lăsat de numitul la Consiliul de Stat al R.S. România.

Cu salutul tovărăşesc
Preşedintele Consiliului Securităţii Statului
al Republicii Socialiste România
Ion Stănescu
(semnătura şi ştampila)

Pentru conformitate:
Inspectorul Secretariatului K.G.B.
de pe lângă C.M. al U.R.S.S., M. Carpeikina

DOSAR PENAL Nr. 6651
privind inculparea lui ŞOLTOIANU Alexandr Alexeevici în delicte prevăzute de art.67 p. I şi 69 Cod Penal al R.S.S. Moldoveneşti
în 6 volume

Deschis pe 10 decembrie 1971 Volumul 2
Încheiat pe12 iulie 1972 pag.338

Copie
Strict secret Nr. 14/7054
Exemplarul nr.1 din 05.02.1969

Preşedintelui KGB de pe lângă C.M. al URSS
Tovarăşului Andropov I.V.
Moscova

Stimate tovarăşe Andropov!

Vă aducem la cunoştinţă că Ambasada R.S. România la Moscova a comunicat de nenumărate ori Ministerului de Externe al R.S. România despre unii cetăţeni sovietici care, cu prilejul vizitelor la ambasada noastră au avut manifestări şi exprimări pe care considerăm necesar să Vi le aducem la cunoştinţă.

Dintre aceste persoane îi menţionăm pe cetăţeanul Kolesnicov I.A., care s-a prezentat drept redactor al revistei „Economia ţiţeiului”, Mircea Druc, care a declarat că îşi dă aspirantura la Universitatea din Moscova şi Saşa Şoltoianu, care, conform spuselor sale, este colaborator al Secţiei externe de pe lângă Comitetul de Radio şi Televiziune din Moscova.

Cetăţenii menţionaţi mai sus s-au exprimat în mod tendenţios şi duşmănos despre politica internă şi externă a URSS, iar ultimii doi solicitau cu insistenţă sprijin în vederea ieşirii ilegale peste graniţa Uniunii Sovietice.

În cadrul discuţiilor cu diplomaţii români, asemenea exprimări a avut şi cetăţeanul Alexeenco Serghei Sergheevici, care afirma în plus că ar face parte, chipurile, din Forţele armate ale URSS, prezentând drept confirmare o adeverinţă că are gradul de căpitan.

În exprimările sale duşmănoase la adresa URSS, Alexeenco solicita ca ambasada noastră să-i acorde sprijin pentru expedierea unei scrisori personale ambasadei Republicii Populare Chineze din Moscova.

Din conţinutul informării prezentate de către Ambasada Republicii Socialiste România la Moscova, reiese că diplomaţii români au luat o atitudine corespunzătoare faţă de cetăţenii sovietici pomeniţi, iar Ambasada RS România la Moscova a informat despre aceasta Min. de Ext. al URSS, cu rugămintea de a aduce aceste manifestări la cunoştinţa organelor abilitate.

La rândul meu, Vă aduc la cunoştinţă aceste fapte, în conformitate cu înţelegerea existentă între organele de securitate ale statelor noastre privind semnalarea reciprocă în cazul existenţei vreunei activităţi care poate aduce prejudicii relaţiilor reciproce de bună vecinătate dintre ţările noastre.

Preşedintele Consiliului Securităţii Statului din Republica Socialistă România
Ion Stănescu
Originalul scrisorii se află în dosarul nr. 59271, vol.19, pag. 247-248.
Ştampila rotundă cu stema: KGB de pe lângă Consiliul de Miniştri al URSS.

Copia este conformă cu originalul.
Inspectorul secretariatului KGB al RSS Moldoveneşti
Elkina

14 ianuarie 1972

CĂTRE POSTUL DE RADIO EUROPA LIBERĂ

Apelăm din nou* la Dvs. să-i veniţi în ajutor patriotului basarabean Alexandru Şoltoianu, care este supus persecuţiilor politice din partea autorităţilor sovietice.

Iată, foarte pe scurt, cazul său.

S-a născut la 24.08.1933 în satul Ineşti, raionul Teleneşti din Basarabia, într-o familie de ţărani. După efectuarea serviciului militar reuşeşte să depună actele pentru admiterea în Institutul de Relaţii Internaţionale, pe care îl absolvă în anul 1964. Un timp este conferenţiar la Institutul Politehnic din Chişinău şi simultan colaborează la televiziune. În anul 1967 este concediat, fiind acuzat de îndoctrinarea studenţilor în spirit românesc, punându-i-se în vedere să părăsească RSSM. Este nevoit să plece la Moscova, unde locuiau părinţii soţiei sale.

Lucrează la Radio Moscova. După invadarea Cehoslovaciei de către trupele Pactului de la Varşovia este concediat ca indezirabil politic. După o perioadă de şomaj se angajează pe un post de economist la Institutul Muncii şi Retribuţiei din Moscova.

La 13.01.1972 este adus la Chişinău, la sediul KGB-ului şi încarcerat, iar la 06.08.1972 este condamnat de către Tribunalul Suprem al RSSM la 6 ani lagăr cu regim sever plus 5 ani deportare în Siberia pentru activităţi în favoarea reunirii Basarabiei cu România.

A ispăşit termenul de condamnare în lagărele pentru deţinuţii politici JH 385/19 din Mordovia şi VS 389/37 de lângă or. Perm din regiunea munţilor Urali. În ianuarie 1978 a fost escortat spre locul de deportare, în Cazahstan, regiunea Czâl-Orda, staţia de cale ferată Ciili.

În ianuarie 1983 este eliberat din deportare, dar i se interzice să se stabilească la Moscova, unde în prezent locuieşte soţia sa Valentina cu fiul Ovidiu, şi i se impune domiciliul forţat în satul său de baştină. Într-o conversaţie brutală cu un reprezentant al K.G.B.-ului de la Chişinău i s-a pus în vedere că nici lui, nici familiei nu li se va permite părăsirea URSS-ului şi că nu va fi admis decât la munci fizice grele şi că va fi distrus ca intelectual.

Recent, Alexandru Şoltoianu a fost transferat la Tiraspol şi angajat provizoriu la o fabrică de confecţii. I s-a prescris domiciliu forţat la căminul fabricii, la adresa 278000, Tiraspol, str. Textilscicov 38, cam.206. Este supus regimului de supraveghere administrativă şi obligat să suporte rigorile acestui regim: nu are voie să părăsească localitatea, este obligat să se prezinte săptămânal la sediul miliţiei, între orele 20 şi 6 are arest la domiciliu, după ora 16 nu are voie să apară în centrul oraşului, nu are voie să intre în sediile instituţiilor de învăţământ şi nici în căminele lor. Soţia şi fiul nu au voie să-l viziteze la cămin.

Familia lui este supusă şi ea persecuţiilor. Asupra soţiei se exercită presiuni brutale pentru a o determina să divorţeze, fiind ameninţată cu concedierea. Adresa soţiei este: Moscova, 113452, str. Azovului 11, ap.83, tel. 1196497.

În ciuda tuturor presiunilor şi ameninţărilor, Alexandru Şoltoianu intenţionează să emigreze cu familia în România.

Considerând că intervenţia Dvs. şi difuzarea prezentei scrisori vor fi de un real sprijin pentru Alexandru Şoltoianu, Vă rugăm să-l ajutaţi!

Cu mulţumiri, Basarabenii Tineri
Octombrie 1983

* Un text similar a fost expediat şi în luna mai 1983 la „Europa liberă" şi la Amnesty International.

„LUPTĂTORII” [1]

O nouă carte a apărut la noi, la Chişinău. Se numeşte „Luptători pentru fericirea poporului” (Ed. Cartea Moldovenească - 1985). Doar o sumară frunzărire îţi dezvăluie pe loc că este vorba de acea maculatură propagandistică sovietică, care de-a lungul anilor a adunat o sumedenie de titluri ca: „1918-1940. Solidaritate proletară”; „Triumful adevărului istoric”; „Moldavia vcera i segodnea”; „Pentru puterea sovietelor”; „Comunistâ vspominaiut”; „Împotriva falsificatorilor burgheji”; „Boriba trudeaşcihsea Bessarabii za svoio osvobojdenie” etc. Printre autorii acestor „cărţi” îi aflăm pe pseudosavanţi ca: Mohov, Esaulenco, Afteniuc, Copanschi, Drahenberg, Brâseakin, Lazarev ş.a. O trăsătură comună trece ca un fir roşu prin toate aceste opuri: cu pretenţia obiectivităţii istorice se încearcă justificarea ocupării Basarabiei de către ruşi. Prin fraze sforăiroare este înfierat „regimul sângeros” instaurat de „ocupanţii români” în Basarabia între anii 1918-1940, iar expresiile mieroase sunt rezervate ”marelui frate rus, care ne-a scăpat pe noi, moldovenii, de sub jugul român”. Cărţile acestea au şi o soartă comună - să zacă cu anii pe rafturile prăfuite ale librăriilor ca, în cele din urmă, să fie casate pentru maculatură. Ca atare, cartea nu ar merita nici o atenţie, dacă, fără să vrea, autorii nu ar dezvălui câteva aspecte asupra cărora merită să zăbovim.

Autorii pretind că în carte este tratată „mişcarea revoluţionară în general, istoria mişcării social-democrate din ţinut, participarea revoluţionarilor din Moldova la procesul revoluţionar general din Rusia împotriva asupririi sociale şi naţionale”. În realitate, însă, esenţa cărţii este cu totul alta şi anume: propaganda deşănţată antiromânească, precum şi elogierea diversiunilor antiromâneşti armate lansate de către N.K.V.D., în perioada interbelică, de dincolo de Nistru, diversiuni, care sunt numite de propaganda sovietică „răscoale”. Câteva citate culese la întâmplare sunt edificatoare: (păstrăm în toate citatele stilul autorilor) „Crearea, fie chiar şi a unei mici republici sau a regiuni moldoveneşti (este vorba de înjghebarea a.z. R.A.S.S. Moldoveneşti dincolo de Nistru, cu rolul de cap de pod în ofensiva antiromânească - n.noastră) va constitui în mâinile noastre un instrument de înrâurire asupra stării de spirit a maselor muncitoreşti-ţărăneşti din Basarabia în sensul sporirii speranţelor că ele se vor izbăvi de jugul român”; „ocupanţii români îi urmăreau cu cruzime pe comuniştii organizatori ai maselor”; „interacţiunea comuniştilor din Basarabia şi România împotriva asupririi sociale şi naţionale în procesul de luptă pentru restabilirea adevărului istoric, a puterii sovietice în Basarabia (adică a ocupaţiei ruseşti - n.n..)”. Întreg conţinutul cărţii este presărat cu mostre de acest fel.

Al doilea aspect este legat de figurile militanţilor evocaţi. Trecem peste pasajul care îi evocă pe participanţii la mişcarea „burghezo-democratică”, deşi şi aici, pentru respectare obiectivităţii, la care pretind autorii, trebuiau evocate şi personalităţi ca

[1] Informaţiile din acest articol au fost folosite de N. Lupan la „Europa liberă”, în emisiunea din 01.07.1986.

Constantin Stere, Pan Halipa, Ion Inculeţ, Anton Crihan, Emanuil Catelli ş.a., care au participat şi ei la mişcarea împotriva autocraţiei ţariste şi au suferit şi ei prigoană şi persecuţii. Aceşti militanţi, însă, nu sunt pe placul „savanţilor" de la academia de „năuci"[1], deoarece, fiind patrioţi adevăraţi, ei au luptat împotriva ţarismului urmărind realizarea visului secular al tuturor românilor - unirea într-un singur stat. Ei au militat activ pentru autodeterminarea Basarabiei, pentru despărţirea de statul rus şi pentru reunirea cu România. Ei au stat la leagănul Sfatului Ţării, care la 27 martie 1918, printr-un vot liber şi democratic a proclamat reunirea Basarabiei cu România, inaugurând procesul, care s-a încheiat la 1 decembrie 1918 şi care a fost făurirea României Mari. Numele lor vor sta scrise cu litere de aur în istoria neamului românesc.

Dar să revenim la „luptători". Din totalul de 103 nume evocate, doar 30 vădesc originea moldovenească. De remarcat că nici cei cu nume moldoveneşti nu toţi sunt moldoveni. De exemplu, M. Frunze nu are decât nume moldovenesc, iar în rest nici o legătură cu Basarabia, căci este născut din tată moldovean şi mamă rusoaică în oraşul Bişkek din Turchestan, azi[2] oraşul Frunze, capitala a.z. R.S.S. Kirghize. Liubov Gârla s-a născut în gubernia Moscova şi în afară de nume schimonosit nu a avut nimic comun cu Basarabia. În general, se poate constata că din toţi cei evocaţi, 29 au fost venetici în Basarabia. Din cei 30 cu nume moldoveneşti, 11 sunt „şantişti".[3] Despre Cotovschi se spune că este basarabean, dar se trece sub tăcere faptul că activitatea „revoluţionară" a început-o pe la 1905 în calitate de hoţ de cai şi după revoluţie a aderat cu ceata lui de bandiţi la armata roşie, iar în anul 1925 şi-a încheitat activitatea, răpus fiind de glontele „unui ucigaş", aşa cum se menţionează în carte. Se cuvine de precizat, însă, că acel ucigaş nu a fost altcineva decât propriul lui aghiotant, care l-a împuşcat, înnebunit fiind de gelozie, în momentul când a surprins-o pe nevastă-sa în patul „marelui comandant", în plină activitate „revoluţionară".

A treia observaţie este legată de foarte suspecta reticenţă de care dau dovadă autorii cărţii referitor la circumstanţele în care au dispărut acei protagonişti al căror an de deces este 1937. În majoritatea cazurilor sunt relatate împrejurările în care a decedat cutare, sau cutare militant, dar nu se suflă nici o vorbă despre felul în care au murit cei din anul 1937. Faptul nu ar atrage atenţia, dacă numărul celor dispăruţi în acel an nu ar fi fost atât de mare - 24, adică aproape un sfert din totalul „luptătorilor" evocaţi în carte. Se creează impresia că ei s-au vorbit să moară în acelaşi an. Care să fie explicaţia? Şi de ce sunt atât de discreţi autorii în această chestiune? Răspunsul îl găsim răsfoind presa de la începutul anilor '60, când în timpul domniei lui Hruşciov au apărut mai multe materiale în care erau demascate crimele lui Stalin. Astfel, revista „Ogonioc" într-un număr al său din anul 1963 scrie: „La 11.06.1937 s-a comunicat despre arestarea mareşalului Tuhacevski, a comandanţilor de districte militare Iachir şi Uborevici, a comandantului adjunct de district militar Primacov, a şefului Academiei

---

[1] De la rusescul „academia nauc" - academia de ştiinţe.
[2] În anul 1986.
[3] O categorie de români transnistreni, îndoctrinaţi şi mancurtizaţi până la paroxism. Au fost folosiţi de ocupantul sovietic în promovarea antiromânismului.

Militare Corc, a şefului de cadre ale corpului ofiţeresc Feldman, a lui Eideman şi a ataşatului militar în Anglia Putn. Totodată s-a anunţat despre sinuciderea lui Gamarnic.

Procesul s-a ţinut cu uşile închise...

Toţi acuzaţii au fost condamnaţi la moarte şi sentinţa a fost imediat executată...

La ordinul lui Stalin au fost ucişi: mama mareşalului Tuhacevski, sora lui Sofia, fraţii săi Alexandr şi Nicolai. Celelalte trei surori au fost internate în lagăre, iar fiica, când a atins vârsta majoratului, a fost şi ea internată în lagăr."

Asta este, aşadar, explicaţia. Acum devin clare circumstanţele dispariţiei celor 24: asasinaţi de N.K.V.D. în perioada 1936 - 1940, când represiunea sălbatică din Rusia sovietică, dominată de paranoia lui Stalin a cunoscut o escaladare paroxistică, făcând un număr imens de victime până şi în rândurile căpeteniilor sovietice. Numai în anul 1937 au fost executaţi 40 de mii de ofiţeri ai armatei roşii şi zeci de mii de activişti de frunte ai partidului şi ai statului. Tot atunci au fost asasinaţi 70% din membrii comitetului central aleşi la congresul din 1934. Mai târziu, în timpul lui Brejnev, autorităţile au „explicat" că aceste masacre au fost comise „din greşeală". Nu putem să nu ne întrebăm că, dacă K.G.B.-ul a omorât din greşeală un număr atât de mare de **adepţi** ai puterii sovietice, de „ai lor" adică, atunci cât de mare a fost numărul **adversarilor** politici asasinaţi cu bună ştiinţă? Dar câţi oameni de rând absolut inocenţi „necontabilizaţi" au pierit în acest măcel? Alexandr Soljeniţân consideră că numărul acesta este de ordinul zecilor de milioane! Ne întrebăm totodată, dar câţi „luptători" au fost trecuţi prin Gulag? Bunăoară, despre Broască se spune că a murit în 1958, dar despre ce a făcut în perioada 1937-1958 nu se spune nimic.

Tovarăşi savanţi de la academia de „năuci", de ce nu respectaţi obiectivitatea istorică? Nu cumva din cauză că tovarăşii de la K.G.B. v-au „sfătuit" să vă „ţineţi pliscul"?

A patra observaţie este legată de următorul citat din articolul consacrat lui Crusser: „V.I. Lenin, care urmărea cu atenţie desfăşurarea evenimentelor din ţară, a reacţionat la arestarea lui Crusser. În articolul „Trecerea contrarevoluţiei la contraofensivă (Iacobini fără popor)" publicat la 28 mai (1917) în gazeta „Pravda", el scrie cu indignare: „Iar în privinţa arestării lui Crusser chestiunea este cât se poate de clară, este, oare, raţional să-l bagi pe un om la închisoare pentru o cuvântare ţinută la un miting? Oare aceasta nu înseamnă să-ţi pierzi, pur şi simplu, capul? Dar voi, domnilor cadeţi, şi voi cei de dreapta, coalizaţi în guvern cu norodnicii şi menşevicii dispuneţi de gazete zilnice, care apar într-un număr de zece, dacă nu de o sută de ori mai mare decât acelea ale adversarilor voştri politici!! Şi având o asemenea precumpănire în ceea ce priveşte principalul instrument de agitaţie şi propagandă, băgaţi un om la închisoare pentru o cuvântare ţinută la un miting! Nu cumva de frică v-aţi ieşit din minţi, domnilor?" „Indignarea" lui Vladimir Ilici pare a fi justificată pentru acea perioadă. Într-adevăr, să bagi un om la închisoare doar pentru o cuvîntare! Dar cât de naivă apare această „indignare" omului sovietic de azi! „Sărmanul" Vladimir Ilici era pe atunci încă sub impresia experienţei personale trăite în perioada ilegalistă. Pe atunci organele de represiune ţariste ştiau ce este legalitatea şi ce este atitudinea umană,

căci cea mai grea pedeapsă suferită de Vladimir Ilici pentru activitatea lui antistatală a fost deportarea cu un regim blând şi uman. „Naivul" de Vladimir Ilici nici nu bănuia pe atunci că foarte curând el însuşi va ordona înfiinţarea primelor lagăre sovietice ale morţii în insulele Soloveţc din Marea Albă pentru a-i interna pe marinarii din Kronstadt. Da, da, anume pe acei marinari care au jucat un rol decisiv în înfăptuirea puciului bolşevic din octombrie 1917, dar care, dându-şi seama ulterior că au fost înşelaţi, s-au ridicat la rebeliune împotriva puterii sovietice în martie 1921. Curând după aceasta Lenin va ordona personal masacrarea familiei ţarului, dezlănţuirea terorii roşii şi a furiei execuţiilor sumare. Foarte curând va semna decretul de înfiinţare a Ce-Ca-ului, scuzându-se că este o măsură provizorie, că puterea sovietică nu este o putere represivă fiind puterea „întregului popor", că Ce-Ca-ul va fi desfiinţat imediat ce „contrarevoluţia" va fi învinsă. Dar Ce-Ca-ul i-a supravieţuit părintelui său, transformându-se treptat în G.P.U., apoi în N.K.V.D.,apoi în M.G.B. şi apoi în K.G.B., devenind cea mai monstruoasă maşină de represiune politică din istoria omenirii. Milioane de oameni absolut nevinovaţi vor fi masacraţi, alte milione vor fi închişi în Gulag, popoare întregi vor fi pedepsite prin strămutare în Siberia. Nu ne propunem, însă, să înşirăm aici toate crimele K.G.B.-ului, ar fi nevoie de prea mult spaţiu. Amintim doar că în prezent disidenţii sau militanţii pentru autodeterminarea popoarelor din U.R.S.S. nici nu ar îndrăzni să viseze la o cuvântare în cadrul unui miting. Astăzi ei sunt literalmente desfiinţaţi chiar şi numai pentru tentative de a gândi altfel decât o vor autorităţile. Este suficient să aducem drept exemplu cazul lui Alexandru Şoltoianu - militantul pentru autodeterminarea Basarabiei, care a petrecut 6 ani într-un lagăr cu regim sever şi cinci ani de deportare în Siberia doar pentru nişte materiale scrise de el, materiale care nu au fost citite de nici o fiinţă omenească (în afară de anchetatori).

Observaţia ce urmează este, de fapt, o comparaţie. După cum am mai arătat, toată cartea este presărată cu expresii ca: "ocupanţii români", "regimul sângeros de ocupaţie", „călăii siguranţei" etc. O lectură atentă, însă, dă la iveală o întrebare: Ccne a fost mai sângeros, Siguranţa sau K.G.B.-ul? Din relatările autorilor rezultă că de mâna Siguranţei au căzut opt „luptători", iar, din câte am arătat mai sus, un număr de 24 din cei evocaţi în carte au fost împuşcaţi de K.G.B. Aşadar, de câte ori K.G.B.-ul este mai sângeros decât Siguranţa română? Nu vă grăbiţi cu răspunsul! Să nu uităm că cei opt împuşcaţi de Siguranţă au fost, totuşi, **duşmani** ai statului român, căci au militat pentru dezmembrarea României, pe când cei 24 împuşcaţi de K.G.B. au fost **de ai lor**, **de ai ruşilor**. Au avut cu toţii aceeaşi soartă: în anii paranoiei maxime 1937 şi 1938, au fost acuzaţi că sunt spioni români şi măcelăriţi. Dar câţi **adversari** ai bolşevicilor au căzut de mâna K.G.B.-ului după ocuparea Basarabiei la 28 iunie 1940? Câţi au fost împuşcaţi? Câţi au murit în lagăre şi închisori? Pe câţi i-a omorât Siberia? Se va cunoaşte vreodată numărul lor? Dar comparaţia nu se opreşte aici, deoarece grosul celor asasinaţi de K.G.B. îl constituie victimele **inocente**, adică acei care nici în gândurile lor cele mai intime nu s-au opus puterii sovietice. Numărul lor numai în Basarabia sovietică este de ordinul sutelor de mii! Omenirea nu a cunoscut în întreaga ei istorie un organ de represiune mai însetat de sânge decât K.G.B.-ul!

O veritabilă stupoare provoacă câteva cazuri din cele prezentate în carte prin absurditatea paradoxului împins până la paroxism. Astfel, în articolul despre Crivorucov citim: „Prin procesul celor 108 intentat împotriva comuniştilor basarabeni, autorităţile române l-au condamnat în contumacie la pedeapsa cu moartrea.” Autorii omit, însă, să spună că această sentinţă a tribunalului român a fost adusă la îndeplinire de către ...K.G.B.! Sărmanul Crivorucov nu a avut noroc, căci, dacă se prezenta la proces, în mod cert scăpa cu viaţa, beneficiind de graţierea acordată de „sângerosul” rege al României **tuturor** condamnaţilor în acel proces.

În articolul despre Badeev: „În aprilie 1923 se desfăşurase la Chişinău un proces împotriva a 34 comunişti, inclusiv a lui Badeev, care dovedi să se ascundă. El a fost nevoit să părăsească Basarabia şi să treacă în Uniunea Sovietică”. Şi a comis o greşeală fatală, am adăuga noi, căci a fost omorât de n.k.v.d.-işti în anul 1937.

Un alt caz uluitor este cel al lui Buciuşcan, fost membru al Sfatului Ţării. El se numără printre acei ce s-au abţinut de la vot atunci când s-a votat unirea Basarabiei cu România. Ulterior Buciuşcan a fost expulzat din România în U.R.S.S. pentru că se dedase la activităţi antistatale. Drept „mulţumire” pentru aceste activităţi împotriva României, ruşii l-au împuşcat în 1937.

Cităm din articolul dedicat lui Starâi (Borisov): „În august 1919, în cadrul „procesului celor 108”, 19 ilegalişti, printre care şi Borisov, sunt condamnaţi de curtea marţială a ocupanţilor la pedeapsa capitală, dar în timpul acesta el se afla de acum pe malul stâng al Nistrului”. Păcat de el, remarcăm noi, a fost împuşcat la sentinţa N.K.V.D.-ului în 1937. Dacă ar fi fost prezent la proces, ar fi beneficiat de amnistie, dat fiind că **toţi** condamnaţii în acel proces au fost ulterior amnistiaţi de autorităţile române.

Un alt „luptător” împuşcat de „tovarăşii” săi în 1937 a fost un oarecare Bantke. În anul 1920, Bantke a fost trimis în secret în România de către ruşi în scopuri subversive. A fost arestat şi a petrecut 2(doi!) ani în închisoarea de la Chişinău şi la Doftana. Ulterior a scris cartea cu titlul macabru „În sicriul Doftanei”. Am fi foarte curioşi să aflăm cum ar fi întitulat Bantke o posibilă carte despre perioada de detenţie în beciurile N.K.V.D.-ului, dacă...ar fi scăpat de acolo cu viaţă!

Holostenco se află şi el printre cei asasinaţi de K.G.B. în 1938. În anul 1928 Holostenco a fost trimis ca agent sovietic în România şi la congresul IV al p.c.r., „ales” secretar general. În anul 1930 a fost rechemat la Moscova şi 8 ani mai târziu „decorat” cu un glonte în ceafă.

Grăitor este şi cazul lui Bubnovschi, care a fost condamnat în anul 1921 „în procesul celor 270”. Ulterior toţi cei condamnaţi în acel proces au fost amnistiaţi. A fost amnistiat şi Bubnovschi dar, deoarece se făcuse vinovat şi de terorism, a fost expulzat din România şi anume asta a fost neşansa lui, căci a fost asasinat de N.K.V.D. în anul 1937. Articolul despre Bubnovschi se încheie patetic: „La Râşcanovca, pe locurile unde S.M. Bubnovschi se ascundea odinioară de copoii poliţiei, trece azi o stradă, ce poartă numele lui Bubnovschi. Ea simbolizează Chişinăul nou, Moldova

nouă”. Da, tovarăşi „savanţi”, aceasta este a.z. Moldova sovietică. Un „luptător” asasinat banditeşte de proprii săi tovarăşi. Un simbol mai elocvent nici că se putea!

Menţionăm în încheiere că din întregul conţinut al cărţii „Luptători pentru fericirea poporului” se desprinde cu claritate concluzia că toată aşa-zisă „activitate revoluţionară” din Basarabia anilor 1918-1940 nu a fost decât o DIVERSIUNE RUSEASCĂ!

Basarabenii Tineri
Aprilie 1986

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE ŞEFUL DELEGAŢIEI STATELOR UNITE LA CONFERINŢA POSTHELSINKI DE LA BERNA*

Dorim prin intermediul Dvs. să aducem la cunoştinţa opiniei publice internaţionale un caz de încălcare flagrantă a drepturilor omului în Basarabia.

În prezent, basarabenii sunt supuşi întregului arsenal de încălcări ale drepturilor omului pe care le suferă toate popoarele din imperiul sovietic, dar cazul pe care ţinem să Vi-l prezentăm este caracteristic anume Basarabiei de azi.

Iată în ce constă problema.

Majoritatea basarabenilor avem rude în România. Această stare de fapt este datorată vicisitudinilor istorice prin care a trecut această provincie românească. Nu este locul să evocăm aici evenumentele istoriei nu prea îndepărtate, evenimente care au dus la anexarea abuzivă a Basarabiei, a nordului Bucovinei şi a ţinutului Herţa la U.R.S.S. Ca rezultat al acestor nedreptăţi istorice, foarte multe familii de basarabeni s-au văzut despărţite.

În preajma invaziei ruseşti din 28 iunie 1940, mulţi basarabeni au preferat să-şi părăsească vatra, averile, rudele, mormintele străbunilor şi să se evacueze pe teritoriul neocupat al României, decât să accepte viaţa de sub ocupaţia rusească.

Imediat după ocupaţie, autorităţile sovietice au desfăşurat o vastă campanie propagandistică pentru a-i determina pe acei basarabeni, pe care evenimentele i-au surprins în Vechiul Regat, să revină în Basarabia „sovietică”. Unii s-au lăsat ademeniţi de promisiunile acestei propagande şi au plătit scump credulitatea lor. La revenire „acasă” s-au trezit aruncaţi în lagăre şi mulţi din ei şi-au lăsat oasele în gulag.

Apoi, în august 1944, în faţa ofensivei armatei roşii „eliberatoare”, drumurile şi căile ferate se umpluseră de bejenari care ca un şuvoi imens se scurgeau spre râul Prut. Basarabenii gustaseră din plin din „binefacerile” „raiului” sovietic şi acuma nu-i mai puteau opri nici promisiunile propagandistice, nici ameninţările.

Aşa s-a făcut că după război numărul basarabenilor stabiliţi în România este foarte mare. După aprecierile noastre, în jur de 80% din basarabeni au rude în România. Este cu totul firească dorinţa rudelor de a se vizita reciproc, dar contactele dintre membrii familiilor de basarabeni despărţite de actuala frontieră dintre U.R.S.S. şi România au fost oprite cu brutalitate de autorităţile ruseşti. În memoria basarabenilor în vârstă este vie încă atmosfera anilor de după război, când simplul fapt de a avea rude în străinătate era considerat drept delict politic. De teama persecuţiilor mulţi oameni se fereau să amintească că au rude în România. A declara că ai rude în străinătate era

* A fost difuzată la „Europa liberă” la 27.05.1986.

echivalent cu a-ţi semna singur condamnarea la ani grei de lagăr sau de deportare în Siberia. Chiar şi în prezent există basarabeni care preferă să nu declare că au rude în România, pentru a nu-şi periclita cariera sau, pur şi simplu, de teama de a cădea în atenţia K.G.B.-ului.

La începutul anilor ’60 s-a produs un oarecare dezgheţ, în sensul că autorităţile ruseşti au început să mai acorde vize basarabenilor care doresc să-şi viziteze rudele sau să primească vizitele rudelor din România, dar aceste vize sunt eliberate numai rudelor de gradul I, adică fraţi, fii, părinţi. Alte rude, care sunt şi mult mai numeroase, nu au nici în prezent nici o posibilitate să se vadă. De remarcat că nu există nici un act oficial publicat care să interzică acest lucru. Mai mult chiar, există o convenţie semnată la 30 iunie 1969 la Bucureşti, care poartă titlul:

CONVENŢIE
între guvernul R.S.R. şi guvernul U.R.S.S. privind desfiinţarea vizelor pentru
călătoriile în interes de serviciu, turistic şi particular, precum şi în tranzit.

Art. 4 al Convenţiei glăsuieşte: „Cetăţenii unei părţi contractante pot călători pe teritoriul celeilalte părţi contractante în scop particular, în vizită la rude şi prieteni, pe baza actelor de călătorie valabile, însoţite de invitaţia confirmată (respectiv, de dovada de invitaţie eliberată) de către organele competente ale părţii contractante, pe teritoriul căreia se efectuează călătoria.”

Această convenţie este violată în mod flagrant de partea sovietică. Vizele nu au fost desfiinţate niciodată. Nu numai prietenii, dar nici rudele, dacă nu sunt de gradul I, nu au nici în prezent dreptul la vize. Foarte mulţi basarabeni nu şi-au văzut rudele de peste 40 de ani. Culmea barbariei este că nici la înmormântări nu sunt lăsaţi să vină. Ruşii refuză să elibereze vize pentru rudele noastre din România, iar dacă rudele noastre ne trimit invitaţii, autorităţile sovietice refuză să ne dea vize. Astfel, propria provincie este astăzi închisoare pentru bietul basarabean.

Apelăm la ajutorul Dvs. deoarece considerăm că Statele Unite au obligaţia morală de a ne ajuta, dat fiind faptul că guvernul Dvs. nu s-a pronunţat în nici un fel împotriva ocupaţiei Basarabiei de către ruşi. Nu putem înţelege de ce Statele Unite proclamă solemn dreptul la autodeterminare al republicilor baltice, dar păstrează tăcerea în ceea ce priveşte acelaşi drept pentru noi, basarabenii.

Vă mulţumim.
Din motive clare nu putem semna altfel decât: Basarabenii.
14.04.1986.

SALVAŢI-L PE GHEORGHE DAVID!

Asistăm în ultimul timp la înteţirea unei campanii, în cadrul căreia ideologii ocupanţilor ruşi lansează atacuri vehemente împotriva adevărului istoric precum şi împotriva militanţilor pentru drepturile naţionale ale basarabenilor şi pentru autodeterminarea Basarabiei. Promotorii acestei campanii sunt: Smirnov, secretarul II al comitetului central, dar care, în fapt, este satrapul numărul unu al colonizatorilor ruşi la noi, la Chişinău şi Grosu, primul secretar al c.c., slugoiul numărul unu al Cremlinului. Discursul acestor demagogi reînvie sloganurile cele mai primitive ale ideologiei bolşevice vetuste. Au ajuns până acolo, încât justifică astăzi până şi crimele comise în perioada stalinistă, perioada care este acum repudiată chiar şi de actualii stăpâni ai Cremlinului. Sunt înfieraţi cu „mânie proletară" „chiaburii", „duşmanii de clasă", „duşmanii poporului" etc.

Din această campanie de „demascări" ţinem să scoatem în evidenţă acea parte a ei care îl vizează pe confratele nostru Gheorghe David. În cuvântarea ţinută la întâlnirea cu scriitorii din republică, Simion Grosu a făcut, printre altele, aserţiunea ce urmează: „...pentru aţâţarea stărilor de spirit antisovietice şi inspirarea manifestărilor negative cu caracter naţionalist pe teritoriul republicii, postul de radio „Europa liberă" recurge mereu la dezinformare, la falsificarea faptelor, la vehicularea scornirilor calomnioase, la răspândirea relatărilor cu caracter critic publicate în presa centrală şi republicană. Sub influenţa agitaţiei duşmănoase de peste hotare, unele persoane admit manifestări naţionaliste, iar altele pornesc pe calea săvârşirii infracţiunilor. Astfel, timp de mai mulţi ani, cetăţeanul David, fost maistru la întreprinderea „Speţenergoavtomatica", admitea în anturajul său afirmaţii naţionaliste, îi prelucra activ pe unii oameni în spiritul urii faţă de naţionalitatea rusă. El a pregătit şi apoi a multiplicat o scrisoare cu conţinut duşmănos, a încercat s-o difuzeze în locurile animate din Chişinău, s-o trimită, de asemenea, publicaţiilor de peste hotare. Pentru propaganda şi agitaţia în scopul aţâţării vrajbei naţionale, acest antisovietic a fost tras la răspundere penală în ianuarie anul curent".

După cum se vede, Grosu nu dă detalii asupra felului de „răspundere penală" la care a fost „tras" Gheorghe David, de aceea ne vedem obligaţi să descifrăm noi ce înseamnă „răspundere penală" în interpretarea colonizatorilor ruşi şi a slugoilor lor.

Într-adevăr, Gheorghe David a fost arestat în ianuarie al acestui an de K.G.B. şi faptul acesta a fost consemnat la postul de radio „Europa liberă". Mult timp, familia nu a putut afla nimic despre soarta lui. Mai târziu am reuşit să aflăm că Gheorghe David a fost închis fără nici un proces în secţia K.G.B.-ului a clinicii psihiatrice de la Costiujeni, iar în vara acestui an el a fost scos în mod abuziv de pe teritoriul Basarabiei şi transferat la Dnepropetrovsc. În prezent, Gheorghe David este închis în clinica psihiatrică a K.G.B.-ului de pe lângă închisoarea din Dnepropetrovsc, unde i se

administrează forţat substanţe psihotrope. Anume acest tratament barbar Grosu îl numeşte „răspundere penală”.

Rugăm postul de radio „Europa liberă” să difuzeze de urgenţă acest mesaj.

Apelăm la intervenţia forurilor şi organizaţiilor internaţionale pentru a-l salva pe Gheorghe David din ghearele K.G.B.-ului.

Atragem atenţia asupra faptului că Gheorghe David nu a comis nici o crimă, chiar dacă privim lucrurile prin optica codului penal sovietic. Unica sa „vină” constă în aceea că a dat crezare zgomotoasei propagande oficiale din ultima vreme despre publicitate (glasnost, transparenţă), despre democratizare, despre restructurare etc. şi a încercat să-şi exercite dreptul la libera exprimare. Nimic mai mult! Aceasta reiese cu claritate chiar din mai sus-citata relatare a lui Grosu.

Ne adresăm opiniei publice din întreaga Basarabie şi din nordul Bucovinei, ne adresăm românilor de pretutindeni, ne adresăm tuturor oamenilor de bună-credinţă să ia atitudine şi să protesteze pe lângă guvernul sovietic împotriva tratamentului barbar la care este supus patriotul şi militantul pentru autodeterminarea Basarabiei, Gheorghe David.

Informăm că am trimis plângeri la Federaţia Internaţională pentru Drepturile Omului, precum şi organizaţiei Amnesty International.

Basarabenii Militanţi
Chişinău
23.09.1987

Notă: A fost publicat în: Românul liber, nr.12/XII- 1987;
Buletinul informativ al românilor din exil, 01.12.1987;
Săptămâna müncheneză, nr.45/1987.

GLASNOST ÎN BASARABIA

[*]Imperiul sovietic este bântuit de vânturi noi. Noua conducere a instaurat la ordinea zilei imperative care nu mai pot fi amânate, dată fiind anchilozarea tot mai pronunţată a maşinăriei sovietice. Şi la noi, în Basarabia „bate vântul primenirilor”, ca să folosim expresia din ziare.

Vocabularul activiştilor de partid s-a îmbogăţit considerabil. Orice activist care se respectă, ţine neapărat să folosească noua terminologie, ce abundă în termeni ca: „restructurare”, „accelerare”, „publicitate” (transparenţă, glasnost) etc. Acum ni se repetă la nesfârşit că trebuie să ne restructurăm din temelii, să promovăm transparenţa,să dezvoltăm democraţia, căci pe timpul lui Brejnev ţara a trecut printr-o perioadă lungă de stagnare, care a avut înrâuriri profund negative asupra vieţii economice, politice, spirituale.

Era şi timpul. De mult este timpul. Ce-i drept, unii basarabeni se întreabă dacă, nu cumva, partidul minte. Că, doar, şi pe timpul lui Brejnev tot ei, activiştii, ne spuneau că treburile în ţară merg strună, că U.R.S.S. este cea mai democratică ţară din lume, că omul sovietic este cel mai fericit om de pe Pământ, că problema naţională la noi a fost, în sfârşit, rezolvată în modul cel mai just posibil, etc., etc.

Basarabeanul se întreabă, oare de ce adevărul i se spune cu atâta întârziere? De ce trebuia să se aştepte să moară Brejnev, ca să se afle că am fost minţiţi? Dar, poate, nici ceea ce ni se spune acum nu este un adevăr? Întrebări, întrebări...

Un licăr de nădejde a încolţit, totuşi, în sufletul istovit al basarabeanului. Poate se va restructura, în sfârşit, şi concepţia oficială despre problema naţională? Poate vom avea, în sfârşit, dreptul să ne spunem păsurile fără să fim băgaţi la zdup? Să spunem, de exemplu, că limba de stat în aşa-zisă R.S.S. Moldovenească ar trebui să fie limba moldovenească[1] şi nu rusa. Poate ne va fi înapoiată partea de sud a Basarabiei, adică fostele judeţe Ismail şi Cetatea Albă, care ne-au fost luate în mod abuziv şi date Ucrainei. Poate ne vom vedea, în sfârşit, cu rudele de peste Prut, cu care nu ne-am văzut de peste 40 de ani. Dar, se pare că, speranţele au fost deşarte, căci expozeurile lui Gorbaciov în problema naţională seamănă leit cu cele ale lui Brejnev.

---

[*] Acest material a ajuns, la vremea respectivă, la Nicolae Lupan, dar nu a mai fost difuzat, dat fiind că „Europa liberă” întrerupsese colaborarea cu d-lui.

[1] La acea dată (a. 1987) problema folosirii glotonimului „l. română” se afla într-o perspectivă foarte îndepărtată. Cine încerca să-l folosească în locul celui de „l. moldovenească”, se expunea în mod inevitabil unei atitudini atât de ostile din partea auditoriului, încât risca să nu mai fie ascultat. Îndoctrinarea antiromânească era totală şi constituia în minţile basarabenilor un zid inexpugnabil. Prioritatea majoră era atunci promovarea limbii „moldoveneşti” la rangul de limbă oficială, căci în constituţia a.z. R.S.S. Modoveneşti stătea scris negru pe alb că limba de stat în R.S.S. Moldovenească este limba... rusă! Această revendicare, ca „l. moldovenească” să aibă prioritate faţă de limba rusă, era deja o idee revoluţionară de mare curaj. Abia trei ani mai tărziu, în 1990, a fost pusă deschis chestiunea glotonimului corect. De remarcat că acei duşmani feroci ai românismului, care **astăzi** se declară promotori fervenţi ai „moldovenismului”, **atunci** erau adepţi ireductibili ai limbii ruse ca „unica limbă de comunicare” a „noii etnii” - „poporul sovietic”!!!

Este adevărat că se constată o oarecare înviorare. În presă au apărut articole, în care mai multor lucruri li se spune pe nume. S-a dezbătut mult situaţia ecologică gravă care s-a creat (remarcăm noi) „mulţumită înţelepciunii colective a partidului”. Oamenii de artă au obţinut o mai mare libertate de exprimare. Oamenii de rând se pot adresa ziarelor pentru a se plânge de injustiţie, de încălcări şi de abuzuri.

Nu acelaşi lucru se întâmplă şi în problema naţională. Aici totul a rămas neschimbat, iar expozeurile lui Grosu, Smirnov, Volcov ş.a. duhnesc a lâncezeală şi evocă întunericul epocii brejneviste, şi chiar al celei staliniste. Politica naţională cunoaşte o anchilozată consecvenţă de la Stalin încoace. Încă în hotărârea c.c. al p.c.u.s. „Despre aniversarea a 60-a a formării U.R.S.S.” se spune: ”Republicile sovietice au o componenţă multinaţională a populaţiei. Este important ca toate naţiile să aibă reprezentarea cuvenită în organele de partid şi de stat... Dat fiind că într-un şir de republici a crescut în mod însemnat numărul cetăţenilor de naţionalităţi neautohtone, care au cerinţe specifice proprii în domeniile de limbă, cultură şi trai, comitetele de partid sunt chemate să pătrundă mai profund în aceste probleme”. „Pravda” din 14 ianuarie 1983, în articolul „Edinoe, obşesoiuznoe. Internaţionalnoe edinstvo i naţionalinaia gosudarstvennosti narodov S.S.S.R.” revine asupra acestei teze şi afirmă că „Într-un şir de republici, în ultimii ani a crescut în mod considerabil populaţia de naţionalităţi nebăştinaşe, care are cerinţe specifice şi organele de partid şi de stat trebuie să acţioneze în vederea satisfacerii acestor cerinţe”. „Pravda” nu precizează cine sunt aceşti „nebăştinaşi” şi cum s-a întâmplat de a crescut în mod atât de considerabil populaţia de naţionalităţi nebăştinaşe, de exemplu, la noi, în Basarabia. Dar basarabenii cunosc foarte bine că acest fenomen este rodul politicii ruseşti de colonizare şi rusificare forţată. Aceşti „nebăştinaşi” sunt rusofonii, care ne-au invadat, fiind aduşi de colonizatori cu scopul de a înăbuşi entitatea noastră şi de a ne rusifica. ”Cerinţele specifice” ale acestor „nebăştinaşi” se referă evident la posibilitatea folosirii limbii ruse. Deci nu de noi, basarabenii are grijă partidul, ci de ***ei***, „nebăştinaşii”. Noi, însă, considerăm că normal ar fi ca, venind cu traiul la noi, ei, „nebăştinaşii” să fie puşi în situaţia de a fi nevoiţi să înveţe limba noastră, să adopte obiceiurile noastre, să se adapteze la modul nostru de viaţă şi nu să ne impună nouă cu forţa limba lor şi modul lor de viaţă. Pentru că ei sunt în casă la noi şi nu invers. Dacă sunt oameni oneşti, ei ar trebui să recunoască că adoptarea limbii noastre ar o plată mai mult decât modestă pentru dreptul de a locui în casa noastră. În caz contrar, basarabenii nu numai că nu sunt obligaţi să înţeleagă „cerinţele lor specifice”, ci sunt îndreptăţiţi să-i urască ca pe nişte vinetici nepoftiţi, care şi-au părăsit baştina, iar cei neruşi s-au dezis, chiar, de naţionalitatea lor, s-au lepădat de entitatea lor ca să vină la noi şi să servească drept unealtă a colonialismului rus, devenind, cu voie sau fără voie, părtaşi la crimă care poate fi numită „genocid fără vărsare de sânge”, căci rusificarea, în fond, are ca efect dispariţia unei etnii. Poetul-patriot Petru Cărare îi zugrăveşte astfel pe aceşti „nebăştinaşi” în poezia „Oaspete nepoftit” din volumul „Săgeţi”, pentru care a fost persecutat de autorităţile sovietice:

Noi avem un hoţ în casă,
Noi cu hoţul stăm la masă, -
Ne-a ieşit mai ieri în cale
Cu idei şi cu pistoale,
Ş-acum să ne ia se-ndură
Şi bucata de la gură.
Şi-ncă o altă noutate:
Eşti dator să-i spui şi „frate",
Dar să-i dai în loc de pită
Un calup de dinamită!

Unul din roadele politicii de rusificare şi colonizare este necunoaşterea de către moldoveni a limbii materne. Problema a devenit atât de jenantă, încât acum, în atmosfera restructurării, chiar la c.c. al a.z. partid comunist al Moldovei a fost adoptată o hotărâre expresă despre „îmbunătăţirea învăţării limbii moldoveneşti". Nu, nu de către ruşi, ci de către noi, moldovenii. Cu alte cuvinte, se recunoaşte oficial că noi nu mai cunoaştem limba noastră maternă. Poate, oare, să existe o dovadă mai grăitoare a faptului, că de la ocuparea Basarabiei ruşii au dus o politică înverşunată de rusificare forţată? Problema învăţării limbii noastre de către ruşi nici nu se pune şi nici nu poate fi pusă, deoarece constituţia R.S.S. Moldoveneşti proclamă ca limbă oficială - limba... rusă!? Ne întrebăm în mod firesc, oare suntem noi, moldovenii, stăpâni la noi acasă? Nu, stăpâni sunt ei - ruşii. Ei sunt ocupanţi, iar noi - cei ocupaţi. În aceste condiţii demagogiile despre egalitate şi frăţie nu mai pot păcăli pe nimeni. Dacă Grosu şi Smirnov sunt sincer interesaţi ca noi să ne cunoaştem bine limba, le propunem o soluţie foarte eficientă. Această soluţie va permite ca într-un timp foarte scurt absolut toată lumea să vorbească fluent moldoveneşte. Chiar şi Smirnov îşi va citi discursurile în limba noastră şi toţi ruşii de la noi vor folosi chiar şi la locurile lor de muncă numai limba moldovenească. Cum poate fi înfăptuit acest miracol? Foarte simplu: să se retrocedeze Basarabia către România. Într-adevăr, dacă stăm şi ne gândim, nu am avea nimic de pierdut, căci în România de azi domneşte, în fapt, tot puterea sovietică, tot partidul comunist este acela, care guvernează, adică puterea se află tot în mâinile „norodului truditor". În schimb limba noastră va deveni, în mod automat, limba de stat, totodată problema limbii ruse va dispărea de la sine, fiindcă nu va mai fi nevoie de ea. Lăsând gluma la o parte, îi sugerăm, totuşi, lui Smirnov să mediteze asupra acestei chestiuni. Merită!

Dar invocarea necesităţii învăţării limbii moldoveneşti (de către moldoveni) nu a umbrit cu nimic importanţa învăţării limbii ruse (tot de către moldoveni!). Ba, din contra, partidul insistă, mai mult chiar decât în trecut, ca noi să învăţăm limba rusă. De ce ne cer ruşii să cunoaştem limba lor? Ne lămureşte Smirnov, care, într-un discurs, afirmă următoarele: „În fiecare an acest lucru iese la iveală la punctele de recrutare. Pleacă tânărul în armată, iar acolo nu poate să se înţeleagă cu tovarăşii, cu comandanţii lui, nu este în stare să înveţe mânuirea mijloacelor tehnice". Iată care este, deci, grija cea mare a ruşilor. Nu ridicarea nivelului de cultură generală al „aborigenilor" îl

preocupă, ci nevoia ca flăcăii noştri să devină o cât mai calificată „carne de tun” pentru armata imperiului sovietic. Dar întrebaţi-le pe mamele soldaţilor ucişi în războiul murdar din Afganistan, dacă le aduce alinare faptul că băieţii lor reuşiseră să înveţe bine ruseşte înainte de a muri în floarea tinereţii.

Pentru noi este clar că învăţarea limbii ruse nu va lichida niciodată rămânerea noastră în urmă faţă de ruşi. În condiţiile, în care limba de circulaţie la noi este limba rusă, copiii noştri sunt dezavantajaţi „din start” de un handicap de cel puţin 3-5 ani în concurenţă cu odraslele ruşilor, căci anume de 3-5 ani este nevoie pentru a învăţa o limbă. Având acest avantaj, ruşii mereu ne-o vor lua înainte. Numai trădătorii de neam care s-au dezis de limba maternă, s-au lepădat de neamul lor şi îşi cresc copiii numai în ruseşte, au posibilitatea să progreseze. Repetăm, convingerea noastră este că ruşii, care trăiesc în casa noastră, trebuie să fie obligaţi să înveţe limba noastră şi nu invers.

Restructurarea nu ne-a scăpat de falsificarea istoriei noastre. În anul, ce s-a scurs, s-a marcat cu mare zarvă împlinirea a 175 de ani de la anexarea Basarabiei de către imperiul ţarist. Acest act de jaf internaţional, care a însemnat dezmembrarea Principatului Moldova, ruperea în două a populaţiei omogene româneşti a acestui principat şi trecerea forţată a unei jumătăţi din ea de sub suzeranitatea porţii otomane sub jugul imperiului ţarist, ne este prezentat drept o cotitură istorică, care ne-a adus progres şi binefaceri. Şi asta în timp ce istoriografia mondială tratează această anexare ca rezultat al politicii tâlhăreşti, promovată de imperiul ţarist. Ne vom rezuma doar la ceea ce spun întemeietorii marxism-leninismului (atât de dragi ideologiei sovietice) despre anexarea Basarabiei la Rusia în anul 1812. „Turcia nu putea ceda, ceea ce nu-i aparţinea, pentru că poarta otomană n-a fost niciodată suverană asupra ţărilor române.”, „ ...În timpul ultimei lor ocupaţii în Principate, ruşii s-au arătat aşa cum sunt: jaful şi ocuparea Basarabiei au spulberat toate iluziile. De altfel rusul este complicele fanarioţilor.”, „Moarte bragagiilor!” murmura ţăranul în fundul bordeiului său, tot aşa striga poporul în piaţa publică din Bucureşti.” „Ţăranul, care suferise cel mai cumplit de pe urma ocupaţiei, n-avea pentru muscal decât cuvinte de ură.” Am citat din Karl Marx, „Însemnări despre români”, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti 1964, pag.106-108. Şi un alt citat: „...Finlanda era finlandeză şi suedeză, Basarabia - românească, iar Polonia Congresului - poloneză. Aici nici vorbă nu poate fi de unirea unor neamuri înrudite şi risipite..., aici avem de a face pur şi simplu cu un jaf.” (Marx i Engels, vol.22, ediţia II, Moscova, pag. 30 - 31). Se ştie că şi Lenin a calificat războaiele ruso-turce drept războaie de cotropire şi de jaf, numai că interesele de azi ale imperiului sovietic îi obligă pe pseudosavanţii de la academia de „năuci” să cenzureze până şi „învăţătura marxist-leninistă”.

Acum se trâmbiţează foarte mult despre aniversarea a 70-a a aşa zisei instaurări a puterii sovietice în Basarabia. Este foarte curios, însă, că nimeni nu cunoaşte o dată precisă a acestei „instaurări”, probabil din simplul motiv că o astfel de „instaurare” nu a avut loc niciodată în Basarabia. Chiar şi din materialele propagandei oficiale, materiale publicate din abundenţă în aceste zile, rezultă cu claritate că în anii 1917-1918 basarabenii nici nu auziseră de „puterea sovietică”. Ce-i drept, astfel de idei erau

vehiculate, dar nu de basarabeni, ci de elemente bolşevizante din fosta armată ţaristă, care în acei ani tulburi, în absenţa unui comandament unic, era total descompusă. Către începutul anului 1918 unităţile acestei armate atinseseră un grad atât de avansat de degradare, încât se transformaseră în nişte bande răzleţe care, fiind lipsite de aprovizionare, se „gospodăreau" singure prădând, jefuind, violând şi dedându-se la alte acte de violenţă sălbatică faţă de populaţia locală. Anume această debandadă o prezintă ideologii sovietici drept „instaurare". Iar pretinsa luptă a moldovenilor pentru puterea sovietică este o pură născocire a propagandei sovietice.

Reunirea Basarabiei cu patria-mamă prin actul democratic al Sfatului Ţării din 27 martie 1918 este numită de propaganda sovietică „ocupaţie mişelească a Basarabiei de către România regală". Aici pretinşii istorici răstoarnă totul cu picioarele în sus. Sfatul Ţării, organul reprezentativ, constituit în urma revoluţiei din februarie 1917 este prezentat ca „organ contrarevoluţionar". Votul liber şi democratic, prin care majoritatea absolută a membrilor Sfatului Ţării s-a pronunţat pentru reunirea cu România, exercitând, astfel, dreptul la autodeterminare, drept proclamat chiar şi de bolşevici, este prezentat ca o „trădare din cele mai mârşave". Reunirea moldovenilor cu fraţii lor de peste Prut şi restabilirea graniţelor lui Ştefan cel Mare sunt prezentate ca „răpirea moldovenilor de la fraţii lor ruşi şi ucraineni". Absurdul este ridicat la rangul de adevăr istoric.

Atunci, însă, când vine vorba de ocuparea Basarabiei de către armata roşie în iunie 1940, propagandiştii nu contenesc cu osanale. Auzim calificative ca : „eliberare", „izbăvire", „fericita zi de 28 iunie", „soarele care a răsărit, în sfârşit, pentru moldoveni". Dar, lucru curios, nu se pomeneşte nimic despre ultimatumul banditesc dat de sovietici guvernului român. Pseudoistoricii se „jenează" să amintească de pactul Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939. Nici Gorbaciov nu este sincer atunci când, în cuvântarea sa la şedinţa solemnă consacrată aniversării a 70-a a revoluţiei bolşevice, argumentează că acest pact a fost încheiat pentru a „amâna încleştarea cu Hitler". Ar fi ea, poate, credibilă teza cu „amânarea", dar de ce nu se suflă o vorbă despre clauzele secrete ale amintitului pact? Or, toată lumea ştie că anume aceste articole secrete au şi fost acea cârdăşie, prin care Europa a fost împărţită între doi tâlhari: Hitler şi Stalin, anume în virtutea lor au ocupat ruşii republicile baltice, o parte a Poloniei şi Basarabia. Aşadar, pactul Ribbentrop-Molotov a fost o asociere crimiinală a banditului Stalin cu banditul Hitler cu un scop precis - jaful, iar povestea cu „amânarea" a fost inventată ulterior de propaganda sovietică într-o încercare de a se disculpa în faţa opiniei publice pentru declanşarea împreună cu Germania nazistă a celui de al doilea război mondial.

Ce a urmat „eliberării" din 1940 ştim foarte bine cu toţii. Părinţii noştri au trăit pe pielea lor „fericirea eliberării": valuri de deportări, arestări, dispariţii nocturne, represiuni sălbatice, teroare, foametee, groază.

Actualii noştri diriguitori pălăvrăgesc despre „glasnost", „primeniri", „democraţie", „transformări înnoitoare" etc., dar mentalitatea lor politică a rămas neschimbată, aprecierile lor asupra faptelor istorice emană mucegai şi aerul stătut al celor mai întunecate abisuri k.g.b.-iste. Smirnov, Volcov, Grosu precum şi aşa zişii

istorici caută să-i dezvinovăţească pe acei care au comis crime monstruoase împotriva poporului nostru. Mai mult chiar, ei înşişi comit crime împotriva noastră acum, sub ochii noştri, căci patrioţii sunt şi astăzi persecutaţi la fel ca în trecut. Am adus la cunoştinţa opiniei publice cazul militantului nostru Gheorghe David, fost maistru la „Energoavtomatica", născut în satul Pepeni, în anul 1943. Gheorghe David a ridicat problema Basarabiei, a adresat o scrisoare guvernului de la Moscova, prin care cerea organizarea unui plebiscit în chestiunea autodeterminării Basarabiei, a răspândit manifeste în Chişinău, altfel zis, nu a comis nici o crimă, ci a încercat doar să-şi exercite dreptul la libera exprimare, drept, despre care trâmbiţează atât de mult propaganda sovietică astăzi. Pentru faptele sale, Gheorghe David a fost înşfăcat de K.G.B. şi internat în clinica psihiatrică specială. Absolvenţii Institutului Pedagogic „Ion Creangă" din Chişinău, Caraştefan, Cocieri, Găină au fost trecuţi, pentru vederile lor patriotice, prin „activităţi de profilaxie" - după cum se exprimă Ţâu în cadrul cuvântării, ce a rostit-o la o adunare de la acest institut. Ce înseamnă aceste „activităţi de profilaxie" cunoaştem foarte bine. Ele pot îmbrăca forma „discuţiilor" la sediul K.G.B.-ului, a ameninţărilor, a internărilor în clinici psihiatrice, a exmatriculărilor, a concedierilor şi a tot felul de alte persecuţii.

Astăzi, ideologii sovietici caută să se disculpe pentru deportările şi represiunile în masă, invocând faptul că au existat cazuri de opunere la ocupaţia rusească. Este adevărat că în acele vremuri cumplite s-au găsit patrioţi care au avut curajul şi demnitatea de a se ridica împotriva ocupaţiei, silniciei şi înjosirilor. Este adevărat că au existat detaşamente de partizani, care au ştiut să se opună cu arma în mână ocupaţiei ruseşti. Aceşti eroi, precum şi patrioţii care de-a lungul anilor au sfidat K.G.B.-ul sunt purtători ai demnităţii noastre şi avem toate motivele să ne mândrim cu ei.

În materialele propagandistice, care inundă presa în ultima perioadă, este strecurată teza mincinoasă conform căreia ocupanţii ruşi şi acoliţii lor au fost, chipurile, „nevoiţi" să-i deporteze pe „culaci" în Siberia, deoarece aceştia au opus rezistenţă armată colectivizării. În realitate lucrurile stau cu totul altfel. În Siberia au fost trimişi oamenii cei mai paşnici, care nici nu au cutezat să se opună ocupanţilor. Erau gospodarii cei mai pricepuţi, pe care ruşii i-au botezat „culaci" şi au dezlăţuit o campanie feroce împotriva lor, pentru că au râvnit la averile lor, la casele lor (cele mai arătoase), la pământul lor. De aceea au fost ei deportaţi în fundul Siberiei, ca să poată intra ocupantul în casele lor. Au fost înşfăcaţi în faptul nopţii împreună cu femeile, cu bătrânii, cu copiii, împinşi cu baionetele în camioanele armatei roşii, duşi pe la gări şi îndesaţi în vagoanele de vite. În zorii zilei aceste garnituri sinistre s-au pus în mişcare, în acompaniamentul urletelor de groază, ca să-i ducă pe nenorociţi la mii de km de pământul natal, pentru singura „vină" de a fi cei mai harnici gospodari. Aceste fapte de „eroism" ocupanţii le-au săvârşit în anii 1941, 1944, 1949 şi din cauza lor agricultura noastră a fost văduvită de cei mai buni ţărani.

Iar în ceea ce-i priveşte pe acei curajoşi care au cutezat să se ridice cu arma în mână împotriva ocupantului, ei au avut o cu totul altă soartă. Au fost pur şi simplu

măcelăriţi sau, în cel mai bun caz, trimişi în gulag pentru nu mai puţin de un sfert de secol.

Pseudoistoricul Sâtnic, un scrib al K.G.B.-ului, ce are acces la arhivele lui secrete, într-un articol din „Moldova socialistă” încearcă să justifice teroarea colectivizării forţate. El aduce următorul caz: „În satul Recea din raionul Străşeni culacul S. Magari i-a ameninţat cu răfuiala pe activiştii de partid şi sovetici locali în legătură cu participarea lor la colectivizare şi adoptarea de măsuri restrictive faţă de culăcime”. Sâtnic „uită”, însă, să precizeze că ţăranul Magari a plătit pentru ameniţare cu 25 de ani lagăr cu regim special. Aceeaşi soartă a avut-o şi Coşcodan Ion din satul Condrăteşti, Ungheni. Tatăl patriotului Moroşanu Mihai din satul Drepcăuţi, raionul Lipcani, a fost închis, iar mama cu cei patru copii deportată în Siberia. Fiind nevoit să muncească de la o vârstă fragedă ca tăietor de pădure, Moroşanu Mihai a pierdut braţul drept în pădurile siberiene. Zeci şi zeci de mii de basarabeni au fost supuşi acestor tratamente barbare.

Din aceleaşi arhive ale K.G.B.-ului, Sâtnic şi cei de teapa lui ar putea, dacă ar fi oameni de bună-credinţă, să aducă în paginile presei nume ale miilor de patrioţi basarabeni care au avut dârzenia să se ridice împotriva ocupanţilor. Va veni timpul, când poporul va afla numele tuturor fiilor săi, care au fost condamnaţi la moarte, la ani grei de temniţă, sau au suferit alte forme de persecuţie. Astăzi nu cunoaştem decât câteva din numele conducătorilor grupurilor de combatanţi, care au opus rezistenţă armată în anii ’40 şi ’50. Ei sunt: Janga. Sandu Bairan, Gaja, Moroşanu din Bălţi, Ştefan Petrin, Bodiu, Jacotă, Ştefan Cantemir, Istrate, Vicol. Cunoaştem nume ale câtorva patrioţi care au petrecut ani grei în gulag pentru că s-au pronunţat deschis pentru reunirea Basarabiei cu România: Arsene, Victor Ciocârlan, Iosif Botezatu, Munteanu, Ivasiuc, Corjevschi, Ursachi, Simion Odobescu, Ţurcanu, Postolache, Cucereanu, Cemârtan, Gheorghe Muruziuc, Vasile Timofte, Mihai Moroşanu, Lilia Neagu, Asea Andruh, Alexandru Usatiuc, Gheorghe Ghimpu, Valeriu Graur, Alexandru Şoltoianu, Gaiu, Gheorghe David. Cunoaştem şi câteva nume de patrioţi, care, pentru convingerile lor, au fost exmatriculaţi, concediaţi, ameninţaţi, trecuţi prin clinici psihiatrice, tracasaţi, persecutaţi: Mariana Ababii, Andronic, Paşa, Topală, Dima Radu, Melniciuc, Mândâcanu, Galearschi, Vasile Scripcaru, Jigău, Siminel, Popa, Petrea Ciubotaru, Caraştefan, Cocieri, Găină, Petru Cărare, Tudor Basarabeanu, Cutasevici, Doru Şendrea, Musteaţă, Margine.

Faptele lor vor servi drept exemplu pentru toţi patrioţii. Este locul să reproducem un fragment dintr-o altă poezie a lui Petru Cărare, din acelaşi volum „Săgeţi”. Poezia se numeşte „Plebeilor”.

Mai marii voştri fac ce vor,
Iar voi, işti mici, o plebe sclavă,
Oricât de neagră fapta lor,
O ridicaţi orbeşte-n slavă.

Cât voi trăiţi mereu plecaţi,
Oftarea voastră e deşartă,

Cât fruntea n-o s-o ridicaţi,
Nu meritaţi o altă soartă.

La 27 martie 1988 vom marca a 70-a aniversare a măreţului act al reunirii Basarabiei cu România. Cu acest prilej, în zilele de 26 şi 27 martie patrioţii vor organiza depuneri de jerbe de flori la monumentul lui Ştefan cel Mare, iar în jurul orelor 10-11 se vor aduna şi vor manifesta paşnic pe Aleea Clasicilor. Aceste manifestări vor fi consacrate următoarelor revendicări:

Cerem să fie reîntregit teritoriul naţional. Sudul Basarabiei cu fostele judeţe Ismail şi Cetatea Albă, Fîfostul judeţ Hotin şi nordul Bucovinei să fie trecute sub administraţia a.z. R.S.S. Moldoveneşti. Deasemenea şi Insula Şerpilor.

Militantul pentru autodeterminarea Basarabiei, Gheorghe David să fie pus imediat în libertate şi să înceteze orice fel de persecuţii împotriva patrioţilor.

Ca limbă de stat să fie reinstaurată limba moldovenească. Să fie întrodusă limba moldovenească în toate şcolile ruseşti ca obiect obligatoriu şi la acelaşi nivel cu limba rusă.

Să fie restabilit alfabetul latin în scrierea limbii moldoveneşti.

Să fie deschise 100 de şcoli moldoveneşti, din care 50 la Chişinău.

Cerem dreptul la libera exprimare. Să avem posibilitatea să ne spunem păsul fără teama că vom fi condamnaţi sau persecutaţi în vreun fel.[1]

Basarabenii Militanţi
Decembrie 1987
Chişinău

[1] Această listă de revendicări mi-a fost transmisă la vremea respectivă în mod clandestin, de la Chişinău, de Gheorghe Ghimpu.

UN VULCAN ÎN CLOCOT*

Procesul de democratizare, ce a cuprins imperiul sovietic, prinde contur şi la noi, în Basarabia. Expresia cea mai vie a lui sunt mitingurile şi întrunirile, ce se organizează în mod periodic în parcurile Chişinăului de cele două asociaţii neformale care s-au înfiripat la noi: Cenaclul literar-muzical „Alexei Mateevici" şi Mişcarea Democratică pentru Susţinerea Restructurării. Aceste întruniri au căpătat fulgerător un caracter de masă, iar entuziasmul participanţilor a întrecut toate aşteptările. Sentimentele patriotice ale basarabenilor, în special ale tineretului, au răbufnit cu atâta vigoare, încât organizatorilor le vine uneori imposibil să ţină în frâu desfăşurarea întrunirilor. Aproape instantaneu mitingurile au căpătat un caracter politic, abundând în momente de cea mai înălţătoare vibraţie patriotică.

Diriguitorii şi-au dat cu groază seama că s-au trezit dintr-o dată pe un vulcan în clocot. Entuziasmul acesta de nestăvilit produce panică în rândurile conducerii superioare de partid. Reacţia elitei conservatoare, care în întregime este compusă din cadrele de nomenclatură promovate de fostul secretar Bodiul, nu poate fi decât cea veche - represiunea. Şi se pare că ea nu se lasă aşteptată. Astfel, în cotidianul „Moldova socialistă" din 17 iulie 1988 a şi apărut o comunicare de la Procuratura aşa zisei R.S.S. Moldoveneşti, în care, printre altele, se spune: "În cuvântările unor oratori şi în replicile celor prezenţi se făceau auzite chemări voalate la aţâţarea discordiei naţionale, la nesupunere faţă de miliţie şi faţă de alte organe ale puterii, la acţiuni extremiste. Această situaţie nu face decât să dea apă la moară elementelor criminale şi altor elemente antisociale, care au pătruns în asociaţiile de iniţiativă". Comunicarea se termină cu o ameninţare deloc voalată: "Dat fiind faptul că unele încălcări au şi avut loc, serviciile corespunzătoare au primit însărcinarea de a rezolva problema cu privire la luarea prevăzutelor măsuri de înrâurire faţă de o serie de persoane". Care sunt aceste măsuri „de înrâurire" vom afla în viitorul cel mai apropiat, dar nu este greu de ghicit caracterul lor.

Iar în numărul din 24 iulie 1988, acelaşi cotidian publică un articol al scribului k.g.b.-ist Atamanenco. Esenţa articolului o constituie atacurile denigratoare la adresa militanţilor pentru autodeterminarea Basarabiei Moroşanu Mihai, Ghimpu Gheorghe, Usatiuc Alexandru, David Gheorghe. Autorul vrea să creeze impresia că se situează pe poziţii noi, restructuraliste, atunci când foloseşte expresia: "...corupţia şi voluntarismul din perioada brejnevistă şi bodiulistă", dar imediat îşi dă arama pe faţă luând apărarea foştilor săi stăpâni, atunci când afirmă cu doar câteva rânduri mai jos: „...nu de absolut toate gafele comise în diferite sfere şi la diferite niveluri ar fi nimerit să fie învinuiţi numai conducătorii de ranguri superioare." Apoi autorul ne sperie declarând: „...De la tribunele cenaclului literar-muzical şi mişcării democratice se rostesc vorbe drastice,

* Şi acest text a ajuns la Nicolae Lupan, dar nu şi la „Europa liberă", din aceleaşi motive.

răsună ameninţări cu al doilea Carabah[1], declaraţii ultimative adresate organelor de conducere...” De dragul obiectivităţii autorul nu ar trebui să uite a preciza că astfel de declaraţii s-au făcut în legătură cu revendicarea formulată de către participanţii la miting în sensul reintegrării sudului Basarabiei, a regiunii Cernăuţi, a ţinutului Herţa şi a insulei Şerpilor în graniţele aşa zisei R.S.S. Moldoveneşti, adică în sensul anulării actului banditesc de dezmembrare a teritoriului nostru.

Jalnicele sforţări ale acestui k.g.b.-ist de a denigra personalităţile militanţilor patrioţi nu pot avea nici o şansă de reuşită. Fără să vrea, acest pseudojurnalist zugrăveşte portretele unor veritabili patrioţi şi eroi ai neamului nostru, căci din spatele mrejelor ţesute cu josnicie din minciuni şi calomnii, din trişare cu fapte, din insinuări murdare şi din falsuri se conturează cu vigoare portretele unor luptători care au avut curajul şi bărbăţia să sfideze K.G.B.-ul în perioadele cele mai negre pentru neamul nostru, atunci când actualii şi proaspăt convertiţii „eroi şi promotori” ai restructurării tăceau chitic. Această atitudine demnă ei au plătit-o cu ani grei de temniţă şi acest fapt le face cinste şi le conferă calitatea de martiri ai neamului.

Bolmojelile lui Atamanenco nu ar merita nici o atenţie, dar ne simţim obligaţi să dezminţim unele insinuări şi văditele neadevăruri. Astfel, încercând să justifice deportarea în Siberia a familiei Moroşanu, scribul aduce următoarele „argumente”: „familia Moroşanu ţinea o oloiniţă cu muncitori salariaţi”. Auziţi, ce crimă monstruoasă, să ţii o oloiniţă şi pe deasupra să dai posibilitate unor oameni să-şi câştige o bucată de pâine! Dar asta nu este totul: „capul familiei, Victor Moroşanu, lucrase trei ani gardian la chestura poliţiei din Cernăuţi”. Aici scribul contează pe efectul cuvintelor „gardian”, „poliţist”, „chestură”, care sunt nişte veritabile sperietori pentru bietul cititor basarabean, năucit în anii dominaţiei ruseşti de avalanşa propagandei sovietice. Şi, în sfârşit , „crima” capitală: „ca membru al sectei ilegale iehoviste făcea agitaţie în rândurile tinerilor să nu se înroleze în armata sovietică, boicota alegerile în sovietele de deputaţi ai oamenilor muncii, elogia autorităţile române de ocupaţie, pe timpul cărora viaţa era mai bună”. Altfel zis, Victor Moroşanu a pătimit pentru adevăr. Este cazul să remarcăm că autorul „uită” să precizeze că Victor Moroşanu nu a fost deportat, ci băgat în gulag. Deportată a fost soţia sa cu cei patru copii mici, rămaşi fără ocrotirea părintelui. Acesta este actul banditesc în toată regula comis de autorităţile sovietice ocupante.

Apoi „ziaristul” se ocupă nemijlocit de persoana lui Mihai Moroşanu, înşirând „crimele” sale: la Institutul Politehnic, unde era student, avea mereu „cozi” (restanţe - n. mea) la mai multe discipline (ce mai crimă împotriva statului!), este eliminat din Institut. Aici autorul din nou „uită” să precizeze că motivul eliminării l-au constituit vederile patriotice ale lui Mihai Moroşanu. „Dar nu şi-a băgat minţile în cap”, conchide scribul (prin această expresie dându-şi în vileag mentalitatea lui de k.g.b.-ist) şi ne dezvăluie că, drept consecinţă a comportamentului său refractar, Mihai Moroşanu a

[1] Teritoriul în litigiu dintre Armenia şi Azerbaigean, care a provocat confruntări armate violente între cele două republici în anii ’80.

ajuns să comită „crima” sa capitală pentru care a şi fost condamnat la trei ani de lagăr. În ce constă această „crimă”? În faptul că într-un magazin „ a provocat neînţelegeri ce priveau chestiuni de limbă, care s-au transformat în certuri cu nuanţe de ostilitate între vizitatorii moldoveni şi cei de alte naţionalităţi.” Autorul din nou „uită” că în acel incident Mihai Moroşanu a căzut victimă a unei provocatoare k.g.b.-iste. Acest amănunt este demonstrat cu certitudine de faptul că ancheta a instrumentat-o nu miliţia, ci K.G.B.-ul.

Furia autorului este provocată de faptul că discursurile rostite de Mihai Moroşanu la mitingurile din parcurile Chişinăului găsesc un profund ecou în rândurile ascultătorilor. Expunerile sale documentate, cu o mulţime de citate rostite din memorie, însoţite de date statistice exacte reflectă o bună pregătire în domeniul istoriei şi culturii noastre şi, în mod firesc, stârnesc urale şi ovaţii din partea asistenţei. Aducând citate din Marx, Engels, din istorici sovietici şi străini, Mihai Moroşanu demonstrează cu convingere că anexarea Basarabiei de către Rusia ţaristă şi apoi de Rusia sovietică a fost un jaf şi o fărădelege strigătoare la cer. Prin exemple concrete el demască crimele comise de colonizatori împotriva poporului nostru în perioada stalinistă şi apoi în cea brejnevisto-bodiulistă.

În continuare, turnătorul îl atacă pe Gheorghe Ghimpu. După ce-i aduce câteva acuze înşirând o serie de generalităţi banale, aplică „lovitura de graţie”: „...a ajuns până acolo că îl îndreptăţeşte pe renegatul Nicolae Lupan, care de câţiva ani îşi ponegreşte patria şi poporul prin intermediul undelor „Europei libere”. Asemenea declaraţii bicisnice nici nu-ţi vine a le comenta.” Nu face nimic, le vom comenta noi. Într-adevăr, Gheorghe Ghimpu s-a referit, printre altele, şi la Nicolae Lupan, într-un discurs, atunci când a spus: „Cine este de vină că Nicolae Lupan a ajuns în Occident şi vorbeşte la „Europa liberă”? Oare nu bodiulistul Lozan l-a dat afară de la lucru pentru „vina” de a fi încercat „românizarea” emisiunilor radioului? Acel Lozan care şi astăzi se află în fruntea televiziunii şi profită de funcţia sa pentru a ne distruge cultura. Oare nu „democraţii” bodiulişti l-au ţinut trei ani fără mijloace de existenţă? Oare nu ei l-au forţat să caute scăpare în emigraţie?” Este cazul să remarcăm că Nicolae Lupan spune la „Europa liberă” aceleaşi lucruri pe care le rostesc azi oratorii din parcurile Chişinăului.

Celelalte acuzaţii aduse lui Gheorghe Ghimpu în acest articol nu pot avea decât efectul opus celui scontat de autor. Din ele se prefigurează cu pregnanţă portretul patriotului-militant pentru autodeterminarea Basarabiei, care este Gheorghe Ghimpu. Ţinem să completăm acest portret apelând la alte citate din discursurile rostite de Gheorghe Ghimpu în cadrul mitingurilor. În data de 26 iunie 1988, în pădurea Scoreni, raionul Străşeni a avut loc festivitatea dedicată lui Mihai Eminescu sub genericul „Eminesciana”. S-au recitat versuri, s-au interpretat cântece, au fost decernate premii pentru cele mai bune poezii. Întrunirea a fost condusă de Mihai Cimpoi şi a adunat mii de participanţi - elevi, muncitori, studenţi, intelectuali, ţărani. În timpul evoluţiei ansamblului „Ştefan Vodă” din Străşeni, după interpretarea cântecului „Cu un dangăt plin de jale”, s-a apropiat de microfon Gheorghe Ghimpu: „Îl sărbătorim pe marele

Eminescu. Aş dori, legat de cântecul ce l-am ascultat, să recit poezia „Doina” de Mihai Eminescu”. Aceste cuvinte au fost întâmpinate cu o veritabilă explozie de ovaţii care nu au contenit în tot timpul declamării. Apoi recitatorul a propus ca la această întrunire să fie adoptate următoarele revendicări: Poezia „Doina” să fie publicată împreună cu întreaga operă politică a lui Mihai Eminescu, limba noastră să devină limba de stat. A fost imediat organizată strângerea de semnături în favoarea acestor revendicări. În acest răstimp a fost tăiat microfonul, la care fapt oratorul a remarcat: „Iată ce înseamnă democratizarea şi restructurarea la noi. Birocraţii se restructurează doar în vorbe, iar în fapte nu caută decât să-şi păstreze posturile şi privilegiile”.

În aceeaşi zi, la ora 16, pe Aleea Clasicilor din parcul Puşchin s-a ţinut şedinţa cenaclului „Alexei Mateevici”. În cadrul acestei şedinţe, conducătorul cenaclului Anatol Şelaru a dat citire textului ultimatumului, care a fost înaintat la 26 iunie 1940 de către guvernul sovietic guvernului României. Rostind apoi un emoţionant discurs, Anatol Şelaru a calificat această dată drept „ziua în care a fost pus începutul dezmembrării poporului nostru” şi a propus ca ziua de 26 iunie să se considere o zi neagră în istoria poporului nostru şi să fie marcată anual prin aprinderea de lumânări în cadrul întrunirilor din cimitire. Şi la această adunare a fost recitată „Doina” lui Eminescu de către un tânăr. După care a luat cuvântul Gheorghe Ghimpu: „Fraţilor, fraţi de sânge, fraţi de suferinţă, am ascultat cu emoţie „Doina”. Marele Eminescu a arătat, ce rol au jucat străinii în viaţa noastră. Cât de actual este geniul poeziei noastre! Unde ne-a adus stăpânirea străină? Nu avem limbă, teritoriul ne este dezmembrat, nu ne cunoaştem istoria, a fost nimicită mândria noastră naţională, copiii ni se nasc debili, izvoarele ne sunt otrăvite. Cine ne-a adus în sapă de lemn? Iată cine au fost conducătorii noştri: în anii 1940-1941 şi 1944-1946 primul secretar a fost Borodin – un venetic rus; 1946-1950 – Covali – şantist; între 1950-1952 – Brejnev – venetic rus; între 1952- 1954 – Glatkii–venetic; între 1954-1961 – Serdiuc – venetic; din 1961 – Bodiul – venetic. Actualul prim-secretar este din sudul Basarabiei, dar este bodiulist. Cu toţii au fost şi sunt străini neamului nostru. Secretarii II: Melnicov, Malcov, Şciolocov, Smirnov - toţi străini. Preşedinţii K.G.B.-ului: Mordoveţ, Civertco, Ragozin, Volcov - străini toţi. Cine a scris istoria noastră? Mohov, Ţaranov, Brâseakin, Esaulenco - străini. Cele mai mari nenorociri ne-a adus Bodiul. Cerem ca el să fie tras la răspundere penală”. Şi în cadrul altor întruniri Gheorghe Ghimpu a pledat pentru cauza noastră naţională: „Actuala conducere este în întregime bodiulistă. Eu sunt convins că ei nu doresc restructurarea. Corect a procedat Uniunea Scriitorilor că a exprimat neîncredere în actula conducere. Care din delegaţii noştri la conferinţa XIV a fost ales în mod democratic? Toţi au fost selectaţi pe sprânceană de actuala conducere. Ei pleacă la Moscova nu pentru a susţine restructurarea, ci pentru a-i pune beţe în roate”. Referindu-se la cazul Gheorghe David: „Despre ce fel de restructurare poate fi vorba, dacă Gheorghe David continuă să fie ţinut la casa de nebuni pentru convingerile sale politice?” Din rândurile asistenţei s-a stârnit un val de strigăte: „Să protestăm! Să mergem chiar acum la Costiujeni, să-l eliberăm!” Ghimpu reuşeşte cu greu să potolească spiritele: „Nu, fraţilor, nu aceasta este calea de luptă. Să ne organizăm în

mod disciplinat, să strângem semnături pentru eliberrea lui.” Au fost adunate 21 de pagini de semnături sub un apel întocmit de Gheorghe Ghimpu. Apoi acest apel a fost expediat procurorului general al U.R.S.S.

În altă ordine de idei, Gheorghe Ghimpu a respins acuzaţiile de naţionalism ce se aduc patrioţilor basarabeni. „Suntem acuzaţi de naţionalism pentru că vrem să ne apărăm limba şi tradiţiile naţionale. Despre ce naţionalism este vorba, dacă noi nici nu ne cunoaştem bine limba, întreaga activitate la noi desfăşurându-se în limba rusă. Din 200 grădiniţe, câte are Chişinăul, doar 18 sunt moldoveneşti, din care 12 nu au decât 4 grupe moldoveneşti. Din 70 de şcoli generale şi speciale din Chişinău, doar 7 sunt moldoveneşti. Nu este adevărat că facem ură de naţie. Respectăm marele popor rus, cultura rusă, scriitorii ruşi, îi respectăm pe acei ruşi care, venind la noi, adoptă modul nostru de viaţă, învaţă limba noastră. Suntem, însă, îndreptăţiţi să-i urâm pe acei ruşi care ne impun modul lor de viaţă, limba lor la noi acasă. Vrem să fim respectaţi ca naţiune. În toată periaoda de stăpânire rusească am fost supuşi rusificării şi asimilării forţate. Iată care este evoluţia în timp a ponderii populaţiei băştinaşe: În 1812 am fost 95%, în 1858 - 85%, în 1918 - 75%, în 1940 - 85% (creşterea se datorează faptului că în această perioadă nu am fost sub stăpânire rusească), în 1959 - 65,6%, în 1970 - 64,8%, - în 1979 - 63,4%. Aceste cifre vorbesc de la sine.”

Acesta este portretul lui Gheorghe Ghimpu şi nu acela, pe care încearcă să-l zugrăvească Atamanenco. În fine, remarcăm că afirmaţia lui Atamanenco, precum că Gheorghe Ghimpu posedă un apartament, este o minciună sfruntată, căci acel semibordei compus dintr-o cameră, din str. Livezilor 31, în care se înghesuie familia sa compusă din 4 persoane, nu poate fi numit apartament.

Iar cazul lui Gheorghe David, la care se referă Atamanenco, este astăzi cunoscut în toată lumea. Este un caz flagrant de folosire a psihiatriei în scopuri de răfuială politică. Ca urmare a protestelor pe plan internaţional, Gheorghe David a fost transferat de la clinica psihiatrică a K.G.B.-ului de la Dnepropetrovsc la cea din Costiujeni şi apoi au fost discutate posibilităţile de a-l elibera. Dar nici până astăzi el nu a fost pus în libertate. Şi cu acest prilej apelăm la opinia publică, la organizaţiile internaţionale, la oamenii de bună-credinţă să intensifice eforturile pentru a obţine eliberarea militantului pentru autodeterminarea Basarabiei, Gheorghe David.

Articolul lui Atamanenco este însoţit şi de o notă din partea redacţiei, notă care arată, o dată în plus, că „Moldova socialistă” se complace în poziţia incomodă de a şedea în două luntre. Pe de o parte imperativele timpului îi cer să se angajeze pe drumul reformei, pe de altă parte ea se gândeşte, probabil: „Dar dacă actualii bodiulişti ca Grosu, Jucenco, Lozan, Volcov ş.a. nu vor fi alungaţi de la posturile lor?”

Caracteristică atmosferei ce domneşte la întrunirile asociaţiilor neformale este o pancartă, ce a fost arborată de studenţi. Ea reprezintă, de fapt, răspunsul studenţilor la o declaraţie a secretarului c.c. Bondarciuc. Comentând cererile ce sunt din ce în ce mai insistente în ultimul timp de a se reveni la alfabetul latin, Bondarciuc a „decretat”: „Niet, niet, niet!” Pancarta, redactată foarte ingenios de studenţi, avea în partea de sus

scris cu litere ruseşti „niet, niet, niet!”, iar mai jos, cu litere latine de o şchioapă: „DA, DA, DA!”

Referitor la acuzaţiile ce ne sunt aduse de unii „vigilenţi” în legătură cu faptul că apelăm la radio „Europa liberă”, răspundem: atunci când vom avea posibilitatea să difuzăm fără teamă materialele noastre prin mass-media de la Chişinău, sau măcar prin postul de radio Bucureşti, nu va mai fi nevoie de „Europa liberă”.

În încheiere opinăm că perestroica, transparenţa, democratizarea etc. au fost comandate de sus. Să nu uităm, aşadar, că tot de sus ele pot fi şi „contramandate” în orice moment. Să nu uităm că executanţii nemijlociţi ai represiunilor sunt şi acum la posturile lor sau îşi consumă liniştiţi pensiile grase, profitând de toate privilegiile. Să nu uităm că numele acestor călăi nu au fost date în vileag. Să nu uităm că în problema naţională nu s-a schimbat nimic. Să nu uităm că armenii nu au obţinut nimic, deşi este limpede că revendicările lor ţin de o cauză dreaptă.

Articolul, de care am vorbit, poate fi un avertisment, în spatele căruia se ascund colţii rânjiţi ai K.G.B.-ului.

Basarabenii Militanţi
August 1988
Chişinău

NEBĂŞTINAŞII

Opinia publică din Basarabia şi de peste hotarele ei urmăreşte cu sufletul la gură procesul care, sperăm, va culmina cu întronarea dreptăţii şi a echităţii prin reintroducerea alfabetului latin şi oficializarea limbii băştinaşilor ca limbă de stat. Nu pot fi trecute cu vederea vocile care, destul de categoric, iar uneori chiar pe un ton agresiv, expun opinii şi „argumente” împotriva acestor deziderate atât de fireşti pentru noi toţi. Cvasimajoritatea oponenţilor sunt reprezentanţii naţionalităţilor nebăştinaşe şi îşi expun punctul de vedere în presa de limba rusă, care este dominantă în peisajul mediatic de la noi.

Consider că sub acest aspect există câteva nuanţe ale problemei care se cer clarificte, mai ales în lumina faptului că autorităţile manifestă o tendinţă vădită de a-şi înclina simpatiile în favoarea intereselor, după opinia lor, legitime ale nebăştinaşilor. Lucru, care este dovedit cu pregnanţă de cele două proiecte de legi atât de disputate.

Ca unul care în virtutea unor detalii dramatice din biografia mea, am avut tangenţe directe cu problemele în cauză (am fost condamnat politic), mă consider obligat să-mi fac cunoscut punctul de vedere.

Pe bună dreptate unii autori în articolele lor observă că teza, susţinută de autorităţi, despre existenţa pe teritoriul R.S.S.M. a mai multor poporaţii, este greşită din capul locului. Este o evidenţă istorică, că pe teritoriul nostru nu există decât o singură poporaţie nebăştinaşă – găgăuzii, ceilalţi nebăştinaşi nefiind decât reprezentanţi ai altor naţionalităţi. Cu alte cuvinte ceilalţi nebăştinaşi au propria patrie istorică, un loc pe pământ, unde cultura lor, limba lor, tradiţiile lor sunt păstrate cu sfinţenie şi se dezvoltă nestingherite de nimeni şi de nimic.

Prin urmare pentru nebăştinaşi nu se pune problema salvării limbii lor şi a culturii lor de la pieire, nu se pune problema existenţei lor ca naţiune, dat fiind faptul evident că, repet, spiritualitatea lor se manifestă pe un areal sigur, într-o ţară a ei, unde nimeni şi nimic nu ameninţă dezvoltarea absolut liberă a naţiei lor.

Or, pe noi, băştinaşii, tocmai aceste probleme ne frământă. Noi suntem ameninţaţi cu dispariţia ca neam. Limba noastră, cultura noastră, tradiţiile noastre naţionale au ajuns în pragul catastrofei. Anume acest fapt ne adună la mitinguri şi ne scoate în stradă la manifestaţii.

Instituţionalizarea limbii noastre ca limbă de stat nu are cum să-i afecteze pe reprezentanţii altor naţionalităţi de la noi, deoarece prin acest act statutul limbii lor materne nu va suferi nici o schimbare. Acei din nebăştinaşii neruşi care pledează şi pentru limba rusă ca limbă de stat, nu urmăresc decât perpetuarea actualei stări de fapt, în care şi limba lor maternă a ajuns într-o situaţie deplorabilă.

Punerea semnului egal între situaţia noastră şi cea a reprezentanţilor nebăştinaşi nu este altceva decât încercarea de a induce în eroare opinia publică şi a deturna mersul discuţiilor pe făgaşe lăturalnice. Să nu trecem cu vederea un adevăr foarte simplu:

pentru a se stabili cu traiul la noi, în Basarabia, toţi nebăştinaşii şi-au părăsit locurile natale de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, deci, s-au dezis de bunăvoie de limba lor. Nu ei, ci noi am fost smulşi cu forţa din casele noastre şi spulberaţi prin imensităţile siberiene. Iar ei au venit la noi singuri, ademeniţi de binefacerile gliei noastre.

Şi au rămas aici nu sub imperiul forţei sau al teroarei, ci pentru că le-a plăcut casa noastră - Basarabia.

Nu contestăm faptul evident că în rezolvarea durerilor noastre trebuie să ţinem cont de realităţile statornicite la noi de-a lungul vremurilor, dar, în acelaşi timp, să nu uităm un adevăr la fel de evident, că numărul relativ mare de nebăştinaşi de pe meleagurile noastre este rezultatul politicii promovate de imperiul ţarist, iar mai târziu de stalinism. Politică, care, faţă de noi, băştinaşii, a avut un singur scop - deznaţionalizarea. Politică, care, în fapt, a fost un genocid şi un etnocid cu şi fără vărsare de sânge. Genocid, care a continuat şi ulterior lui Stalin. Anticipez că voi fi contestat de unii, că totuşi în perioada de stagnare nu s-au mai comis vărsări de sânge. Dar de cu totul altă opinie ar fi patrioţii noştri care au murit în lagăre de exterminare pe timpul lui Brejnev, lagăre, în care au fost aruncaţi pentru că au avut curajul să sfideze uriaşa maşină de represalii, consacrându-se luptei pentru apărarea drepturilor noastre naţionale. Din păcate, ei nu vor mai avea niciodată posibilitatea de a-şi spune cuvântul.

Nu este echitabil ca relaţiile care sunt o consecinţă a abuzurilor şi a politicilor criminale să fie folosite azi drept argumente supreme în căutarea dreptăţii. Ar fi imoral, dacă la instaurarea forţei dreptului, ne-am sprijini pe realităţi izvorâte din „dreptul” forţei.

Orice om de bună-credinţă, indiferent de originea lui etnică, va apleca urechea la glasul raţiunii şi al bunului simţ şi va recunoaşte că limba de stat pe teritoriul R.S.S.M. trebuie să fie una singură - cea moldovenească. Numai cu această condiţie va fi tradus în viaţă principiul bilingvismului real şi echitabil.

Nimeni nu urmăreşte să-i priveze sau să-i strâmtoreze pe reprezentanţii altor naţionalităţi, ce locuiesc la noi, în drepturile lor legitime, dar satisfacerea acestor drepturi trebuie să meargă nu pe calea de înfiinţare de republici autonome (fiecare din etnicii nebăştinaşi au republicile lor la ei acasă) sau pe calea impunerii limbii lor la noi acasă, ci pe calea dezvoltării şi consolidării legăturilor lor cu patriile lor istorice.

Cele mai mari posibilităţi pentru satisfacerea nevoilor lingvistice le au ruşii. Legăturile lor culturale cu marea Rusie sunt practic nelimitate. Presa, radioul, televiziunea, literatura le stau la dispoziţie. Ei pot călători când doresc în orice regiune a Rusiei, îşi pot trimite copiii la orice instituţie de învăţământ mediu şi superior din întreaga Rusie şi, în ultima instanţă, trebuie să li se asigure dreptul şi posibilităţi materiale de a se înapoia la baştina lor sau de a se stabili cu traiul în orice colţ al Rusiei.

Aceleaşi posibilităţi le au şi ucrainenii, având, însă, şi un avantaj considerabil prin faptul că patria lor istorică se află mult mai aproape.

Pentru celelalte naţionalităţi posibilitatea de a întreţine legăturile cu baştina sunt limitate doar de distanţe geografice.

Bulgarii trebuie să aibă dreptul de a întreţine orice fel de legături cu patria lor istorică şi în primul rând trebuie să li se asigure libertatea absolută de a călători în Bulgaria fără vize şi paşapoarte. De asemenea, trebuie să li se asigure posibilitatea de a se stabili, dacă o doresc, cu traiul în Bulgaria. Părinţii bulgari trebuie să aibă posibilitatea de a-şi trimite copiii la studii în Bulgaria. Este binevenit în acest context memoriul semnat între ministerele învăţământului din R.S.S.M. şi R.P.B. despre elaborarea programelor de învăţământ şi a manualelor de limbă şi literatură bulgară, precum şi despre pregătirea în R.P.B. a învăţătorilor de limbă bulgară pentru şcolile din R.S.S.M. În treacăt fie spus, ce bine ar fi dacă ministrul Zidu ar da dovadă de aceeaşi promptitudine în rezolvarea atâtor şi atâtor probleme legate de predarea limbii şi literaturii moldoveneşti, semnând, bunăoară, un memoriu similar şi cu Ministerul Educaţiei şi Învăţământului din România.

Toate naţionalităţile trebuie să aibă libertatea absolută de a se constitui în societăţi şi asociaţii cu scopul promovării culturii lor naţionale, de a înfiinţa pe cheltuiala acestor societăţi teatre, şcoli etc. în limba maternă.

Un caz aparte îl reprezintă ţiganii. Aici poate ar merita să se propună înfiinţarea unei statalităţi naţionale ţigăneşti prin crearea unei formaţiuni autonome ţigăneşti într-o regiune a Uniunii Sovietice cu densitatea populaţiei mai scăzută.

Satisfacerea nevoilor culturale ale găgăuzilor nu trebuie, în nici un caz, să se realizeze pe calea revendicărilor de autonomie de orice fel, căci astfel de revendicări sunt absurde sub aspect istoric şi juridic.

Vreau să fiu corect înţeles. Încerc să propun soluţii, care să fie echitable pentru toată lumea. Nu nutresc nici un sentiment de aversiune pentu nici o etnie nebăştinaşă de la noi. Este cazul să remarc că noi, moldovenii, nu reproşăm şi nu am reproşat nebăştinaşilor prezenţa lor la noi. Este o minciună răspândită tot de răuvoitorii dintre ei sau de şovinii ruşi prin zvonuri şi foi volante (iar aluzii în acest sens pot fi întâlnite chiar şi în presa de limbă rusă) precum că moldovenii vor să-i expulzeze cu forţa pe nebăştinaşi. Poporul nostru este vestit pentru ospitalitatea sa. Am reuşit să păstrăm nealterată această virtute în vâltoarea vremurilor, i-am primit cu blândeţe pe toţi acei care s-au aciuat pe la noi. Nimeni nu ne poate reproşa că am fi prigonit pe cineva din motive de ură etnică. Cu bunătate creştinească am oferit adăpost şi protecţie oricui a apelat la ospitalitatea noastră, în ciuda faptului că acest lucru ne-a adus destul de multe necazuri de-a lungul istoriei şi că nu arareori am fost răsplătiţi cu cea mai neagră ingratitudine. Oare nu ingratitudine este atitudinea plină de dispreţ faţă de cultura şi limba noastră? Oare ce altceva poate să însemne fraza „govori po celoveceschi”*, decât faptul că ei ne consideră animale? Ei şi acum, chiar prin intermediul presei, ne ameninţă cu pumnul. Ei pe noi! La noi acasă! Nu mă voi lansa în amintiri ale trecutului nu prea îndepărtat, când toate erau îndreptate spre dispariţia noastră ca neam, când legile, care pedepsesc propaganda urii interetnice existau doar pentru a ne prigoni pe noi, când noi eram chemaţi să fim internaţionalişti şi să adoptăm limba rusă, lepădând-

* „vorbeşte în limbă omenescă” - o replică şovină a rusofonilor la o încercare de a li te adresa în româneşte.

o pe a noastră, ei declarându-se, din interese meschine, internaţionalişti prin definiţie doar în virtutea faptului că sunt rusofoni şi, deci, nu au nici o obligaţie faţă de noi. De foarte multe ori bunătatea noastră a fost vecină cu prostia.

În ciuda tuturor răutăţilor, pe care ni le fac ei, avem şi astăzi aceeaşi atitudine de toleranţă faţă de toţi nebăştinaşii, dar considerăm că avem tot dreptul de a le pretinde doar un lucru, o politeţe elementară: trăind în casa noastră, să aibă bunăvoinţa să înveţe limba noastră. Oponenţii noştri vor fi de acord că aceasta ar fi o plată minimă pentru ospitalitatea noastră, pentru dreptul de a locui în casa noastră.

14 mai 1989[**]

[**] Începând cu acest articol am semnat tote materialele cu numele meu.

AUTONOMIŞTII

Dreptul nostru firesc de a ne simţi stăpâni în propria casă ne este în continuare răpit şi numeroşii noştri duşmani asaltează cu o înverşunare mai feroce, chiar, decât cea de dinaintea perestroicăi, cetatea sacră a aspiraţiilor noastre la echitate şi la restabilirea adevărurilor istorice. Atacurile frontale ale „eliberatorilor" sunt susţinute de hărţuielile mişeleşti ale „autonomiştilor" şi a tot felul de uzurpatori, care cu toţii au impertinenţa de a numi casa noastră „naşa Moldavia" [1]. Ca o haită furibundă ei atacă demnitatea noastră, pe poeţii şi pe liderii noştri, se ridică împotriva legilor referitoare la limba oficială şi asta numai pentru faptul că aceste legi fac o tentativă timidă de a le reaminti că stăpânii casei, în care s-au instalat ei atât de comod, suntem noi. Legi, care nu aduc nici cea mai mică atingere intereselor lor etnice, care nu periclitează cu nimic existenţa lor pe acest pământ, care nici nu încearcă să le reproşeze faptul că au intrat în casa noastră fără să ne ceară voie. Legi care nu fac altceva decât să-i invite în modul cel mai civilizat posibil să binevoiască să înveţe limba băştinaşilor, al căror nume îl poartă republica, care le-a dat adăpost şi hrană. Altfel vorbind, noi le oferim posibilitatea de a învăţa o limbă, adică de a-şi îmbogăţi bagajul spiritual. Iar, drept răspuns, ei afişează cea mai neagră ingratitudine, împroşcându-ne cu veninul urii celei mai primitive.

Cum a fost posibil, mă întreb, ca ei să se ridice împotriva legilor adoptate de organul legislativ ales în mod democratic, organ în care au şi ei reprezentanţii lor? Cum este posibil ca ei să sfideze legea fără ca ulterior să suporte rigorile ei? Cum să rămâi impasibil la fărădelegile lor comise astăzi, ştiindu-se că timp de 45 de ani ei ne-au impus cu pumnul, în casa noastră, legile lor? Legi, care pentru ei erau mumă, iar pentru noi ciumă. Cum să nu fierbi de mânie, văzând cum ei îşi bat joc de legile adoptate de comun acord, ştiindu-se că în trecutul apropiat noi eram aruncaţi de ei fără menajamente în puşcării doar pentru nişte încercări timide de a le aduce aminte şi de drepturile noastre, chiar fără a încălca legile lor. Arătaţi-mi măcar un singur rus care să fi fost condamnat pentru propagarea urii etnice prin multiplele insulte aduse nouă ca popor băştinaş.

Dacă astăzi ei se simt discriminaţi, atunci permisă să ne fie întrebarea: cine îi împiedică să scape de această discriminare plecând, pur şi simplu, de la noi? Nu sub escortă, nu în vagoane de vite şi jefuiţi de întreaga avere, nu în lagăre, puşcării sau cele mai sordide fundături ale Siberiei, ci la ei acasă, la baştina lor sau unde doresc în imensitatea arealului lor etnic, călătorind confortabil şi ducând cu ei toată averea agonisită prin exploatarea „mulilor".[*]

Noi am fost discriminaţi timp de 40 de ani anume de ei, la noi în casă, fără să avem cea mai mică şansă de a scăpa de discriminarea lor, căci nu aveam unde să plecăm, chiar dacă am fi dorit.

[1] "Moldova noastră" (l.rusă)

[*] mul (în l. rusă) - catâr, expresie injurioasă folosită de ruşi la adresa românilor basarabeni.

Chiar şi rusofonii neruşi, ca cei de teapa găgăuzilor, care declară că au adoptat benevol limba rusă, se pot muta cu traiul acolo, unde limba rusă este la ea acasă.

Mă întreb, unde şi când au apus acele vremuri de „ocupaţie sângeroasă românească”, când găgăuzii vorbeau găgăuzeşte, bulgarii - bulgăreşte, evreii - evreieşte, dar cu toţii mai vorbeau şi o foarte frumoasă şi corectă limbă română? Şi găgăuzii şi bulgarii şi evreii constituiau elemente inalienabile ale peisajului etnic basarabean, conferind atâta pitoresc şi originalitate scumpului nostru plai. Ce contrast cu acea omogenizare monstruoasă din zilele noastre, în care toate etniile au pierdut propriul grai trecând „benevol” la limba rusă, pe care aşa şi nu au învăţat-o cum trebuie, dar pe care o invocă drept argument pentru a-şi afişa veleităţile stupide de autonomie, înverşunându-se cu sălbăticie împotriva acelora, care le-au oferit un adăpost în vremuri de restrişte, primindu-i cu blândeţe şi bunătate creştinească în casa lor.

Acei care umblă cu tot felul de „gagauzlâcuri”, să nu uite că locuiesc pe pământul nostru, prin urmare noi avem cuvântul decisiv în problema aşa zisei autonomii.

Aceşti aventurieri trădează, înainte de toate, interesele ale înseşi populaţiei găgăuze prin faptul că înlătură din capul locului limba găgăuză, acest indiciu distinctiv inconfundabil de apartenenţă la etnia găgăuză, privându-i prin aceasta pe găgăuzi chiar şi de speranţa reînvierii etnice.

În fapt, autonomiştii sunt astăzi promotorii fideli ai politicii imperialismului ţarist, precum şi a celui sovietic, care prin colonizarea pământurilor noastre cu elemente alogene au urmărit deznaţionalizarea noastră şi desfiinţarea băştinaşilor ca neam, folosindu-i pe colonişti drept bombă cu efect întârziat plasată în coasta noastră. Astăzi ei comit un atentat criminal la teritoriul nostru. În 1940, crima răpirii Basarabiei, a nordului Bucovinei şi a Herţei de către ocupantul sovietic era dublată de crima dezmembrării acestor teritorii şi a transferului abuziv al nordului şi sudului Basarabiei, a nordului Bucovinei şi a ţinutului Herţa către Ucraina. Acum autonomiştii continuă această crimă căutând să smulgă alte teritorii din trupul nostru.

Ei atentează şi la virtuţile neamului nostru, făcându-ne astăzi să înţelegem că ospitalitatea şi bunătatea tradiţionale ale moldovenilor s-au dovedit a fi păgubitoare pentru noi, căci oferind casa noastră altor seminţii, am încălzit la sânul nostru o viperă.

Vrem să credem că în ultima instanţă şi populaţia găgăuză va aprecia în mod cuvenit activitatea acestor impostori, care prin nesăbuinţa lor seamănă vrajba şi zâzania subminând relaţiile de bună vecinătate statornicite de multă vreme între etniile ce populează meleagurile noastre, relaţii, ce nu au fost tulburate de nimeni şi de nimic până în prezent.

28.12.1989

Notă: Articolul a fost scris în perioada, când rusofonii au declanşat acţiuni agresive împotriva luptei legitime a românilor basarabeni pentru reintroducerea alfabetului latin şi pentru decretarea limbii „moldoveneşti” drept limbă oficială.

PODUL DE FLORI

Incredibilul s-a produs!

Timp de mai multe ore, frontiera de la Prut, până atunci impenetrabilă, nu a mai existat în şapte puncte ale ei.

Am asistat în sectorul Iaşi - Ungheni la trecerea unui puhoi de oameni, care s-a revărsat pe podul de cale ferată, curgând ca un torent spre malul basarabean. Acţiunea „Podul de flori de la Prut” a căpătat proporţiile, care au depăşit cu mult toate pronosticurile organizatorilor. Peste 300 de mii de români au trecut în ziua, devenită istorică, de 6 mai 1990, în Moldova de dincolo de Prut, transformând acţiunea într-o grandioasă manifestare pentru reunire.

Iniţial, acţiunea „Prut”, ideea căreia a aparţinut lui Gheorghe Gavrilă Copil, a fost gândită în cadrul unei şedinţe a Comitetului de Coordonare al Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina, ca un lanţ uman de-a lungul ambelor maluri ale râului-hotar, de la extremitatea de nord la cea de sud a nedreptei frontiere. În cursul elaborării şi pregătirii, însă, iniţiativa a fost preluată de Victor Crăciun, membru al Comitetului de Coordonare al Asociaţiei şi preşedinte al Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni, şi s-a concretizat sub forma unei petreceri câmpeneşti a românilor adunaţi laolaltă pe malul basarabean. Ideea s-a dovedit a fi una generoasă şi organizatorii bucureşteni, precum şi cei de la Frontul Popular din Moldova merită toate laudele şi felicitările pentru deplina reuşită a acţiunii.

În dimineaţa zilei de 6 mai, coloane de autoturisme s-au îndreptat spre punctul de frontieră Ungheni. Mulţi ieşeni au parcurs distanţa până la pod cu motociclete, cu biciclete sau chiar pe jos. Căruţe pline de săteni treceau ca la sărbătoare. Atmosfera unei mari sărbători se făcea simţită în toate: steaguri tricolore purtate de autoturisme, lumea în ţinută de sărbătoare purtând buchete imense de flori.

Către ora 11, şoseaua, pe distanţa de 7 km până la podul Ungheni, a devenit inaccesibilă mijloacelor de transport, fiind tixită de o mulţime de autoturisme imobilizate. În zare, pe calea ferată, soseau garnituri de vagoane purtând până şi pe acoperişuri o mulţime multicoloră cu steaguri şi flori.

În jur de 100 de mii de oameni s-au masat la capătul de pe malul drept al podului, fiind nerăbdători să asiste la inaugurarea festivităţii. La capătul opus, mulţimea de români basarabeni, fluturând steaguri tricolore, era şi ea în aşteptare.

Dintr-o dată mulţimea explodează în urale şi ovaţii: dinspre malul basarabean porni solemn către malul drept o delegaţie de demnitari de la Chişinău şi din localitate. Aclamaţii, scandări urmate de „Hora Unirii” şi „Deşteaptă-te, române!” intonate de mii de voci. Entuziasmul mulţimii face imposibil şi inutil ceremonialul cu „cuvântări”. Lumea manifestă nerăbdarea de a trece „dincolo”. Steagurile tricolore freamătă pe ambele maluri, nerăbdătoare, parcă, de a se reuni. Presiunea uriaşă a mulţimii îi determină pe grăniceri să renunţe la procedura, anunţată în ajun, de trecere a frontierei pe bază de tabele şi cu buletine, ca fiind cu totul imposibilă, căci la ora 11.30 mulţimea

se năpusteşte pe pod înaintând ca o masă compactă şi scandând cu puterea zecilor de mii de voci: „Re-u-ni-re!”. De pe malul opus mulţimea răspunde tunând: „Jos hotarul de la Prut!”. O ploaie de flori curge de pe pod şi apele râului poartă maiestuos un covor multicolor de flori. Începând din acest momen, puhoiul uman va curge neîntrerupt pe pod timp de mai mult de trei ore.

Ajunse pe malul basarabean, coloanele sunt primite într-un imens culoar viu format de basarabeni. O larmă sărbătorească pluteşte peste mulţime, strigătele exprimând bucuria revederii se înalţă în văzduhul inundat de soarele acelei zile frumoase, dăruită parcă de Dumnezeu acestei măreţe sărbători. Ochii înlăcrimaţi de emoţie se privesc cu nesaţ, iar vocile sugrumate de sughiţuri de plâns rostesc necontenit: „Hristos a înviat!”, „Bine aţi venit, fraţilor!”, „Fraţi români, vom fi din nou împreună!”, „Trăiască România Mare!”, „Trăiască Unirea!”. Oaspeţii calcă pe un covor de flori, pe care gazdele îl presară în calea lor. Se împart cărţile care sunt primite ca nişte daruri preţioase de către cei dornici de cuvântul tipărit cu caractere latine.

Unii dintre basarabeni ţin la vedere pancartele cu numele rudelor aşteptate cu această ocazie, alţii ţin pozele celor dragi pentru a se recunoaşte în ele, căci mulţi nu s-au văzut timp de 50 de ani.

Locul se potriveşte de minune acestei sărbători: un parc natural imens pe povârnişul unui grandios amfiteatru, format de colinele din preajma Prutului. O iarbă deasă şi proaspătă se oferă ca un covor îmbietor şi mulţimea respiră liber, desfăcându-se ca un evantai pe acest covor. Un omulean în vârstă, având obrajii inundaţi de lacrimi, cade în genunchi şi sărută pământul baştinii.

Se formează grupuri - grupuri, se leagă discuţii pline de emoţie, se întind mese improvizate direct pe iarbă. Tradiţionala ospitalitate basarabeană se arată în toată frumuseţea şi dărnicia ei. Autorităţile locale s-au pregătit foarte bine oferind o varietate bogată de bufete ambulante bine şi îndestulător aprovizionate cu apă minerală, răcoritoare şi aperitive. Petrecerea câmpenescă prinde repede contur şi se desfăşoară în toată splendoarea ei.

Iar pe podul deschis tuturor privirilor continuă să se reverse fără răgaz imensul torent uman. Această privelişte mă face să-l parafrazez în gând pe mareşalul Ion Antonescu: „Români, Vă ordon, treceţi Prutul!” Dar cât de mare este deosebirea dintre trecerea de atunci şi cea de acum! Locul oştirii de atunci, pornită la război pentru a dezrobi Basarabia şi pentru a răzbuna onoarea călcată în picioare, este luat astăzi de mulţimea de oameni în sărbătoare, purtând copii, zâmbete şi flori şi demonstrând pentru realizarea paşnică a scopului, ce nu a putut fi atins atunci pe calea armelor.

Mă plimb printre grupurile aşezate la un „pahar de vorbă” şi desprind crâmpeie de discuţii. Oamenii îşi împărtăşesc gândurile, bucuriile, necazurile şi grijile. Se discută despre viaţă, salarii, preţuri, despre ce-i aşteaptă în viitor şi, bineînţeles, despre politică. Câteva basarabence, femei simple, îşi spun opiniile: „Turcii erau ei răi că pustiiau şi luau biruri grele moldovenilor, dar în rest îi lăsau în pace, dar aiştea (ruşii) au venit aici peste noi, ne-au luat limba, credinţa, ne-au dus în Siberia, ne-au despărţit unii de alţii”. Într-un grup de intelectuali basarabeni cineva încearcă să-i „lămurească” pe

interlocutorii de peste Prut: „Cum vine asta, fraţilor, adică până la revoluţie „Europa liberă” spunea adevărul, iar acum a început dintr-o dată să mintă? Doina Cornea, adică, a fost până la revoluţie o eroină, iar acum a devenit dintr-o dată un om de nimic? Sunteţi amăgiţi, măi!”.

Se exprimă doleanţele: să se desfiinţeze vizele, să putem călători în ambele sensuri când vrem şi numai cu buletinul, să ne încuscrim, să facem nunţi şi botezuri, să avem legături telefonice automate, este o ruşine că trebuie să aşteptăm zile întregi ca să putem schimba două vorbe la telefon. Constat cu satisfacţie că aceste doleanţe sunt înscrise în programul Asociaţiei Pro Basarabia şi Bucovina. Întâlnirea cu prietenul meu Gheorghe Ghimpu, în prezent secretarul Frontului Popular din Moldova, este încă un prilej de bucurie şi de satisfacţie. Suntem opriţi la tot pasul, căci Gicu, fiind deputat, este recunoscut de toată lumea. Oamenii ne strâng mâinile, ne îmbrăţişează, exprimă ataşament şi cea mai caldă simpatie: „Voi aţi făcut puşcărie ca noi să ne putem întâlni astăzi. Aţi luptat şi aţi suferit pentru popor!”. Mă impresionează transformările pozitive profunde ce s-au produs în mentalitatea basarabenilor în ultimii ani, mentalitate care este dominată de cel mai înălţător patriotism românesc. Ce contrast deprimant ne oferă atitudinea continuatorilor politicii comuniste în problema basarabeană! Cum să nu ne alerteze declaraţiile lui Brucan şi Iliescu în această chestiune, care este rana sângerândă a neamului. Nu ne lăsăm, însă, descurajaţi de aceste reminiscenţe ale trecutului. Suntem încrezători în viitor, căci adevărul este de partea noastră.

Acum vom aştepta cu nerăbdare acţiunea de răspuns - trecerea Prutului în sens invers, cu speranţa că manifestări de acest gen vor fi din ce în ce mai dese, iar trecerea liberă în ambele sensuri va deveni o realitate cotidiană. Sunt convins - aşa va fi!

7 mai 1990
Bucureşti

Notă: Recitind astăzi acest reportaj, mă întreb cu tristeţe şi amărăciune: cum a fost posibil ca acel entuziasm, acel nemaipomenit avânt unionist, acea extraordinară răbufnire a spiritului românesc să se irosească şi să se neantizeze? Cât de departe ne aflăm astăzi de acea atmosferă dătătoare de atâtea speranţe! Care este acea forţă vrăjmaşă, ce reuşeşte şi astăzi să ne manipuleze, să ne învrăjbească, să ne dicteze evoluţia şi să ţină România în cătuşele, care i-au fost puse în blestematul an 1940 de către Stalin şi Hitler, dar care i-au fost menţinute şi de către occidentali la Conferinţa de Pace de la Paris?

ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

Rămân înmărmurit în faţa impetuozităţii transformărilor ce se produc sub ochii noştri. Mutaţiile fantastice ce au loc în sânul aşa numitului lagăr socialist, care au făcut de nerecunoscut lumea comunistă m-au trimis cu gândul, vrând nevrând, în trecutul nu prea îndepărtat, când militanţii basarabeni nici nu îndrăzneau să creadă că vor apuca schimbările pentru care luptau.

Acum 15-16 ani, fiind deţinut politic în lagărele din adâncul Rusiei, nu puteam decât să visez la realizarea idealurilor noastre. În discuţiile ce se iscau între deţinuţii de diferite naţionalităţi, apreciam că rezolvarea problemei basarabene va fi posibilă în cadrul general de soluţionare a problemei naţionale şi că aceasta va deveni posibilă doar odată cu destrămarea imperiului sovietic. Or, părerea cvasiunanimă era că acest ultim imperiu se va menţine încă mult timp şi că prăbuşirea lui nu poate fi provocată decât de forţe interne.

Meritul lui Gorbaciov constă anume în capacitatea de a intui că aceste forţe interne vor arunca imperiul în aer, dacă nu vor fi dezamorsate unele supape.

Explozia care s-a produs în România stă dovadă în favoarea acestei idei, cu menţiunea, însă, că o asemenea explozie în Rusia ar fi avut consecinţe catastrofale atât pentru imperiul sovietic, cât şi pentru lumea întreagă.

Astăzi constatăm cu uimire şi, totodată, cu satisfacţie, că sfârşitul acestui imperiu a şi început. Istoricii nu pot stabili deocamdată, cu exactitate, care a fost evenimentul ce a marcat acest început: adoptarea declaraţiei de independenţă de către parlamentul de la Vilnius sau emiterea legii unionale despre alegeri libere; abolirea articolului 6 din constituţia sovietică sau proclamarea politicii de glasnost; decizia de retragere din Afganistan sau momentul invadării lui; sau, poate, invadarea Cehoslovaciei în 1968 să fi marcat momentul acestui început al sfârşitului?

Realitatea este că Basarabia trăieşte astăzi nişte transformări care, până mai ieri, erau de neimaginat: de la puşcării şi deportări pentru oricine încerca să afirme doar că este român, la proclamarea şi recunoaşterea limbii române drept limba oficială; de la înfierarea ca „duşmani ai poporului" a patrioţilor basarabeni, la alegerea foştilor deţinuţi politici în Parlamentul RSS Moldoveneşti; de la intoxicarea tineretului cu ideea că nu are nimic comun cu românii, la adunarea spontană în gara Chişinău a 15 mii de tineri basarabeni declarându-se gata să constituie divizia „Vlad Ţepeş" pentru a veni la Bucureşti, în noaptea de 23 decembrie 1989 şi a se pune sub comanda ofiţerilor români în vederea apărării revoluţiei române.

Am început deja să auzim apeluri deschise pentru reunirea cu patria-mamă România.

„Timpul Capitalei" nr.2/1990.

PERICOLUL COMUNIST PERSISTĂ

Stafia totalitarismului îşi întinde din nou aripa morţii asupra României. Liderii F.S.N.-ului, care în vorbe se proclamă adepţi ai libertăţilor democratice, în fapte recurg la metode comuniste de constrângere şi intimidare. Libertatea de constituire în asociaţii este ştirbită şi unele asociaţii nu au posibilitatea să funcţioneze legal. Cazul Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina este un exemplu. Valul revoluţiei române, care s-a născut acum doi ani la Chişinău, a continuat la Timişoara şi a culminat la Bucureşti, a măturat toate obstacolele comuniste din calea descătuşării românismului. În atmosfera de euforie generală s-a ţinut, în data de 11 ianuarie a.c., la Bucureşti, adunarea de constituire a Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina - moştenitoarea organizaţiilor de luptă ale basarabenilor, care în perioada comunistă fuseseră forţate să treacă în ilegalitate.

Unul din scopurile principale prevăzute în statutul Asociaţiei este înlăturarea tuturor barierelor din calea reîntregirii românilor de pe ambele maluri ale Prutului. Sediul Asociaţiei se află în Bucureşti, str. Alexandru Donici nr. 32 (casa Pan Halipa), tel. 193126. La Asociaţie poate adera oricine doreşte să pună umărul la cauza reîntregirii neamului. Am pornit la drum cu speranţe noi, având şi adeziunea totală a fraţilor noştri din Frontul Popular din Moldova.

Foarte curând, însă, bucuria noastră a fost umbrită de unele semne, care ne-au făcut să ne dăm seama că forţele antinaţionale persistă şi continuă să acţioneze chiar din sânul F.S.N.-ului. Astfel, chiar de la început s-a prezentat la sediul Asociaţiei un cetăţean dubios, care ne-a declarat că „dl. Brucan este foarte supărat” pe noi, că trebuie să fim prudenţi şi să nu-i supărăm pe ruşi deoarece avem nevoie de petrolul lor. I s-a răspuns foarte politicos că dl. Brucan are toată libertatea să nu adere la Asociaţia noastră, dacă nu ne împărtăşeşte convingerile. Iar în privinţa petrolului, înţelegem şi noi că ţara are acută nevoie de petrol, dar în nici un caz nu înţelegem să ne vindem pentru petrol. Considerăm că ruşii sunt datori să ne vândă petrol măcar şi pentru faptul că timp de 20 de ani au exploatat petrolul românesc gratis.

Am întâmpinat apoi greutăţi în perfectarea formalităţilor de legalizare a Asociaţiei. Tribunalul ne-a expediat la Ministerul Culturii pentru obţinerea autorizaţiei de funcţionare. Ministerul, în persoana d-lui ministru Horvat, s-a arătat la început foarte binevoitor, rugându-ne doar să facem o mică rectificare în statut, ca, după doar câteva zile să ne ceară o modificare radicală a statutului şi schimbarea a însăşi denumirii Asociaţiei.

Vrem să aducem la cunoştinţa opiniei publice din ţară şi din lume că revoluţia a fost deturnată şi că liderii F.S.N.-ului şi-au arogat dreptul de cenzurare a libertăţii. În acest context apar ca foarte simptomatice declaraţiile lui Brucan de genul: „Basarabenii să fie sănătoşi acolo unde sunt”, aserţiuni referitoare la avantajele socialismului şi ale colectivizării, că societatea românească va fi alcătuită din 20 de milioane de proşti, care vor fi fericiţi să voteze o elită de deştepţi, declaraţia prin care ne promite democraţia

peste 20 de ani etc. Aflu în chiar momentul, când scriu aceste rânduri, că Brucan a demisionat. Foarte bine! Pe când Iliescu şi Roman?

Prin acţiunile lor, prin metodele, declaraţiile şi expresiile folosite (Ion Iliescu: „Asistăm la o lecţie de educaţie politică”, „Aceasta este adevărata democraţie populară”) liderii Frontului s-au demascat ca nişte comunişti notorii şi au arătat că nu corespund năzuinţelor românilor, căci nu gândesc româneşte, iar accederea lor la cârma ţării este un accident. Chiar de la înfiinţarea p.c.r.-ului comuniştii au adoptat faţă de problema basarabeană o politică de trădare naţională. Astăzi poziţia lor este aceeaşi.

Liderii Frontului consideră, se pare, că au asupra României nişte drepturi, pe care le moştenesc încă din anul 1945, când pumnul lui Vâşinski i-a instalat la cârma ţării pe Petru Groza, Gheorghiu-Dej, Pantiuşa, Bodnăraş, Iosif Chişinevschi, Ana Pauker, Walter Roman, Mihail Roller, Teohari Georgescu, Vasile Luca şi ceilalţi din clica lor de slugoi ai ocupantului sovietic.

„Basarabia şi Bucovina”, nr.1-2-3/1990.
03.02.1990.

ROMÂNIA A VOTAT PENTRU TOTALITARISM

Stupefacţie - iată reacţia generală la rezultatele alegerilor din 20 mai. Se pare că până şi liderii şi ideologii comunişti ai F.S.N.-ului sunt totalmente surprinşi de această victorie zdrobitoare.

Rezultatele votului se apropie mult, periculos de mult de acea „unanimitate de voinţe” din perioada comunistă, încât este firesc să te întrebi, de unde am plecat şi unde am ajuns? Oare nu este mult mai grav acest 85% obţinut în alegeri libere, decât acel 99,99% care totuşi ne dădea consolare şi scuză prin faptul că era produsul unor simulacre ruşinoase?

Pentru un observator străin de realitatea românescă este de neexplicat, cum a fost posibil ca o societate, care a suferit atât de mult de pe urma comunismului, să se pronunţe atât de categoric pentru comunişti.

Se pare că abia acum realizăm că nu marasmul economic este moştenirea cea mai grea a perioadei comuniste, ci gradul avansat de îndoctrinare şi de încorsetare a modului de gândire.

Cu toată aversiunea, ce o nutresc lui Brucan, mă văd nevoit să-i dau dreptate. A estimat corect starea de spirit a societăţii postceauşiste când a afirmat că majoritatea de proşti va fi fericită să voteze o elită de deştepţi.

Partidele istorice nu au fost în măsură să estimeze în mod realist stările de spirit ale electoratului. Ele au revenit în scena politică cu demersuri bazate pe argumente şi raţiune, metode care sunt valabile în societăţi democratice avansate, dar care sunt total ineficiente în societatea noastră posttotalitară.

F.S.N.-iştii au ştiut mult mai bine cu cine au de-a face. Recurgând la sprijinul necondiţionat din partea vechilor structuri şi al Securităţii, făcând uz de experienţa lor bogată în ale demagogiei şi manipulării, ei au obţinut o adeziune cvasitotală fără nici un efort, doar cu lozinci şi sloganuri din cele mai primitive. Serviciile de contrapropagandă ale Securităţii au anihilat cu multă uşurinţă pe adversarii politici ai neocomuniştilor recurgând la tactica verificată de aţâţare a isteriei în masă prin lansare de zvonuri murdare, menite să confere partidelor istorice imaginea unui duşman.

În timp ce fruntaşii partidelor istorice au adoptat tactica, în care promovarea înaltelor principii ale democraţiei şi libertăţii se punea ca o condiţie sine qua non pentru a obţine dreptul la putere, liderii F.S.N. şi-au propus să acceadă la putere cu orice preţ, încălcând până şi propriile principii şi declaraţii. Astfel, Iliescu şi-a schimbat în mai multe reprize, prin declaraţiile sale, coloratura sa politică, sărind sprinten, în văzul tuturor, de pe o platformă pe alta, evoluând vertiginos de la ideologia comunismului doctrinar la cea de centru - strânga.

Concluziile, ce se desprind din rezultatele alegerilor sunt deprimante. Având 2/3 în ambele camere, F.S.N.-ul va exercita dictatul său nestingherit de nimeni şi de nimic. În aceste condiţii Parlamentul nu va fi decât o „maşină de votat”. Drumul spre o nouă dictatură este deschis şi lucrul cel mai tragic este că, spre deosebire de vechea dictatură,

cea nouă va beneficia de garanţia legalităţii. Iliescu a obţinut posibilitatea de a aplica în practică teza „despotului luminat”. În situaţia, ce s-a creat, democraţia nu estre decât un cuvânt golit de conţinut, dat fiind că alegerile nu au asigurat principiul de bază al democraţiei: excluderea oricărei posibilităţi de a se ajunge la dictatură. Prin rezultatul scrutinului partidele sunt, în fapt, reduse la tăcere, iar F.S.N.-ul are mâna liberă de a le interzice unul câte unul. Sistemul de guvernare va fi cel al unui singur partid şi are mai puţină importanţă dacă se va numi comunist sau fesenist.

În zadar copiii-martiri ai Revoluţiei, prin sacrificiul lor suprem, ne-au oferit în dar lucrul cel mai de preţ - libertatea. Ne asemuim acelui copil, pe care un cadou scump îl lasă indiferent, fiindcă nu ştie la ce foloseşte.

Este evident că partidele de opoziţie au comis greşeli tactice în campania de propagandă electorală. Evaluarea rezultatelor scrutinului poate să ofere un material generos pentru elaborarea viitoarelor tactici, cu condiţia ca aceste rezultate să fie analizate fără patimi şi prejudecăţi.

Am greşit, când am contat pe spiritul revoluţionar al societăţii. Ne-a scăpat un amănunt pe cât de simplu, pe atât de evident, că cel puţin 95% din „revoluţionari” au făcut revoluţia în pijamale, iar cei care au înfruntat gloanţele, sunt sub ochii noştri marginalizaţi şi chiar huiduiţi. Nu am înţeles că lepra comunismului a afectat prea mult societatea românească, că lichelismul, parazitismul şi lenea au prins rădăcini prea adânci ca să fie stârpite peste noapte.

Constatăm acum că discuţiile despre reintrarea noastră în Europa nu au o bază reală, atâta timp, cât nu am redevenit europeni prin conştiinţă. Eram fericiţi că Revoluţia ne-a propulsat în avangarda transformărilor, ce au cuprins Europa de Est, dar realitatea este că cehii, nemţii, polonezii şi alţii sunt cu mult înaintea noastră, pentru că, în trecerea lor prin bezna comunistă, au reuşit să păstreze mentalitatea de europeni.

În aceste condiţii neprielnice pentru democraţie partidele istorice au sarcina grea de a se constitui într-o opoziţie constructivă, chiar în eventualitatea activităţii în ilegalitate, şi, păstrându-şi demnitatea, să procedeze la revizuirea politricii şi a atitudinilor de viitor, în măsură să asigure creşterea popularităţii acestor partide.

Consider că prezentarea demnă de felicitări învingătorilor va fi un punct marcat în favoarea viitoarei popularităţi.

„Timpul Capitalei”, nr.8/1990.

S.O.S. BASARABIA !

O nouă agresiune se comite împotriva Basarabiei. Încălcând grosolan hotărârile Parlamentului de la Chişinău, autorităţile de la Moscova au demarat, în mod perfid, înainte de data anunţată, farsa referendumului, pentru prezevarea imperiului sovietic.

Armata sovietică a desfăşurat prin surprindere trupele ocupând dispozitive în punctele de importanţă strategică din Chişinău şi din toate localităţile mai importante din Republica Moldova.

Care blindate, tancuri, trupe înarmate până în dinţi - iată atributele menite, în viziunea Moscovei, să asigure exprimarea „liberă" a opţiunilor.

Aşa-zisele centre de votare sunt amplasate în incintele întreprinderilor de subordonare unională, personalul cărora este, în cvasitotalitatea lui, compus din colonişti rusofoni, precum şi în incintele unităţilor militare ale trupelor de ocupaţie. Autohtonii români sunt izolaţi şi îmbrânciţi, iar coloniştii ruşi sunt încurajaţi să voteze de mai multe ori şi la mai multe centre de votare. Impertinenţa, neruşinarea şi aroganţa veneticilor sunt chemate să anihileze năzuinţa basarabenilor spre libertate şi independenţă. Aşa înţeleg rusofonii să mulţumească pentru bunătatea şi blândeţea, cu care românii basarabeni au tolerat lipsa de bun simţ şi rapacitatea cu care veneticii s-au instalat în Basarabia, ca la ei acasă, ocupând posturile, locuinţele, oraşele, impunând cu forţa limba lor şi obligându-i pe moldoveni să locuiască la sate ca în rezervaţii.

Pericolul provocărilor sângeroase planează asupra Chişinăului. Ocupanţii nu vor ezita să reediteze scenariile bestiale de la Vilnius, Riga, Tbilisi, Bacu.

Pumnul - ultimul şi unicul „argument" al imperiului împotriva coloniilor este din nou agitat fără scrupule şi menajamente.

Înfrigurarea, cu care Kremlinul recurge la forţă pentru a preîntâmpina destrămarea imperiului, readuce în memorie toate „binefacerile" „eliberatorilor": ultimatumul, deportările şi represiunile în masă, colectivizarea forţată şi foametea organizată, deznaţionalizarea prin: colonizare, rusificare forţată, depopulare de elementul etnic românesc, poluare catastrofală, lagăre şi puşcării pentru patrioţii basarabeni.

Acum se încearcă prin acest simulacru stupid al referendumului să se legifereze o stare de fapt clădită sub imperiul forţei, dictatului şi al crimei.

Guvernului de la Chişinău precum şi tuturor forţelor democratice din Basarabia le revine o cumplită sarcină de a păstra calmul, de a evita cu orice preţ provocările şi vărsările de sânge.

Rezultatele acestui aşa-zis referendum sunt apriori lipsite de putere juridică, dat fiind faptul că Parlamentul de la Chişinău l-a declarat ilegal.

Întreaga suflare românească este solidară cu fraţii basarabeni. Aşteptăm ca Guvernul şi Parlamentul României să condamne hotărât şi fără echivoc acest atentat împotriva dreptului naţiunilor la autodeterminare.

Basarabia va învinge! Basarabia va fi liberă!

15.03.1991
„Ţara" nr.12/1991

ÎN ZILELE DE CUMPĂNĂ ALE PUCIULUI

Din relatările agenţiilor de presă:

În noaptea de duminică, 18 spre 19 august 1991, la Moscova s-a produs o lovitură de stat, prin care preşedintele U.R.S.S., Mihail Gorbaciov a fost înlăturat de la putere de un grup de pucişti - nostalgici ai imperiului sovietic şi adepţi ai politicii de mână forte.

REZOLUŢIA
MITINGULUI DE PROTEST AL CETĂŢENILOR REPUBLICII MOLDOVA

Adunaţi astăzi, 20 august 1991, în Piaţa Marii Adunări Naţionale din Chişinău, de dragostea, grija şi neliniştea pentru destinul democraţiei şi al Republicii Moldova, noi, cetăţeni ai Moldovei libere şi independente, declarăm:

- *ceea ce s-a întâmplat în U.R.S.S. în noaptea de 18 spre 19 august 1991 este un puci al forţelor reacţionare de sorginte comunistă, care caută să menţină cu orice preţ un regim social şi politic ce a dat faliment în faţa istoriei;*
- *fideli idealurilor democraţiei, libertăţii, independenţei şi unităţii naţionale, susţinem întru totul organele legitime ale puterii de stat din Republica Moldova şi formaţiunile social-politice de orientare democratică;*
- *suntem solidari cu forţele democratice şi conducerile legitime ale Lituaniei, Letoniei, Federaţiei Ruse şi altor ţări ce luptă cu reacţiunea pucistă;*
- *condamnăm lovitura de stat a forţelor comuniste reacţionare şi cerem:*

1) Abolirea huntei comuniste reacţionare şi condamnarea puciştilor pentru săvârşirea unei grave crime de stat şi pentru complicitatea lor la organizarea unor acte de genocid ce au avut loc în ultimii ani.

2) Eliberarea preşedintelui U.R.S.S., Mihail Gorbaciov, ales în mod legitim de Congresul de deputaţi ai poporului, şi restabilirea lui în funcţie.

3) Adoptarea urgentă de către Parlament a Declaraţiei de Iindependenţă a Republicii Moldova.

4) Interzicerea prin lege a activităţii P.C.U.S. (Filiala P.C.M.) pe teritoriul Republicii Moldova, naţionalizarea averii şi suspendarea publicaţiilor sale periodice.

5) Conducerea Sindicatelor din Republica Moldova - organizaţie menită să apere interesele celor ce muncesc - să-şi exprime ferm poziţia faţă de lovitura de stat din 18 - 19 august 1991.

Facem apel către:

1. soldaţii şi ofiţerii Armatei Sovietice ce-şi fac serviciul pe teritoriul Republicii Moldova şi soldaţii şi ofiţerii originari din Moldova - să dea dovadă de conştiinţă trează şi să se pună în slujba poporului, nu a puciştilor;

2. fraţii noştri din România să ia atitudine faţă de încercarea puciştilor comunişti de a viola suveranitatea Republicii Moldova pentru a ne lipsi de cuceririle noastre democratice şi naţionale;

3. oamenii de bună-credinţă din întreaga lume să ia atitudine faţă de puciul forţelor reacţionare, să contribuie la izolarea totală internaţională a puciştilor şi să susţină aceste revendicări ale noastre.

Democraţia va învinge!

Trăiască Republica Moldova Liberă şi Independentă!

Chişinău,

Piaţa Marii Adunări Naţionale.

20 august 1991

(Textul rezoluţiei a fost adoptat prin votul unanim al celor câteva sute de mii de participanţi la miting).

A fost o duminică obişnuită, care nu prevestea nimic deosebit. Luni dimineaţă, însă, agenţiile de presă din întreaga lume au cunoscut o tensiune maximă. O ştire şocantă provenită de la agenţia TASS anunţa că energicul şi dinamicul lider sovietic, simpatizat şi susţinut de opinia publică mondială pentru politica sa reformatoare şi generatoare de mutaţii pozitive în toate sferele vieţii politice şi sociale, atât în ţară, cât şi în lume, a fost înlăturat de la putere printr-o lovitură de stat pusă la cale de chiar anturajul său.

Observatorii politici au constatat imediat, că uzurpatorul este fostul subaltern al şefului detronat, un personaj şters, care nu fusese decât o umbră palidă a patronului şi care, culmea, ajunsese în eşalonul superior al puterii numai graţie stăpânului său.

Profitând de absenţa preşedintelui, care îşi petrecea vacanţa în Crimeea, subalternul, dând dovadă de laşitate şi ingratitudine, intră în cârdăşie cu cercurile cele mai dogmatice şi conservatoare din conducerea sovietică şi pune la cale un complot pentru răsturnarea şi arestarea şefului suprem.

Răsturnarea de la Kremlin generează o atmosferă de nelinişte şi tensiune, declaraţii, luări de poziţie, activitate febrilă a guvernelor şi a şefilor de state.

Anul, în care s-au produs aceste evenimente era... 1964, luna octombrie. Liderul sovietic răsturnat se numea Nichita Sergheevici Hruşciov, iar cel ce-i uzurpase locul era Leonid Ilici Brejnev.

Luase, astfel, sfârşit epoca de „dezgheţ”, fusese stopat procesul de destindere pe arena internaţională, a urmat o lungă perioadă, care a însemnat o nouă rundă a „războiului rece”, escaladarea cursei înarmărilor, prigoana şi represiunea pentru disidenţii politici, lovituri zdrobitoare împotriva mişcărilor de eliberare naţională din sânul imperiului sovietic. În plan economic aceasta a însemnat împotmolire în regres, din care cauză domnia lui Brejnev a fost numită ulterior „perioadă de stagnare”.

În Basarabia, epoca lui Brejnev a însemnat, înainte de toate, intensificarea fără precedent a politicii de rusificare, colonizare, deznaţionalizare, asimilare forţată,

propagare a românofobiei, stârpire a tot ce era spirit naţional, urmăriri, persecuţii, deportări şi puşcării pentru patrioţi. Un românofob atroce, Brejnev, care activase la începutul anilor '50 în Basarabia în funcţia supremă de prim-secretar al aşa zisului partid comunist al Moldovei şi, prin urmare, cunoştea foarte bine situaţia, deseori lua el însuşi iniţiativa de reprimare a oricărei manifestări de românism în Basarabia.

Sunt de-a dreptul şocante similitudinile dintre evenimentele de acum 27 de ani şi cele, pe care le trăim în aceste zile. Relevante sunt, însă, deosebirile. Sovieticii nu mai sunt nişte contemplatori pasivi şi îndoctrinaţi. Astfel, ei îndrăznesc astăzi să aibă opinii proprii, ba să le şi rostească şi, chiar, să le apere. Se pare că puciştilor de azi le-a scăpat o altă realitate extrem de importantă: la orizontul politic se profilează un alt gigant - Boris Elţân, preşedintele Federaţiei Ruse, a cărui instaurare perfect constituţională şi democratică pune sub semnul incertitudinii până şi prerogativele preşedintelui U.R.S.S. şi ridică serioase semne de întrebare asupra raţiunii de existenţă pe mai departe a funcţiei de preşedinte al U.R.S.S. În acest context ne întrebăm: răsturnarea lui Gorbaciov nu înseamnă, oare, detronarea doar a unui simplu simbol? Poate complotiştii nutresc doar iluzia că au doborât un şef de stat, în timp ce un alt lider rămâne la postul său şi posedă posibilităţi constituţionale de a restabili legalitatea? Viitorul cel mai apropiat va da răspunsuri la aceste întrebări.

Iar situaţia din Basarabia se deosebeşte radical de cea a anului 1964. Astăzi românii basarabeni au un preşedinte şi un parlament capabili să proclame, să promoveze şi să apere idealul naţional şi, orice s-ar întâmpla, anume acest fapt va rămâne în istorie.

22 august 1991.

LIMBA NOASTRĂ

31 August este ziua naţională a actualei Republici Moldova - sărbătoarea „Limba noastră”. Pentru basarabeni această cinstire pioasă a limbii materne are adânci semnificaţii. Limba română a fost şi este pentru basarabeni o speranţă, o icoană salvatoare, un stindard de luptă.

Supusă unei politici feroce de deznaţionalizare totală, Basarabia trebuia, în concepţia ocupantului sovietic, să piardă definitiv caracterul ei românesc. Ocupanţii îşi dădeau bine seama că limba vorbită de băştinaşi arată fără echivoc apartenenţa lor la neamul românesc. De aici înverşunarea sălbatică împotriva limbii române. Ea trebuia, pur şi simplu, să dispară. Pentru aceasta trebuiau să dispară exponenţii ei cei mai „periculoşi” - intelectualii. Şi ei au dispărut. O bună parte din ei, pentru a se salva, s-a evacuat pe teritoriul Vechiului Regat încă din momentul ocupaţiei. Cei care s-au încumetat să rămână au fost exterminaţi. Astfel naţiunea română în Basarabia a fost decapitată, unicii vorbitori ai limbii române rămânând ţăranii.

Apoi a fost inventată teza despre existenţa limbii moldoveneşti, care nu are, chipurile, nimic comun cu limba română. Dar şi această „limbă” moldovenească s-a dovedit a fi prea periculoasă pentru ocupantul sovietic, ca urmare, trebuia să dispară şi ea. În consecinţă a fost lansată o nouă teză despre iminenta apariţie a unei noi etnii - poporul sovietic, care va vorbi, se putea altefel, limba „fratelui mai mare” - limba rusă. Îşi face apariţia monstruosul fenomen al „mancurtizării”. Aşa zisele cadre naţionale trebuie să posede la perfecţie limba rusă. Numai acei care vorbesc bine ruseşte au şanse să fie promovaţi, iar cunoaşterea „limbii moldoveneşti” nu oferă nici un avantaj, ba, mai mult chiar, acei care se încăpăţânează să vorbească limba maternă sunt etichetaţi drept naţionalişti periculoşi. Mancurţii îşi fac un titlu de mândrie din a etala cunoaşterea limbii ruse, iar limba mamei este numită „limba ţărănească” şi, deci, limba pretinsei înapoieri sociale.

Dar ocupanţii s-au înşelat. Anume conservatorismul ţăranilor, dragostea ţăranului nostru pentru datina strămoşească au contribuit la salvarea limbii. Din sânul ţăranilor a ţâşnit pasărea Phoenix a noii intelectualităţi. Nu întâmplător este faptul că anume scriitorii, exponenţii cei mai reprezentativi ai limbii, au fost în fruntea procesului de revigorare a renaşterii naţionale în Basarabia. O mare influenţă a avut-o şi exemplul înaintaşilor din perioada Marii Uniri. Icoana marelui poet Alexe Mateevici este revelatoare. Făcând toate studiile, începând cu şcoala primară şi terminând cu Academia Teologică din Kiev, numai în limba rusă, el a ştiut să păstreze o dragoste neţărmurită pentru graiul natal. Prin autoinstruire s-a perfecţionat atât de bine în cunoaşterea limbii române, încât s-a ridicat până la culmile scrisului literar şi chiar ale poeziei. În 1917, când s-a pus problema întroducerii în şcoli a limbii materne, care a avut şi mulţi opozanţi, Alexe Mateevici scrie poezia „Limba noastră”, care a rămas în istoria literaturii române ca cea mai frumoasă odă adusă limbii române. „Limba noastră-i o comoară... Limba noastră-i foc, ce arde... Limba noastră-i numai cântec...

Limba noastră-i graiul pâinii... Limba noastră-i frunza verde... Limba noastră-s vechi izvoade... Limba noastră îi aleasă... Limba noastră-i limbă sfântă...” Acelaşi fior, care în tinereţe punea stăpânire pe întreaga noastră fiinţă la citira acestor versuri dumnezeeşti, ne încearcă şi acum.

Astăzi, cântecul „Limba noastră” este interpretat în Basarabia ca un imn[1] întru cinstirea strălucitelor izbânzi: decretarea limbii române ca limbă oficială, reintroducerea alfabetului latin, biruinţa tricolorului, declararea suveranităţii, proclamarea independenţei. Încununarea firească a acestui buchet de victorii glorioase va fi ROMÂNIA MARE!

„România liberă”
31. 08. 1991

[1] Ulterior conducerea reacţionară de la Chişinău a decretat, la iniţiativa lui M. Snegur, poezia „Limba noastră” drept „imn de stat”, urmărind un singur scop - suprimarea imnului „Deşteaptă-te, române!”, încercând să promoveze, astfel, o aberantă contrapunere a celei mai frumoase ode, aduse limbii române, celui mai înălţător imn românesc.

PRIORITATEA PRIORITĂŢILOR

Din nordul Bucovinei se fac auzite insistente apeluri de ajutor către românii de pretutindeni.

Proclamarea independenţei Republicii Moldova a adus imperios în fruntea priorităţilor problema teritoriilor româneşti, care în prezent se află, urmare a unor abuzuri grosolane, sub jurisdicţia Ucrainei. Euforia ce ne-a cuprins la 27 august păleşte brusc în faţa crudului adevăr că Republica Moldova nu este decât o parte a Basarabiei şi că mai există şi nordul şi sudul Basarabiei, nordul Bucovinei, ţinutul Herţa şi Insula Şerpilor, căci satrapii stalinişti au sfârtecat pământurile răpite României şi o mare parte din ele le-au făut cadou Ucrainei pentru a sfărâma monolitul românismului din teritoriile ocupate.

În conjunctura creată astăzi problema acestor ţinuturi este extrem de spinoasă şi întortocheată. Ucraina nu a avut niciodată nici un drept asupra lor în trecut, dar acest lucru nu a împiedicat-o, văzându-se stăpână pe ele, să se arate şovină şi hrăpăreaţă. În nordul Bucovinei şi în Herţa naţionalismul ucrainean şi-a conjugat acţiunile cu imperialismul sovietic, iar ucrainizarea forţată s-a dovedit a fi mai rapace decât rusificarea. În prezent, când prerogativele guvernului moscovit se reduc vertiginos şi irevocabil la zero, politica de deznaţionalizare, promovată nu demult de ruşi, este preluată de ucraineni, care şi-au sporit mult eforturile în vederea asimilării definitive a Bucovinei şi a Herţei. Istoria acestor pământuri este în mod grosolan falsificată, vestigiile şi monumentele noastre sunt distruse cu un vandalism feroce, se acţionează în mod constant şi tenace pentru schimbarea raportului etnic în favoarea colonizatorilor ucraineni. Şovinii ucraineni declară răspicat şi obraznic că Bucovina este a lor pe vecie. Românii, care până în 1940 au fost majoritari, astăzi nu au nici măcar un singur reprezentant în parlamentul ucrainean. Perspectivele noastre acolo apar sumbre şi fără speranţă.

Dacă la Chişinău avem speranţa că liderii Republicii Moldova vor şti să călăuzească destinele basarabenilor spre Marea Unire, dacă avem speranţa că sudul Basarabiei va fi readus sub jurisdicţia Republicii Moldova, în nordul Bucovinei şi în ţinutul Herţa nu putem conta pe soluţii similare.

Singurii apărători ai românilor bucovineni sunt o mână de inimoşi patrioţi avându-i ca lideri pe Vasile Leviţchi, Grigore Bostan, Alexandrina Cernov, Dumitru Covalciuc, Petru Grior, Eugen Pătraş,Vasile Tărâţeanu, Ilie Zegrea şi alţi fruntaşi ai societăţilor româneşti din Cernăuţi. Apelurile lor disperate de ajutor nu găsesc ecou decât la Chişinău. Tot basarabenii sunt aceia care sar în ajutor, declarând cu fermitate că nu-i vor uita pe fraţii bucovineni şi că aşteaptă sprijinul guvernului român. Din nefericire, şansele Chişinăului sunt extrem de reduse, dat fiind că nici Cernăuţiul, nici Herţa nu au ţinut în trecut de provincia Basarabia.

În atari condiţii soluţia unică cu sorţi de izbândă, care se impune urgent şi categoric, este un demers ferm şi neechivoc din partea Guvernului şi Parlamentului

României către guvernul sovietic pentru retrocedarea imediată şi necondiţionată a acestor teritorii. O astfel de acţiune ar găsi o înţelegere şi un sprijin internaţional, căci drepturile noastre asupra acestor teritorii sunt incontestabile.

Reacţia Bucureştiului, însă, este tăcerea. Aceeaşi tactică de expectativă ruşinoasă, pe care actualii noştri guvernanţi au adoptat-o şi faţă de Republica Moldova până la declararea independenţei ei. În schimb au avut "curajul" să delege la solemnităţile de la Chişinău un reprezentant, care a transmis salutul "temerar" din partea "liderului naţional" şi a declarat că "au fost alături" şi că "au sprijinit" şi vor sprijini şi pe viitor", etc., sfidând, astfel, adevărul în văzul tuturor. Or adevărul este că ideologul F.S.N.-ului a "decretat" imediat după preluarea puterii: "Basarabenii să fie sănătoşi acolo unde sunt" şi că în nenumărate declaraţii s-a invocat, drept scuză, situaţia geopolitică, s-a dat de înţeles, chiar, că petrolul şi gazele ne sunt mai scumpe decât problema basarabeană. Graba plină de servilism, cu care s-a semnat ruşinosul tratat de "amiciţie" va rămâne o mărturie şi o dovadă a unei atitudini trădătoare, căci anume astfel este calificată, în aprecierea basarabenilor, poziţia oficialilor români - o trădare. Iar prezenţa la festivităţile din august de la Chişinău a lui Alexandru Bârlădeanu, unul din foştii lideri ai partidului comunist român, partid care a **militat** pentru dezmembrarea României, iar când această dezmembrare s-a produs, a salutat-o cu entuziasm, a fost o blasfemie, o insultă, un prilej de nemărginită amărăciune şi o cruntă ironie a istoriei.

Glorificarea excesivă a independenţei Basarabiei este o mare gafă politică şi este chiar periculoasă. Salutăm independenţa doar ca eliberarea de imperiu, doar ca o treaptă spre reîntregire, dar în nici un caz nu ne pronunţăm pentru permanentizarea ei. Este limpede că independenţa, precum şi ideea celor două state româneşti şi mai ales trimiterea unui ambasador din România în România pot fi acceptate doar ca nişte chestiuni tranzitorii, doar ca nişte pilule amare, pe care suntem nevoiţi să le înghiţim pentru a ne însănătoşi în viitor. Imperativul momentului este definirea clară a poziţiei României în problema teritoriilor sfârtecate. Este o naivitatre să pretindem americanilor să se pronunţe clar în favoarea Basarabiei, atâta timp cât nu o fac românii - cei mai în drept şi mai interesaţi să o facă.

Acum, când independenţa Ucrainei nu este finalizată încă, Guvernul României trebuie să ridice chestiunea teritoriilor în faţa guvernului de la Moscova, astfel ca în viitorul apropiat această problemă să treacă prin succesiune la guvernul Ucrainei.

În faţa noului guvern al României stă o sarcină istorică grea, dar măreaţă. Să-i urăm curaj!

„România liberă"/09.11.1991.

„IMBRACĂ-TE ÎN DOLIU, FRUMOASĂ BUCOVINĂ”

Fântâna Albă… Numele acesta pitoresc al unui sat din nordul Bucovinei este asociat cu una din cele mai monstruoase crime săvârşite împotriva neamului românesc de către ocupantul sovietic, în primăvara anului 1941. Foarte puţină lume ştie că aici s-a comis un abominabil act de genocid, o crimă împotriva umanităţii, care a rămas totalmente ignorată de opinia publică din România şi de cea internaţională.

Dealurile din preajma acestui sat bucovinean au fost scena unui bestial carnagiu, căruia i-au căzut victime mii de ţărani bucovineni, care nu au avut altă "vină" decât voinţa de a ramâne cetăţeni ai României. În acea tragică zi de 1 aprilie 1941, sătenii din *Bahrineşti*, *Petriceni, Camenca, Suceveni, Prisecăreni, Pătrăuţi, Ropcea, Iordăneşti, Carapciu,, Cupca* şi altele, limitrofe văii Siretului, căzute în urma ultimatumului din 26 iunie 1940 sub ocupaţie sovietică, se adunaseră într-o coloană de mai multe mii de suflete şi porniseră într-un marş al disperării să treacă hotarul nedrept pentru a ajunge în Ţară. Îşi părăsiseră pământul, casele, gospodăriile - totul, neavând decât o singură şi fierbinte dorinţă - să-şi recapete Patria. Nici ameninţările, nici faptul că unii săteni căzuseră deja sub gloanţele grănicerilor ocupanţi nu au fost în stare să-i oprească de la această pornire disperată. Nu au mai suportat arestările nocturne, deportările, jaful, ameninţarea colectivizării. Şi au hotărât ori să moară, ori să pună odată capăt terorii ce le acaparase existenţa odată cu venirea ruşilor. Privirile le erau aţintite spre Prut. Acolo, după dealuri mijea pentru ei zarea libertăţii pierdute.

Au fost pândiţi din ambuscade de mitralierele N.K.V.D.-iste care au tras în plin. Au pierit cu toţii seceraţi de focul nimicitor, hăcuiţi cu săbiile, vânaţi ca fiarele în pădurile din împrejurimi. Cei scăpaţi ca prin minune au fost suprimaţi ulterior, iar rudele lor au fost arestate şi deportate în Siberia, ocupanţii urmărind să şteargă orice urmă a acestui masacru.

Şi totuşi, martori există! Scăpaţi ca prin minune din holocaust, trecuţi prin Siberia, reduşi la tăcere sub imperiul groazei, ei vorbesc acum. Să încercăm să reconstituim din mărturiile lor sinistrul tablou al acelor evenimente.

V.G. Ciobanu (satul *Camenca)*: "Care a fost motivul hotărârii de a părăsi bunurile adunate din tată-n fiu în satele natale? De cum au intrat ruşii în Bucovina, au început întimidările. Satele au fost împărţite în sectoare cu agenţi care supravegheau fiecare persoană… Oamenii erau chemaţi să facă declaraţii pe timp de noapte. Astfel s-a trezit în popor suspiciunea, neîncrederea în ziua de mâine. Nişte zvonuri sinistre, că vor fi deportaţi toţi cei care au rude peste gardul de sârmă ghimpată sau cei care au exercitat funcţii oricât de neînsemnate până la "eliberare", faceau ocolul satelor. Oamenii erau ridicaţi în miez de noapte".

Vasile Varvariuc (*Iordăneşti)*: "Principalele greutăţi care au provocat mânie şi durere: regimul cotelor de cereale mult prea mare faţă de recoltă, impozite prea mari, politica de hăituială între români şi celelalte naţionalităţi, constrângeri în exercitarea cultului religios".

Artenie Irimescu (*Carapciu*): “S-a dus vestea că nemţilor şi polonezilor li s-a permis repatrierea. „Nacealnicii”*, în loc să ne lămurească, ne speriau cu urşi albi şi Siberia. Astfel, la un moment dat am ajuns să declarăm cu toţii: “Ori duceţi-vă voi de aici, ori lăsaţi-ne pe noi să trecem în România”. Oamenii au ajuns să nu mai creadă nimănui”.

V.G. Ciobanu: “La 1 aprilie ne-a scos din casă vestea unchiului Simion: “Veniţi şi veţi vedea, zicea el, cum merge lumea la Hliboca (Adîncata – n. mea) ca să se înscrie pentru a pleca în România…” Am ajuns în vârful piscului şi de acolo am văzut ca în palmă de la Petriceanca spre Hliboca cete de oameni… Femeile mai îndrăzneţe strigau sus şi tare: “Daţi-ne drumul să plecăm în România!”… Lumea adunată cerea puţin de tot: să li se dea voie să plece. Chiar şi ruşii ar fi fost în câştig: doar le rămâneau averile oamenilor. Dar ei nu au fost mulţumiţi cu asta, le mai trebuiau şi ciolanele acestora, să gunoiască Siberia cu ele”.

Gheorghe I.Ursache (*Suceveni)*: ”A patra zi, nemaiputând răbda, oamenii s-au ridicat cu miile din comune, cu femeile şi copiii, şi au năvălit spre Suceveni, de unde au luat cele trei cruci de la biserică şi au plecat hotărâţi spre Adâncata… Căpitanul ne-a spus apoi să nu ne ducem la frontieră, că vom fi împuşcaţi… iar mulţimea i-a răspuns în mii de glasuri: „Mai bine să ne împuşcaţi la graniţă, decât să ne furaţi noaptea cu camioanele şi să ne duceţi în Siberia”.

V.G. Ciobanu: „În cele din urmă unul dintre ofiţeri, cred ca „starşoiul”*, a pus capăt târguielilor declarând: „Idite… idite!” („duceţi-vă” - n. mea). Se vede că soarta noastră a fost atunci pecetluită. Am fost osândiţi la moarte pentru faptul că am îndrăznit să cerem libertatea!… Atunci, însă, nimeni nu a prevăzut consecinţele. De bucurie lumea a răspuns cu urale. Alţii s-au pus în genunchi şi-I mulţumeau lui Dumnezeu. Aşa a început marşul spre România”.

Lazăr Alerguş (originar din *Cupcea*): „Pe data de 1 aprilie 1941, dimineaţa, dinspre Pătrăuţi venea o coloană de câteva mii de oameni la care ne-am alăturat şi noi, cupcenii. Eu şi cu fratele meu Toader ne-am hotărât, ca şi ceilalţi oameni, să plecăm la Hliboca, pentru a cere să ni se dea drumul definitiv în România. Nemţii şi polonezii se repatriaseră de-acum, doream să plecăm şi noi, deoarece ne speriaserăm de noul regim… O parte din această mulţime imensă, cu trei cruci în frunte (şi cu icoane şi prapuri - n. mea) a mers prin Suceveni, spre Fântâna Albă, unde era cel mai apropiat pichet de grăniceri. Nimeni nu avea nici un fel de armă”.

V.G. Ciobanu: „În acea mulţime păşeau încet bătrâni cu plete albe şi trăistuţe din ţigaie roşie, oameni de vârstă mijlocie, fete cu cozile pe spate, la care trăgeam cu ochiul, femei cu copii în braţe şi alţii mai mărişori ce se ţineau de mâna părinţilor, precum şi mulţi tineri. Tinerii se înveseleau, în timp ce bătrânii păşeau trişti şi îngânduraţi. Părăseau pământul, averea cea mai de preţ… Au umplut ieslea şi scara cu fân la vite, au hrănit mioarele, găinile, câinii. Greu se agoniseşte o avere, dar ce preţuia

* şefii
* superiorul

la acea oră? Era cald, soarele înclina spre amurg… Ne-a dezmeticit lătratul mitralierei. Mitraliera semăna moarte drept în faţă… Într-o clipită mulţimea a prins a se împrăştia ca oile… Cineva a strigat cu glas de moarte înaintea mea şi tot atunci descopăr că mai multe mitraliere trag în norod. O zarvă infernală, cu ţipete şi rugi se părea că a cuprins pământul şi cerul… Din şanţul ce despărţea toloaca de pădure am privit înapoi. Câmpul era împresurat cu cadavre şi cu răniţi, ce se zvârcoleau în agonia durerii. Oamenii teferi încercau, fară succes, să-i ridice pe cei căzuţi. Doar erau familii întregi şi nu puteau să se despartă de cei dragi. Văzusem moartea cu ochii şi fugeam nebuneşte. Intrând în pădurea tânără am văzut copaci împroşcaţi cu sânge… Pădurea era presărată cu morţi şi răniţi, care în fierbinţeală au mai avut puteri să ajungă aici.

Vasile Varvariuc (*Iordăneşti*): "Din spate şi din flancuri strigau ceva ruseşte, ceva ce nu am putut să înţelegem, şi au început să tragă… În zilele următoare am aflat că foarte puţini au scăpat. Cadavrul unchiului meu Nicolae Corduban a fost găsit într-o groapă comună, în cimitirul evreiesc din Hliboca, la patru săptămâni după începerea războiului şi retragerea trupelor sovietice".

Zenovia Frătăucean (*Suceveni*): „În acea zi mama a dat din belşug hrană la animale, apoi a lăsat casa şi toată averea, m-a pus pe mine într-o traistă, că aveam numai trei ani, a luat-o pe sora Catrina de mânuţă şi am pornit… Pe mama au lovit-o frontal. Plumbul a trecut prin traista în care mă aflam… Când s-a dat vestea prin sat că au adus-o pe mama la pichet, după noi, copiii, a venit nănaşa Frusina Iluţan. Am trăit la casa ei până la 13 iunie 1941 când a fost ridicată… iată aşa ne-am trezit noi în regiunea Actiubinsc (Siberia - n. mea)".

În 1944, odată cu revenirea ruşilor, represiunea a fost reluată cu o şi mai mare ferocitate, iar sub paravanul înţelegerilor de la Ialta, s-a permis asasinilor să ascundă opiniei publice mondiale crima de la Fântâna Albă.

Crima de genocid împotriva românilor a continuat, în fapt, în toată perioada ocupaţiei, căci întreg potenţialul politico-administrativ al autorităţilor sovietice a fost subordonat unui singur scop: deznaţionalizarea. Iar în nordul Bucovinei situaţia este mult agravată de faptul că aici interesele imperialismului sovietic coincid cu veleităţile naţionalismului şi şovinismului ucrainean, drept care aceste două puteri şovine şi-au conjugat eforturile în vederea modificării raportului interetnic în acest străvechi teritoriu românesc. Rezultatele sunt înfricoşătoare pentru noi: de la 52%, câţi am fost în 1940, am ajuns să constituim doar 20% din toată populaţia acestui ţinut. Cultura românească a fost practic interzisă. În toată perioada postbelică nu a fost deschisă nici o şcoală românească în Cernăuţi, iar populaţia oraşului a fost triplată prin colonizare intensă cu element etnic străin.

Istoria este denaturată. Mormintele şi monumentele noastre sunt profanate şi distruse. Codrii Cosminului, acest martor viu al istoriei noastre, sunt în pericol de dispariţie. Ucrainenii declară nordul Bucovinei anexat definitiv Ucrainei.

S-au împlinit 73 de ani de la reunirea Bucovinei cu România şi gândurile noastre se îndreaptă către fraţii noştri din nordul Bucovinei şi din Herţa. Speranţele lor sunt legate de mama-România. Rezolvarea problemei nordului Bucovinei nu suferă

amânare, dată fiind destrămarea imperiului sovietic. Datoria sacră a Guvernului şi Parlamentului României în momentul de faţă este să lanseze cu fermitate şi fără echivoc o serie de demersuri către forurile internaţionale pentru a cere lichidarea tuturor sechelelor unanim-condamnatului şi repudiatului pact Ribbentrop-Molotov şi, ca urmare firească şi logică - retrocedarea imediată şi necondiţionată a tuturor teritoriilor răpite României. Dreptatea şi adevărul istoric sunt de partea noastră!

"România liberă"/8 ianuarie 1992.

Notă: În articol au fost folosite materialele din publicaţia "Plai românesc" de la Cernăuţi, nr. din 30.03.199, precum şi cele obţinute în timpul unei deplasări de documentare la faţa locului, în compania regreaţilor George Muntean, Vasile Leviţchi şi a patrioţilor români-bucovineni Tudor Zegrea, Arcadie Suceveanu, Vasile Tărâţeanu, Mihai Prepeliţă.

ISTORIA SE REPETĂ

O teribilă agresiune se comite asupra României chiar sub privirile noastre. Armata de ocupaţie aparţinând fostului imperiu sovietic continuă să staţioneze pe teritoriul Basarabiei. Bande de civili înarmaţi constituite din venetici rusofoni atacă şi omoară populatia româneasca. Hoardele de cazaci, coborâte, parcă, aidoma unor fantome ale trecutului, direct de pe paginile lui Şolohov, ne hărţuiesc la hotare dedându-se la atrocităţi împotriva românilor.

Teroarea, jaful, asasinatele au pulverizat autoritatea Republicii Moldova asupra acestor teritorii şi au transformat într-un coşmar viaţa populaţiei civile.

Fragilitatea şi şubrezenia statutului politic al Republicii Moldova, ce-şi au sorgintea în provizoratul congenital al acestei formaţiuni statale tranzitorii, constituie un teren propice agresiunilor insolente împotriva românilor.

În lipsa unei armate, autorităţile de la Chişinău asistă neputincioase la tâlhării şi la batjocorirea demnităţii naţionale, neavând altă ieşire decât a cerşi soluţii politice. Culmea înjosirii este acceptarea de către autorităţile moldoveneşti a ideii de “comisii mixte de conciliere”, constituite în comun cu bandiţii de la Tiraspol, precum şi a ideii de tratative cu aceşti criminali şi impostori. Se aşteaptă “cu speranţă” soluţionarea situaţiei de către Prezidiul Sovietului Suprem al Rusiei, deşi este limpede pentru oricine că o simplă privire pe hartă este suficientă pentru a constata că Rusia nu mai are nicio contingenţă cu Transnistria. Se impune, deci, ca autorităţile de la Chişinău să ceară, printr-o notă de protest, încetarea imediată a agresiunii comise de Rusia şi retragerea imediată a cazacilor - ocupanţi. O notă asemănătoare trebuie remisă şi Ucrainei, pentru faptul de a fi permis cazacilor traversarea teritoriului ucrainean - un act ce este, de fapt, o complicitate la agresiune.

Poziţia Bucureştiului oficial nu este cunoscută, dataăfiind atitudinea lui obişnuită- tăcerea.

În doi ani de guvernare f.n.i-stă nu am reuşit sa ne apropieim cu nici un pas de scopul nostru sacru - reîntregirea.

Nu am sesizat forurile internaţionale despre existenţa problemei basarabene care, atâta timp cât nu este soluţionată, poate în orice clipă să genereze un conflict. Nu am ridicat problema într-un mod tranşant şi neechivoc în faţa guvernului fostului imperiu sovietic, pentru ca acum, după dispariţia lui, să fim puşi în situaţia mult mai delicată de a trata cu ucrainenii, în pofida faptului evident că nu avem ce discuta cu ei. Dreptul nostru asupra întregii Basarabii şi a nordului Bucovinei este incontestabil şi nu poate face obiectul unor negocieri, pentru că ucrainenii nu au absolut nici un drept asupra lor. Unica soluţie, care este în spiritul adevărului istoric şi al dreptului internaţional, este retrocedarea lor imediată şi necondiţionată. Iar obiectul tratativelor cu Ucraina poate fi doar statutul Transnistriei.

Acum curge sânge românesc. Sunt roadele tergiversărilor criminale.

Pe fondul tăcerii Bucureştiului, duşmanii noştri reuşesc să camufleze agresiunea din Transnistria trâmbiţând în mass-media despre pretinsul ei caracter de "conflict interetnic".

Istoria se repetă. În anul 1917, anul premergător Marii Uniri, Basarabia căzuse victimă unui fenomen întrucâtva asemănător celui din zilele noastre. Armata ţaristă, rămasă, urmare a revoluţiei bolşevice şi a debandadei ce i-a urmat, fără un comandament central, degenerase în niște bande răzleţe de jefuitori înarmaţi care terorizau populaţia civilă pe întreg cuprinsul provinciei. Guvernul recent constituitei Republici Democratice Moldoveneşti, neavând o armată şi nereuşind să facă faţă acestui dezmăţ al crimei şi al violenţei, a găsit soluţia salvatoare. A cerut ajutor armatei române. În scurt timp trupele comandate de generalul Broşteanu au restabilit ordinea şi autoritatea guvernului legal. Evenimentele acelor timpuri îndepărtate şi faptele iluştrilor înaintaşi ar trebui să ne servească de exemplu şi să ne îndemne la meditaţie.

„România liberă" /12.03.1992.

CUI PRODEST ?

Trăim o groaznică realitate. La Nistru, o mână de oameni curajoşi încearcă cu preţul propriilor vieţi să stăvilească o teribilă agresiune dezlănţuită împotriva României, în timp ce restul de 25 de milioane de conaţionali asistă în calitate de spectatori. Ne consolează, totuşi, acei concetăţeni care se zbat să se implice cu o participare cât de cât reală. Ne gândim cu gratitudine şi satisfacţie la toţi românii de suflet, oameni simpli, elevi, activişti ai formaţiunilor politice şi obşteşti, conducători de firme, de întreprinderi şi instituţii care acţionează pentru sprijinirea combatanţilor făcând donaţii, organizând colectarea şi transportul ajutoarelor şi medicamentelor pentru cei din linia întâi şi pentru refugiaţi, iniţiind acţiuni politice în susţinerea lor, contribuind astfel la măreaţa operă a Unirii.

Tot mai frecvent, însa, asistăm cu stupoare la un cu totul alt fel de “participare”, care trezeşte nedumerire, dacă nu chiar mânie şi revoltă. În presă se înmulţesc atacurile din ce în ce mai agresive şi mai impertinente împotriva basarabenilor. Cu o aroganţă incalificabilă criticii literari îi admonestează pe scriitorii de la Chişinău reproşându-le tot felul de „păcate” politice. Grigore Vieru - acest stindard viu al revoluţiei române în Basarabia, este pus la index. Sunt atacaţi şi bagatelizaţi scriitorii de seamă ai Basarabiei în frunte cu Dumitru Matcovschi, Nicolae Dabija şi alţi promotori şi martiri ai mişcării de renaştere naţională a românilor basarabeni. Liderii politici ai Republicii Moldova sunt acuzaţi de-a valma de trădare, antiunionism şi antiromânism. Patrioţii, care au adus biruinţa grafiei latine, a limbii române ca limbă de stat, a tricolorului, a independenţei de imperiul sovietic, sunt blamaţi şi ostracizaţi de „fraţii” din ţara - mamă. Cu o obrăznicie laşă, acei care urmăresc evenimentele de la distanţe apreciabile şi se ştiu la adăpost de orice risc, îi denigrează şi-i insultă pe adevăraţii români, care se află în vâltoarea evenimentelor, se confruntă direct şi permanent cu pericolul morţii, cu atacuri, huiduieli şi ameninţări din partea rusofonilor, cu imperativul de a face faţă unui noian de probleme de o inimaginabilă complexitate. Pretinşii politicieni fac cu degetul factorilor politici de la Chişinău, îi împart în tabere de unionişti şi antiunionişti, în realitate dând dovadă de o crasă ignoranţă în ceea ce priveşte realităţile basarabene şi făcându-se a uita că atunci când cetatea este sub asediu, orice dezbinare din interior înseamnă moarte.

Se strecoară din ce în ce mai insistent ideea perfidă şi trădătoare a renunţarii la bătălia pentru Transnistria. “Binevoitorii” ne dau lecţii de istorie, amintindu-ne că “Transnistria nu e pământ românesc” şi, deci, trebuie abandonată, că “la est, România începe şi se termină la Nistru”, altfel zis, după ce că suntem ciopârţiţi la nord şi la sud, ni se propune să cedăm de bunăvoie şi ceea ce mai avem, să-i aruncăm peste bord pe cei 200 de mii de români transnistreni şi, totodată, să rămânem total descoperiţi în perspectiva viitoarelor discuţii cu Ucraina. De remarcat că în acest cor de schelălăieli isterice se înscrie şi vocea cunoscutului aventurier politic care, voiajând între Paris şi Bucureşti, ne fericeşte cu indicaţii „preţioase”. Culmea nesăbuinţei proferate de acest

veleitar este că face paralele între Republica Moldova şi formaţiunea banditească a rusofonilor, că-i pune în aceeaşi balanţă pe conducătorii de la Chişinău şi pe criminalii de la Tiraspol.

Din ce în ce mai pregnant se profilează tabloul unui sabat dirijat de o aceeaşi mână abilă, pe care Grigore Vieru o numeşte mafie antinaţională, căci oricine urmăreşte aceste manifestări ruşinoase nu poate să nu se întrebe: cui foloseşte? Puneţi-vă această întrebare, d-lor critici. Mai întrebaţi-vă, care a fost contribuţia dvs. la apropierea momentului Unirii. Unde aţi fost atunci , când basarabenii erau singuri în faţa lui Goliat? Oare nu vă încearcă complexul de culpabilitate pentru faptul că în 1940 românii din Ţară i-au abandonat pe românii basarabeni în ghiarele fiarei sovietice fără să tragă un foc de armă. Unde au fost atâta amar de vreme cei din Vechiul Regat, atunci când basarabenii erau arestaţi, împuşcaţi, deportaţi, decimaţi prin foametea organizată, umiliţi, rusificaţi, deznaţionalizaţi, dezmoşteniţi de limba română şi de propria istorie? Nici o voce din Ţară nu s-a ridicat atunci în apărarea lor. Mulţi din criticii actuali aveau atunci idei foarte confuze despre aceste pământuri româneşti, ba erau şi din acei care, atunci când încercai să le vorbeşti despre Basarabia, te apostrofau scurt corectându-te: „R.S.S. Moldovenească”. Acum, peste noapte au devenit cu toţii mari experţi în ale Basarabiei şi mari unionişti. Cer să le dai Unirea pe tavă şi chiar acum. Nici unul, însă, nu este în stare să-ţi spună cum anume să se realizeze visul nostru acum.

În ultimul timp foarte mulţi basarabeni vin în România. Împinşi de mizerie se înjosesc până la postura de bişniţari, încercând cu disperare să-şi cârpească bugetul familiei, şubrezit până la insuportabil, ei caută salvarea în piaţa românească. Şi cu ce îi întâmpinăm noi? Cu ţara în paragină, cu lanuri în părăsire, cu puzderia de bande de ţigani, care îi escrochează, îi fură şi-i jefuiesc în plin centru şi în plină zi, cu cete de copii cerşetori, care le răspund la bineţea pur românească cu „Colega, bombon!”

Întrebaţi-vă, d-lor critici, ce atracţie prezentăm noi pentru ei. Nu afişaţi aere de superioritate. Nu vă credeţi mai patrioţi şi mai români doar în baza faptului că posedaţi ceva mai bine limba maternă. Nu sunteţi! Nu monopolizaţi patriotismul şi dreptul de a milita pentru Unire. Avem acolo o pleiadă de oameni politici lucizi şi înţelepţi, care, acolo, la faţa locului, văd mai bine ce au de facut. Nu-i mai sâcâiţi cu dădăceli. Admiraţi-i pentru marele lor curaj şi pentru dârzenia cu care au reuşit să treacă prin bezna ocupaţiei sovietice flacăra vie a iubirii de neam. Acceptaţi-i aşa cum sunt şi iubiţi-i aşa cum sunt! Nu folosiţi problema basarabeană drept sursă de profit politic personal. Iar dacă ţineţi să vă implicaţi în această cauză nobilă, călăuziţi-vă de o singură întrebare adresată basarabenilor: CU CE VĂ PUTEM AJUTA?

„România liberă” / 23 iunie1992.
„Literatura şi Arta” / 2 iulie 1992.

AŞA VA FI !

Înţelegerea din 7 iulie a.c. despre încetarea imediată a focului în zonele de est ale Republicii Moldova s-a dovedit şi de data aceasta greu de definitivat din cauza poziţiei obstrucţioniste a separatiştilor. Invocând existenţa unei aşa zise a treia forţe, care, chipurile, a scăpat de sub control, ruşii, în fapt, continuă să torpileze multiplele eforturi de stopare a măcelului. Ultimele declaraţii ale marionetei Smirnov şi ale acoliţilor lui dovedesc că stăpânii lor din imperiul rus nu renunţă la intenţiile lor criminale.

Propaganda rusească, profitând de totala anemie a resorturilor de propagandă din Republica Moldova şi din România, reuşeşte intoxicarea opiniei publice internaţionale cu neadevăruri despre cauzele şi caracterul acestui război, apelând, printre altele, şi la obstinanta sintagmă „conflict interetnic".

Despre caracterul politic şi nu interetnic al acestui război murdar şi nedeclarat, pe care, în fapt, l-a declanşat imperiul rus împotriva românilor, vorbesc următoarele date provenind dintr-un document emis de Parlamentul Republicii Moldova.

În raioanele din stânga Nistrului nu locuiesc decât 25% din numărul total al ruşilor din întreaga Republică Moldova şi doar 30% din numărul total al ucrainenilor, deci majoritatea absolută a rusofonilor din această republică locuieste în teritoriul dintre Prut şi Nistru şi nu în Transnistria.

Componenţa populaţiei după naţionalităţi a raioanelor din Transnistria este următoarea: români - 40%, ucraineni - 28%, ruşi - 23%, alte naţionalităţi - 9%.

Majoritatea rusofonilor sunt nişte cetăţeni loiali Republicii Moldova şi mulţi din ei luptă alături de români, cu arma în mână, pentru apărarea vetrei comune. Spre exemplificare arătăm că AU CĂZUT LA DATORIE, apărând integritatea teritorială a Republicii Moldova, următorii cetăţeni:

poliţist IABLOCICHIN GHENNADII - rus;
subofiţer LAVRENŢOV VICTOR - rus;
anchetator al Procuraturii din Dubăsari COJEVNICOV C. - rus;
plutonier de poliţie KIKOT ALEXANDR - rus;
sublocotenent de poliţie ZUDIC SERGHEI - rus;
maior al Armatei Naţionale BOIARNIŢKII VLADIMIR - ucrainean;
voluntar PAVLICENCO ANATOLII - ucrainean din raionul Cahul;
voluntar ŞEVCENCO DMITRII - ucrainean din raionul Cahul;
voluntar TOMASIUC IVAN - ucrainean din Varniţa;
voluntar HARCENCO ANDREI - ucrainean din Chişinău;
poliţist din Detaşamentul de Destinaţie Specială CUVODSKII SERGHEI - ucrainean;
poliţist din D.D.S. COLINIC STEPAN - ucrainean;
locotenent major de poliţie SOCOLOVSKII PAVEL - ucrainean.

Mulţi ruşi şi ucraineni au fost răniţi în luptele pentru apărarea integrităţii Republicii Moldova.

Printre ei se află: colonel al Armatei Naţionale CARASIOV - rus; colonel al Armatei Naţionale COSARCIUC - ucrainean, a fost capturat de bandiţi, dus la Tiraspol şi torturat; comisar al Poliţiei din Bălţi, colonelul HARCENCO - ucrainean; comisar al Poliţiei din Briceni SUMAC - ucrainean; comisar al Poliţiei din Tighina, colonelul GUSLEACOV - rus; poliţistul din Tighina BESSCIOTNÂH SERGHEI - rus.

În acelaşi document se arată că 12% din membrii Marelui Stat Major al Armatei Naţionale a Republicii Moldova sunt ucraineni, iar 10% - ruşi.

Aceste date spulberă afirmaţiile despre existenţa tensiunilor interetnice sau a discriminărilor pe criterii etnice în Republica Moldova, dovedind existenţa unui cadru legislativ capabil să asigure coabitarea armonioasă a tuturor naţionalităţilor din aceste teritorii. O garanţie în plus este firea blândă şi ospitalieră a românului, căruia i-a fost dintotdeauna străină xenofobia.

Numele ruşilor, ucrainenilor şi ale reprezentanţilor altor naţionalităţi care s-au jertfit apărând acest pământ, vor fi înscrise în cartea neamului alături de numele românilor căzuţi odată cu ei. Memoria lor va fi cinstită cu aceeaşi sfinţenie, cu care românii îşi venerează propriii eroi.

Viitoarea România Mare va fi patria comună şi pentru noi şi pentru unguri, şi pentru ucraineni, şi pentru ruşi, şi pentru găgăuzi şi pentru toate seminţiile , pe care destinul le-a adus pe acest plai. Aşa a fost şi aşa va fi!

„România liberă” / 24 iulie1992.

MIRCEA DRUC A AVUT DREPTATE

Bilanţul celor cinci luni de stare excepţională, ce a fost recent abrogată la Chişinău, ne lasă cu sentimente de amărăciune şi dezolare. Nici una din cauzele, care au impus instituirea ei, nu a fost înlăturată, nici unul din scopurile vizate nu a fost atins. Integritatea teritorială a Republicii Moldova este în continuare violată. Românii sunt umiliţi, maltrataţi şi persecutaţi la ei acasă într-un mod mai bestial ca înainte. Prezenţa militară rusească în zonă este net mai masivă. Separatiştii au devenit mai agresivi şi mai impertinenţi. Teroarea feroce dezlănţuită de ei îi impiedică pe mulţi refugiaţi români să se înapoieze la casele lor. Iar culmea umilinţei este că autorităţile de la Chişinău acceptă azi ceea ce ieri era considerat inacceptabil: existenţa „problemei statutului Transnistriei", deci din capul locului se pune la îndoială suveranitatea Republicii Moldova asupra acestui teritoriu. Astfel, abolirea stării excepţionale marchează înfrângerea totală a românilor. Ne întrebăm dacă atâtea tinere vieţi nu au fost sacrificate inutil şi la ce au folosit atâtea suferinţe şi atâtea pagube materiale.

Încercând o analiză a cauzelor acestei înfrângeri, trebuie să respingem invocata slăbiciune militară a moldovenilor, căci apărătorii integrităţii teritoriale a Republicii Moldova au dat dovadă de eroism şi de o formidabilă capacitate de luptă. Ne-o certifică ziua de 19 iunie, zi de glorie a românilor. Iată un succint film al evenimentelor. În cursul zilei, la Tighina se întruneşte Comisia de Conciliere a Parlamentului. După amiază, gardiştii rusofoni, vădind intenţii provocatoare, dezlănţuie un atac cu taburi, tancuri şi mortiere împotriva sediului poliţiei din oraş. Un poliţist este ucis, există mai mulţi răniţi. În aceste condiţii un detaşament al Poliţiei de Destinaţie Specială, comandat de temerarul colonel Gamurari, vine în ajutorul poliţiştilor şi printr-un atac vijelios, doar într-o jumătate de oră, eliberează oraşul, nimicind peste o sută de bandiţi şi nesuferind nici o pierdere de partea sa. Cuprinşi de groază gardiştii se refugiază în incinta unei garnizoane a armatei a 14-a a Rusiei, dislocată în cetatea Tighinei. În ziua următoare, rusofonii, adepţii separatiştilor, sunt cuprinşi de panică şi părăsesc oraşul. Cartiere întregi din Tiraspol sunt şi ele evacuate spre Odesa. Panica, întreţinută şi de declaraţiile alarmiste ale autorităţilor separatiste, este atât de mare, încât Chişinăul se vede nevoit să dea un comunicat pentru a asigura populaţia civilă că Tiraspolul nu va fi atacat. Din acest moment blindatele armatei a 14-a ies din cazărmi şi astfel Rusia începe o agresiune făţişă împotriva Republicii Moldova. Eliberatorii Tighinei se arată apţi de a ţine piept artileriei şi tancurilor, care încearcă să forţeze podul dinspre Tiraspol (5 tancuri sunt distruse), dar sunt atacaţi din spate de garnizoana rusească. O situaţie teribilă: din cetatea lui Ştefan cel Mare se trage mişeleşte în urmaşii plăieşilor săi! Ca rezultat al atacurilor ruşilor cu artilerie, tancuri şi taburi, centrul oraşului este distrus, sute de civili nevinovaţi sunt ucişi.

Din aceste momente începe să-şi facă efectul şubrezenia Armatei Naţionale. Nu are cine să asigure dispozitivele de apărare pentru a consolida poziţiile cucerite.

Combatanţii moldoveni părăsind podul, centrul oraşului cade din nou în mâinile duşmanului.

Astfel o strălucită victorie este urmată de o parţială cedare de poziţii, care ulterior, prin convenţia Elţân - Snegur, este transformată într-o ruşinoasă înfrângere.

Tergiversarea criminală în crearea forţelor armate proprii precum şi demolarea structurilor de voluntari , care au fost create de Mircea Druc pe când era prim-ministru şi care urmau să devină osatura viitoarei armate, s-au dovedit a avea efectul unor acţiuni de sabotaj.

Mircea Druc a avut dreptate şi atunci când a avertizat, că destituirea sa din funcţia de prim-ministru, va deschide calea foştilor nomenclaturişti. Astăzi asistăm la revenirea lor în forţă în componenţa noului guvern de la Chişinău.

Devine din ce în ce mai limpede că nostalgicii procremlinişti de pe ambele maluri ale Prutului urmăresc perpetuarea actualei stări de fapt. În cadrul întrajutorării tovărăşeşti, Chişinăul a trimis o delegaţie masivă, care prin prezenţa ei vine să sprijine actuala putere de la Bucureşti în plină campanie electorală. Cotroceniul susţine şi el toate acţiunile "tovarăşilor" moldoveni.

Remarcăm cu tristeţe că, în timp ce „foştii" colaborează strâns, opoziţia se limitează la declaraţii sterile referitor la Basarabia şi la nordul Bucovinei. Nu există o formaţiune politică, care să nu facă referinţe la problema basarabeană în cadrul propagandei electorale, dar nici un partid nu are pe listele sale de candidaţi pe nici un reprezentant al organizaţiilor basarabenilor.

Participarea lui Mircea Druc la actuala campanie electorală trebuie să se bucure de un sprijin şi o afecţiune din partea întregului neam românesc, căci el este adevăratul exponent al chestiunii basarabene – această rană sângerândă a neamului. Oferirea masivă de adeziuni pentru acest înzestrat politician va fi o manifestare naţională a năzuinţei spre visul nostru sacru - REUNIREA!

„România liberă" /26.08.1992.
„Ţara" / 22.09.1992.

LA VREMURI NOI - UN OM NOU

Examenul sever din faţa urnelor, la care suntem chemaţi din nou duminică, va solicita până la incandescenţă sentimentul de responsabilitate civică al românilor. Se află în cauză destinele naţiunii pentru următorii patru ani şi acest lucru ne obligă la o evaluare calmă şi responsabilă a evoluţiei (sau involuţiei) societăţii noastre după decembrie 1989, precum şi a perspectivelor de viitor. Scrutând principalele jaloane, ce marchează starea naţiunii, avem sentimentul dezolării, al speranţelor spulberate, al incertitudinii zilei de mâine. Economia naţională este adusă în pragul prăbuşirii totale. Producţia anului 1989, când industria ceauşistă era în plină degringoladă, ne este prezentată astăzi ca o cotă aproape imposibil de atins. Faimoasa "creştere zero" a devenit un mult visat ideal. Agricultura scufundată în haos, ţăranul român orbecăind într-o deznădăjduitoare derută. Recoltele sabotate mult sub nivelul anterior revoluţiei, nemaivorbind de capacitatea de a hrăni ţara, care şi ea a devenit un vis greu de realizat. Şomajul, escaladarea crimei, corupţia, declinul constant al nivelului de trai. Naţiunea afectată de o criză morală profundă, paralizată de morbul dezbinării, rătăcind prin haos, zbătându-se în mrejele meşteşugit ţesute ale urii şi înveninării, o parte din români lăsându-se duşi de falsul căpăstru al naţionalismului deşănţat şi al şovinismului primitiv.

Mult mai grav, însă, este, după părerea mea, faptul că noianul acesta de realităţi sumbre are darul de a ne întuneca vederea şi de a ascunde privirilor noastre problemele de importanţă majoră pentru destinele neamului. Zbătându-se în nevoile existenţei cotidiene, românul a pierdut capacitatea de a veghea asupra rănii sângerânde a naţiunii, care este problema basarabeană.

Imediat după revoluţie, când am reuşit, în sfârşit, să scuipăm căluşul din gură, istoria ne-a oferit o mare şansă să strigăm în toate zările durerea noastră. Gestul firesc, logic, imperios şi urgent, pe care îl aştepta orice bun român de la noii guvernanţi, era să declare clar şi răspicat în faţa tuturor forurilor mondiale, în faţa tuturor guvernelor lumii, în faţa opiniei publice internaţionale că Basarabia, nordul Bucovinei, ţinutul Herţei şi Insula Şerpilor sunt teritorii care ne aparţin de drept şi care ne-au fost răpite prin jaf, teroare, dictat şi violenţă, şi că nu vom pregeta şi nu vom înceta să acţionăm prin toate mijloacele paşnice pentru a ne face dreptatea, pentru a redobândi dreptul nostru sfânt. Nu s-a făcut absolut nimic în acest sens şi nu există nici un semn că se va face ceva, cei în drept manifestând uitarea şi trădarea intereselor naţionale.

Atunci când destrămarea U.R.S.S.-ului devenise perfect previzibilă şi se făcuse limpede că acest imperiu va dispărea de pe scena politică ca subiect al dreptului internaţional, guvernanţii români aveau suprema datorie de a înainta urgent un demers ferm şi neechivoc guvernului U.R.S.S., ca autor al raptului, pentru a-i cere retrocedarea imediată şi necondiţionată a teritoriilor noastre, asigurându-se, astfel, că această chestiune va trece prin succesiune la guvernul Ucrainei, devenind o problemă a relaţiilor româno-ucrainene. Vădind o tergiversare criminală, guvernanţii neocomunişti

au ratat definitiv şi irevocabil şi această şansă. Mai mult, chiar, ei au acţionat în direcţia diametral opusă interesului naţional românesc, alergând cu disperare la Moscova pentru a semna un tratat de "amiciţie", neghiob şi caduc încă din faza de concepţie. Acum, "amicul" dându-şi duhul, ne-am trezit într-o situaţie extrem de delicată, căci vom fi nevoiţi să discutăm cu Kievul, care poate să obiecteze cu seninătate că nu ne-a luat nimic, nu ne-a agresat în nici un fel, nu ne-a dat nici un ultimatum, iar teritoriile le-a moştenit.

Marea neşansă pentru Reunire este că şi la Chişinău s-a instalat o putere care în esenţa ei este o soră mai mică a celei de la Bucureşti. Noii - vechii nomenclaturişti de pe ambele maluri ale Prutului se înţeleg de minune, căci au fost crescuţi şi alăptaţi de aceeaşi doctrină a "fratelui mai mare", sunt dominaţi de aceleaşi complexe "geopolitice", se află sub aceeaşi presiune constantă a mafiei nomenclaturiste cu structurile ei puternice şi bine închegate, cu un foarte bine pus la punct sistem de promovare şi protejare prioritară a propriilor interese. Un şir întreg de tergiversări şi şanse ratate de Chişinău a culminat cu marea tragedie din Transnistria şi Tighina, unde un veritabil păienjeniş de probleme formează astăzi un nod aproape imposibil de dezlegat. Cheia acestui nod este armata a 14-a a Rusiei, care de mult ar fi putut fi convertită şi integrată în Armata Naţională a Republicii Moldova. Ofiţerii armatei a 14-a în marea lor majoritate sunt sau au devenit localnici şi nu au nici un chef să părăsească meleagurile, cu care s-au obişnuit. Foarte mulţi dintre ei ar fi dispuşi să accepte o eventuală propunere a Chişinăului de a se integra în armata Republicii Moldova, căci nu le surâde deloc perspectiva de a pleca undeva, poate în fundul Siberiei. O astfel de soluţie tranşantă ar lichida dintr-un foc o serie întreagă de chestiuni esenţiale ale acestui impas, înlesnind foarte mult depăşirea lui.

O tergiversare este şi politica de perpetuare a existenţei separate a celor două state româneşti cu perspectiva integrării lor treptate şi de foarte lungă durată, politică, care are darul de a camufla faptul că Republica Moldova nu este decât o parte a Basarabiei şi, deci, „integrarea" nu va rezolva decât parţial problema lichidării nefastelor consecinţe ale pactului Ribbentrop - Molotov.

În condiţiile, care s-au statornicit astăzi, acţiunile vizând reîntregirea trebuie să se înscrie în următoarea ordine de priorităţi. Guvernul României iniţiază de urgenţă negocieri pentru stabilirea de baze trainice ale viitoarelor relaţii cu Ucraina, or stabilirea acestor baze este de neconceput fără retrocedarea necondiţionată a nordului şi sudului Basarabiei, a nordului Bucovinei, a ţinutului Herţa şi a Insulei Şerpilor. Concomitent guvernul de la Chişinău demarează o serie de acţiuni pentru accelerarea procesului de integrare totală cu România. Măsura imediată ce se impune este întroducerea leului românesc şi egalizarea salariilor şi preţurilor cu cele din România. Iar mult vehiculata la Chişinău problemă a statutului Transnistriei va putea fi abordată (cu Ucraina) doar după restabilirea teritoriului nostru conform hărţii din perioada anterioară datei de 28 iunie 1940.

Din nefericire, actualii noştri guvernanţi nu împărtăşesc astfel de idei. Chiar în sânul Ministerului nostru de Externe, printre înalţii funcţionari bântuie părerea că

Basarabia nu trebuie revendicată acum, căci acolo sunt mulţi ruşi, care vor polua puritatea etnică a României. Cu asemenea prejudecăţi nu ne putem aştepta la vremuri mai bune. Pentru a avea garanţia că viitorul apropiat va fi mai puţin vitreg cu noi, avem nevoie de un OM NOU LA VREMURI NOI!

09.10.1992.

EROU ÎNVINGĂTOR

Astăzi, la mănăstirea Caşin, românii vor aduce un ultim omagiu memoriei unui erou. După peste patru decenii de exil s-a întors acasă, venind pe ultimul său drum, una din legendele până deunăzi vii ale neamului românesc, ANTON CRIHAN. Este ultimul reprezentant al pleiadei de bărbaţi străluciţi, care în tumultuosul an 1918 au ştiut să conducă destinele naţiunii spre acel apogeu al devenirii milenare a românismului care a fost UNIREA CEA MARE.

Viaţa sa este un fragment din însăşi istoria multpătimitei Basarabii. S-a născut la 10 iulie 1893 în com. Sângerei, jud. Bălţi, sub imperiul ţarist. A făcut toate studiile în limba rusă, a fost încorporat în armata ţaristă şi a ştiut totuşi să păstreze în suflet ataşamentul fierbinte faţă de neamul românesc, consacrându-se plenar luptei pentru emanciparea naţională. Membru fondator şi secretar al Comitetului Soldaţilor şi Ofiţerilor Moldoveni (1917), creatorul şi comandantul Cohortelor Moldoveneşti, membru al Sfatului Ţării, care la 27 martie 1918 a votat unirea cu România. Licenţiat în drept (Bucureşti) şi în ştiinţe politico-economice (Paris). Membru al Delegaţiei Permanente a Partidului Naţional Ţărănesc, deputat al Parlamentului României Mari în patru legislaturi, subsecretar de stat la Ministerul Agriculturii, calitate în care contribuie la aducerea Facultăţii de Agronomie la Chişinău.

După invadarea Basarabiei de către sovietici, la 28 iunie 1940, se refugiază în Ţară pentru a scăpa de iminenta arestare şi executare de către N.K.V.D. Când întreg teritoriul României cade sub ocupaţia sovietică, este nevoit să se ascundă şi trăieşte în clandestinitate. În anul 1948 trece clandestin frontiera în Iugoslavia, unde este arestat dar apoi eliberat la intervenţia Ambasadei Franţei şi lăsat să plece în Occident. Ulterior ajunge şi se stabileşte în SUA, la Saint-Louis (Missouri). Are o prezenţa activă în organizaţiile politice ale exilului românesc. Volumul “Drepturile României asupra Basarabiei văzute de istorici ruşi şi străini” este ultima sa contribuţie la bătălia pentru Basarabia. Moare la locuinţa sa la aproape 100 de ani.

Astăzi, la ora 16, clopotele mănăstirii Caşin vor vesti românilor că va pleca spre Chişinău cortegiul funerar, care va fi de fapt o procesiune triumfală, căci se întoarce acasă eroul - învingător ANTON CRIHAN.

19.01.1993.

TRATATUL STAFIE

28 mai 1812 este unul din cele mai nefaste momente ale istoriei noastre. La acea dată s-a încheiat bilanţul războiului ruso-turc din 1806 - 1812 prin semnarea tratatului de pace de la Bucureşti. Prin acest tratat două imperii hrapăreţe au tranşat târgul tâlhăresc, în urma căruia imperiul ţarist a ocupat interfluviul Prut, Dunăre şi Nistru, reprezentând peste jumătate din teritoriul Principatului Moldova. Astfel, Rusia, pe de o parte, a acaparat un teritoriu, asupra căruia nu avea nici un drept, iar Turcia, pe de altă parte, a cedat un teritoriu, asupra căruia nu avea decât „dreptul" forţei, caracterul ilegal al tratatului fiind astfel evident încă din faza de concepţie.

Acest tratat a însemnat începutul unui lanţ neîntrerupt de crime, cunoscut în istoriografie prin sintagma "chestiunea basarabeană". Populaţia românească a Principatului Moldova a fost sfâşiată în două, moldovenii de peste Prut fiind astfel condamnaţi la existenţă separată de restul românilor şi privaţi prin violenţă de dreptul natural de a se dezvolta liberi ca naţiune şi ca stat. Pentru a denatura caracterul net românesc al Basarabiei, guvernul ţarist a recurs la o politică tenace de deznaţionalizare prin dizlocări masive ale elementului etnic românesc şi prin colonizări simultane cu etnii alogene, prin desfiinţarea brutală a obiceiului pământului, prin izgonirea limbii române din şcoală, biserică şi administraţie. Imperiul sovietic a preluat şi a continuat această politică, făcând-o mai radicală, mai feroce şi împingând-o până la genocid. În perioada sovietică, peste un milion de basarabeni au căzut victime ale valurilor succesive de deportări, ale unei terori, care prin sălbăticia ei nu are un precedent în istoria omenirii, ale foametei organizate de ocupanţi în anii 1946-1947. Românii basarabeni au fost supuşi de către sovietici procesului îndelungat de ştergere a identităţii etnice. Teritoriul Basarabiei a fost dezmembrat într-un mod criminal.

Impactul funest pentru România al acestui tratat s-a arătat de fiecare dată, când erau în joc interesele vitale ale statului român. Istoriografia şi diplomaţia sovietică au recurs mereu la clauzele lui, invocându-le drept documente "incontestabile" pentru a justifica „dreptul" ruşilor asupra Basarabiei. Şi astazi, când imperiul sovietic nu mai există, emanaţiile cadaverice ale tratatului - stafie continuă să infesteze climatul politic. Astfel, în recentul conflict armat de la Nistru, separatiştii transnistreni l-au invocat şi ei pentru a argumenta pretenţiile lor asupra străvechiului oraş românesc Tighina.

Acei, care astăzi consideră că tratatele nu sunt decât nişte petice de hârtie şi care, vădind o totală lipsă de responsabilitate, au semnat nefastul tratat cu muribunda U.R.S.S., ar trebui să ştie, că semnăturile lor, puse cu atâta nonşalanţă, se pot dovedi în viitor nişte nesăbuinţe catastrofale pentru neam şi pentru Ţară.[1]

23.02.1993.

[1] Astăzi această remarcă îi vizează pe acei, care au parafat, au semnat, au ratificat şi au promulgat tratatul cu Ucraina în anul 1997.

FAPTE, NU VORBE

În inflaţia de vorbe despre problema basarabeană, total neobservate rămân faptele concrete în promovarea cauzei Unirii. Puzderia de oratori, care se înghesuie în faţa camerelor t.v., în special în perioade electorale, îi eclipsează pe acei, care s-au dedicat cu trup şi suflet cauzei reîntregirii şi care realmente muncesc pentru atingerea scopului multvisat. Un exemplu relevant în acest sens îl oferă activitatea Filialei Bihor a Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina, sub conducerea d-lui dr. în economie Ioan Groza. Pe cât de necunoscute opiniei publice, pe atât de impresionante sunt faptele bihorenilor. La peste 60 mln. lei se ridică valoarea totală a donaţiilor, ajutoarelor şi dotărilor oferite fraţilor basarabeni şi bucovineni. O simplă trecere în revistă a acţiunilor inimoşilor orădeni în cei trei ani de activitate se prezintă ca o grandioasă desfăşurare de forţe.

La Cernăuţi, în atmosfera şi în mijlocul dezmăţului şovinismului ucrainean, a fost restaurat, prin grija d-lui Ioan Groza, mormântul marelui artizan al Unirii din 1918 Iancu Flondor. La 24.11.1991, episcopul Ion Mihălceanu cu un sobor de preoţi sosiţi din Bihor au sfinţit monumentul înălţat pe mormânt.

Pentru a veni în ajutorul basarabenilor loviţi de inundaţiile catastrofale din vara lui 1991, bihorenii au trimis 5 vagoane de lemn, cherestea şi mobilă, precum şi pături, îmbrăcăminte, alimente.

În zilele conflictului armat din Transnistria, d-l Ioan Groza, asistat de conducerea Filialei Chişinău a Asociaţiei "Pro Basarabia şi Bucovina", a transportat direct pe front, la Tighina, Cocieri, Coşniţa şi Ivancea 25 tone de alimente, medicamente şi îmbrăcăminte, colectate de bihoreni.

Opt serii a câte 15 învăţători şi profesori din Basarabia au făcut timp de 15 zile cursuri de istoria românilor şi de limba română la Oradea, asigurându-li-se transportul şi sejurul prin concursul oamenilor de suflet din unităţile de învăţământ, din întreprinderi şi instituţii, din Comandamentul şi Statul Major al Diviziei Poliţiei judeţeane ş.a.

Au fost infiinţate 12 biblioteci de carte românească în 9 sate şi oraşe din Basarabia şi din nordul Bucovinei, cu un număr total de 36000 de volume. 26 de şcoli au fost înzestrate cu abecedare, dicţionare, manuale şi recuzite.

În sprijinul publicaţiilor "Plai românesc" şi "Zorile Bucovinei" din Cernăuţi Întreprinderea Poligrafică Oradea a donat şase matriţe cu alfabet latin.

77 de elevi şi studenţi basarabeni sunt bursieri ai unităţilor de învăţământ din Oradea.

Conducerea Filialei orădene a ştiut să organizeze activitatea astfel, încât, practic, toţi bihorenii, de la prefect la simplul sătean s-au ridicat ca unul pentru a-şi aduce obolul la cauza sfântă a Reunirii. O emoţionantă faptă de solidaritate a avut loc la spitalul de recuperare de la Băile Felix, unde au fost aduş, prin grija d-lui Ioan Groza, 15 combatanţi răniţi în războiul din Transnistria. Bolnavii, ce se aflau internaţi acolo

(printre care mulţi unguri), au organizat în mod spontan o colectă, adunând o importantă sumă de bani şi oferind-o în semn de sprijin frăţesc răniţilor.

Exemplul Bihorului, precum şi al altor filiale din teritoriu ale Asociaţiei Pro Basarabia şi Bucovina relevă potenţele nebănuite ale unei asociaţii apolitice, capabilă să se constituie într-un cadru generos de participare nemijlocită la procesul Reîntegirii a tuturor cetăţenilor, care gândesc şi simt româneşte, indiferent de culoare politică.

„România liberă" / 25. 03.1993.

FRONTIERE CARE NU EXISTĂ

Fiind total absorbită de fenomenele pasagere ale dureroaselor zvârcoliri economice şi politice, societatea românească este pândită de înfricoşătoare pericole pe termen lung. De 53 de ani planează asupra noastră marele blestem - jaful teritorial. Nici perestroica, nici revoluţia română, nici destrămarea imperiului sovietic nu ne-au apropiat nici cu un pas de restabilirea dreptăţii. Mai mult chiar, dispariţia colosului imperial - autor al agresiunii - nu a limpezit, ci a complicat şi mai mult lucrurile, căci o parte din teritoriile ocupate aparţine astăzi Ucrainei, care îşi declină orice răspundere pentru raptul din 28 iunie 1940, ceea ce nu o împiedica, însă, să afirme sus şi tare că acea tâlhărie a fost pentru ucraineni un act de dreptate.

În prezent se află în pregătire tratatul româno - ucrainean. Experienţa tristă şi recentă a tratatului „de amiciţie" semnat cu fosta U.R.S.S., în care chestiunea basarabeană a fost cu desăvârşire sacrificată şi care s-a dovedit a fi o gigantescă gafă politică, ne face să fim acum extrem de circumspecţi. Avem diplomaţi de carieră, buni profesionişti, capabili să vegheze la interesele supreme ale statului, dar, din păcate, nu ei, ci politicienii decid soarta ţării. Or, pentru politicieni chestiunea basarabeană nu este decât un căluţ bun de călărit doar în curse electorale. În discursul de învestitură preşedintele Iliescu promitea că se va acţiona pe căi exclusiv paşnice pentru lichidarea consecinţelor pactului Ribbentrop - Molotov, ca doar peste câteva săptămâni, la conferinţa de presă din 24 mai, să ne cheme să lăsăm „pledoariile sentimentale" şi să ne conducem după „tratatele internaţionale care ne impun respectarea frontierelor existente astăzi" şi „să pornim de la principiul proclamat de toată lumea civilizată: respectarea integrităţii teritoriale şi a frontierelor, aşa cum s-au conturat ele prin tratatele de pace de după cel de al doilea război mondial şi consacrate ca principii în Actul final de la Helsinki şi în Carta de la Paris". Cu alte cuvinte preşedintele ne face cu degetul: nu este civilizat să cerem înapoi ceea ce ni s-a luat cu japca. Dl. Teodor Meleşcanu, la instalarea în funcţia de ministru de Externe declara că o coordonată constantă a demersului diplomatic va fi crearea premiselor pentru realizarea Reîntregirii. Iată, însă, ce declară domnia sa ziarului francez „Le Monde": „Acum trebuie să găsim formulările juridice necesare pentru a declara că România respectă graniţele existente". Ce sarcină extrem de „grea" are ministrul nostru de Externe - să convingă străinătatea că noi înşine vrem să conferim legitimitate jafului comis asupra noastră. O altă afirmaţie a d-lui ministru este de-a dreptul stupefiantă: *„Nu poate fi schimbat ceea ce s-a făcut. Noi nu visăm la o <<Românie Mare>>".* Preşedintele Camerei Deputaţilor dl. Adrian Năstase se exprimă mult mai prudent, dar şi domnia sa opinează că problema teritoriilor trebuie „pusă în paranteze", „lăsată la o parte", „îngheţată" etc. Se conturează o impresie clară că actualii guvernanţi pregătesc opinia publică pentru semnarea unui tratat cu Ucraina, în care chestiunea teritoriilor să fie sacrificată sau dată uitării.

Se impun câteva precizări referitoare la invocatele principii şi frontiere. Actul final de la Helsinki stipulează foarte limpede: *„Statele participante consideră că frontierele* ***pot fi*** *modificate în conformitate cu dreptul internaţional, prin mijloace paşnice şi prin acord”.* Carta de la Paris adoptă şi ea acest principiu proclamând *„totala adeziune la cele 10 principii ale Actului final de la Helsinki”.* Clar! Atunci de ce interpretăm aceste acte în defavoarea intereselor vitale ale României?

Pe de altă parte, în ceea ce priveşte frontierele de stat ale României în partea de est, se poate afirma cu certitudine că ele nu există. Tratatul de pace de la Paris din 1947 comportă un evident viciu. În partea I, la capitolul „Frontiere”, art. 1, alineatul 2, se spune: „Frontiera sovieto-română este astfel fixată în conformitate cu Acordul sovieto-român din 28 iunie 1940…” **Nu a existat** nici un fel de acord sovieto - român la 28 iunie 1940. Graniţa pe Prut a fost fixată în mod unilateral de către U.R.S.S. sub ameninţarea forţei, prin urmare nici o normă de drept internaţional nu poate să recunoască această graniţă drept frontieră de stat. Guvernul României are tot dreptul şi datoria să denunţe acest punct al Tratatului de la Paris ca lipsit de suport juridic. Dar, chiar şi această graniţă nu mai există astăzi, căci nu mai există U.R.S.S., iar frontiera de stat între România şi statul nou apărut, Ucraina, abia urmează să fie stabilită prin tratative şi acord bilateral. Cu alte cuvinte, la ora actuală nu avem o frontieră de stat cu Ucraina. Rezultă că guvernanţii noştri ne cheamă să respectăm frontiere care **nu există.**

Având aceste argumente, Guvernul României are misiunea sacră să ridice ferm şi neechivoc în faţa Ucrainei precum şi în faţa forurilor internaţionale chestiunea retrocedării pe calea tratativelor a nordului şi sudului Basarabiei, a nordului Bucovinei, a ţinutului Herţa şi a Insulei Şerpilor. Acestea nu sunt pretenţii teritoriale, deoarece în discuţie sunt pamânturile noastre strămoşeşti, care niciodată în istorie nu au aparţinut statului ucrainean. Putem, la nevoie, să cerem un arbitraj internaţional. Un exemplu demn de urmat este cel al Japoniei, care nu ezită să revendice cu perseverenţă teritoriile sale din nord, deşi acolo nu mai locuieşte nici un japonez... Revendicările noastre juste nu sunt nici pe departe unele maximaliste, dacă avem în vedere că, pe lângă restituirea teritoriilor, România este pe deplin îndreptăţită să ceară reparaţii pentru pierderile materiale cauzate de 50 de ani de exploatare a pământurilor sale.

Actele banditeşti comise în trecut nu pot constitui fundamentul sistemului de securitate în Europa.

„România liberă” / 20.07.1993.

CĂPUŞELE ŞI UNIREA

Iubiţi basarabeni! Durerea pentru necazurile şi greutăţile noastre mă îndeamnă să pun mâna pe condei. Lipsurilor şi sărăciei, care astăzi ne amărăsc zilele, li se adaugă nesfârşitele gâlcevi politice între tot felul de grupări parlamentare, care afişează frazeologia demagogică despre interesele poporului, dar în realitate nu urmăresc decât interese meschine şi înguste de grup, deseori cu un vădit caracter mafiot.

Grupul parlamentar „Viaţa satului" sau „agrarienii", care este alcătuit numai din preşedinţi de colhoz, brigadieri, primari şi din tot soiul de alţi „nacealnici" ai satelor, pretinde că este reprezentantul şi apărătorul intereselor poporului. Aşa să fie oare? Să luăm, de exemplu, poziţia „agrarienilor" faţă de reforma administrativ - teritorială. Se ştie că ei se opun cu înverşunare împărţirii teritoriului în judeţe şi este limpede de ce. Este cunoscut, că orice stat, pentru a exercita guvernarea locală, îşi împarte teritoriul în unităţi administrative, în fruntea cărora se află o echipă conducătoare - un soi de „guvern" local care, ca toate guvernele, este plătit din impozitele percepute de la populaţie sau, vorbind mai pe şleau, trăieşte pe banii noştri. Nimic de zis, statul are nevoie de această conducere locală, căci cineva trebuie să conducă pe plan local. Este, deci, un „rău necesar" şi aceste „guverne" locale nu sunt o prea mare povară pentru noi, dacă numărul lor nu depăşeşte necesităţile rezonabile. Dacă, însă, „nacealnici" sunt prea mulţi, ei se transformă în nişte veritabile căpuşe, care sunt în stare să secătuiască averea statului. În România, la 23 milioane de locuitori sunt 40 de judeţe, deci, o echipă de "nacealnici" revine cam la circa 600 de mii de locuitori. În actuala Republica Moldova, la o populaţie de numai 4,34 milioane de locuitori sunt tot 40 de raioane, deci o echipă de şefi la cam 100 de mii de locuitori. Altfel zis, basarabenii sunt nevoiţi să hrănească de şase ori mai multe "căpuşe" decât locuitorii României. În plus de aceasta, la o populaţie de cinci ori mai mică decât cea a României, Republica Moldova are acelaşi număr de ministere, cu un aparat birocratic la fel de mare. Pe banii cui? Dar cât costă întreţinerea atâtor ambasade ale Republicii Moldova în toată lumea? Poate, anume din această cauză salariile în Basarabia sunt de 6 - 7 ori mai mici decât în Rmânia, în timp ce preţurile în pieţele alimentare sunt cam aceleaşi.

Oare de ce „agrarienii" şi actuala conducere se tem de unire ca dracul de tămâie? Foarte simplu: dacă se va înfăptui unirea, ei nu vor mai fi miniştri, nu vor mai fi „nacealnici". Anume această frică îi face să propage românofobia, adică ura faţă de propriul neam, să răspândească minciuni din cele mai primitive despre pretinsa prigoană, la care, chipurile, erau supuşi basarabenii de către jandarmii români. Adevărul istoric, însă, ne spune că cei mai capabili dintre liderii basarabeni au fost, în perioada interbelică, deputaţi, miniştri, secretari de stat, directori şi oameni de vază în România Mare. Este suficient să-i pomenesc doar pe Pantelimon Halipa, Anton Crihan, Ion Pelivan, Constantin Stere, Ion Inculeţ, Daniel Ciugureanu şi mulţi alţii. Iar aşa-zisa prigoană din partea jandarmului român apare ca o dulce nostalgie dacă o comparăm cu bestialităţile comise de călăii N.K.V.D.-ului sovietic după ocuparea Basarabiei de către „glorioasa" armată roşie.

Antiunioniştii vă spun mereu că România este săracă. Nu este adevărat! România a fost înzestrată de Dumnezeu cu tot ce-i trebuie: are Dunăre, care o leagă de aproape toate ţările Europei, are ieşire la mare, care o leagă de lumea întregă, are munţi cu imense masive de păduri şi cu bogăţii subterane, are petrol, are şesuri cu pământuri roditoare, are o bogată tradiţie şi istorie. Înainte de război, România era grânarul Europei, iar Bucureştiul era numit "micul Paris". Numai comunismul, care ne-a fost adus pe cap de tancurile ruseşti, este răspunzător de starea critică a economiei, în care ne zbatem în prezent. Dar, chiar şi acum, nivelul de trai în România este mai ridicat decât în Republica Moldova. Am arătat mai sus că la multe produse preţurile în România şi în Republica Moldova sunt cam aceleaşi, dar salariile în România sunt de 6-7 ori mai mari. La o mie de locuitori în România revin mai multe apartamente, autoturisme şi alte bunuri de folosinţă îndelungată. România se va ridica, veţi vedea, şi va fi o ţară prosperă.

Da, astăzi suntem săraci şi unii şi alţii. Amândoi fraţii suntem la pământ, dar dacă ne sprijinim unul de altul ne vom ridica mai repede şi mai uşor. Împreună vom scăpa mai repede şi de sărăcie şi de rapănul comunist.

Propaganda antiunionistă trâmbiţează foarte mult despre independenţă. Care independenţă? Este, oare, independent un stat care nu este în stare să anihileze o bandă de separatişti şi care în văzul lumii întregi îşi arată neputinţa totală de a salva şase cetăţeni ai săi (cei din grupul Ilaşcu), care sunt batjocoriţi de o mână de bandiţi - venetici şi pătimesc tocmai pentru că au luptat pentru această independenţă inexistentă? Va fi Republica Moldova independentă, dacă se va băga în cuşca C.S.I.-stă? Nu cred! Cine v-a ajutat în războiul din Transnistria, atunci când Rusia i-a asmuţit, i-a înarmat şi i-a susţinut pe separatişti împotriva voastră? Cine v-a susţinut pe arena internaţională în acele momente de cumpănă? Independenţa adevărată poate fi obţinută numai prin unire, numai în componenţa României va fi posibilă o reală independenţă. Unindu-ne, vom fi o ţară europeană cu 30 milioane de locuitori, o ţară mai puternică şi mai prosperă, având civilizaţia şi cultura ce vor gravita spre Europa şi nu spre Asia.

Mă consider îndreptăţit să vă aduc la cunoştinţă opiniile mele, deoarece in viaţa mea am cunoscut îndeaproape şi Basarabia, şi Rusia, şi România, căci m-am născut în oraşul Reni din sudul Basarabiei, am crescut în Siberia, unde am fost deportaţi de ocupantul sovietic, am învăţat la Tiraspol, am făcut armata la Marea Albă, în regiunea Arhanghelsc, am făcut puşcăria în Mordovia, în vestitul Dubravlag, iar din anul 1977 locuiesc la Bucureşti. Inima şi sufletul îmi sunt în Basarabia şi mă doare soarta ei.

Sunt ferm convins că numai Unirea este viitorul nostru. Ascultaţi-i pe intelectuali! Ei sunt creierul naţiunii. Nu activiştii de partid şi „nacealnicii" trebuie să ne înveţe cine suntem şi ce limbă vorbim. Agrarienii ar face bine să se ocupe de meseria lor. Dacă ei au adus agricultura la sapă de lemn şi în situaţia de a nu mai fi în stare să asigure hrana populaţiei, vor fi ei în stare să rezolve corect chestiunile politice ale naţiunii? Nu cred!

Oamenii politici lucizi îşi dau foarte bine seama că unica cale spre salvarea demnităţii naţionale, spre redresarea economiei şi spre o adevărată independenţă este

reunirea cu mama-România. Este imperios necesar ca primul pas important să fie făcut fără întârziere. Acest pas constă în: 1. Egalarea preţurilor şi salariilor cu cele din România; 2. Scoaterea din circulaţie a rublei şi înlocuirea ei cu leul românesc. 3. Mutarea vămii de la Prut la Nistru.

Noi nu suntem fraţi, ci suntem acelaşi suflet, acelaşi neam, acelaşi sânge şi avem acelaşi destin de împlinit pe acest pământ, pe care-l moştenim de la strămoşii noştri comuni şi care este udat din belşug de sângele bunicilor, taţilor şi fraţilor noştri!

„Moldova suverană” / 20.07.1993.
„Glasul naţiunii” / iulie 1993.

SNEGUR, LUCINSCHI, SANGHELI – DEMISIA !

În sfârşit şi o veste bună! Parlamentul de la Chişinău a votat împotriva înjugării Republicii Moldova la carul C.S.I.-st. Votul secret a relevat că majoritatea deputaţilor edte capabilă să nesocotească directivele şi ordinele grupurilor parlamentare de care aparţin, atunci când sunt în joc interesele vitale şi viitorul românilor basarabeni. Prin rezultatul acestui vot este evitat un imens pericol, ce planează asupra întregului neam românesc. Dincolo de meschinele interese economice şi politice imediate, o eventuală aderare, printr-o decizie parlamentară, a unei părţi din teritoriile româneşti la vechiul imperiu sovietic, nu ar fi însemnat altceva decât conferirea legitimităţii actului banditesc de la 28 iunie 1940 şi ar fi ridicat un nou şi aproape insurmontabil obstacol în faţa viitoarelor eforturi ale României de a-şi recupera teritoriile sale legitime.

Este demn de remarcat că până şi multhulitul parlament de la Chişinău se arată mai eficient în apărarea românismului decât actualii guvernanţi de la Bucureşti, care până în prezent nu au mişcat un deget pentru a ridica în faţa opiniei publice internaţionale chestiunea lichidării tuturor consecinţelor blestematului pact Ribbentrop - Molotov.

Decizia parlamentului de la Chişinău mai înseamnă şi altceva - un categoric şi sever vot de neîncredere dat actualei echipe de diriguitori moldoveni: Snegur, Lucinschi, Sangheli - foşti demnitari comunişti care au fost în solda ocupantului sovietic şi care şi astăzi sunt angajaţi cu trup şi suflet în serviciul imperiului. Dacă ar avea un dram de onestitate, gestul logic şi firesc ar fi să-şi prezinte demisia în bloc. Nu o vor face. În schimb acum ne-au sporit speranţele că o vor face viitoarele alegeri.

„România liberă” / 6.08.1993.
„Ţara” / 17.08.1993.

UN MOMENT DE CUMPĂNĂ

Simptomatic, semnificativ şi important este apelul grupurilor parlamentare de orientare unionistă din parlamentul de la Chişinău, prin care Preşedinţia, Guvernul şi Parlamentul României sunt rugaţi să redimensioneze, să revizuiască şi să impulsioneze ajutorul pentru Republica Moldova. Acest demers este, înainte de toate, un repros şi o acuză la adresa imobilismului, pasivităţii şi nepăsării arătate de guvernanţii de la Bucureşti faţă de problema problemelor româneşti, care este chestiunea basarabeană. El este, totodată, şi un îndemn neechivoc de a se implica imediat în acţiuni hotărâte şi concrete vizând redobândirea moşiilor străbune. România este datoare să valorifice prompt şi eficient acest moment politic de cumpănă, când Rusia nu va întârzia să-şi arate "supărarea" pentru rezultatul votului, prin care parlamentul "moldovenesc" a respins acordul de aderare la C.S.I.

Astăzi, când mizeria economică este mult mai gravă decât cea din România şi atinge cote insuportabile pentru românii basarabeni, când salariile sunt de 7 - 8 ori mai mici ca în România, în timp ce preţurile la alimente sunt, în medie, chiar mai ridicate, este momentul să se acţioneze ferm şi energic pentru a-i convinge pe basarabeni că unica şansă şi unica soluţie sunt renunţarea la veleităţile independentiste, că o veritabilă independenţă nu este şi nu va fi posibilă decât în componenţa României, că sprijinindu-ne unul de altul, ne vom pune mai repede şi mai uşor pe picioare, că echipa de foşti şi fideli slujitori ai imperiului sovietic Snegur, Lucinschi, Sangheli, care şi astăzi au orientări proimperiale, nu este şi nu va fi în stare să-i scoată pe basarabeni din marasmul economic, că unindu-ne eforturile vom avea şanse mai mari de a redobândi sudul şi nordul Basarabiei, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţei.

O măsură cu efecte benefice imediate ar fi livrarea dincolo de Prut a unor importante cantităţi de carburanţi, care lipsesc acolo cu desăvârşire în acest moment. Un alt pas de importanţă majoră ar fi ca guvernanţii de la Chişinău să fie convinşi asupra urgenţei următoarelor decizii: introducerea în circulaţie a leului românesc, egalarea salariilor cu cele din România, egalarea preţurilor (care, practic, sunt deja egalate), mutarea vămii de la Prut la hotarele de est.

Din păcate, România nu poate fi, nici pe departe, ceea ce este Germania pentru fosta R.D.G. şi implicarea noastră materială ar însemna un enorm sacrificiu, dar ea este, în acelaşi timp, şi o foarte eficientă investiţie în viitorul românismului. Să facem acest efort!

„România liberă" / 13.08.1993.

DEMNITATEA ROMÂNILOR - ÎN CUŞCĂ

Demnitatea românilor este pângărită. În văzul lumii întregi, la Tiraspol, o mână de bandiţi separatişti ţin ostatici cinci patrioţi români-unionişti, proferând nestingheriţi ameninţări cu moartea şi batjocorind în modul cel mai obraznic statul şi naţiunea română. Un regim ilegal şi criminal, nerecunoscut de nimeni, dar protejat şi susţinut masiv de Rusia, supune batjocurii ostentative idealul sacru al neamului românesc. În văzul lumii întregi este ţinută în cuşcă însăşi ideea sfântă a reîntregirii. Statul România şi statul "suveran şi independent" Republica Moldova etalează lumii întregi neputinţa lor totală de a salva de la moarte cinci cetăţeni şi conaţionali care pătimesc şi se sacrifică pe altarul demnităţii româneşti pentru interesele supreme ale acestor state şi ale naţiunii române întregi.

Protestele formale şi apostrofările verbale nu au făcut decât să-i încurajeze pe bandiţi la o şi mai mare insolenţă. Situaţia deplorabilă în care am ajuns îşi are sorgintea în ansamblul politicii adoptate de diriguitorii noştri postrevoluţionari faţă de problema basarabeană. Imobilismul, tergiversările criminale, pasivitatea şi insensibilitatea Bucureştiului oficial faţă de această rană sângerândă a neamului ne-au adus în postură de contemplatori neputincioşi la spectacolul grotesc al profanării sufletului nostru. Atunci când Revoluţia română ne-a dezlegat mâinile şi când am căpătat, în sfârşit, posibilitatea de a vorbi, gestul logic, firesc şi absolut necesar al noii conduceri a României era să strige în toate zările durerea cea mare a românilor - problema Basarabiei. Datoria primordială a guvernului provizoriu era să declare, clar şi răspicat, întregii comunităţi internaţionale că Basarabia, nordul Bucovinei, ţinutul Herţa şi Insula Şerpilor sunt pământuri româneşti, că în 1940 asupra noastră s-a comis un act de jaf şi de tâlhărie internaţională şi că nu vom înceta să acţionăm prin toate mijloacele paşnice pentru a ne recupera moşia şi o parte a neamului. În loc de aceasta, s-a acţionat în direcţia diametral opusă - diriguitorii „emanaţi" au alergat cu disperare la Moscova pentru a semna acel tratat „de amiciţie", care s-a dovedit a fi neghiob şi caduc chiar din faza de concepţie. O altă gafă s-a comis atunci când s-a recunoscut independenţa Republicii Moldova fără să se specifice că noi percepem această independenţă ca o stare de eliberare din mrejele imperiului sovietic şi doar ca o treaptă de tranziţie spre reîntregire. Astăzi, trădătorii de neam care au acaparat conducerea la Chişinău au deturnat sensul acelei independenţe, transformând-o în independenţă faţă de România şi se folosesc de ea pentru a sugruma mişcarea unionistă şi pentru a aservi definitiv Basarabia intereselor Rusiei - o mârşăvie, prin care se urmăreşte a se conferi legitimitate crimei comise în anul 1940. În zilele fierbinţi ale lui iunie 1992, când la Tighina armata a 14-a a Rusiei i-a atacat în mod făţiş şi cu întregul potenţial pe combatanţii români basarabeni - apărători ai integrităţii teritoriale a Republicii Moldova, guvernul României era dator să ceară convocarea urgentă a Consiliului de Securitate al ONU pentru a contracara actul de agresiune flagrantă a Rusiei împotriva statului "suveran şi independent" Republica Moldova. Tot atunci România trebuia să-l recheme pe ambasadorul său de la Moscova şi să avertizeze că va rupe relaţiile

diplomatice dacă agresiunea nu va fi oprită. În locul acestor acţiuni hotărâte, preşedintele Iliescu ne propune să respectăm frontierele, acele frontiere care ne-au fost impuse de tâlhari şi care, prin urmare, din punctul de vedere al dreptului internaţional, sunt inexistente.

Nu protestele şi apostrofările îi vor salva pe cei cinci ostatici români, ci acţiunile concrete şi energice. Ambasadorul nostru la Moscova să fie rechemat imediat pentru cnsultări. Să fie remisă o notă de protest prin care Rusia să fie avertizată că relaţiile diplomatice vor fi rupte dacă cei cinci nu vor fi transferaţi imediat autorităţilor legale. Deoarece nu se mai poate conta pe trădătorii de la cârma Chişinăului, este cazul ca România să ia iniţiativa să ceară convocarea Consiliului de Securitate, dat fiind că prezenţa Armatei a 14-a la Tiraspol este un act de agresiune împotriva Republicii Moldova, stat suveran şi independent, membru al ONU.

Numai o poziţie demnă, neechivocă şi fermă poate să salveze demnitatea românilor, care astăzi se numeşte ILIE ILAŞCU, ALEXANDRU LEŞCO, TUDOR PETROV- POPA, ANDREI IVANŢOC, PETRU GODEAC.

„România liberă” / 15.11.1993.

PROVOCATORII

Forţele neocomuniste şi proimperiale de la Chişinău continuă ofensiva tenace şi înverşunată împotriva mişcării de eliberare naţională din Basarabia. *Cei trei crai de la răsărit* (numiţi astfel pentru trecutul lor comunist şi pentru servilismul lor faţă de ocupantul rus) - *Snegur, Lucinschi şi Sangheli* - nu încetează să provoace stări de tensiune politică şi de psihoză antiunionistă. Provocarea de ultima oră este hotărârea Prezidiului Parlamentului de la Chişinău de a organiza, simultan cu alegerile din 27 februarie, aşa-zisul „*sondaj sociologic*” în chestiunea independenţei Republicii Moldova. Este o diversiune pe care Snegur a lansat-o încă din 24 decembrie 1992, când, prin surprindere, a aruncat mărul discordiei în Parlament şi în societate chemând la referendum pentru independenţă şi prin care a destabilizat activitatea Parlamentului, a înlăturat forţele patriotice şi a readus la putere pe vânzătorii de neam, gata oricând să aservească din nou Basarabia, de data aceasta pe calea legală, imperiului rus. Ulterior Snegur a încălcat, în mod ostentativ, hotărârea expresă a Parlamentului de neaderare la C.S.I., a semnat documentele de intrare a Republicii Moldova în comunitatea „*economică*” a vechiului imperiu, neîncetând să isterizeze populaţia pentru aşa-zisa „*independenţă*”, iar sensul şi conţinutul acesteia au fost între timp deturnate şi erodate. Este foarte bine cunoscut faptul că independenţa a fost proclamată ca un act de eliberare de imperiul sovietic şi ca o treaptă de tranziţie spre reîntregirea neamului. În prezent, printr-o răsturnare perfidă de valori, trădătorii de ţară o interpretează ca o independenţă faţă de România, ca un instrument de sugrumare a ideii naţionale, ca un pretext pentru dezmăţul românofobiei, ca o stratagemă de readucere a Basarabiei sub jugul imperialismului rusesc. Care este rostul acestui referendum? Va scoate el populaţia din cumplita sărăcie în care au adus-o actualii guvernanţi? Îi va opri el pe criminalii care continuă nestingheriţi să consolideze starea de sfârtecare a teritoriului naţional? Evident, nu. Scopul urmărit este de a reaţâţa spiritele antiunioniste, care în ultimul timp au o tendinţă de domolire, de a accentua dezbinarea societăţii şi de a înăspri confruntarea forţelor politice ca o manevră de distragere a atenţiei electoratului de la problemele reale în care se zbate omul de rând.

Şi acest pretins „*sondaj sociologic*” este, în fapt, conceput ca un referendum mascat, menirea lui fiind destabilizarea campaniei electorale, bulversarea electoratului şi învrăjbirea românilor împotriva românilor. El este, totodată, o reverenţă în faţa rusofonilor şi o invitaţie făcută separatiştilor transnistreni şi găgăuzi de a se prezenta la urne pentru a contribui cu voturile lor la înfrângerea forţelor patriotice. Călăii lui Ilaşcu şi asasinii patrioţilor români-unionişti sunt chemaţi să ucidă şi însăşi ideea sacră a reîntregirii.

Sabatul continuu, care este întreţinut în mod artificial, în jurul aşa zisei „*independenţe”,* este o provocare la adresa României, căci prin el este contestat dreptul nostru inalienabil la restabilirea adevărului istoric care a fost şi va fi ROMÂNIA MARE.

„România liberă” / 1. 02. 1994.

BASARABIA - RANA SÂNGERÂNDĂ A NEAMULUI*

A 76-a aniversare a reunirii Basarabiei cu România este un prilej de evocare a acestui măreţ eveniment al istoriei noastre. Îstoricul chestiunii basarabene este un lanţ neîntrerupt de crime împotriva neamului românesc. Principatele Române, fiind lipsite de putere economică şi militară, au căzut pradă disputelor teritoriale dintre imperiile otoman, ţarist şi habsburgic şi au fost un permanent teatru de operaţiuni militare devastatoare.

Deşi Tratatul de la Luţk din 13 aprilie 1711, dintre Dimitrie Cantemir şi ţarul rus Petru I, a consfinţit frontiera de stat a Moldovei pe Nistru, imperiul ţarist nu a încetat nici un moment să-l violeze, urmărind cu tenacitate expansiunea teritorială pe contul Moldovei.

Austria face începutul raptului la 7 mai 1775, când prin înşelăciune şi peşcheşuri grase obţine de la turci acordul de a anexa nordul Moldovei cu vechea ei capitală Suceava şi cu sfânta mănăstire Putna, adăpostind mormântul lui Ştefan cel Mare. Domnitorul Grigore Ghica protestează vehement împotriva acestui jaf. Drept răspuns el este asasinat la ordinul sultanului, decapitat, iar capul său este dus la Constantinopol, unde este înfipt pe zidul Seraiului.

În 1791, bătându-i pe turci, imperiul ţarist ocupă teritoriul dintre Bug şi Nistru, devenind pentru întâia oară vecin al Moldovei, un vecin agresiv, hrăpăreţ, având intenţii criminale de a o înghiţi.

La încheierea războiului ruso-turc din anii 1805 - 1812, ruşii ocupă Moldova şi Valahia şi cer imperiului otoman recunoaşterea oficială a anexării acestor ţări româneşti. Sunt, însă, nevoiţi să-şi reducă poftele în faţa iminenţei războiului cu Napoleon, ale cărui armate înaintează ameninţătoare spre hotarele Rusiei. La 28 mai este încheiat tratatul ruso-turc, prin clauzele căruia ruşii anexează jumătatea Moldovei dintre Prut, Dunăre şi Nistru (44500 km.p. şi 480000 locuitori, dintre care 95%- români), teritoriu asupra căruia nu aveau nici un drept, iar turcii îl „cedează" neavând nici ei asupra lui decât „dreptul" forţei. Astfel Moldova cade pradă împărţelii tâlhăreşti. Graniţa imperiului ţarist taie în carnea vie a principatului, sfâşiindu-i teritoriul şi despărţind prin violenţă o jumătate a populaţiei de cealaltă jumătate. Procesul firesc de dezvoltare etnică şi statală a românilor de peste Prut este cu brutalitate întrerupt şi denaturat. Ion Nistor relatează, în „Istoria Basarabiei" mărturiile contemporanilor: „…ceasurile despărţirii din 1812 fuseseră de nespusă jale şi plângere. Din sate şi din târguri curgea norodul, săptămâni întregi, în cete nesfârşite, spre Prut, pentru a-şi lua ziua bună de la părinţi, fraţi, prieteni şi cunoscuţi, cu care până atunci vieţuiseră împreună". La tratativele de la Paris, delegatul rus cere ca Basarabia să rămână Rusiei. Puterile europene acceptă, ştiindu-se până la acea dată că numele de Basarabia desemna doar teritoriul de sud cuprins între Dunăre şi Nistru. Ruşii, însă, au extins această denumire asupra întegului teritoriu ocupat şi au obţinut, astfel, prin înşelăciune acordul Occidentului pentru acest rapt teritorial.

---

* Conferinţă prezentată în cadrul manifestărilor "Lunii Basarabiei", ţinută la Cercul Militar Naţional.

Urmărind distrugerea caracterului net românesc al provinciei ocupate, guvernul ţarist promovează aici o politică criminală de etnocid prin deznaţionalizare. Dizlocările masive ale elementului etnic românesc sunt însoţite de colonizări uriaşe cu etnii alogene. Este adusă populaţie rusofonă de pe întinsurile imperiului, sunt ademeniţi colonişti găgăuzi, bulgari şi alte seminţii. Legislaţia autohtonă este lichidată, limba română este eliminată din şcoli, din biserică, din instituţii, din viaţa societăţii. Cuvântul de ordine este rusificarea. Roadele acestei politici sunt oglindite în recensămintele populaţiei: de la 86%, cât reprezenta ponderea populaţiei româneşti în 1817, s-a ajuns la 64% în 1919.

Totuşi forţa spirituală a românilor s-a dovedit a fi invincibilă. În pofida dominaţiei de peste un secol a colosului imperial ţarist, românii au ştiut să-şi păstreze identitatea lor etnică. Revoluţia rusă din 1917 şi abolirea autocraţiei ţariste au descătuşat spiritul naţional al românilor basarabeni. Efervescenţa mişcării de eliberare naţională a propulsat o pleiadă strălucită de lideri politici, care au avut curajul şi priceperea de a conduce destinele basarabenilor spre împlinirea voinţei supreme a neamului întreg - Reunirea. La 27 martie 1918, Sfatul Ţarii, cu 86 de voturi pentru, 3 voturi contra şi 36 de abţineri, hotărăşte: „Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele sale dintre Prut, Nistru, Dunăre şi Marea Neagră şi vechile graniţe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric şi a dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-şi hotărască soarta lor, de azi înainte şi pentru totdeauna se uneşte cu mama sa România”. Un martor ocular relata în ziarul “Sfatul Ţării”: “…valurile entuziasmului cuprinseră oraşul întreg. Clopotele de la toate bisericile din Chişinău începură să sune vestind lumii întregi bucuria moldovenilor dezrobiţi… Iar pe străzile Chişinăului cete nenumărate de cetăţeni înconjurau pe fericiţii făuritori ai marelui act al unirii, marii patrioţi basarabeni, care au redat României pe fiica ei răpită cu de-a sila acum 106 ani”. Ion Nistor scrie: “Actul unirii din 27 (9 aprilie) martie rămâne încrestat cu litere de aur în letopiseţele neamului românesc”. Cu litere de aur vor fi gravate şi numele marilor români: ION INCULEŢ, CONSTANTIN STERE, ION BUZDUGAN, ANTON CRIHAN, DANIEL CIUGUREANU, PANTELIMON HALIPA, ELENA ALISTAR, PANTELIMON ERHAN, GHERMAN PÂNTEA, GRIGORE CAZACLIU, ION PELIVAN, VLADIMIR BOGOS, ELEFTERIE SINICLIU şi toţi care au militat pentru Unire. Acest act măreţ a avut darul de a inaugura istoricul proces al Marii Uniri. La 15 (28) noiembrie, la Cernăuţi, Congresul General al Bucovinei a votat “unirea necondiţionată şi pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremuş, Colacin şi Nistru, cu regatul României”. La 1 decembrie 1918, Adunarea Naţională a tuturor românilor din Transilvania hotărăşte unirea cu România. Astfel au reuşit românii să învingă vitregiile istoriei, să restabilească dreptatea, înlăturând consecinţele agresiunilor, împilărilor şi ale jafului, reunindu-se într-un stat unitar, în graniţele Daciei străbune. La 20 octombrie 1920, prin tratatul de la Paris, actul unirii Basarabiei cu România este ratificat de Marea Britanie, Franţa, Italia şi Japonia. Se născu România Mare - un stat european modern, democrat, cu economia prosperă şi în plin avânt, cu politica externă activă, promovând pacea şi buna înţelegere pe continent

şi în lume. Un stat de mărime medie, având şanse reale de a deveni în perspectivă o mare putere europeană.

Dar anume această perspectivă nu convenea altor puteri europene precum şi vecinilor noştri ruşi şi unguri, care, în cârdăşie cu Germania nazistă, pun la cale o nouă crucificare a României. La 23 august 1939, la Moscova a fost semnat monstruosul tratat Ribbentrop - Molotov, al cărui protocol adiţional secret prevedea ocuparea Basarabiei de către U.R.S.S. Ca rezultat, la 26 iunie 1940, Moscova îi declară guvernului României un ultimatum, prin care în termeni extrem de brutali şi agresivi cere, sub ameninţarea războiului, Basarabia şi, culmea, mai cere şi întreaga Bucovină, care niciodată şi sub nici o formă nu a aparţinut nici ruşilor, nici ucrainenilor. Această din urmă pretenţie îi surprinde până şi pe germani - coautori ai tâlhăriei, care schiţează un gest de protest cu totul, însă, anemic pentru a-i putea clinti pe ruşi. Totuşi, ei sunt nevoiţi să-şi reducă pretenţiile numai la nordul Bucovinei. Înconjurată din absolut toate părţile de duşmani, abandonată de toţi prietenii şi aliaţii săi, căutând să evite inutilele vărsări de sânge, România se vede silită să adopte decizia dramatică de a evacua armata şi administraţia din Basarabia. Regele Carol II relatează în jurnalul său despre şedinţa Consiliului de Coroană din 27 iunie 1940: „…am ieşit din el amărât şi dezgustat… Numai 6 voturi din cei 26 prezenţi au fost pentru rezistenţă. Numele lor merită să fie înscrise cu litere de aur în cartea demnităţii româneşti: NICOLAE IORGA, VICTOR IAMANDI, SILVIU DRAGOMIR, TRAIAN POP, ŞTEFAN CIOBANU, ERNEST URDĂREANU”. Toate drumurile devin instantaneu supraaglomerate din cauza imensului torent de refugiaţi basarabeni, ce afluează spre Vechiul Regat pentru a scăpa de hoardele sovietice năvălitoare. În ţară este decretat doliul naţional. Întreg neamul românesc deplânge răpirea Basarabiei. Trădătorii de neam, însă, jubilează - c.c. al partidului comunist din România difuzează un manifest, în care declară: „…în Basarabia sovietică eroica armată roşie a pus capăt jugului greu al imperialiştilor români”. C.C. al uniunii tineretului comunist din România nu se lasă nici el: „Armata de muncitori şi ţărani a poporului sovietic a eliberat popoarele din Basarabia şi Bucovina de Nord de sub cizma jandarmerească a capitaliştilor şi moşierilor români.” După doar 4 ani aceşti vânzători de ţară vor trece de la vorbe la fapte, subjugând întreaga Românie interesului ocupantului sovietic. 28 iunie 1940 a fost începutul unui nou şi interminabil supliciu al românilor basarabeni. Odată cu sosirea ocupantului încep arestările, execuţiile sumare, dispariţiile nocturne de persoane. Teroarea pune stăpânire pe întreaga provincie. La 13 iunie 1941, un val uriaş de vaiete se rostogoleşte peste ţinut semănând groază şi disperare: 300 de mii de oameni sunt ridicaţi simultan în miezul nopţii, deposedaţi de întreaga avere, înghesuiţi cu baionetele în „bou-vagoane” doar cu ce aveau pe ei şi trimişi în lungul drum spre imensităţile îngheţate ale Siberiei. Cadavrele a mii de copii, de bătrâni şi de bolnavi, ce nu au putut rezista condiţiilor inumane de transport, au presărat traseul acestui calvar.

La 22 iunie 1941, ordinul mareşalului Ion Antonescu: „Ostaşi, vă ordon, treceţi Prutul!” a dezrobit Basarabia pentru o perioadă de trei ani.

Represiunea reizbucneşte cu o ferocitate înzecită odată cu revenirea ruşilor. Între anii 1944 - 1948 urmează al doilea val de deportări, căruia îi cad victime alte 250 mii

de persoane. În aceeaşi perioadă autorităţile ocupante confiscă întregul stoc de alimente de la populaţie, provocând o foamete groaznică în anii 1946 - 1947, care ucide 300 de mii de suflete nevinovate. 6 iulie 1949 - al treilea val de deportări duce în Siberia 50 de mii de oameni (11342 familii numai din R.S.S.M.). Între 1954 - 1964 sunt dezrădăcinate alte 300 de mii de români basarabeni. Conform datelor oficiale ale K.G.B.-ului, 5485 de persoane au fost executate de N.K.V.D. numai în aşa-zisa R.S.S.M. în perioada ocupaţiei sovietice. Practic toţi intelectualii de teama persecuţiilor, au părăsit Basarabia, refugiindu-se în vechiul regat încă din momentul invaziei sovietice. Puţinii, care s-au încumetat să rămână, au fost exterminaţi. Astfel, naţiunea română în Basarabia a fost decapitată. Sute de mii de ruşi sunt aduşi în locul românilor înlăturaţi, forţându-se, astfel, raportul etnic firesc. Ca limbă de stat este impusă cu forţa limba rusă. Alfabetul latin este interzis, iar adepţii lui - măcelăriţi. Limba română devine peste noapte „limba moldovenească”. Teritoriul Basarabiei este dezmembrat. Din cele 9 judeţe, doar 6 formează aşa-zisa R.S.S. Moldovenească iar celelalte judeţe sunt atribuite, într-un mod cu totul abuziv, Ucrainei. Istoria românilor este izgonită din şcoli, teza oficială enunţând că istoria Moldovei începe cu anul 1940.

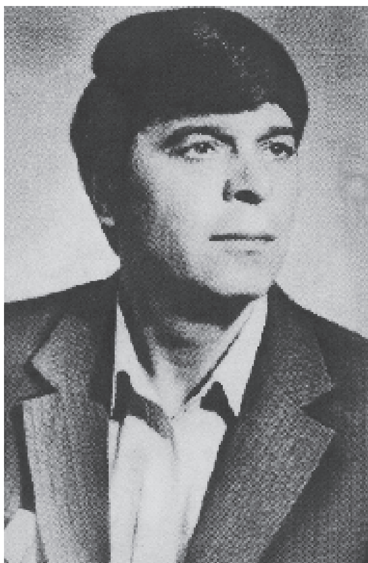
Deznaţionalizarea şi-a atins, parţial, scopul. Generaţia de basarabeni, crescută sub ocupaţie sovietică, este, în mare parte, marcată de stigmatul ignoranţei şi al uitării de neam.

Cu toate acestea, românismul basarabean a supravieţuit şi, în întreaga perioadă de ocupaţie sovietică, s-a manifestat printr-o temerară şi îndârjită rezistenţă. Epopeea acestei rezistenţe va putea fi zugrăvită în ansamblul ei doar după deconspirarea arhivelor K.G.B.-ului, dar şi puţinele date de care dispunem azi, ne înfăţişează măreţul tablou al eroismului şi al jertfei pe altarul iubirii de neam, de care au dat dovadă românii basarabeni.

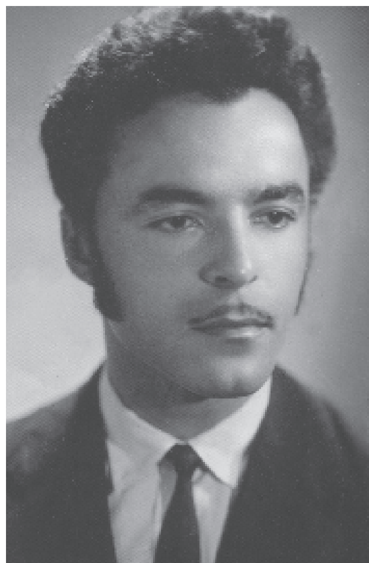
În vara anului 1940, imediat după ocupaţie, un grup de elevi de la şcoala Pedagogică din Orhei a constituit organizaţia patriotică „Majadahonda”, după numele localităţii spaniole, în care au luptat voluntarii români în războiul împotriva comunismului, în anii 1937 - 1938. Organizaţia a fost deconspirată şi şase din membrii ei: GUMA ANATOLIE, MIHU GRIGORE, EPROV VICHENTIE, BRODEŢCHI VICTOR, COTUN ANATOLIE, COZMA ONISIM au fost condamnaţi la moarte şi executaţi. A fost arestată şi condamnată şi profesoara lor, MARIA MANJARU.

„Arcaşii lui Ştefan cel Mare” este numele organizaţiei, ce a acţionat la Soroca în anii 1945 - 1946. Se cunoaşte, că şapte din membrii ei au fost condamnaţi la câte 25 ani de lagăr.

Imediat după război, în păduri au apărut cete de combatanţi de gherilă, care, în ciuda superiorităţii numerice zdrobitoare a ocupantului, l-au hărţuit până la sfârşitul anilor ’50. Memoria populară a reţinut câteva din numele conducătorilor acestor haiduci ai secolului XX: FILIMON BODIU, ION COŞCODAN, ISTRATE din Bălţi, ION BORŞ, TUDOR COŞCODAN, GAVRIL ANDRANOVICI, DANIEL BULMAGA, GHEORGHE BOGATU, ION GANEA, VASILE PLEŞCA, PAVEL CAŢER, ION VICOL.



Gheorghe Maruziuc



Mihai Moroşanu



Lilia Neagu
Vârstă la care au sfidat K.G.B.-ul



Asea Andruh
Vârstă la care au sfidat K.G.B.-ul



Alexandru Usatiuc cu soţia Eugenia



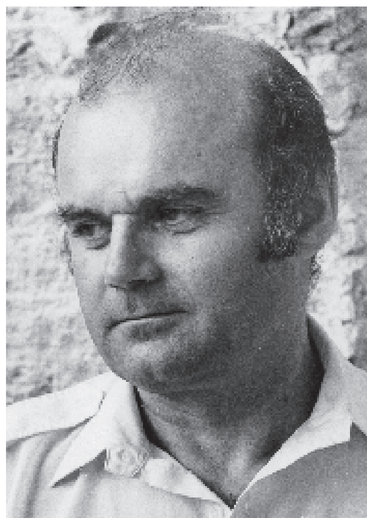
Alexandru Şoltoianu



Gheorghe Ghimpu cu fiul Corneliu



**Valeriu Graur,
fotografie de pe adeverinţa
de eliberare din penitenciarul
din Chişinău,10.03.1976**



Valeriu Graur, iunie 1991



**Gheorghe Ghimpu,
cuvântând la un miting**



**Alexandru Şoltoianu
conferenţiar la Universitatea
din Chişinău,1967**



**Una din barăcile lagărului
JH 385/17, dezafectat,
la 16.01.1887, urmare a
reformelor lui Mihail Gorbaciov**

SANDU BAIRAN, profesor din Chişinău a organizat un grup de rezistenţă din 17 persoane. În anul 1949 este condamnat la moarte cu comutarea ulterioară a pedepsei la 25 ani de lagăr. A murit în lagărul JH 385/7 din Mordovia. MOROŞANU din Bălţi a condus o organizaţie din 8 membri şi a fost condamnat în anul 1951 la de 25 ani. În acelaşi an sunt condamnaţi la câte 25 de ani ŞTEFAN PETRIN din Cernăuţi şi ŞTEFAN CANTEMIR, mort într-un lagăr de exterminare din Mordovia, CIOCÂRLAN VICTOR, student, condamnat la moarte în anul 1952 pentru studierea operei politice a lui Eminescu. Ulterior pedeapsa i-a fost comutată la 25 de ani muncă silnică. IOSIF BOTEZATU, condamnat în 1958 la 10 ani, JACOTĂ, profesor, mort prin anii 1962 - 64 într-un lagăr din Mordovia. În perioada 1964 - 1966 au fost condamnaţi: MUNTEANU - 6 ani de lagăr cu regim sever, IVASIUC - 5 ani de lagăr cu regim sever, CORJEVSCHI - mort în lagărul JH 385/3 din Mordovia, URSACHI - deţinut politic în lagărele din Mordovia, MIHAI MOROŞANU, student, condamnat la 3 ani pentru organizarea studenţilor la acţiuni de protest împotriva intenţiilor autorităţilor de a muta monumentul lui Ştefan cel Mare la periferia Chişinăului, MURUZIUC GHEORGHE - 2 ani de lagăr pentru că la 28 iunie 1966 a arborat tricolorul pe coşul fabricii de zahăr din Alexandreni, ARSENE - 5 ani de lagăr în Mordovia. În 1967 a fost deconspirată o organizaţie de studenţi de la Conservatorul din Chişinău, printre care POSTOLACHE, CUCEREANU, CEMÂRTAN, condamnaţi la, respectiv, 7, 4 şi 4 ani de lagăr cu regim sever. ŢURCANU, elev în cl. X din Hânceşti, condamnat pentru proteste împotriva marginalizării limbii române. În dimineaţa de 20 august 1970 Chişinăul a fost tulburat de o mulţime de lozinci scrise în centrul oraşului. Autoarele: LILIA NEAGU,studentă - 2 ani de lagăr, ASEA ANDRUH, elevă - Şcoala de corecţie. SIMION ODOBESCU profesor din Dubăsarii Vechi, condamnat pentru a doua oară la 7 ani de lagăr cu regim sever a murit în lagărul JH 385/3 din Mordovia în anul 1972, la vârsta de 70 de ani. Tot în 1972 au loc la Chişinău două procese, în care sunt condamnaţi: USATIUC ALEXANDRU - la 7 ani de lagăr cu regim sever plus 5 ani deportare, ŞOLTOIANU ALEXANDRU - 6 ani lagăr cu regim sever plus 5 ani deportare, GHIMPU GHEORGHE - 6 ani de lagăr cu regim sever şi subsemnatul - 4 ani de lagăr cu regim sever. În 1984 este condamnat pentru activităti patriotice studentul GAIU. Pentru un document-protest, este internat în clinica psihiatrică a K.G.B.-ului maistrul din Chişinău GHEORGHE DAVID, în anul 1987.

Foarte mulţi români basarabeni au suferit şi alte forme de represiune, printre care cele mai frecvente au fost concedierea, exmatricularea, hărţuirea exasperantă din partea K.G.B.-ului, interdicţia de activa într-un anumit domeniu etc. Astfel, la sfârşitul anilor ’60 au fost concediaţi din instituţiile de învăţământ din Chişinău nu mai puţin de 74 de cadre didactice sub acuzaţia de naţionalism. Printre ei GHEORGHE GHIMPU, ALEXANDRU ŞOLTOIANU, MIRCEA DRUC, VALERIU MATEI, MIHAI CIMPOI, ALEXANDRU MOŞANU.

DIMA RADU - exmatriculat în anul 1966 din Institutul Pedagogic din Tiraspol pentru naţionalism.

MÂNDÂCANU şi MELNICIUC - concediaţi de la redacţia Enciclopediei Moldoveneşti pentru tentative de „românizare a limbii moldoveneşti”. Pentru aceeaşi „crimă” a fost concediată şi MARIANA ABABII.

VASILE SCRIPCARU, avocat, scos din avocatură pentru naţionalism, persecutat, lăsat fără mijloace de existenţă, hăituit până la exterminare, moare la vârsta de 45 de ani lăsând doi copii.

PETRU CIBOTARU, licenţiat în mecanică şi informatică, concediat pentru naţionalism.

Această categorie de persecutaţi este extrem de numeroasă, dar caracterul „tăcut” al acestui gen de persecuţie a făcut ca cvasitotalitatea celor persecutaţi să rămână anonimi.

Represiunea nu a încetat nici astăzi. La Tiraspol, succesorii ocupantului sovietic, separatiştii rusofoni, protejaţi de Moscova îi terorizează pe români. În mâinile călăilor neocomunişti se află patrioţii români ILIE ILAŞCU, ALEXANDRU LEŞCO, TUDOR PETROV-POPA, ANDREI IVANŢOC, PETRU GODEAC.

Politica de deschidere iniţiată de Gorbaciov a avut drept consecinţă răbufnirea năzuinţelor spre libertate ale basarabenilor. Redobândirea grafiei latine şi proclamarea limbii române drept limba de stat, biruinţa tricolorului, a stemei cu capul de bour, a imnului „Deşteaptă-te, române!”, cucerirea independenţei faţă de fostul imperiu constituie o veritabilă revoluţie a spiritului românesc în Basarabia.

Generaţiei de azi din Basarabia şi din România îi revine sarcina istorică de a restabili dreptatea, care este şi acum călcată în picioare. În pofida unor fenomene de regres, ce se mai fac prezente în actuala Republica Moldova, evoluţia firească a societăţii de acolo va conduce în mod inevitabil spre unirea cu patria-mamă. Misiunea sacră a României în acest moment este să ridice ferm şi neechivoc în faţa forurilor mondiale chestiunea retrocedării sudului şi nordului Basarabiei, a nordului Bucovinei, a ţinutului Herţa şi a Insulei Şerpilor, care nu fac parte din Republica Moldova, ci se află într-un mod cu totul ilegal în componenţa Ucrainei. Guvernanţii de azi ai României nu au făcut nici un pas în această direcţie. Mai mult, chiar, se încheie tot felul de înţelegeri, convenţii şi tratate cu Ucraina, trecându-se totalmente cu vederea faptul că între noi există un litigiu teritorial major, fără soluţionarea căruia nu este şi nu va fi posibilă construirea de baze trainice pentru relaţii viabile între ţările noastre. Imobilismul în această chestiune este, cu trecerea timpului, din ce în ce mai păgubitor pentru noi. Dreptatea, adevărul istoric şi dreptul internaţional sunt de partea noastră. Hotărârea Sfatului Ţării din 27 martie 1918 este valabilă şi astăzi. Ea trebuie repusă în aplicare.

27 martie 1994.

Notă: Date mai ample şi mai precise referitoare la numele unor eroi români, care s-au ridicat împotriva ocupantului sovietic, pot fi în prezent găsite în cartea **Elenei Postică „Rezistenţa antisovietică în Basarabia, 1944-1950.”** Întreprinderea editorial-poligrafică “Ştiinţa”, Chişinău, 1997.

MAI PRESUS DE ORICE

La Chişinău, restauraţia s-a încheiat. Rezultatele alegerilor parlamentare anticipate au marcat recuperarea totală a puterii de către fosta nomenclatură agrariano-comunistă, crescută şi modelată de ocupantul sovietic şi aservită cu trup şi suflet intereselor imperiului bolşevic. Botezaţi de stăpânii ruşi „cadrele noastre naţionale” reprezentanţii acestei nomenclaturi au fost selectaţi din rândurile băştinaşilor conform unor criterii foarte precise: să fie un informator fervent al K.G.B.-ului, să aibă la activ mai mulţi conaţionali „turnaţi”, să fie căsătorit cu o rusoaică, să-şi educe copiii în spiritul rusesc, în limba rusă şi cât mai departe de limba maternă, să nu aibă printre rude victime ale represiunii N.K.V.D.-ului, să nu aibă rude în România, să afişeze dispreţ faţă de tot ce nu este rusesc, să manifeste agresivitate faţă de tot ce este românesc şi, bineînţeles, să fie membru al p.c. În ultimele 2 - 3 decenii ale regimului sovietic ei s-au constituit într-o veritabilă mafie de vechili - paraziţi, pentru care căciula imperială era un excelent paravan pentru promovarea şi protejarea propriilor interese de grup.

Uriaşul val al redeşteptării naţionale de la cumpăna dintre deceniile 8 şi 9 i-a speriat şi i-a dezorientat, dar nu pentru mult timp. Urmând indicaţiile Moscovei şi fiind foarte bine organizaţi, ei s-au insinuat mişeleşte în rândurile mişcărilor patriotice, s-au declarat nişte înfocaţi patrioţi şi unionişti, au arborat toate lozincile Frontului Popular şi cu ajutorul lor au penetrat masiv primul parlament postsovietic de la Chişinău. Pe fondul lipsei de experienţă şi, mai ales, de unitate, cauzată de orgolii şi veleităţi personale, de care au dat dovadă unii reprezentanţi ai mişcărilor patriotice, mafia colhoznică, acţionând constant, unit şi tenace, a recucerit treptat toate pârghiile puterii, dizlocându-i unul câte unul pe adepţii reîntregirii Ţării. Ultimele alegeri nu au făcut decât să confirme o stare de fapt. Văzându-se, astfel, stăpâni pe situaţie, ei au abandonat cu ostentaţie orice rămăşiţă de scrupule şi au declarat război deschis şi necruţător împotriva românismului şi, deci, împotriva României. Acest război a şi fost dezlănţuit. Ca primă etapă, Lucinschi a atacat tricolorul şi imnul. Din cel mai putred arsenal al născocirilor staliniste a fost readusă la lumina zilei diversiunea despre „limba moldovenească” şi „poporul moldovenesc”. Pasul următor va fi legiferarea revenirii la limba rusă iar apoi reintrarea în imperiu.

Poziţia oficialităţilor de azi ale României este, eufemistic vorbind, curioasă. Preşedinţia şi guvernul au făcut declaraţii “liniştitoare”, afirmând că aberaţiile lui Snegur sunt dictate doar de conjuncturi electorale şi că relaţiile se dezvoltă „normal”. În Parlament s-au produs câteva zvâcniri anemice de „mirare şi indignare”. În societate şi-au făcut loc opinii ce-i acuză pe basarabeni de ingratitudine şi de lipsă de discernământ. Tot românul îşi exprimă stupoarea faţă de rezultatele alegerilor din actuala Republica Moldova.

Dar de ce vă miraţi, domnilor? La o simplă şi, chiar, foarte sumară analiză a situaţiei veţi constata că societatea basarabeană este o fotografie fidelă a societăţii

româneşti întregi. Primele alegeri multipartite de la Chişinău au fost câştigate de oameni de exact aceeaşi factură ca cei care au fost votaţi în 1990 la Bucureşti şi, lucru uimitor, cu acelaşi rezultat procentual. Şi Iliescu şi Snegur au fost formaţi la aceleaşi şcoli, modelaţi după exact acelaşi calapod. Înverşunarea basarabenilor împotriva intelectualilor şi scriitorilor nu este, oare, un ecou fidel al lozincilor „Noi muncim, nu gândim!" şi „Moarte intelectualilor!", care au fost scandate la Bucureşti? Le reproşaţi basarabenilor ignoranţa în privinţa istoriei naţionale. Dar noi, cei de dincoace de Prut, o cunoaştem? Oare noi nu ne batem joc de istoria României atunci când acceptăm şi colportăm tot felul de idioţenii din arsenalul propagandei bolşevice despre Regatul României, despre regii noştri, sub sceptrul cărora a fost făurită România Mare şi care au fost izgoniţi de acelaşi ocupant, care a prigonit românismul şi în Basarabia?

Nu, domnilor, şi în Basarabia şi dincoace societatea românescă poartă acelaşi stigmat ruşinos al dominaţiei sovieto-bolşevice, cu o singură deosebire că în Basarabia acţiunea de îndobitocire a avut o dimensiune în plus - antiromânismul.

Ridicole şi absurde sunt lamentaţiile de genul: „Suntem vânduţi din nou Rusiei cu complicitatea Europei Occidentale". De unde această idee stupidă că Occidentul va sări în apărarea problemei basarabene înainte s-o facă Bucureştiul? Poate Europa să ridice problema teritoriilor noastre, dacă nu o ridică România? În mod cert există în Occident forţe şi oameni politici gata să ne sprijine, dar ei sunt legaţi la mâini de imobilismul oficialilor români. Aşadar, dacă există vreo complicitate, ea trebuie căutată înainte de toate la Bucureşti şi nu aiurea.

Snegur şi liota lui de trădători de neam pot fi înţeleşi. Ei nu vor unirea pentru că ea este o perspectivă mortală pentru mafia lor. Reîntregirea îi va deposeda de posturi de preşedinţi, de miniştri, de secretari de stat, de directori generali, de ambasadori, consuli etc., lipsindu-le, astfel, pe aceste căpuşe de posibilităţi nelimitate de a parazita jefuind acest popor şi acest oropsit pământ. Dar cum să-i înţelegem pe diriguitorii de azi ai României, poziţia cărora este, în fapt, o acceptare tacită a consecinţelor pactului Ribbentrop – Molotov?

Primul lucru pe care erau datori să-l facă noii guvernanţi imediat după revoluţie era să declare cu fermitate lumii întregi că Basarabia, nordul Bucovinei şi Insula Şerpilor sunt teritorii româneşti şi că România va acţiona pentru a restabili dreptatea. Nu s-a mişcat un deget. Ba, mai mult, Iliescu a acţionat împotriva interesului nostru naţional, alergând la Moscova pentru a semna acea neghiobie de tratat prin care se recunoştea statu-quo-ul teritorial. Marea şansă a României a fost că imperiul bolşevic s-a prăbuşit şi, astfel, Parlamentul României nu a reuşit să ratifice această catastrofă. Un alt pas împotriva interesului naţional a fost recunoaşterea independenţei Republicii Moldova fără a se specifica că această independenţă o vedem doar ca un act de eliberare de imperiu şi ca o treaptă spre reîntregire.

Suntem anunţaţi că relaţiile româno - ucrainene sunt „excelente". Foarte bine, dar vrem să ştim care este preţul acestor relaţii „excelente", pentru că, dacă ele sunt consecinţa renunţării la drepturile noastre legitime, această politică nu poate fi calificată altfel decât ca o înaltă trădare.

O veritabilă diversiune antiunionistă se dovedeşte a fi şi bilanţul politicii economice a guvernanţilor noştri de azi. Dezastrul economic, ruina, haosul, corupţia, proliferarea borfaşilor parcă ar fi create cu premeditare pentru a oferi basarabenilor o imagine cât mai abjectă a României.

Evoluţia evenimentelor demonstrează că politica de tergiversare în problema abordării ferme a chestiunii basarabene este păgubitoare pentru România. Imperativul momentului este de a începe imediat tratativele cu Ucraina în vederea retrocedării necondiţionate a Herţei, sudului şi nordului Basarabiei şi a nordului Bucovinei şi, totodată, de a notifica opinia publică internaţională că suntem hotărâţi să revendicăm dreptul nostru. Exemplul Japoniei, cel al Estoniei, acela al Spaniei sunt demne de urmat.

Din nefericire, însă, aceste acţiuni nu vor fi demarate decât atunci, când la putere în această ţară vor veni oameni curaţi, nemânjiţi de un trecut ruşinos. Oameni, pentru care interesele neamului sunt mai presus de orice.

„România liberă”/27.04.1994.

O ŞTIRE „FRĂŢEASCĂ”

Duminică, 17 aprilie, în cadrul emisiunii informative „Mesager”, crainicul televiziunii de la Chişinău, cu o voce gravă, a dat citire unei „teribile” ştiri: a fost violată graniţa de stat a Republicii Moldova şi acest act “duşmănos” are un vădit caracter “provocator”. Care este acea putere „vrăjmaşă”, care a comis acest act de „agresiune”? Nu, nu, violatorii nu sunt bandiţii transnistreni. Nu, nu din partea Rusiei vin „criminalii” şi nici din partea Ucrainei. Ei „năvălesc” de peste Prut! Anume acolo se află duşmanii „tânărului stat Republica Moldova”. De acolo, din patria-mamă au fost trimişi „provocatorii”, care îndrăznesc să atenteze la inviolabilitatea graniţelor „moldoveneşti”. Dar „bravii grăniceri moldoveni” sub comanda plutonierului Marin Dabija (un nume atât de „neromânesc”) i-au prins pe „criminalii români”, dejucând această „odioasă provocare”. A fost prezentat şi reportajul filmat, în care sunt „demascaţi” cei doi „violatori”: Antohi Panait şi Lemnofanu Gheorghe (ce nume „nemoldoveneşti!”) - săteni din comuna Vlădeşti, jud. Galaţi. Etalând o mină spăşită şi obedientă, cei doi au recunoscut în faţa „vajnicilor străjeri moldoveni” „crima” comisă, arătând că au fost trimişi de căpitanul de grăniceri Georgescu de la detaşamentul Vlădeşti cu scopul de a testa un vad în vederea trecerii unui grup de bişniţari.

De remarcat că, în viziunea celor de la Chişinău, graniţa din est nu reprezintă nici un pericol pentru Republica Moldova, fiind o graniţă a „prieteniei”. Acolo sunt „prietenii moldovenilor” - separatiştii transnistreni, care nu au ezitat să-i omoare cu bestialitate pe apărătorii integrităţii teritoriale a Republicii Moldova. Iar în sud şi în nord se află “prietena” Ucraina, care şi astăzi ocupă teritoriile ”moldoveneşti” primite cadou în urma sfârtecării Basarabiei de către “prietenul” - ocupantul sovietic, care le-a răpit, astfel, moldovenilor ieşirea la mare şi la Dunăre.

Dincolo de ridicolul şi, chiar, grotescul acestui caz, în care o ordinară acţiune bişniţărească este prezentată drept un incident de frontieră generator de conflicte la nivel de stat, se întrevede limpede decizia irevocabilă a actualilor guvernanţi de la Chişinău de a continua escaladarea românofobiei şi de a persevera pe calea criminală a trădării de neam. Reportajul în cauză a fost redactat de şeful serviciului „relaţii cu presa” al Ministerului Securităţii Naţionale (fostul K.G.B.!) Valentin Dulce.

Şi de data aceasta guvernul României păstrează tăcerea. Nici astăzi nu s-a dat nici un răspuns oficial la declaraţiile aberante şi iresponsabile ale lui Sangheli în sensul că România, chipurile, nu a dat nici un creion basarabenilor şi că ea nu este un partener comercial serios.

„România liberă” / 27. 04. 1994.

PRIMA PROMOŢIE

CUVÂNTUL ROSTIT LA FESTIVITATEA CONSACRATĂ ABSOLVIRII LICEULUI „GHEORGHE LAZĂR” DE CĂTRE GRUPUL DE ELEVI BASARABENI DIN PRIMUL CONTINGENT SOSIT DUPĂ REVOLUŢIE LA STUDII ÎN ROMÂNIA LA INIŢIATIVA GUVERNULUI DRUC ŞI CU BURSELE OFERITE DE STATUL ROMÂN

Sărbătorim astăzi un eveniment remarcabil, putem spune, un eveniment istoric. Astăzi îşi ia zborul prima promoţie de elevi, veniţi acum 4 ani în capitala tuturor românilor, din Basarabia şi din nordul Bucovinei - provinciile româneşti Smulse cu brutalitate de la sânul patriei la fatidică dată de 28 iunie 1940 şi ţinute într-o izolare totală faţă de România timp de 50 de ani. Atunci, în vara lui 1940, România Mare, care era în plin avânt economic şi pe cale de a deveni o mare naţiune europeană, s-a văzut dintr-o dată izolată de aliatele şi garantele ei Franţa şi Anglia, înconjurată numai de duşmanii ei de moarte şi abandonată de comunitatea internaţională. Profitând de această situaţie dramatică a României, Stalin, în cârdăşie cu Hitler, a încheiat pactul Ribbentrop-Molotov, prin care au fost sfârtecate ţările Europei de Est şi prin care Basarabia, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa au fost ocupate de agresorul sovietic.

În cei 50 de ani de ocupaţie, sovieticii au dus o politică feroce de deznaţionalizare şi de denaturare a identităţii etnice a românilor basarabeni. Odată cu ocuparea acestor teritorii româneşti, Stalin a dat ordin să fie inventată o nouă limbă - limba „moldovenească” şi un nou popor - poporul „moldovenesc”, care, chipurile, nu are nimic comun cu românii, care sunt duşmanii moldovenilor, iar rusul este „fratele mai mare al moldovenilor”. Alfabetul latin a fost interzis şi înlocuit cu alfabetul rusesc, iar intelectualii care s-au opus au fost exterminaţi. Cei mai reprezentativi români au fost nevoiţi să ia calea refugiului în România sau au fost arestaţ, trimişi în gulag, deportaţi în Siberia, executaţi. Cei mai buni gospodari ai satelor au fost deposedaţi de toată averea şi trimişi să moară în Siberia. Către anul 1945 în Basarabia nu a mai rămas, practic, nici un intelectual român.

Este edificator exemplul familiei mele. În anul 1940 a fost arestat bunicul meu pe linie paternă, directorul unei şcolii primare din or. Reni. A dispărut fără urmă şi deabia în anii ’50 am putut afla că a fost împuşcat într-o închisoare din Urali. La 13 iunie 1941 a venit rândul părinţilor mei, care împreună cu întreaga familie a bunicului din partea mamei sunt ridicaţi în toiul nopţii, deposedaţi de întreaga avere, încărcaţi în vagoane pentru vite şi trimişi în lungul calvar al Siberiei. Mama mă purta în braţe, căci aveam doar 6 luni de la naştere. Peste 15 ani ni s-a dat voie să ne întoarcem printre ai noştri. Bunicul din partea mamei a rămas îngropat acolo . Avea în jur de 50 de ani. Circa un milion de basarabeni au avut de suferit în urma acestei sălbatice represiuni. Iar în anul 1972 mi-a venit din nou rândul. Pe când eram profesor la Şcoala nr. 22 din Chişinău, am fost arestat şi condamnat, împreună cu un grup de intelectuali, la 4 ani lagăr cu regim sever, pe care i-am ispăşit în Mordovia, la mii de km. de baştină. Aceasta a fost soarta românilor basarabeni. Aşa a fost decapitată naţiunea română în Basarabia. Actuala generaţie s-a format sub ocupaţie, dominată de minciună şi teroare.

Revoluţiile române din Basarabia şi din Ţară au reînviat speranţele noastre în restabilirea dreptăţii şi în lichidarea consecinţelor odiosului pact Ribbentrop-Molotov.

Câtă bucurie am trăit atunci, când a revenit acasă alfabetul latin, când limba română şi-a recăpătat drepturile, când au biruit tricolorul şi imnul, când primele grupuri de elevi şi studenţi basarabeni au sosit la studii în Ţară! Cu braţele şi inimile deschise v-am primit atunci, dragi absolvenţi. Am fi dorit să vă oferim mult mai mult decât aţi avut în aceşti 4 ani, dar vremurile ne sunt potrivnice. Ţara continuă să se zbată în sărăcia postcomunistă şi nu ne rămâne decât să sperăm că fraţii voştri mai mici, care vor veni în viitor la studii în Ţară, vor avea parte de condiţii mai bune.

Astăzi vremurile continuă să fie tulburi în iubita noastră Basarabie. Teritoriul ei rămâne sfârtecat. Doar 6 din cele 9 judeţe formează azi ceea ce se numeşte Republica Moldova, iar pământurile cu ieşire la mare, cele cu ieşire spre Carpaţi, precum şi întreaga parte de nord a Bucovinei sunt în componenţa Ucrainei, care nu are nici un fel de drepturi asupra lor, căci niciodată în istorie ele nu au aparţinut Ucrainei. Dar şi cele şase judeţe sunt sfârtecate de a.z. republici nistreană şi găgăuză. Cetăţile întemeiate de Ştefan cel Mare şi Sfânt, Ismail, Cetatea Albă, Tighina, Hotinul nu mai străjuiesc astăzi hotarele Ţării, căci se află sub stăpânire străină.

La Chişinău a reînviat minciuna stalinistă despre „limba moldovenească" şi despre „poporul moldovenesc". Propaganda oficială promovează românofobia. Simbolul demnităţii româneşti Ilie Ilaşcu continuă să zacă în temniţele ruseşti. Patrioţii unionişti sunt persecutaţi.

Iubiţi absolvenţi, astăzi speranţele noastre se îndreaptă spre voi. Mâine veţi pleca acasă. Înţelegem doleanţele voastre de a continua studiile în Ţară şi, poate, că unii dintre voi vor reuşi, dar totuşi majoritatea vă veţi întoarce acasă. Am vrea să credem că veţi pleca cu amintiri frumoase şi veţi păstra gânduri bune şcolii şi profesorilor voştri. Vă asigur că nu sunt prea îndepărtate timpurile, când România va redobândi statutul de dinainte de anul 1940, când Bucureştiul va fi supranumit din nou „micul Paris" şi atunci veţi povesti cu mândrie copiilor voştri că aţi învăţat la Bucureşti, că v-aţi petrecut adolescenţa în capitala României Mari.

Acum pe umerii voştri cade sarcina nobilă de a duce adevărul în Basarabia. Voi trebuie să deveniţi acele făclii, care vor face lumină în întunericul rătăcirii şi minciunii. Voi veţi fi continuatorii operei măreţe pe care au început-o întelectualii basarabeni în gloriosul an 1918, când a fost făurită România Mare. Exemplul străluciţilor noştri înaintaşi Alexe Mateevici, Constantin Stere, Pantelimon Halipa, Daniel Ciugureanu, Elena Alistar, Anton Crihan, Emanoil Catelli cu întreaga pleiadă de militanţi unionişti să vă călăuzească în viaţă! Spusa genialului Eminescu: "Suntem români şi punctum!" să vă fie deviza vieţii! Păstraţi vie în inimile voastre flacăra iubirii de neam! Puneţi-vă în slujba adevărului şi dreptăţii!

Voi sunteţi speranţa noastră. Voi veţi face ceea ce noi nu am reuşit, deşi, Dumnezeu ne este martor, am încercat.

Din partea Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina vă urez din suflet: „Drum bun în viaţă !".

10.06.1994.

UNICA ŢARĂ

Fastuoasele ceremonii de la Berlin au marcat un moment istoric pentru întreaga omenire. Retragerea ultimului soldat al fostei armate roşii de pe teritoriul german a punctat, totodată, lichidarea definitivă şi totală a consecinţelor pentru Germania ale celui de al doilea război mondial. Cele două protagoniste principale ale celei mai mari conflagraţii din istoria omenirii - Rusia şi Germania, care prin pacte şi cârdăşii tâlhăreşti au pus la cale recroirea hărţii Europei, care au bulversat destinele unor naţiuni întregi, cauzând imense nenorociri statelor şi popoarelor, s-au împăcat astăzi.

Germania, marea învinsă în război, îşi vede realizat visul - reîntregirea naţiunii şi eliberarea teritoriului de trupele de ocupaţie. Ţara care a dezlănţuit cataclismul mondial, care este responsabilă de monstruoase crime de război, de enorme prejudicii morale şi materiale aduse omenirii, se vede astăzi reintrând în statu-quo-ul antebelic, recăpătându-şi drepturile.

Unica ţară din Europa, care şi astăzi rămâne cu drepturile călcate în picioare, este România.

Cele trei state baltice, care-şi pierduseră independenţa şi identitatea statală în exact acelaşi context în care României i s-au răpit Basarabia, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa, astăzi îşi văd visul realizat. Conducătorii acestor state, profund ataşaţi idealului naţional, au avut curajul să lupte pentru eliberarea şi întregirea naţiunii lor.

Unica ţară din Europa, a cărei naţiune rămâne şi astăzi sfârtecată, este România.

Unica ţară din Europa, al cărei teritoriu este şi astăzi ciuntit, este România.

Conducătorii tuturor statelor din fostul imperiu sovietic nu au ezitat să profite de perestroica lui Gorbaciov pentru a angaja bătălii de eliberare naţională şi pentru restabilirea dreptăţii.

România este unica ţară, al cărei preşedinte emanat a alergat cu disperare la Moscova şi a semnat acea neghiobie de tratat de „amiciţie", prin care erau trădate interesele supreme ale României, căci prin el se recunoştea şi se legifera răpirea Basarabiei, a nordului Bucovinei, a ţinutului Herţa şi a Insulei Şerpilor.

Unica ţară, pentru care consecinţele războiului nici astăzi nu sunt lichidate, este România.

Este un bilanţ mai mult decât convingător pentru a-i obliga pe actualii diriguitori ai României să se declare drept un regim antinaţional şi falimentar. Să aibă curajul să facă ultimul lucru onest care le mai rămâne - **demisia**.

1.09.1994.

RAŢIUNE ŞI PATIMĂ

I

La sediul Asociaţei Pro Basarabia şi Bucovina a avut loc o întâlnire - dezbatere cu autorii[1] multdiscutatului studiu „Raporturile României cu Republica Moldova”. Discuţiile, ce s-au desfăşurat într-o atmosfera constructivă şi de relativ calm, s-au dorit o clarificare de opinii, o abordare a problemelor fără emoţii şi resentimente, deşi, după cum s-a exprimat d-l prof. Ion Bulei, nouă românilor ne este foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să ne desprindem de emoţii în faţa problemei basarabene. De aceea ignorarea cu desăvârşire a componentei emoţionale în abordarea acestei necontenite dureri româneşti este pasibilă de alunecare pe poziţii antiromâneşti. Voi încerca, totuşi, în prima parte a acestui articol, să-mi reprim sentimentele şi să prezint câteva argumente dezbrăcate de emoţii.

Teza, conform căreia „Aceste teritorii (Basarabia şi nordul Bucovinei) au rămas în componenţa U.R.S.S. nu ca urmare a pactului Ribbentrop - Molotov, care nu mai avea nici o valoare la sfârşitul războiului, ci ca urmare a reglementărilor Tratatului de Pace de la Paris din 10.02.1947, care a consacrat o realitate politico - teritorială bazată pe raporturile dintre învingătorii şi învinşii din războiul mondial”, nu stă în picioare. Realitatea este că, în fapt, anume pactul R-M continuă şi astăzi să stea la baza reglementărilor teritoriale. Într-adevăr, textul Tratatului de la Paris, în art.1, glăsuieşte (înşişi autorii studiului îl citează în subsidiar la nota 1): „Frontiera sovieto - română este astfel fixată în conformitate cu Acordul sovieto - român din 28.06.1940”. Or, acest articol comportă un evident viciu juridic, deoarece NU A EXISTAT NICI UN ACORD SOVIETO - ROMÂN LA 28 IUNIE 1940, ci a existat un ULTIMATUM sovietic, în urma căruia România a fost SILITĂ să EVACUEZE teritoriile care-i aparţin de drept. Iar ultimatumul sovietic a fost o consecinţă directă a pactului R-M. Aşa dar, Tratatul de la Paris adoptă drept bază juridică a reglementărilor teritoriale clauzele secrete ale pactului R-M , consacrând, astfel, o flagrantă violare a dreptului internaţional.

Afirmaţia autorilor studiului: „Indiferent de modul în care a fost reglementată situaţia frontierelor, Tratatul de Pace constituie baza păcii şi stabilităţii europene după 1944” nu este conformă cu realitatea, deoarece prevederile acestui tratat sunt astăzi pur şi simplu spulberate: frontierele stabilite în 1947 sunt sfărâmate, ţările est - europene nu se mai află în sfera de influenţă sovietică, au apărut state noi, iar altele au dispărut, din limbajul diplomatic este eliminată noţiunea „Europa de Est” şi, în sfârşit, cea mai spectaculoasă schimbare a statu-quo-ului postbelic este dispariţia unuia din subiecţii cei mai importanţi ai tratatului de la Paris - U.R.S.S. (anume acela, care a şi fost autorul injustiţiilor impuse României prin tratat). Date fiind schimbările acestea majore în configuraţia politico - teritorială a Europei, se impune să fie ridicată problema CADUCITĂŢII Tratatului din 10.02.1947. Mult mai conform realităţilor de azi este Actul Final de la Helsinki al OSCE, una din clauzele căruia (citată şi de autorii

[1] Gabriel Andreescu, Renate Weber, Valentin Stan.

studiului) spune: „Ele (statele-n.n.) consideră că frontierele lor POT FI (subl. mea) modificate în conformitate cu dreptul internaţional, prin mijloace paşnice şi pe calea acordurilor”. Aşadar, prin tratatele existente, comunitatea internaţională ne oferă un cadru generos pentru acţiuni în favoarea dreptului nostru de a cere lichidarea consecinţelor pactului Ribbentrop - Molotov.

Greşită şi profund dăunătoare este încercarea autorilor de a face o analogie între problema basarabeană şi cea a nordului Ardealului. Este o vădită confuzionare şi o alambicare a lucrurilor. Acest fel de abordare denaturează lucrurile într-un mod inadmisibil. Nordul Ardealului se află în fruntariile Ţării în strictă conformitate cu toate normele de drept internaţional, iar înstrăinarea lui temporară a fost un act de violare flagrantă a dreptului (Dictatul de la Viena). Faptul că Tratatul de la Paris a readus în graniţele Ţării nordul Ardealului nu trebuie privit ca o mare favoare făcută României, ci doar ca o PARŢIALĂ reparare a imenselor nedreptăţi. Basarabia şi nordul Bucovinei se află azi în afara graniţelor României ca rezultat al VIOLĂRII BARBARE a tuturor normelor de drept internaţional, violare, care, repet, a fost consacrată şi perpetuată în mod vicios de Tratatul de Pace de la Paris. Aşadar, aserţiunea autorilor: „Nu se poate pleda în acelaşi timp pentru păstrarea intactă a frontierei în vest şi pentu revizuirea ei în est” este o şarlatanie care îmi aminteşte de cunoscuta glumă macabră: „Ruşii v-au prădat de Basarabia, dar în schimb… noi vă răpim Ardealul”.

O altă forţare a adevărului este afirmaţia autorilor studiului, conform căreia solicitările guvernului României, ca referirile cu privire la pactul R-M să fie incluse în textele viitoarelor tratate de bază cu Ucraina şi cu Rusia, ar constitui contestarea „actualelor frontiere prin FORŢĂ (subl. mea)”. Cu alte cuvinte, dacă cerem ca în textul tratatului să se spună adevărul, asta înseamnă că folosim forţa împotriva “bieţilor” ruşi şi ucraineni.

În nota 5 a studiului autorii fac următoarea afirmaţie: „Oricum, referirile la „lichidarea” consecinţelor Pactului Ribbentrop-Molotov, din Declaraţia de Independenţă a Republicii Moldova, NU AU ÎN VEDERE CÂTUŞI DE PUŢIN (subl. mea) revenirea la statu-quo-ul politico-teritorial antebelic prin reunirea Moldovei cu România… apelul la „lichidarea” consecinţelor Pactului Ribbentrop-Molotov este TOTAL NEJUSTIFICAT (subl. mea) în Declaraţia de Independenţă a Republicii Moldova”. Această atitudine este plină de aroganţă faţă de acei, care au redactat Declaraţia de Independenţă a Republicii Moldova şi vădeşte o crasă necunoaştere (dacă nu eludare intenţionată) a adevărului de către autorii studiului. Realitatea este că la momentul 1991, conducătorii **de atunci** ai Parlamentului de la Chişinău împreună cu deputaţii unionişti au dat o adevărată bătălie pentru a întroduce în textul Declaraţiei de Independenţă referirile exprese la pactul R-M tocmai pentru a-i conferi un sens binedeterminat, şi anume, că actul de eliberare de imperiul sovietic nu este decât o treaptă de tranziţie spre scopul final - REUNIREA CU ROMÂNIA. Faptul că ulterior la cârma Chişinăului au venit forţe antiromâneşti, care au denaturat în mod perfid sensul iniţial al Declaraţiei de Independenţă din 27.08.1991 nu dă nimănui dreptul să interpreteze unilateral spiritul acelei declaraţii istorice.

II

Îl rog pe cititor să aprecieze, dacă sunt în stare eu, un basarabean hăituit, să fac abstracţie de sentimente, atunci când este adusă în discuţie problema basarabeană.

Amândoi bunicii mei au fost asasinaţi de N.K.V.D. imediat după ocuparea Basarabiei. Bunicul din partea tatei a fost împuşcat într-o închisoare din Urali, iar cel din partea mamei s-a prăpădit neputând rezista primei ierni de deportare în Siberia. Nu aveau decât câte 50 de ani. Apoi, în vara lui 1941, şi părinţii mei împreună cu toate rudele din partea mamei au fost, într-o singură noapte, deposedaţi de agoniseala de o viaţă, lipsiţi de toate drepturile şi, fără judecată, fără condamnare, trimişi, în vagoane de vite, în calvarul siberian. Mă purtau în braţe - aveam atunci doar 6 luni de la naştere. Siberia a fost leagănul copilăriei mele. În anul 1972 am fost arestat şi condamnat politic doar pentru încercarea de a-mi exercita dreptul la libera exprimare. Peste un milion de basarabeni au avut de suferit de pe urma actului banditesc de la 28 iunie 1940, care a agresat, a umilit şi a atentat la fiinţa întregului neam românesc. O generaţie întreagă de basarabeni şi-a târât existenţa sub imperiul ocupaţiei străine, al terorii, al minciunii şi al demagogiei comuniste.

Putem noi, românii, să acceptăm poziţiile defetiste şi capitularde, pe care autorii studiului ni le sugerează strecurând îndemnuri la acceptarea realităţilor şi renunţarea la emoţii şi sentimente? Mirajul prosperităţii economice şi perspectiva, poate iluzorie, de promovare a intereselor naţionale prin integrarea în structurile euroatlantice nu trebuie, în nici un caz, să ne determine să vindem interesul naţional suprem, să renunţăm la imperativul refacerii României Mari. Nici unul din scopurile imediate nu poate întrece ca importanţă problema basarabeană, care este o rană, ce nu încetează şi nu va înceta să sângereze niciodată. Cerând admiterea în structurile europene, avem, în acelaşi timp, datoria sacră de a nu înceta a spune lumii întregi că în anul 1940, România a fost agresată şi jefuită, că în 1947 marile puteri au consfinţit consecinţele acestui jaf impunând, tot prin forţă, perpetuarea marii nedreptăţi, că o nouă Europă, în care să domine dreptatea şi justiţia, nu poate fi clădită pe fundamentul şubred al consecinţelor dictatelor şi al actelor de banditism internaţional, că aspiraţiile noastre fireşti spre restabilirea dreptăţii nu pot fi catalogate drept pretenţii teritoriale, că frontierele actuale în est sunt inexistente din punctul de vedere al dreptului internaţional, dat fiind că astăzi nu există nici un acord bilateral, care să le consfinţească.

Faptul că astăzi Republica Moldova a optat pentru independenţă nu trebuie să ne împiedice să pledăm pentru drepturile noastre. Pretinsul referendum organizat în grabă de nomenclatura comunisto-rusofonă în prezenţa armatei de ocupaţie, în condiţiile, când o parte însemnată a populaţiei o constituie coloniştii ruşi, aduşi de regimul sovietic de ocupaţie, în condiţiile când românii de acolo poartă stigmatul ruşinos al ignoranţei - consecinţă a politicii feroce de deznaţionalizare şi a 50 de ani de intensă propagandă antiromânească - este nul şi neavenit „ab initio”. Nu poate fi consacrat prin referendum ceva, ce a fost instaurat prin dictat şi prin violarea brutală a dreptului. Dezmembrarea României la 28 iunie 1940 nu s-a făcut prin referendum. Pe de altă

parte, istoria demonstrează că nu arareori deciziile dictate de majoritate au fost catastrofale. Este suficient să ne amintim că Hitler a venit la putere prin votul majorităţii. Care a fost rezultatul - cunoaşte toată lumea. Tot majoritatea a fost aceea, care a adoptat glotonimul "limba moldovenească", deşi absolut toate forurile ştiinţifice, inclusiv cele de la Chişinău, resping categoric această inepţie, deşi este limpede pentru oricine că adevărurile ştiinţifice nu se stabilesc prin vot. Avem, aşadar, de a face cu o manipulare a unei mase de ignoranţi, pe care manipulare nu o putem accepta, ba mai mult, suntem datori s-o combatem.

Sunt convins că în Apus există oameni, dispuşi să ne ajute, dar ei nu pot face nici un demers, atâta timp, cât România oficială tace. Foarte interesant, sub acest aspect, este articolul 1 al Tratatului de Pace dela Paris. („Frontiera sovieto-română este astfel fixată în conformitate cu acordul sovieto-român din 28.06. 1940"). Ar fi o naivitate să-i suspectăm de incompetenţă pe experţii care au elaborat textul tratatului, dând acestui articol 1 o redactare, ce comportă un viciu juridic atât de frapant. Ipoteza mea este că unii oameni politici occidentali au fost atât de şocaţi de imensitatea nedreptăţii, ce i se făcea atunci României, sub presiunile brutale ale lui Stalin, încât au strecurat în mod conştient acest evident neadevăr, întinzându-ne, astfel, o mână de ajutor peste timp, pentru a ne da posibilitatea să atacăm acest punct al Tratatului, atunci, când vom avea mâinile dezlegate. Acum avem mânile dezlegate, dar la putere în România nu se află oameni, pentru care interesele supreme ale naţiunii să fie mai presus de orice.

Acceptarea noastră în structurile europene nu trebuie cerşită. Este dreptul nostru şi occidentalii au obligaţia morală nu doar să ne accepte, ci să ne plătească daunele morale şi materiale. Ei ne-au abandonat şi ne-au vândut ruşilor, aruncându-ne în bezna ocupaţiei, sortindu-ne mizeriei materiale şi degradării morale. Ei au declarat dreptul la proprietate privată sacru şi intangibil, dar numai pentru ei, nouă rezervându-ne nemiloasa soartă de a asista neputincioşi la violarea barbară a acestui drept fundamental.

Trebuie să admitem că autorii studiului abordează problemele de pe poziţiile realismului, ale logicii reci şi nepărtinitoare. Acelaşi realism, însă, ne obligă să spunem, că datoria românilor este să caute şi să pună în relief documentele, care sunt în favoarea şi nu împotriva interesului nostru naţional şi că acest studiu serveşte şi va servi în primul rând duşmanilor noştri. Ca dovadă, trădătorii de neam de la Chişinău i-au şi adus elogii feerice şi l-au inclus în arsenalul lor de luptă feroce împotriva românismului. Anume acest aspect este şi va fi predominant în aprecierea studiului. Drept care apelez la autori să-l RETRACTEZE.

„România liberă" / 16.02.1995.
„Pro Basarabia şi Bucovina" nr. 7/1995.

ÎN MEMORIA MAREŞALULUI

Devenită tradiţională, comemorarea mareşalului Ion Antonescu a coincis anul acesta cu pioasa sărbătoare a Înălţării şi cu Ziua Eroilor.

Cinstind memoria mareşalului, aducem omagiul nostru clipelor de glorie ale neamului românesc. Omagiem eroismul ostaşilor români, care în anul 1941, la îndemnul istoric al mareşalului, au dezrobit moşia străbună a Basarabiei şi au afirmat prin forţa armelor dreptul nostru la demnitate.

Îi omagiem în această zi şi pe eroii, care au luptat şi s-au jertfit pentru eliberarea Ardealului de hoardele hortiste.

Îi comemorăm pe sutele de mii de martiri ai neamului din Basarabia şi nordul Bucovinei, supuşi deportărilor, arestărilor, decimărilor şi persecuţiilor în masă de către ocupantul sovietic, în politica lui criminală de genocid împotriva naţiunii române.

Se cuvine să-i evocăm în această zi şi pe martirii, sacrificaţi şi ei pe altarul românismului, dar care au rămas mai puţin cunoscuţi şi anume pe cei masacraţi la sfârşitul războiului. În toamna anului 1944, ocupantul sovietic, urmărind aceeaşi politică de sfărâmare a monolitului etnic românesc în teritoriile ocupate, a procedat la o mobilizare totală şi ilegală. Toţi bărbaţii români, în vârsta de la 16 la 55 de ani, au fost mobilizaţi şi trimişi neinstruiţi în linia întâi a frontului, în sectoarele cele mai sângeroase. Majoritatea lor a căzut în acel măcel.

Un pios omagiu aducem în această zi şi eroilor români, căzuţi în vara lui 1992 la Nistru, în luptele împotriva aceluiaşi ocupant, care continuă şi astăzi să ne terorizeze la hotarele de est ale românităţii.

Omagiul nostru fierbinte soldatului neamului românesc Ilie Ilaşcu, care înfruntă astăzi barbaria duşmanilor, devenind o întruchipare vie a demnităţii româneşti.

Comemorarea din această zi este şi expresia speranţei noastre în refacerea României Mari. Evocăm cei 22 de ani ai istoriei noastre, în care neamul românesc îşi regăsise, în sfârşit, menirea sa istorică, văzându-şi naţiunea întregită într-un stat european modern cu perspectiva de a deveni un stat european puternic - Regatul României.

Copiii revoluţiei române, jertfa lor supremă pentru libertatea şi viitorul naţiunii sunt în inimile noastre pline de recunoştinţă.

Dumnezeu să-i odihnească pe eroi, iar pe noi, cei vii, să ne ajute să împlinim idealul nostru, să reînnodăm cursul firesc al istoriei noastre, să reclădim ROMÂNIA MARE!

1 iunie 1995
„Pro Basarabia şi Bucovina” nr. 8 / 1995.

RĂZBOIUL NEÎNCHEIAT

La vernisarea expoziţiei „România în al doilea război mondial", deschisă la Muzeul Naţional de Istorie, a fost invitată şi Asociaţia Culturală Pro Basarabia şi Bucovina. Faptul este semnificativ, având în vedere că esenţa întregului complex de probleme, legate de participarea României la război, poate fi exprimată printr-un singur cuvânt – „Basarabia". Şi când spunem „Basarabia", înţelegem şi nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa, înţelegem momentul, în care a început crucificarea României în anul 1940, crucificare, care a continuat cu răpirea nordului Ardealului şi cu cedarea Cadrilaterului.

Exponatele prezentate trezesc sentimente şi refleţii contradictorii. Faptele de bravură ale ostaşilor şi ofiţerilor Armatei Române ne amintesc de perioada glorioasă a României Mari, de elanul, cu care românii s-au ridicat la chemarea mareşalului Antonescu şi s-au avântat în războiul de dezrobire, de bucuria eliberării moşiilor noastre de sub ocupaţia hoardelor bolşevice. Pe de altă parte, realizăm că astăzi, la împlinirea a 50 de ani de la încheierea războiului, suntem prea departe de festivismul momentului. Ziua victoriei înseamnă pentru România mai degrabă ziua înfrângerii. La Conferinţa de Pace de la Paris, care făcea bilanţul războiului, occidentalii ne-au abandonat, aşa cum o făcuseră şi în 1940. Am fost trataţi ca paria Europei şi lăsaţi pradă bolşevismului, pentru oprirea căruia la porţile Occidentului ne-am bătut cu atâta înverşunare şi cu atâtea sacrificii. În 1947 puterile aliate au aprobat tâlhăria, comisă asupra României în1940, fiind de acord ca frontiera postbelică sovieto - română să fie cea stabilită prin forţă, în urma cârdăşiei banditeşti dintre Hitler şi Stalin, încălcând, astfel, în mod perfid, propria Chartă a Atlanticului, prin care se angajaseră solemn să nu recunoască nici o modificare de frontieră, care nu a fost liber consimţită. Astfel actul, care în 1940 a fost înfierat de întreaga lume civilizată drept un act de banditism internaţional, în 1947 s-a dovedit a fi demn de aprobarea Occidentului. Puterile aliate i-au oferit lui Stalin exact acelaşi cadou, pe care i l-a oferit şi Hitler.

Sfârşitul războiului a însemnat pentru România începutul unei lungi perioade de ocupaţie sovietică, urmată de o şi mai lungă perioadă de dominaţie a regimului instaurat de ocupantul sovietic.

Teritoriul nostru rămâne ciuntit şi astăzi, deşi U.R.S.S.-ul, acela care ne-a răpit moşia, nu mai există.

În toate ţările beligerante eroii s-au bucurat de veneraţia şi recunoştinţa patriilor lor. Eroii noştri au avut o soartă vitregă. Foarte mulţi dintre ei au fost prigoniţi şi batjocoriţi în propria lor ţară, ţară pentru care au luptat şi s-au jertfit. Bravul erou, aviatorul, comandor Tudor Greceanu a primit din mâna Suveranului României Ordinul „MihaiViteazul" pentru faptele sale de vitejie, pentru executarea strălucită a misiunilor de luptă, pentru doborâri spectaculoase de avioane ruseşti. Serialul „Memorialul durerii" de la Televiziunea Română ne-a dezvăluit soarta lui tragică. Arestat şi trimis la Aiud, a fost supus schingiuirilor sălbatice, în urma cărora s-a ales cu picioarele amputate. S-a stins recent în sărăcie, într-o garsonieră din Ferentari.

„A plecat la vânătoare Agarici, a plecat ca să vâneze bolşevici…” Sunt versuri din cântecul, la modă în timpul războiului, în care era elogiat un alt erou-aviator, Horia Agarici. Lângă standul dedicat legendarului aviator, discută un grup de vizitatori, comentând cu tristeţe relatările unui domn, căruia i-a fost dat să-l cunoască cu ani în urmă pe Horia Agarici în postura umilitoare de om hăituit de sărăcie, cerşind bani pentru ţigări. Se pare că aviatorii noştri şi-au atras ura feroce a ocupantului, care nu se putea împăca cu faptul că aşii noştri s-au dovedit a fi superiori aviatorilor ruşi.

O fotografie ne înfăţişează un pluton de cavalerişti, în faţa căruia, pe un semeţ armăsar, ca o statuie, un tânăr ofiţer: locotenentul Corneliu Mateescu, cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul”. În preajma standului aflăm un bătrân modest, cu ochi frumoşi de copil. Intrăm în vorbă şi… surpriză: este dl. colonel Corneliu Mateescu în persoană. La rugămintea noastră ne relatează fapta pentru care a primit înalta decoraţie. S-a întâmplat în 1942, în localitatea Grecovo, dincolo de râul Doneţ. Plutonul a căzut într-o încercuire şi situaţia a devenit disperată, fiind iminentă capturarea plutonului de către ruşi. Unica posibilitate de scăpare era să te strecori printr-un vast câmp de mine. Şi îndrăzneaţa soluţie fu găsită. Bravul locotenent a descălecat, s-a prins cu mâna de coada calului şi l-a îndemnat să meargă înainte. Armăsarul cuminte a pornit nervos, sforăind şi, oprindu-se des, a înaintat pas cu pas şi, mergând în zig-zag, l-a scos pe stăpânul său, împreună cu întregul pluton de 38 de călăreţi, din încercuirea morţii. Astfel din postura de iminenţi prizonieri au ajuns în cea de atacatori. Au căzut în spatele duşmanului prin surprindere şi printr-o şarjă spectaculoasă au împins infanteria rusească spre câmpul de mine, obligând-o să se predea, făcând 400 de prizonieri. Preţioasa decoraţie a păstrat-o cu sfinţenie, ascunzând-o de autorităţile comuniste, riscând ani grei de puşcărie.

Şi regimul actual face discriminare în atitudinea lui faţă de veterani. Sunt agreaţi veteranii faimoasei divizii „Tudor Vladimirescu”, adică acei, care au acceptat să colaboreze cu ruşii. Ca dovadă, în delegaţia, care l-a însoţit pe preşedintele Iliescu la festivităţile aniversare de la Londra, Paris şi Moscova, a fost inclus doar generalul Dragnea, preşedintele Asociaţiei Naţionale a Veteranilor de Război. Colonelul Cucu, preşedintele Ligii Naţionale a Veteranilor, care îi întruneşte pe acei combatanţi, care au preferat să rămână fideli jurământului şi au refuzat colaborarea cu sovieticii, a fost ignorat.

O altă expoziţie, deschisă în aripa paralelă a clădirii Muzeului Naţional de Istorie, vine ca o completare organică a expoziţiei dedicate războiului. Este expoziţia pictorului basarabean Victor Zâmbrea, veteran de război, fost deţinut politic în gulagul sovietic. Este o zguduitoare relatare a calvarului, la care au fost osândiţi românii basarabeni de către ocupantul sovietic. O dovadă în plus că pentru români războiul a durat mult după luna mai 1945. Şi consecinţele lui dăinuie până astăzi.

„România liberă” / 1.06.1995.

LA CE AI MAI VENIT?

Aşadar, senzaţionala ştire relatată de Gilda Lazăr în „România liberă”, despre „declaraţiile fulminante” ale preşedintelui Ion Iliescu la Washington, referitoare la teritoriile româneşti ocupate, s-a dovedit a fi până la urmă doar o „răstălmăcire”, o „interpretare tendenţioasă” şi o „scoatere din context”. După cum ne lămureşte purtătorul de cuvânt al Preşedinţiei, afirmaţiile: „Toate aceste teritorii (Basarabia, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa - n. mea) trebuie returnate României”, „Dacă ţările baltice pot fi libere, de ce nu şi fostele teritorii româneşti?” şi (referitor la faptul că Actul final de la Helsinki interzice doar folosirea forţei în dispute teritoriale), „Dar prin măsuri paşnice e posibil”, nu aparţin lui Ion Iliescu ci lui Ben Barber de la „The Washington Times”, care a „răstălmăcit” vorbele preşedintelui. Şi noi, care ne şi văzurăm fericiţi de a şti că regimul actual şi-a schimbat, în sfârşit, optica şi a intrat pe făgaşul logicii fireşti în abordarea problemei basarabene, că se va trece neîntârziat la acţiuni concrete pe toate căile diplomatice pentru restabilirea dreptăţii batjocorite, că ministrul de Externe, Teodor Meleşcanu va primi instrucţiuni ferme să nu mai colporteze neadevărul, precum că Actul final de la Helsinki interzice modificarea frontierelor, ci să citească cu atenţie acest document şi să se convingă că, dimpotrivă, schimbările de frontieră sunt permise pe căi paşnice şi prin acord.

În loc de toate acestea, constatăm cu amărăciune că pretinsa evoluţie a lui Ion Iliescu nu e decât un bluf şi că această “evoluţie” nu are nici o șansă să atingă stadiul, în care, în mod firesc, un preşedinte al României să gândească româneşte.

Lipsit de substanţă, discursul prezidenţial românesc a ”stârnit” în mass-media americană un total dezinteres.

Un adevărat ambasador al României s-a dovedit a fi senatorul american David Funderburk, care a exprimat extrem de sintetic poziţia oficială a Washingtonului prin următoarea frază (în relatarea Gildei Lazăr): “Ar fi o bună demonstraţie din partea d-lui Iliescu, dacă ar veni să ia apărarea românilor din Moldova şi ar cere eliberarea Moldovei de sub influenţa Moscovei. Nu aud ca Bucureştiul să zică: Hai să ne reunim!”. Asta a aşteptat să audă America de la Iliescu! Pe chipul preşedintelui SUA s-a putut citi un melanj de condescendenţă, de milă şi de mirare în faţa unui om, care ratează în mod neghiob şansa de a pleda cauza naţiunii sale. Probabil că, într-un eventual cadru neprotocolar, Clinton i-ar fi spus oaspetelui său: „Mă aşteptam să ridici problema consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov, să pledezi pentru cauza Basarabiei - problema problemelor româneşti. Aşteptam să-mi spui că marea nedreptate făcută românilor trebuie reparată, că viitorul nu poate fi construit pe fundamentul strâmb - rezultat al politicilor de dictat şi violenţă, că Ucraina trebuie convinsă să renunţe la teritoriile care nu i-au aparţinut niciodată, că Rusia trebuie determinată să-şi retragă cât mai repede armata din Transnistria şi să renunţe la pretenţiile absurde de a fi jandarm în această parte a Europei, că graniţa de est a NATO trebuie să fie pe Nistru, că în anii ’30 România a fost un factor de stabilitate politică şi o ţară cu un regim democratic în această zonă instabilă, prin urmare şi pentru viitor chezăşia stabilităţii o

constituie imperativul refacerii României Mari, că Ilie Ilaşcu - acest simbol viu al demnităţii româneşti - trebuie eliberat de urgenţă, căci deţinerea lui de către un regim banditesc, nerecunoscut de nimeni, este o ruşine pentru întrega umanitate. Or, dacă nu mi-ai spus nimic din toate acestea şi nu ţi-ai înfrânt încă complexele duplicitare şi proruseşti şi ai conceput această vizită doar ca un ieftin turneu electoral, atunci mă întreb dacă eşti român şi la ce ai mai venit”.

„Pro Basarbia şi Bucovina” nr.9 / 1995.

HERŢA - DUREREA DURERILOR ROMÂNEŞTI

Dacă chestiunea basarabeană este problema problemelor româneşti, Herţa este durerea durerilor noastre. Inima ni se strânge de mânie, atunci când auzim acest cuvânt. Problema Herţei este chintesenţa imensei tâlhării, ce s-a comis asupra noastră la 28 iunie 1940. Ea este expresia cea mai acută a strigătoarei la cer nedreptăţi, stigmatul căreia România îl poartă şi astăzi, căci nu s-a făcut absolut nimic pentru a înlătura consecinţele atât de evidentei agresiuni. Nimeni în lume nu schiţează nici cel mai mic gest pentru a cere repararea urmărilor acelei atât de flagrante violări a tuturor normelor de drept internaţional, care a fost ultimatumul sovietic din 26.06.1940, deşi toată lumea condamnă fără echivoc actul care a stat la baza acestui rapt teritorial - pactul Ribbentrop-Molotov.

Herţa este, în acelaşi timp, cea mai incontestabilă dovadă a caracterului banditesc al acţiunii sovetice din acel blestemat iunie 1940, precum şi a firii deosebit de hrăpăreţe a imperiului sovietic. Pornind cu clauzele secrete ale pactului Ribbentrop-Molotov, prin care au obţinut acordul Germaniei naziste pentru ocuparea Basarabiei, ruşii fac pasul următor, care prin tupeul său îi şochează chiar şi pe nemţi - tovarăşi de cârdăşie: prin ultimatumul înaintat României o somează să le cedeze şi nordul Bucovinei, care nu a aparţinut niciodată şi sub nici o formă nici Rusiei, nici Ucrainei. Dar acest dezmăţ al agresivităţii nu s-a oprit aici. Culmea lui inimaginabilă a fost atinsă atunci, când ruşii au trecut la ofensiva armată asupra moşiei noastre şi când s-a văzut că nici propriile pretenţii nu mai sunt în măsură să satisfacă imensele lor pofte imperiale: invadând teritoriile româneşti pretinse prin ultimatum, ei au depăşit până şi linia de demarcaţie impusă chiar de ei prin ultimatumul lor, ocupând şi ţinutul Herţa.

În prezent constatăm cu tristeţe că societatea românească de azi nu realizează întreg tragismul situaţiei în care se află România, românii nu simt durerea cea mare a neamului. Anii de dominaţie a regimului comunist, care ne-a fost impus prin forţa ocupaţiei armate de acelaşi agresor, au şters din memoria naţiunii amintirea marii drame a românilor. Sunt date uitării sentimentele de demnitate naţională, cele de mândrie de a fi român, nostalgia de a fi cetăţean al României Mari. Ciuntirea teritorială a însemnat, pentru societatea românescă, şi ciuntirea morală, căci odată cu răpirea moşiilor străbune, ne-a fost furată şi perspectiva de a deveni un mare stat european în rând cu naţiunile cele mai dezvoltate. Fără Basarabia, fără nordul Bucovinei, fără Herţa România nu este România. Este un stat cu teritoriul ciuntit, o societate cu demnitatea amputată, o ţară strivită de complexul de inferioritate.

Revoluţia română, care ne-a descătuşat posibilitatea de a gândi, ne-a dezlegat mâinile şi ne-a dat posibilitatea să vorbim liber despre necazurile noastre, nu a adus nici o schimbare în modul de abordare oficială a problemei teritoriilor răpite. Autorităţile româneşti postrevoluţionare au avut obligaţia primordială să sesizeze comunitatea internaţională despre nedreptatea, ce i-a fost făcută României în 1940 şi ce continuă să o apese şi astăzi, dar nici după şase ani de la Revoluţie nu a fost făcut nici

cel mai mic pas în această direcţie. Afişând un imobilism criminal, noile autorităţi nu au ridicat în faţa U.R.S.S., aşa cum s-ar fi cuvenit, problema teritoriilor, ci , dimpotrivă, s-au grăbit să semneze tratatul de tristă amintire, prin care recunoşteau statu-quo-ul teritorial şi, prin urmare, cu mână trădătoare legiferau tâlhăria. Numai destrămarea imperiului roşu ne-a scăpat de catastrofa ratificării acelui tratat. Astfel, neclarificată la timp, problema teritoriilor noastre a devenit mult mai complicată după dispariţia U.R.S.S., grevând asupra relaţiilor României cu statul nou-creat - Ucraina.

Un grav pericol se profilează astăzi pe orizontul nostru politic. Opiniei publice româneşti îi este impusă cu o insistenţă crescândă ideea despre necesitatea semnării grabnice a tratatului de bază cu Ucraina. În acest context guvernanţii de azi insinuează cu perfidie că trebuie să renunţăm definitiv la moşiile noastre. Este promovat cu tenacitate un flagrant neadevăr, precum că actul final de la Helsinki interzice schimbări de frontiere, în timp ce, se ştie foarte bine că lucrurile stau exact invers şi că amintitul document PERMITE schimbarea frontierelor pe cale paşnică şi prin acord. Este dat uitării următorul aspect extrem de important. În momentul de faţă, cu tot tragismul situaţiei în care ne aflăm, avem un mare avantaj de partea noastră: ne putem prevala oricând de faptul că nu am pus de bunăvoie semnătura noastră sub nici o învoială privind teritoriile, ci am fost siliţi să ne supunem forţei. Semnătura sub Tratatul de Pace de la Paris din 1947 o putem retracta, invocând principiul, conform căruia orice act semnat de o ţară aflată sub ocupaţia unei armatei străine, este nul şi neavenit. Dacă, însă, vom comite nesăbuinţa de a pune astăzi, când nu suntem ameninţaţi de nimeni, semnătura sub un document, care într-o formă sau alta ar recunoaşte actualele frontiere abuzive, am comite o mare crimă. Ne-am lipsi singuri de un mare atu şi am ipoteca pentru totdeauna viitorul Ţării, răpind şi generaţiior, care vor veni, posibilitatea de a redobândi dreptatea. Aceia, care îşi vor pune semnătura sub un asemenea act, se vor face vinovaţi de înaltă trădare, cu toate consecinţele de rigoare.

Greşeală comit şi acei, care astăzi conferă Ucrainei imaginea unui duşman al României. La momentul actual, Ucraina nu se face vinovată cu nimic faţă de România. Nu ea a semnat pactul Ribbentrop-Molotov, nu ea ne-a răpit teritoriile. Dar Ucraina se va plasa, în mod automat, în postura de agresor faţă de România, dacă va refuza să dea curs unui posibil demers oficial al Bucureştiului vizând transferarea necondiţionată către România a teritoriilor româneşti, asupra cărora Ucraina nu are absolut nici un drept. Atâta timp cât un astfel de demers nu este făcut, nu avem de ce acuza Ucraina. Avem, în schimb, toate motivele de a acuza actualul regim criptocomunist de la Bucureşti.

Extrem de semnificativă este următoarea remarcă făcută de senatorul american David Funderburk, în timpul vizitei preşedintelui Iliescu la Washington: „Nu aud ca Bucureştiul să zică : „Hai să ne reunim!". Este o apreciere acida a politicii antinaţionale a Bucureştiului şi un semnal clar din partea Occidentului.

Datoria noastră este să explicăm comunităţii internaţionale că prezevarea statu-quo-ului, bazat pe consecinţele unei violări flagrante a tuturor normelor de drept internaţional, este echivalentă cu perpetuarea politicii de forţă şi dictat, că problema

teritoriilor noastre este un butoi cu pulbere în această zonă a Europei, că nu este şi nu va fi posibilă stabilirea unor baze trainice pentru viitoarele relaţii dintre România şi Ucraina atâta timp cât problema teritoriilor nu este clarificată. Ucraina trebuie să înţeleagă, că edificarea relaţiilor trainice, de bună vecinătate şi chiar de amiciţie între ţările noastre, impune necesitatea de a elimina orice nuanţă de suspiciune dintre cele două ţări şi popoare, or acest lucru este cu neputinţă fără clarificarea sinceră şi onestă a problemei teritoriilor. Păstrarea de către Ucraina a teritoriilor în discuţie, teritorii, asupra cărora nu are decât „dreptul" forţei, nu poate însemna altceva, decât preluarea şi continuarea de către aceasta a politicii imperial-expansioniste a Rusiei.

Autorităţile noastre de azi invocă necesitatea semnării tratatului cu Ucraina ca o condiţie de acceptare a României în Uniunea Europeană. Da, dorim cu toţii să intrăm în această Uniune, dar dacă pentru asta ni se cere să renunţăm la demnitatea noastră de români, dacă ni se cere să adoptăm postura de cerşetor spăşit şi umil, dacă ni se cere să renunţăm la moşiile noastre în schimbul unei bunăstări materiale, poate iluzorii, în viitorul îndepărtat, atunci este mai bine să mai aşteptăm. Este mai bine să mai aşteptăm şi cu semnarea tratatului cu Ucraina, decât să acceptăm o învoială ruşinoasă şi păgubitoare pentru neam. Este demn de urmat exemplul Japoniei, pe care nimeni şi nimic nu a fost în stare să o înduplece să semneze tratatul cu Rusia, atâta timp, cât teritoriile ei nu îi sunt înapoiate, deşi acolo nu mai locuieşte astăzi nici un japonez. De remarcat că Anglia are diferende teritoriale majore, dar nimeni nu îi contestă statutul de membru al Uniunii Europene. Spania îşi revendică Gibraltarul şi este membră a U.E. Nimeni în lume nu poate să condamne o ţară pentru că îşi apără cu fermitate şi cu demnitate dreptul său istoric şi juridic. Ba, dimpotrivă, o astfel de ţară se bucură de respect şi de prestigiu. Totul este ca mijloacele de realizare a revendicărilor să fie PAŞNICE.

Datoria sacră a guvernanţilor români precum şi a tuturor românilor este să nu uite că graniţele noastre LEGITIME sunt cele ale ROMÂNIEI MARI!

Noiembrie 1995.

Notă: Articolul este inlus în cartea: ION GHERMAN „Cronica ţinutului Herţa", ed. „Viaţa Medicală Românească", 1996.

BUFONADA CU INSULA ŞERPILOR

Marea diversiune antiromânească a reuşit. Sub ochii noştri se produce substituirea discuţiilor şi acţiunilor responsabile, privind teritoriile noastre, printr-o bufonadă numită “Insula Şerpilor”. De la debutul lor ca diriguitori ai României „emanaţii” au adoptat o poziţie făţiş trădătoare referitor la cea mai mare durere a românilor - moşiile răpite la 28 iunie 1940. De remarcat că fostul regim s-a dovedit mai românesc decât actualii guvernanţi, căci nu este un secret că încă la congresul cel de pe urmă, Ceauşescu a ridicat problema consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov. Iliescu din chiar clipa acaparării puterii a torpilat cu înverşunare această cauză românească: a omis cu rea intenţie să notifice întregii comunităţi internaţionale că Basarabia, nordul Bucovinei, Herţa şi Insula Şerpilor sunt teritorii româneşti; a semnat ruşinosul tratat de „amiciţie” cu muribunda U.R.S.S.; a recunoscut NECONDIŢIONAT Republica Moldova - un stat efemer, creat pe teritoriul românesc; nu a ridicat la timp problema teritoriilor în faţa U.R.S.S., ceea ce a dus la complicarea teribilă a problemei, grevând astăzi asupra relaţiilor României cu statul nou-creat - Ucraina; a tergiversat în mod nepermis clarificarea oficială a problemei cu autorităţile Ucrainei, fapt care a permis acesteia să adopte o politică ofensivă; a declarat chiar că România nu are pretenţii teritoriale faţă de Ucraina, catalogând astfel revendicările noastre juste drept „pretenţii teritoriale”.

Un stat care nu este capabil să adopte o poziţie demnă şi fermă în apărarea intereselor sale prioritare devine imediat ţinta agresivităţii şi expansionismului. Astfel, văzând că România oficială arată o totală lipsă de voinţă politică pentru apărarea cauzei naţionale supreme a românilor, Ucraina şi-a declarat intenţiile de a extinde apele teritoriale pretins ucrainene din jurul Insulei Şerpilor, adică de a smulge României şi din ce i-a mai rămas, iar Rusia nu se ruşinează să declare Transnistria drept zonă de interes strategic pentru ea. Este de-a dreptul bizară tactica adoptată de negociatorii români în chestiunea tratatului cu Ucraina. În timp ce ucrainenii tună şi fulgeră, încercând să inoculeze opiniei publice internaţionale o flagrantă minciună, România, cum spune Ion Ungureanu, umblă in vârful picioarelor în propria casă, exhibând o ciudată jenă în a ridica problema teritoriilor, care, în mod absolut evident pentru o lume întreagă, sunt româneşti de drept. Se crează o stranie impresie că foştii comunişti de la Bucureşti au căzut la cârdăşie cu foştii comunişti de la Kiev: „Voi cereţi extinderea apelor teritoriale în zona Insulei Şerpilor, iar noi, drept răspuns, ne ridicăm „eroic” în „apărarea” intereselor României şi, astfel, făcând multă vâlvă în jurul acestei false probleme, vom reuşi împreună să păcălim vigilenţa românilor şi să încheiem tratatul, făcând uitate adevăratele probleme teritoriale, lăsându-vă, până la urmă, şi Insula Şerpilor”. Factorii noştri politici şi de mass-media s-au lăsat antrenaţi în această mascaradă. Se inventează, se dezbat şi se vehiculează tot felul de idei, care de care mai năstruşnice, urmărindu-se un singur scop - eludarea adevărului. Iar adevărurile în acest domeniu sunt, ca toate adevărurile, simple şi limpezi. Iată-le:

Basarabia, nordul Bucovinei, Herţa şi Insula Şerpilor sunt pământuri româneşti, care ne-au fost luate sub imperiul forţei ca urmare a unanim repudiatului pact Ribbentrop-Molotov.

La 24 decembrie 1989, Congresul Deputaţilor Poporului din U.R.S.S. a condamnat pactul Ribbentrop-Molotov şi l-a declarat nul şi neavenit „ab initio”, arătându-se, astfel, mult mai progresist decât actualele autorităţi ale României.

La amintitul Congres, Ucraina a fost reprezentată prin delegaţii săi, deci şi Ucraina a subscris acelei declaraţii.

Semnătura Ucrainei sub amintita Declaraţie este dublată şi de faptul că, în problema dată, Ucraina este succesoarea fostei U.R.S.S.

Ministrul de Externe al României colportează un neadevăr atunci când afirmă că Actul Final de la Helsinki interzice schimbări de frontiere, dimpotrivă acest document PERMITE modificări de frontiere pe cale paşnică şi prin acord.

Perfectă dreptate are dl senator Emil Tocaci când afirmă că „în anul 1948 independenţa României era inexistentă şi, deci, efectele protocolului amintit (româno-sovietic din 1948 n.a.) pot fi contestate”. Dar distinsul senator omite să spună că în 1947 independenţa României era şi mai inexistentă, aşa că la fel de bine pot fi contestate şi efectele Tratatului de Pace de la Paris, tratat care a legalizat consecinţele jafului comis asupra României de către Hitler şi Stalin.

Putem exista foarte bine şi fără un tratat cu Ucraina, aşa cum face Japonia, care de 50 de ani refuză să semneze tratatul cu Rusia din cauza a doar câtorva insuliţe, în care astăzi nu mai locuieşte nici un japonez.

Fără Basarabia, fără nordul Bucovinei, fără Herţa, România nu este România, Este un stat cu teritoriul ciuntit, o naţiune cu demnitatea amputată, o societate afectată de complexul de inferioritate.

Graniţele noastre legitime sunt cele ale României Mari.

„România liberă” / 16.06.1996.

DUŞMANII ROMÂNIEI SE AFLĂ LA CÂRMA ROMÂNIEI

Trădătorii de neam au învins. Din declaraţia „ministrului” Meleşcanu, făcută în faţa presei după şedinţa Consiliului Consultativ al M.A.E. reiese limpede că actualii guvernanţi sunt gata să vândă definitiv Basarabia, nordul Bucovinei, ţinutul Herţa şi Insula Şerpilor. Pentru prima oară după 1940, o mână trădătoare caută să pună semnătura oficială a României sub un document de recunoaştere a rezultatelor actului de banditism internaţional comis asupra României în blestematul iunie 1940. Dacă până acum am avut un incontestabil atu de a putea declara nul şi neavenit orice act juridic semnat de regimul comunist, regim impus României prin forţa armelor de o putere ocupantă, un regim, aşadar, ILEGAL, de acum înainte acest firav avantaj ne va fi smuls pentru totdeauna, dat fiind că actualul regim acţionează sub paravanul legitimităţii.

Opera comuniştilor - agenţi ai cominternului, care în perioada interbelică militau pentru dezmembrarea României, este astăzi desăvârşită de către “destoinicii” lor urmaşi-comuniştii rebotezaţi, care îşi ies din piele pentru a conferi acestei dezmembrări un simulacru de acoperire juridică. Cu o perseverenţa diabolică duşmanii României urmăresc să agraveze sărăcirea ei şi prin legalizarea jafului teritorial.

Anunţând iminenţa semnării tratatului de bază cu Rusia, Meleşcanu a precizat că problema pactului Ribbentrop-Molotov va face obiectul unei declaraţii separate, adăugând cu un rânjet de satisfacţie diabolică, că numita declaraţie va avea o totală nulitate juridică. Şi atunci ne întrebăm, ce rost mai are o asemenea declaraţie? Răspunsul este limpede: pentru a-i prosti pe români, pentru a arunca o batjocură în plus în obrazul demnităţii româneşti, pentru a scuipa în sufletele îndurerate ale românilor basarabeni, bucovineni şi herţeni, pentru a ucide speranţa, care timp de o jumătate de secol i-a ajutat să învingă tristeţea dezrădăcinării şi despărţirii de Ţară, pentru a profana memoria sutelor de mii de basarabeni martirizaţi prin arestări nocturne, execuţii sumare, internări în gulag, deportări în Siberia; pentru a insulta fapta eroică a ostaşilor români căzuţi în războiul dezrobirii, pentru a-i trăda pe foştii combatanţi de gherilă antisovietică precum şi pe foştii deţinuţi politici, care au suferit pentru activităţi în favoarea reunirii cu patria-mamă România, pentru a sabota forţele politice din actuala Republica Moldova şi din teritoriile de sub stăpânirea Ucrainei, forţe care militează pentru cauza reîntregirii, pentru a-i îndurera şi mai mult pe cei peste un milion de refugiaţi din teritoriile ocupate, care au părăsit vetrele şi agoniseala de o viaţă, care sub regimul comunist au fost vânaţi pentru a fi trimişi în gulagul sovietic, dar care nu au ridicat niciodată problema despăgubirilor materiale şi morale anume pentru a nu compromite prin mercantilism ideea sacră a reîntregirii, idee în care nu au încetat să creadă niciodată, dar care acum este trădată de guvernanţii României.

De remarcat că în toată vânzoleala din jurul tratatului nu se întrevede nici umbră de aluzie la problema despăgubirilor, pe care orice ţară, ce-şi mai păstrează o brumă de

demnitate şi de respect pentru cetăţenii săi, ar fi ridicat-o în atari situaţii. La noi, însă, abjecţia nu este suficient de josnică dacă nu este împinsă până la limitele ei.

Nu mai încape nici o îndoială că şi tratatul cu Ucraina va fi la fel de abject.

Invocarea imperativului de intrare în structurile euro-atlantice drept scuză a trădării este o evidentă minciună. Printre membre ale Uniunii Europene şi ale NATO se află ţări care au diferende teritoriale majore, dar nimeni nu le contestă pe acest motiv statutul de membre.

Dacă nu vom arăta o elementară demnitate în apărarea interesului naţional suprem, vom fi priviţi şi trataţi ca nişte ţigani-cerşetori, gata oricând să-şi vândă şi propria mamă pentru a milogi o bunăstare, care se poate dovedi una iluzorie.

Este mai mult decât stranie graba cu care se acţionează. Fiind forţaţi de timp şi conştienţi că apropiatele alegeri îi vor azvârli de pe scena politică românească, actualii guvernanţi se grăbesc să îndeplinească "misiunea" lor de trădători. Dacă au şansa să scape de mâna justiţiei, de blestemul istoriei nu vor scăpa.

„România liberă" / 07.05.1996.

SCRISOARE DESCHISĂ CATRE CLINTON

Către Excelenţa sa Domnul preşedinte al Statelor Unite ale Americii
WILLIAM JEFFERSON CLINTON

SCRISOARE DESCHISĂ

Motto: "Poate câteodată suntem prea slabi pentru a opri nedreptatea, dar niciodată nu trebuie să încetăm să protestăm."
Elie Wiesel

Domnule Preşedinte,

Cu emoţie şi speranţă mă adresez Dvs. şi poporului american. M-au încurajat la acest pas semnele de caldă simpatie arătate de Dvs. pentru România şi pentru poporul român.

Provin din acei români basarabeni care, din generaţie în generaţie, sunt urmăriţi de blestemul nesfârşitelor, nemeritatelor şi barbarelor acţiuni de exterminare. Întreaga noastră existenţă a însemnat un continuu, disperat şi supraomenenesc efort de supravieţuire ca indivizi şi ca etnie, iar singura noastră vină este că suntem români şi că ne-am născut la margine de Ţară.

Ţin să evoc destinul familiei mele, care este comun cu destinele a sute de mii de familii basarabene. M-am născut în oraşul Reni din sudul Basarabiei, în anul 1940, când România a căzut victimă complotului fascisto-bolşevic prin pactul Ribbentrop-Molotov, în urma căruia am fost invadaţi de sovietici. Din acel moment şi până în prezent ne aflăm sub stigmatul inuman al acestui pact criminal. Teroarea sălbatică s-a abătut asupra noastră din chiar momentul invaziei. Bunicul meu, învăţător, a fost arestat într-o noapte de N.K.V.D. şi a dispărut fără urmă. Abia după 20 de ani am putut afla că el a fost executat prin împuşcare, fără nici un act de acuzare sau condamnare, într-o închisoare din adâncul Rusiei. Al doilea bunic, un mic proprietar, a fost deportat în Siberia şi a murit în chiar prima iarnă, nerezistând condiţiilor de exterminare. Ambii aveau atunci vârste sub 50 de ani. Aceasta a fost PRIMA GENERAŢIE a familiei mele, care a plătit tributul de sânge infernalei maşini bolşevice de tocat vieţi şi destine omeneşti. Doar un an mai târziu a venit rândul şi părinţilor mei. La 13 iunie 1941 ei, tineri căsătoriţi, au fost ridicaţi în toiul nopţii, arestaţi împreună cu toate rudele, fără nici un act de acuzare, scoşi cu brutalitate din propria casă, deposedaţi într-o clipă de întreaga avere, escortaţi doar cu ce aveau pe ei, înghesuiţi cu baionetele în „bou-vagoane" şi trimişi în lungul drum al deportării în Siberia. 300 de mii de oameni au fost supuşi acestui tratament într-o singură noapte, pe întreg teritoriul ocupat. Aveam atunci doar 6 luni de la naştere şi eram unica „avere", pe care părinţii mei au avut voie să o ia cu ei. Drumul spre locurile de deportare a fost presărat cu cadavre de copii, de bătrâni şi de bolnavi morţi de sete, foame şi condiţii inumane de transport. Astfel nişte oameni oneşti şi demni au fost reduşi cu brutalitate la condiţia de sclavi muribunzi de foame şi

frig. Fără veşminte de iarnă, fără alte bunuri, fără drepturi elementare, au fost obligaţi să cerşească mila indigenilor, care-i priveau cu ostilitate, deoarece propaganda oficială îi eticheta drept “duşmani ai poporului”. Scormoneau cu mâinile goale pământul îngheţat al Siberiei pentru a-şi săpa bordeie şi pentru a-şi îngropa morţii. Acesta a fost doar primul val de strămutări masive şi violente operate de ruşi în cadrul politicii de deznaţionalizare, politică ce avea ca scop sfărâmarea monolitului etnic românesc şi răsturnarea prin violenţă a raportului etnic firesc în teritoriile ocupate. Iar în toată perioada ocupaţiei peste 800 de mii de basarabeni au fost smulşi din mediul lor secular pentru a fi împrăştiaţi pe întinsurile nemărginte ale Siberiei, în locul lor fiind aduşi peste un milion de colonişti ruşi.

Timp de 15 ani am fost ţinuţi în deportare, trataţi ca paria şi supuşi fenomenului de ştergere a identităţii etnice. Când, în sfârşit, ni s-a permis să revenim la baştină, am fost nevoiţi să reluăm viaţa de la zero, căci accesul la propria avere ne-a fost interzis.

Astfel, a DOUA GENERAŢIE a familiei noastre a fost mutilată de tăvălugul holocaustului roşu. Dar lucrurile nu s-au oprit aici, căci eu, reprezentantul GENERAŢIEI A TREIA, am fost ajuns din nou de acest blestem tocmai în anul 1972, când, împreună cu un grup de patrioţi, am fost arestat de K.G.B. şi condamnat la 4 ani lagăr cu regim sever pentru că am îndrăznit să militez prin mijloace nonviolente pentru restabilirea dreptăţii - reunirea Basarabiei cu România. Am fost eliberat în 1976, când am reuşit să înşel vigilenţa satrapilor şi să scot din lagăr textul mesajului de felicitare adresat poporului american, cu ocazia bicentenarului SUA, de către prizonierii politici din U.R.S.S. A fost un impresionant salut trimis de dincolo de cortina de fier, de dincolo de gratii şi sârma ghimpată către Ţara - simbol al libertăţii şi al speranţei pentru toţi cei osândiţi. 10 ani mai târziu am avut imensa satisfacţie să aflu că textul acestui mesaj este expus la loc de cinste în muzeul naţional al SUA.

După eliberarea din lagăr am fost supus timp de un an regimului de domiciliu forţat şi, astfel, la vârsta de 36 de ani, cât aveam atunci, „reuşisem” să totalizez 20 de ani de privaţiuni de libertate. Cazul meu nu este, nici pe departe, singular. Peste un milion de basarabeni au suferit diverse forme de represiune în cei 50 de ani de ocupaţie sovietică. Nici astăzi represiunea nu a încetat: Ilie Ilaşcu, acest simbol viu al demnităţii româneşti, un dârz luptător pentru drepturile omului, zace în celula condamnaţilor la moarte sub privirile întregii lumi civilizate, neputincioasă în faţa unui regim criminal, de la Tiraspol, nerecunoscut de nimeni, dar creat şi susţinut de Rusia în tentativele ei disperate de a-şi perpetua dominaţia.

Am 55 de ani şi privesc spre vârsta bilanţului. Îi iert pe acei care ne-au făcut atâta rău. Trecutul meu nu poate fi refăcut, morţii nu pot fi înviaţi, nimeni nu-mi va restitui averea, de care au fost jefuiţi bunicii şi părinţii mei. Dar, am doi copii - a PATRA GENERAŢIE şi mă întreb dacă vor beneficia măcar ei de repararea strigătoarei la cer nedreptăţi care a fost făcută României în blestematul an 1940, şi dacă vor scăpa ei de blestemul sălbatic, care ne urmăreşte pe noi. Din nefericire, nici astăzi nu pot avea această certitudine. Deşi imperiul răului s-a prăbuşit, deşi pactul Ribbentrop-Molotov este condamnat de toată lumea, consecinţele acestui odios pact au

rămas neclintite în ceea ce priveşte România. Se află în ascensiune forţele retrograde, ce ameninţă cu refacerea imperiului roşu. Rusia îşi arogă rolul de jandarm în fostul spaţiu comunist şi ameninţă cu acţiuni împotriva extinderii NATO spre est. Cecenia este masacrată sub privirile impasibile ale lumii occidentale. Noul „führer" Jirinovski cheamă la reîmpărţirea lumii şi o face nu într-o berărie, ci în forul legislativ al Rusiei - Duma de Stat. Şi, în sfârşit, lucrul cel mai dureros, Occidentul tratează România cu dispreţ, ca pe o ţară vinovată. Pentru acceptarea noastră în structurile euro-atlantice ni se pun condiţii umilitoare şi degradante: ni se cere să uităm trecutul, adică să acceptăm de bunăvoie consecinţele actelor de banditism internaţional şi să subscriem cu propria mână la legalizarea jafului teritorial comis asupra noastră. Cei care veghează la respectarea neabătută a principiilor şi normelor statornicite în Europa de azi, forţează România să accepte o situaţie care i-a fost impusă prin violarea flagrantă a anume acestor principii şi norme. Toate acestea mă fac să simt că asupra românilor continuă să planeze aceeaşi gravă ameninţare. Şi mă întreb de ce? De ce la orice cotitură a istoriei suntem abandonaţi de Occident? De ce republicile baltice şi Germania au fost sprijinite să revină la statu-quo-ul antebelic, iar nouă, românilor, ni se refuză acest drept? De ce atâta nedreptate şi ingratitudine faţă de un popor care a asigurat, de-a lungul secolelor, o zonă - tampon de protecţie a Europei civilizate împotriva barbarilor?

Suntem unul din cele mai vechi popoare din Europa. Ne tragem din daci şi avem rădăcinile lingvistice în Roma antică. Prin originea noastră aparţinem lumii occidentale, dar, din nefericire, poziţia noastră geopolitică ne-a adus enorme suferinţe. Toate valurile barbare s-au rostogolit peste noi. Noi am avut, conform expresiei diplomatului francez De Saint-Aulair, „onoarea periculoasă de a fi, în această parte a Europei, Thermopile ale păcii şi civilizaţiei". Marile imperii: otoman, habsburgic şi ţarist, în necontenitele lor dispute, au făcut din teritoriul nostru un permanent teatru de război, căutând, fiecare, să ne robească şi să smulgă hălci din teritoriul nostru. De noi s-au împiedicat otomanii în expansiunea lor spre vest. Tot de noi s-au împiedicat şi ţarii în tentativele lor înverşunate de a face joncţiunea cu slavii din sud pentru a atinge coastele Adriaticii, ţintind în inima Europei. Nu au reuşit să treacă peste noi, să ne desfiinţeze ca etnie şi să ne asimileze, de aceea nutresc o ură viscerală împotriva noastră. Am rezistat de unii singuri, am trecut prin urgia secolelor nealterată fizionomia noastră naţională şi ne-am constituit ca stat naţional chiar înaintea italienilor, dar ne-a costat foarte scump: milioane de români şi întinse teritorii româneşti au zăcut perioade îndelungate sub stăpâniri străine. În primul război mondial am luptat împotriva Puterilor Centrale şi, trădaţi de Rusia bolşevizată, ajunsesem în pragul catastrofei, fiind ameninţaţi cu dispariţia ca stat. Exclusiv prin forţe proprii şi prin imense sacrificii am reuşit să rezistăm şi, chiar mai mult, să ne unim, în sfârşit, toţi românii într-un singur stat: în 1918, Basarabia, care era în ghearele ţariste, Bucovina, care era sub stăpânirea Austriei şi Transilvania, care fusese anexată de Ungaria, s-au unit cu România pe cale democratică, plebiscitară. Noi am fost aceia care în anul 1919 am eliberat Budapesta de bandele agentului Kominternului, Bela Kun, stăvilind, astfel, pătrunderea bolşevismului în Europa.

Devenisem, în cele din urmă, o naţiune modernă, cu o constituţie democratică, având reale perspective de a ne moderniza economia şi de a ocupa locul meritat în noua Europă. Dar ascensiunile comunismului şi a fascismului ne-au găsit şi de data aceasta abandonaţi de Occident, izolaţi de lumea civilizată şi încolţiţi din toate părţile de duşmani. În anul 1940 U.R.S.S., sprijinită de Hitler prin pactul Ribbentrop-Molotov, a atacat România printr-un violent ultimatum şi a reanexat Basarabia, dar, de data aceasta, a mai ocupat şi nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa, care nu au aparţinut niciodată nici Rusiei, nici Ucrainei. Teritoriul răpit a fost secţionat şi, pentru a distruge unitatea şi omogenitatea lui etnico-adminstrativă, părţi însemnate din el au fost atribuite, într-un mod cu totul abuziv, Ucrainei, iar partea rămasă a fost sacrificată invenţiilor lui Stalin, care au fost numite „R.S.S. Moldovenească", „limba moldovenească", „poporul moldovenesc". Pentru a ne recupera teritoriile, am fost nevoiţi să intrăm în război alături de Germania, fapt pentru care am fost etichetaţi ulterior drept „agresori", deşi, este absolut evident, că nu a fost o agresiune, ci un justificat şi demn RĂSPUNS la agresiune. La 23 august 1944, România a întors armele împotriva lui Hitler, contribuind, astfel, la scurtarea războiului, dar speranţa noastră că „VOR VENI AMERICANII" şi că vom reintra în Europa s-a prăbuşit atunci când Occidentul ne-a abandonat în zona de ocupaţie sovietică. Atunci, circa un milion de basarabeni, bucovineni şi herţeni, de groaza ruşilor, au luat drumul bejeniei şi al dezrădăcinării. Calvarul lor nu s-a încheiat, căci nici astăzi ei nu au posibilitatea de a se înapoia la baştină şi de a-şi recăpăta proprietăţile.

La Conferinţa de Pace de la Paris occidentalii au cedat presiunilor lui Stalin şi au făcut cadou U.R.S.S.-ului exact aceleaşi teritorii româneşti, care i-au fost dăruite şi de Hitler prin pactul Ribbentrop-Molotov, ba, chiar mai mult, i-au dat şi nordul Bucovinei şi Herţa, anexarea cărora în 1940 fusese contestată până şi de Germania nazistă, căci nu era prevăzută în amintitul pact. A fost o încălcare grosolană a Cartei Atlanticului, prin care Roosevelt şi Churchill se angajaseră să nu recunoască nici o modificare de frontiere, care nu este liber consimţită. La numita conferinţă România a fost lipsită de posibilitatea de a-şi apăra interesele, deoarece ocupanţii ruşi au nimicit conducerea României, instaurând prin forţă un guvern-marionetă de trădători.

A urmat cea mai neagră perioadă din istoria noastră. Prin sarabanda proceselor politice a fost decimată întreaga clasă politică a României.

A fost sfărâmată brutal forma noastră de guvernământ–monarhia şi ne-au grefat prin violenţă sistemul sovietic, total străin spiritului românesc. A fost masacrat corpul ofiţeresc al Armatei Române. A fost înfiinţat gulagul, în care au pierit cei mai de seamă români. Dârjii noştri luptători din gherila anticomunistă din munţi, care au sperat zadarnic că „VOR VENI AMERICANII", au fost, până la urmă, înfrânţi şi măcelăriţi de imensa forţă de ocupaţie şi de slugile ei. A fost distrusă agricultura prin colectivizarea forţată de tip sovietic. Întreaga economie a fost transformată într-un apendice al intereselor sovietice. Astfel, dintr-o ţară, care în 1938 avea nivelul de trai egal cu cel al Belgiei, am ajuns la statutul de ţară subdezvoltată.

Prăbuşirea comunismului nu ne-a adus schimbări multaşteptate. Şi la Bucureşti şi la Chişinău, la putere au accedat foştii comunişti rebotezaţi, slugile fidele ale stăpânului de la Moscova, care timp de peste 6 ani au tergiversat reformele în speranţa că la Moscova roata istoriei se va întoarce în favoarea lor. În teritoriile, răpite României în 1940, situaţia este astăzi mai grea ca oricând. Sărăcia cruntă a adus populaţia la disperare. Teritoriul, şi aşa sfârtecat, este supus unei divizări de tip medieval în „republici" şi „republicuţe" – o povară în plus pentru bietul om, care, în deplasările lui, este nevoit să treacă prin tot felul de „graniţe" şi „vămi". Crima organizată este tutelată de foştii satrapi colhoznici, care caută să perpetueze înfeudarea ţăranilor şi să refacă structurile imperiale ruseşti. Indivizi, care ar trebui să dea socoteală pentru crimele lor din trecut, ocupă poziţii înalte în societate. Culmea abjecţiei este că unul din foştii călăi ai părinţilor mei, care în iunie 1941 i-a scos cu pistolul din propria casă pentru a-i trimite în Siberia, este astăzi decanul de vârstă al parlamentului de la Chişinău, iar acela, care în 1972 a contribuit ideologic la întemniţarea mea, este preşedinte al acelui Parlament. Atmosfera social-politică de acolo este extrem de tensionată şi poate exploda în orice moment. Ce izbitor contrast faţă de anii antebelici, când România întregită era un factor de stabilitate şi un model de convieţuire interetnică!

Nu doresc ca această scrisoare – acest strigăt de durere – să fie receptat ca o lamentaţie sentimentală. Am fost şi am rămas un luptător şi, dacă mă adresez poporului american, o fac nu pentru a cerşi mila, ci pentru că am convingerea fermă că America şi întreg Occidentul sunt datori faţă de România şi au obligaţia morală să ajute această ţară.

Ajutaţi-ne! Împliniţi, odată, speranţa românilor că „VOR VENI AMERICANII"! Şi astăzi, în pofida celor 50 de ani de îndoctrinare, românii manifestă un ataşament impresionant faţă de America şi în proporţie de 95% sunt favorabili intrării în NATO. Extindeţi graniţele NATO până la Nistru! Acesta este imperativul stringent al asigurării ordinii şi stabilităţii în zonă! Ajutaţi-ne să-i convingem pe ucraineni că înverşunarea cu care ei se cramponează de teritorii, care nu le-au aparţinut niciodată, înseamnă, de fapt, preluarea de către Ucraina a politicii imperial-expansioniste a fostei U.R.S.S. România doreşte să fie un vecin bun şi de nădejde al Ucrainei, dar pentru aceasta este nevoie să fie eliminată orice umbră de suspiciune, lucru, care nu este şi nu va fi posibil fără clarificarea sinceră şi onestă o problemei teritoriilor româneşti. Eludarea acestor probleme poate avea în viitor efectul unui butoi cu pulbere în această parte a Europei.

Dreptatea, călcată în picioare în 1940, trebuie restabilită, căci o lume dreaptă nu poate fi clădită pe fundamentul strâmb al nedreptăţii.

AJUTAŢI ROMÂNIA! Dumnezeu să binecuvânteze România şi America!

Cu cele mai bune gânduri şi cu speranţa că voi fi auzit,

Valeriu Graur

Bucureşti, 20 iunie 1996

A fost expediată preşedintelui Clinton şi publicată în „România liberă" din 18 iulie 1996 precum şi în „Literatura şi Arta" din 22 august 1996. Nu am primit nici un răspuns şi nu a existat nici o reacţie oficială sau neoficială la această scrisoare deschisă.

ÎN TIMP CE DIPLOMAŢIA ROMÂNEASCĂ TACE

Preşedintele Ucrainei, Leonid Cucima a declarat recent că există premise pentru semnarea între România şi Ucraina a tratatului de bază, în care să fie recunoscute “actualele frontiere constituite în cursul istoriei”. Liderul ucrainean nu precizează natura acestor premise, dar nu este greu de ghicit că ele îşi au sorgintea în atitudinea “originală” pe care o au actualii guvernanţi ai României faţă de problema basarabeană, şi această atitudine nu mai miră. Ceea ce atrage atenţia este şirul întreg de neadevăruri, pe care le conţine afirmaţia dlui Cucima.

Primul neadevăr: nu „frontiere”, ci cel mult linia de demarcaţie. Într-adevăr, actuala „graniţă” nu are statut juridic, căci ea nu a fost niciodată obiectul negocierilor între România şi Ucraina şi, deci, nu există nici un acord care să o consfinţească ca frontieră de stat. Este „graniţa” dintre fosta U.R.S.S. şi România, „graniţa” care a rezultat din clauzele SECRETE ale pactului Ribbentrop-Molotov şi din consecinţa nemijlocită a acestuia - ULTIMATUMUL sovietic, prin care România era ameninţată cu război. Ulterior această “graniţă” a fost impusă de Stalin Conferinţei de Pace de la Paris, la care conferinţă România nu a avut posibilitatea să-şi apere interesele, la acea dată fiind o ţară ocupată. Odată cu dispariţia U.R.S.S., precaritatea juridică a acestei “graniţe” a devenit şi mai pronunţată.

Al doilea neadevăr: nu constituită, ci impusă în mod unilateral şi prin forţă brutală, căci România nu a participat la această ”constituire”, deoarece nu a cedat teritoriile, ci a fost SILITĂ să evacueze administraţia din Basarabia şi nordul Bucovinei “pentru a evita gravele urmări, pe care le-ar avea recurgerea la forţă şi deschiderea ostilităţilor în această parte a Europei” (din răspunsul guvernului român la ultimatumul sovietic). Utilizarea în acest context a termenului „constituită” este o manevră subtilă menită să inducă în eroare prin sugerarea perfidă a ideii precum că actualele „frontiere” între România şi Ucraina au un caracter firesc şi, aşadar, nu au de ce să fie puse în discuţie.

Al treilea neadevăr: nu “în cursul istoriei”, ci într-un singur moment nefast al ei, la o dată foarte precisă: 28 iunie 1940, când România a căzut victimă actului de banditism internaţional, condamnat de lumea întreagă, inclusiv de către autorul agresiunii - U.R.S.S. La 24 decembrie 1989,Congresul Deputaţilor Poporului al fostei U.R.S.S. a condamnat pactul Ribbentrop-Molotov şi l-a declarat nul *ab initio*. Ucraina este cosemnatara acelei declaraţii, deoarece la acel congres ea a fost reprezentată plenipotenţiar de deputaţii săi. Este de neînţeles, aşadar, de ce acum Ucraina refuză cu atâta înverşunare să includă în textul viitorului tratat de bază cu România clauza de condamnare a pactului Ribbentrop-Molotov.

Este ridicolă poziţia ambasadorului Ucrainei, dl Cealâi, care condiţionează condamnarea pactului de condamnarea aşa zisei înţelegeri dintre Hitler şi Antonescu din timpul celui de al doilea război mondial, din simplul motiv că o astfel de “înţelegere” nu există, odată ce nu figurează printre actele ratificate de Parlamentul

României. Se cunoaşte, în schimb, că mareşalul a declarat în mai multe rânduri germanilor că drepturile României asupra nordului Transilvaniei nu pot constitui obiect de compensaţii prin oferirea altor teritorii din Transnistria.

Diplomaţia românească continuă să tacă, considerând, probabil, că oficialii ucraineni vorbesc şi în numele României. Or, datoria diplomaţilor români este să repete neobosit că România doreşte să stabilească relaţii trainice şi de absolută încredere reciprocă, lucru de care, suntem siguri, este interesată şi Ucraina. Dar ucrainenii trebuie să înţeleagă că pentru aceasta trebuie eliminată orice umbră de neîncredere, iar acest lucru nu este şi nu va fi posibil fără limpezirea nepătimaşă şi corectă a problemei teritoriilor româneşti, teritorii care nu i-au aparţinut Ucrainei niciodată în cursul istoriei. Dimpotrivă, eludarea acestei probleme va constitui în permanenţă un subiect de tensiuni şi de ostilitate.

Frontierele noastre legitime sunt cele ale României Mari!

„România liberă" 25.07.1996.

UN IMPERATIV - FRACŢIUNEA DEPUTAŢILOR BASARABENI

Problema basarabeană este una din problemele de edxtremă importanţă, dacă nu cea mai importantă pentru prezentul şi, mai ales, viitorul neamului românesc. În perioada scursă de la Revoluţia română nu s-a înregistrat nici un progres în soluţionarea acestei probleme, ba chiar mai mult, unele aspecte ale ei au cunoscut un regretabil recul.

Revoluţia română a eliberat ţara de sub ocupaţia ideologică şi, pentru prima dată de la război încoace, i-a oferit posibilitatea de a-şi spune păsurile şi durerile. Sarcina istorică, pe care o aveau noii guvernanţi, era să declare ferm tuturor guvernelor lumii, tuturor forurilor internaţionale că în iunie 1940 asupra României s-a comis un act de brigandaj internaţional, în urma căruia i-au fost răpite Basarabia, nordul Bucovinei şi Herţa - un teritoriu de pese 50 de mii de km pătraţi cu o populaţie de 3,7 mln locuitori, care în proporţie de 65% este românescă şi că România nu va înceta să acţioneze prin toate mijloacele paşnice, în respectul tuturor normelor de drept internaţional, pentru restabilirea dreptăţii. Imensul val de simpatie, de care s-a bucurat România la momentul revoluţiei ca o ţară, ce printr-un efort eroic a scuturat jugul tiraniei comuniste, constituia atunci un enorm capital politic, ce oferea României şanse mari de a găsi înţelegere şi sprijin în forurile internaţionale. Acest moment propice a fost irevocabil pierdut, din cauza deteriorării rapide şi catastrofale a imaginii României în lume, deteriorare provocată de acţiunile iresponsabile ale noilor autorităţi, care în nebunia cuceririi puterii cu orice preţ, au recurs la manevre mârşave de învrăjbire a românilor împotriva românilor. În timp ce ţările baltice acţionau unit, consecvent şi hotărât pentru eliberarea de sub imperiul sovietic şi pentru restabilirea statu-quo-ului antebelic prin eliminarea totala a consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov, în timp ce românii basarabeni erau animaţi de un avânt de eliberare naţională fără precedent, în timp ce forţele unioniste de la Chişinău aşteptau cu disperare acţiuni de întâmpinare şi susţinere din partea Bucureştiului, comuniştii rebotezaţi de la cârma României acţionau în direcţia diametral opusă interesului naţional suprem şi mersului firesc al evenimentelor. Astfel:

Ion Iliescu s-a precipitat să semneze tratatul „de amiciţie” cu muribunda U.R.S.S. Acest tratat a fost o ruşine sub aspect moral şi o gigantescă gafă sub aspect politic. Prin el se recunoştea că teritoriile româneşti Basarabia, nordul Bucovinei şi Herţa nu mai aparţin de drept României. Gravitatea acestui act constă în faptul că pentru *prima dată* în întreaga istorie a problemei basarabene România oficială a pus o semnătură *juridic valabilă* pe un document, ce recunoştea rezultatele jafului teritorial. Numai prăbuşirea imperiului sovietic ne-a salvat de ratificarea acestei catastrofe. Asociaţia Culturală Pro Basarabia şi Bucovina a intervenit la 26.04.1991 când, în cursul unei întrevederi la sediul M.A.E. cu ministrul de Externe al guvernului Roman Adrian Năstase, în prezenţa dlor Teodor Meleşcanu şi Traian Chebeleu, pe atunci

secretari de stat în M.A.E., a protestat împotriva semnării tratatului şi a avertizat împotriva pericolelor ce le comportă el.

A fost adoptată o politică de imobilism criminal faţă de evenimentele din Basarabia şi, astfel, au fost iremediabil pierdute momentele favorabile reîntregirii Ţării.

A fost recunoscută *necondiţionat* actuala Republica Moldova, fapt care permite azi forţelor antinaţionale de la Chişinău să promoveze aberanta „independenţă", înainte de toate, faţă de România.

Au fost virate sume imense de bani guvernului românofob de la Chişinău, care a folosit aceşti bani împotriva României. Şi în această chestiune Asociaţia noastră a intervenit pe lângă primul ministru Nicolae Văcăroiu, dar nu a fost auzită.

A fost adoptată politica de diplomaţie pasivă în relaţiile cu Ucraina, situţie care a permis Ucrainei să abordeze problema teritoriilor româneşti de pe poziţii de ofensivă şi chiar de agresivitate conform principiului: „cea mai bună apărare este atacul". Astfel, Ucraina a declarat că va extinde platoul continental din jurul Insulei Şerpilor, atentând, aşadar, şi la teritoriul ce i-a mai rămas României după agresiunea din 1940.

Ministerul de Externe şi-a declarat în mai multe rânduri intenţia de a semna atât cu Rusia, cât şi cu Ucraina tratate în care problema consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov să fie omisă cu desăvârşire. Cu alte cuvinte se pregăteşte reeditarea ruşinosului tratat cu fosta U.R.S.S. Aceste tratate vor însemna o capitulare în faţa pretenţiilor aberante, căci prin ele Rusia şi Ucraina obţin totul , iar România - nimic.

Ilie Ilaşcu - românul neînfrânt, întruchipare vie a demnităţii româneşti, exponentul voinţei neclintite de reîntregire a neamului continuă să zacă în celula condamnaţilor la moarte, fiind prizonierul unui regim criminal, nerecunoscut de nimeni dar finanţat şi sprijinit militar de Rusia în tentativele ei disperate de a-şi perpetua dominaţia în această zonă, iar în acest timp, la Bucureşti, demnitarii ruşi sunt primiţi cu onoruri şi curtaţi cu slugărnicie.

Nici *parlamentele* postrevoluţionare nu s-au ridicat la înălţimea misiunii lor istorice, arătându-se mult prea anemice în apărarea cauzei basarabene. În perioadele campaniilor electorale ies în scena politică o mulţime de politicieni – oportunişti, care se declară nişte aprigi luptători pentru reîntregire şi promit să militeze pentru refacerea României Mari. Odată văzându-se, însă, cu mandatele de deputat, elanul lor unionist dispare ca prin farmec. Cu această ocazie facem apel către toţi acei, care se lansează din nou în campania electorală, să dea dovadă de o elementară decenţă şi să nu se mai atingă de problema basarabeană, dat fiind că nu au făcut nimic pentru ea atunci când au fost deputaţi sau senatori. Majoritatea politicienilor români dau dovadă de o crasă necunoaştere a realităţilor din teritoriile răpite, fapt ce atestă că înainte de revoluţie problema basarabeană a fost cu desăvârşire ignorată de ei. Când în Duma de Stat de la Moscova România a fost catalogată drept stat - agresor, Bucureştiul oficial nu a fost în stare să declare că intrarea României în cel de al doilea război mondial nu a fost o agresiune , ci un justificat şi demn *răspuns* la agresiune.

Reieşind din cele de mai sus, opinez că trebuie reînnodată tradiţia perioadei interbelice, când în Parlamentul României Mari funcţiona grupul deputaţilor

basarabeni, care reprezenta interesele Basarabiei în forul legislativ al Ţării. Astăzi se simte nevoia unui grup similar în Parlamentul României pentru a reprezenta problema teritoriilor româneşti, ce se află temporar în afara graniţelor, pentru a reprezenta interesele a peste un milion de basarabeni, bucovineni şi herţeni refugiaţi din teritoriile ocupate, precum şi ale urmaşilor lor.

În consecinţă, Asociaţia Pro Basarabia şi Bucovina a hotărât să sprijine intrarea în luptă electorală a Partidului Reîntregirii - Opţiunea Daco-Latină condus de Mircea Druc. Ex-prim-ministru al actualei Republici Moldova, ex preşedinte al F.P.C.D. Mircea Druc cu echipa sa cunosc foarte bine realităţile din teritoriile româneşti înstrăinate şi posedă suficientă experienţă politică pentru a constitui fracţiunea deputaţilor basarabeni în viitorul parlament al României.

„România liberă” 19.09.1996.

ALEGERILE DIN ROMÂNIA

SCHIMBAREA ŞI SPERANŢA

Semnificaţia majoră a rezultatelor ultimelor alegeri este, fără îndoială, înfrângerea definitivă a comunismului in România. Ele arată că societatea românească este pătrunsă tot mai mult de ideea întoarcerii la valorile tradiţionale româneşti şi a reînnodării cursului firesc al istoriei noastre, curs ce a fost întrerupt cu brutalitate de o forţă străină, agresivă şi profund duşmănoasă naţiunii române: ocupantul sovietic. Este extrem de important acum ca această idee să-şi găsească un suport solid în acţiunile concrete ale noii puteri de aşezare a orientărilor şi a priorităţilor pe făgaşul normalităţii. Anume normalitatea cere ca cea mai mare tragedie a neamului românesc, problema teritoriilor răpite în blestematul iunie 1940 să devină în sfârşit problema–cheie a politicii externe a României, o problemă care să constituie un permanent reper pentru procesul legislativ, pentru actul de guvernare şi pentru luarea deciziilor vitale în conducerea statului. Neglijarea şi omiterea premeditată a problemei basarabene de către comuniştii rebotezaţi postdecembrişti a pricinuit daune incalculabile cauzei reîntregirii neamului. Politica trădătoare de orientare spre muribunda U.R.S.S., imperiul – agresor, care ne-a sfârtecat teritoriul şi a schilodit destinele naţiunii, semnarea tratatului de „amiciţie", imobilismul criminal faţă de evenimentele din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Herţa, recunoaşterea necondiţionată a Republicii Moldova, nesesizarea şi neinformarea forurilor internaţionale despre drepturile României asupra moşiilor străbune, declararea repetată a intenţiilor de a semna cu Rusia şi Ucraina tratate, în care problema basarabeană să fie trecută cu vederea şi ,astfel, să fie ipotecat însuşi viitorul Ţării prin legalizarea de către România oficială a raptului teritorial, neputinţa de a-l salva pe Ilie Ilaşcu – sunt tot atâtea repere ruşinoase, ce au marcat cei 7 ani postrevoluţionari.

Schimbarea multaşteptată a conducerii Ţării trebuie să însemne şi regândirea radicală a politicii în spinoasa problemă basarabeană. Modul de gândire şi abordare a problemei vitale de intrare în NATO şi în UE trebuie aşezat pe baze principial noi. Suntem o ţară europeană demnă, care îşi revendică locul ce i se cuvine de drept în concertul statelor europene şi occidentale. Apusul, care ne-a abandonat în zona de ocupaţie sovietică, are obligaţii morale faţă de România şi este dator să ne spijine. Aşadar nu este nevoie să ne căciulim şi să cerşim intrarea în structurile euro–atlantice, nu este nevoie să abdicăm de la suveranitatea naţională şi să acceptăm condiţii umilitoare şi degradante. Opinăm că România va fi primită în NATO, şi nu drept recompensă pentru renunţarea la drepturile sale incontestabile, ci pentru că NATO are nevoie de România. Nimeni nu trebuie să ne dicteze ce politică să adoptăm în relaţiile cu vecinii. Încurajante în acest sens sunt declaraţiile domnului preşedinte Emil Constantinescu, conform cărora nimeni nu are dreptul să dea lecţii României. Faptu, ca

preşedintele Ţării este născut la Tighina, este simbolic şi trebuie să constituie o ocazie în plus pentru a aminti lumii întregi că graniţa legitimă a României este pe Nistru.

O confuzie persistă în tratarea problemei basarabene. Chestiunea reîntregirii Ţării este redusă la cea a unirii actualei Republici Moldova cu România. Această problemă nu mai este esenţială astăzi. Unirea Republicii Moldova cu România nu este decât o chestiune de timp. Acolo există forţe politice importante care militează pentru unire. În mod logic, firesc şi inevitabil, Republica Moldova va evolua spre unirea cu România. Problema cea mare o constituie, însă, teritoriile româneşti aflate astăzi sub administraţia Ucrainei. Ucrainei trebuie să i se spună limpede că aceste teritorii nu pot face obiectul concesiilor şi că tratatul cu Ucraina trebuie în mod obligatoriu să conţină referiri neechivoce la consecinţele pactului Ribbentrop–Molotov. Dorim să stabilim relaţii trainice, de bună vecinătate cu Ucraina şi, tocmai din această raţiune, considerăm că trebuie clarificată fără patimi problema moşiilor noastre, care nu au aparţinut niciodată Ucrainei. În prezent nu avem de ce acuza Ucraina, dat fiind că nu ea a semnat pactul Ribbentrop–Molotov şi nu ea ne-a răpit teritoriile. Dar Ucraina se va plasa în mod automat în postura de agresor faţă de România, dacă va refuza să recunoască suveranitatea nostră asupra nordului Bucovinei, a ţinutului Herţei, a nordului şi sudului Basarabiei. Orice concesii în acest domeniu nu vor însemna altceva, decât consimţirea la continuarea degradării morale, la agresarea demnităţii naţionle şi subscrierea de bunăvoie la încălcarea grosolană a principiilor şi normelor de drept internaţional. Dinpotrivă, poziţia fermă şi principială va aduce României simpatie şi sprijin internaţional. Este necesar să li se aducă aminte Germaniei si Rusiei, cosemnatarele pactului Ribbentrop – Molotov, că au datoria juridică şi obligaţia morală să ajute România în demersurile ei pentru lichidarea totală şi definitivă a consecinţelor acestui pact criminal.

A sosit momentul ca Germania şi Rusia să fie somate să plăteasca despăgubiri morale şi materiale basarabenilor (şi urmaşilor lor), forţaţi să-şi părăsească vetrele şi averile, în 1940 şi 1944, ca urmare a agresiunii armate asupra României şi a dezmembrării teritoriului ei.

Opinăm, că schimbarea pe care au adus-o alegerile, va reînvia speraţa noastră în renaşterea României Mari.

„Pro Basarabia şi Bucovina" / 14.01.1997

INCREDIBIL

Motto: “Noi suntem drumeţii piticelor vremi
Pitici în putinţă şi vrere…”
Octavian Goga

Sub chiar ochii noştri se petrec lucruri incredibile. Incredibilă este şi nepăsarea, cu care opinia publică întâmpină declaraţiile oficialilor de azi despre „necesitatea sacrificiilor istorice”. Beţia visului intrării în NATO i-a ameţit într-atât pe toţi, încât forţele oculte, duşmănoase României, au declanşat nestingherite ofensiva lor perfidă împotriva intereselor naţionale supreme ale neamului românesc. Iureşul diavolesc se extinde şi creşte în intensitate. Până şi „România liberă” oferă spaţii nelimitate „europenilor de nicăieri” care, sub masca unei „dezbateri”, interpretează la unison aceeaşi melodie: România trebuie să legifereze prin propria semnătură rezultatele jafului teritorial comis asupra ei în iunie 1940. Teoriile şi tezele dezvoltate de aceşti „istorici” şi „diplomaţi”, te lasă fără replică. Absolut toate argumentele proromâneşti sunt, pur şi simplu, date la o parte. Nu mai există nici Nicolae Iorga cu întreaga pleiadă de străluciţi înaintaşi, nici Iuliu Maniu, nici jertfa ostaşilor români căzuţi în războiul dezrobirii Basarabiei, nici martiriul sutelor de mii de basarabeni - victime ale ocupantului sovietic, nici suferinţa altor sute de mii de basarabeni dezrădăcinaţi şi risipiţi pe drumurile bejeniei din faţa hoardelor invadatoare sovietice, nici eroismul luptătorilor din rezistenţa armată basarabeană împotriva ocupantului sovietic, nici dârzenia militanţilor basarabeni pentru reîntregirea cu mama-România, nu mai există Corneliu Coposu, nici programul P.N.Ţ.C.D., care prevede: „Refacerea Ţării în graniţele ei naturale: Basarabia, nordul Bucovinei, ţinutul Herţa, Insula Şerpilor - pământ românesc”. Nu există opiniile unui Octavian Paler, nici cele ale Uniunii Scriitorilor de la Chişinău, nici cele ale organizaţiilor neguvernamentale. Nici chiar forţele unioniste din actuala Republica Moldova nu mai există. Totul este măturat pentru a face loc promovării unui singur scop: TRĂDAREA NAŢIONALĂ. Conform logicii acestor „specialişti” trebuie să cedăm teritoriile noastre strămoşeşti (care nu au aparţinut niciodată Ucrainei) ca să avem în persoana Ucrainei un vecin „puternic, stabil, independent”. Urmând această „logică”, pentru a avea un vecin şi *mai* „puternic” şi *mai* „stabil”, de ce nu i-am ceda Ucrainei şi restul Bucovinei, ba chiar şi restul Moldovei, până la Carpaţi, poate, chiar, şi toată Dobrogea, pentru a-i înlesni vecinei noastre joncţiunea cu fraţii ei slavi – bulgarii, ca să fie şi *mai* „puternică”. Şi de ce nu am dispărea, pur şi simplu, ca stat, ca Ucraina să devină *foarte* „puternică”. De ce să mai existe aceşti „nenorociţi de români” (vorba ucrainenilor şovini), care au fost o veşnică piedică în calea expansiunii slave, iar astăzi sunt o piedică în faţa „deplinei armonii europene”.

O altă teză neghioabă, dar perfidă, promovată de aceşti netrebnici glăsuieşte că trebuie să cedăm moşiile noastre pentru a apăra mai bine, vezi Doamne, drepturile

românilor din aceste teritorii. Să te cruceşti, nu alta! Drepturile românilor de acolo pot fi cu succes apărate apelându-se la reglementările internaţionale referitoare la drepturile minorităţilor, reglementări, care sunt deja în vigoare. Or, dacă avem temerea că Ucraina nu va respecta aceste reglementări şi nici măcar propria constituţie (care este foarte generoasă sub acest aspect), atunci unde este garanţia că ea va respecta un tratat semnat cu nişte “români bicisnici”, care nici măcar nu au idee, ce este demnitatea naţională şi nici în ce constă interesul lor naţional. Domnilor „specialişti”, dacă, printr-o minune, v-aţi volatiliza, să ştiţi că nimeni nu ar avea nimic de pierdut, căci „măreaţa” voastră operă ar fi dusă la bun sfârşit şi chiar cu un succes mult mai mare de …ucraineni. Cum foarte bine spune dl. Anton Uncu: „echipa română de negociatori putea foarte bine să nu existe”. Aş adăuga că putea foarte bine să nu existe nici chiar ministerul român de Externe, „misiunea” lui ar fi fost îndeplinită cu „succes” de M.A.E. ucrainean, cel rus sau cel maghiar.

În comunicatul său M.A.E. ne somează belicos că „visele istorice, legate de România de ieri, trebuie lăsate deoparte”. Altfel zis, să uităm Marea Unire, să trădăm idealurile României Mari, să ştergem această, poate, unică oază de lumină din chinuita noastră istorie.

Tot acolo se afirmă „curajos” că „M.A.E. nu va ceda în privinţa intereselor legitime ale României”. La prima impresie această afirmaţie pare a fi una încurajatoare, dar realizăm imediat cu stupoare că M.A.E. român este plin de hotărâre să nu cedeze nu în faţa Ucrainei, ci în faţa noastră, a ROMÂNILOR, căci în pasajul imediat următor suntem lămuriţi că “interesele legitime ale României” sunt legate de “independenţa, statalitatea şi integritatea teritorială a Ucrainei”. NĂUCITOR!

În acel comunicat este proferată şi o abjectă insultă la adresa românilor care se opun semnării unui tratat, prin care să fie sacrificate interesele naţionale supreme ale neamului. M.A.E. îi etichetează pe aceşti români drept agenţi ai „unor cercuri străine de interesele ţării şi doritoare ca România să rămână în afara lumii democrate civilizate, a structurilor europene şi euroatlantice”. Trecând peste o evidentă minciună (practic nu există român, care să fie împotriva intrării în NATO sau în UE), oricine poate constata cu uşurinţă că limbajul folosit îi trădează pe foştii ideologi comunişti, foşti profesori la şcoli superioare de partid de tipul „academiei” Ştefan Gheorghiu, nişte oportunişti şi ciolănari nenorociţi, gata oricând şi sub orice regim să căpuşeze trupul naţiunii, activişti zeloşi , veroşi şi perfizi ai partidului comunist, partid care în trecut a MILITAT pentru dezmembrarea teritorială a României. Acelaşi scop ei îl urmăresc şi acum.

12.03.1997.

AR FI PĂCAT

Aşadar, am plecat de la momentul 23 august 1939. În spatele nostru şi pe socoteala noastră, doi tâlhari, Hitler şi Stalin şi-au împărţit domeniile de tâlhărire. Drept rezultat, am fost jefuiţi, în văzul lumii întregi, de o parte însemnată a patrimoniului nostru: Basarabia, nordul Bucovinei, Herţa - peste 50 de mii de km pătraţi cu o populaţie de 3,7 milioane de locuitori, în majoritatea absolută români. Occidentul a rămas impasibil, iar Hitler ne-a "sfătuit" să nu opunem rezistenţă armată ca să evităm dezastrele războiului cu care ne-a ameninţat ultimatumul sovietic. Ce a urmat? Decimarea în masă a basarabenilor, deportări, închisori şi în final un război pustiitor.

După război, Occidentul, la fel de impasibil, raliat între timp cu unul din tâlhari pentru a-l lichida pe celălalt, ne abandonează în zona de ocupaţie sovietică, legitimează jaful comis asupra noastră în 1940, deşi ştia foarte bine că acel jaf a fost opera *ambilor* tâlhari, şi ne „sfătuieşte" să nu ne opunem. Ce a urmat? Peste un milion de basarabeni refugiaţi, deportări, închisori, lagăre de exterminare, moarte, foamete, dar, de data aceasta, nu numai în Basarabia ci şi pe restul teritoriului României, ocupaţia sovietică, jaful despăgubirilor de război, instaurarea cu pumnul a regimului comunist şi, ca rezultat, înapoierea catastrofală a României.

Şi, totuşi, în toţi aceşti 50 de ani nu a încetat să mocnească speranţa că dreptatea va învinge. Ea, această speranţă, a trăit în amintirea marilor bărbaţi ai neamului, făuritori ai României Mari, în jertfa supremă a ostaşilor români în războiul dezrobirii, în faptele tinerilor eroi din organizaţiile de rezistenţă basarabene, în eroismul luptătorilor de gherilă basarabeni, care nu au ezitat să ia arma în mână pentru a se opune ocupantului sovietic, în martiriul sutelor de mii de basarabeni, în dârzenia militanţilor basarabeni pentru reunirea cu patria-mamă, în euforia mişcării de eliberare naţională din anii '80 de la Chişinău.

Speranţa a reizbucnit odată cu Revoluţia română. A fost, însă, repede stinsă de „emanaţi" care, în fapt, au adoptat o politică antiromânească în problema basarabeană. Nu era de mirare, căci ei sunt comunişti, sunt indivizi care au aderat de bunăvoie la un partid trădător, partid care a MILITAT pentru dezmembrarea României. Pentru ei problema basarabeană nu a existat şi nu există, pentru că ei nu sunt români, ci au fost toată viaţa lor nişte slujitori fideli ai Moscovei.

A venit, în sfârşit, şi victoria în alegerile din noiembrie 1996 şi, odată cu ea, reînvierea speranţelor. Eram convinşi că noua putere va şti să se bată pentru dreptatea românească şi nu va comite nesăbuinţa „de a pune numele său sub o învoială, prin care am fi lipsiţi de o parte din vatra strămoşilor noştri" (Mihai Eminescu). Încă mai credem că nu va fi anulată printr-o trăsătură de condei măreaţa lucrare a înaintaşilor, care au făurit România Mare, că nu va fi pângărită memoria ostaşilor români, căzuţi pentru dezrobirea Basarabiei, că nu va fi distrus dreptul României asupra moşiilor răpite, că nu va fi ucisă speranţa în restabilirea dreptăţii.

Tocmai de aceea ne pune în gardă caracterul din ce în ce mai echivoc al afirmaţiilor făcute de ministrul de Externe[1], cât şi, mai ales, de preşedintele Ţării. Declaraţia, de altfel foarte periculoasă, că „nu avem pretenţii teritoriale faţă de Ucraina", poate fi, totuşi, acceptată ca fiind interpretabilă. Într-adevăr, revendicările noastre legitime vizând nordul şi sudul Basarabiei, nordul Bucovinei şi Herţa nu pot fi catalogate drept pretenţii teritoriale. Nu pretindem Ucrainei nici o palmă de pământ ucrainean, dar nu recunoaştem şi nu vom recunoaşte niciodată „dreptul" Ucrainei asupra teritoriilor româneşti care nu au aparţinut Ucrainei niciodată în istorie. Foarte gravă este, însă, expresia „sacrificiul istoric" pe care a folosit-o preşedintele în declaraţia făcută în faţa presei la Paris. Aici nu mai este loc de interpretări. Este foarte limpede că din nou suntem „sfătuiţi" să cedăm şi , se pare că, preşedintele s-a decis să cedeze. Cu amărăciune constatăm, aşadar, că nici actualul preşedinte nu simte durerea basarabeană şi asta în ciuda faptului că este născut la graniţa de răsărit a Ţării.

Ne întrebăm, a trebuit să aşteptăm şi să sperăm timp de peste 50 de ani, ca acum, când am recăpătat libertatea, să asistăm la legiferarea DE CĂTRE România a jafului comis ASUPRA României, la ipotecarea irevocabilă a viitorului naţiunii, la spolierea generaţiilor viitoare de dreptul la redobândirea dreptăţii? De unde am plecat şi unde am ajuns!

Dle preşedinte, suntem ferm convinşi că dreptatea românească va fi, până la urmă, restabilită, pentru că există Dumnezeu, pentru că există justiţie, pentru că avem de partea noastră cea mai redutabilă forţă - adevărul şi *forţa dreptului.* Ţine de opţiunea Dvs. personală dacă numele Dvs. va figura sau nu printre numele celor care vor avea curajul şi priceperea să redobândească şi să redea dreptatea naţiunii române. Dar aveţi, măcar, grija ca numele Dvs. să nu rămână pentru urmaşi în pagina ruşinoasă a istoriei acestei Ţări şi a acestui neam. Ar fi păcat!

„Pro Basarabia şi Bucovina" nr. 2 / 1997.

[1] Adrian Severin

CE-ŞI FACE OMUL CU MÂNA LUI …

Radios şi mulţumit de sine, ministrul de externe a anunţat românilor o mare izbândă: tratatul a fost parafat! În acelaşi timp, cu intenţia, mai mult decât evidentă, de a anticipa criticile şi atacurile la adresa acestui tratat, Adrian Severin se grăbeşte să ne asigure că tratatul este „bun şi echilibrat", „modern şi european", un „compromis care nu compromite", că nu s-a făcut sub presiunea timpului şi nici sub presiunea terţilor şi, în nici un caz, nu este un „sacrificiu istoric" şi nici o precondiţie de acceptare a României în NATO. Toate aceste afirmaţii, precum şi câteva aspecte ale împrejurărilor, ce însoţesc parafarea tratatului, au, însă, darul de a pune sub semnul întrebării sinceritatea „ministrului".

Înainte de toate, cum a fost posibil să fie parafat un tratat înainte ca textul său să fie adus la cunoştinţa românilor? Textul respectiv nu a fost publicat şi nici măcar parlamentarii nu cunosc¸ încă, conţinutul său. Este clar că am fost puşi, într-un mod perfid şi arogant, în faţa faptului împlinit. Cum poate Severin să afirme că nu este vorba de „sacrificiu istoric", când este foarte bine cunoscut faptul că absolut toţi adepţii semnării tratatului, în frunte cu preşedintele Constantinescu, anume asta au invocat tot timpul - că trebuie, morţi-copţi să semnăm tratatul cu Ucraina ca o precondiţie de acceptare a României la negocieri pentru aderarea la NATO? Este, din partea „ministrului", o evidentă sfidare a bunului simţ, un abuz de încredere şi un total dispreţ faţă de români. Şi, parcă pentru a aduce o dovadă în plus în acest sens, Severin ne anunţă că, totuşi, ambele părţi doresc ca tratatul să fie ratificat cât mai repede.

De ce se grăbeşte Ucraina, este limpede. Ea se teme că tratatul nu va fi ratificat până la întrunirea de la Madrid şi atunci ea va pierde, poate pentru totdeauna, ocazia de a forţa mâna României, căci prin acest tratat Ucraina obţine câştiguri nesperate. Nu este deloc clară poziţia oficialilor români. Dacă, într-adevăr, tratatul nu este o precondiţie de aderare la NATO, atunci de ce să ne grăbim cu ratificarea lui, având în vedere faptul că, prin clauzele tratatului, România cedează absolut totul de dragul unui avantaj ipotetic, care se poate dovedi o himeră?

Pentru a diminua şocul, pe care îl vom suferi la lecturarea textului tratatului, Severin ne dezvăluie, de pe acum, câte ceva din conţinutul lui.

Tratatul consfinţeşte integritatea teritorială a Ucrainei. Asta nu înseamnă altceva decât faptul că teritoriile româneşti sunt, de acum înainte, ale Ucrainei nu doar de fapt, ci şi de drept - un câştig nesperat pentru Ucraina şi o pierdere ireparabilă pentru România. Pentru prima dată în întreaga istorie a problemei basarabene, România a legalizat prin propria semnătură şi în condiţii juridic valabile rezultatele jafului teritorial comis asupra ei. Este o catastrofă naţională şi viitorul va dezvălui întreaga dimensiune a acestui dezastru.

Tratatul consfinţeşte inviolabilitatea frontierelor - un câştig la fel de nesperat pentru Ucraina. Este vorba, înainte de toate, de graniţa stabilită de pumnul lui Stalin. În prezent această graniţă nu are statutul juridic de frontieră, căci nu există nici un

document româno-ucrainean, care să-i confere acest statut. În atare situaţie, această graniţă este doar o linie provizorie de demarcaţie şi ar fi mai bine pentru noi ca actuala graniţă să păstreze acest statut de provizorat, astfel prezervându-se posibilitatea ca la un moment istoric propice România să poată ridica problema acestei graniţe. Aşadar, şi această clauză va însemna o pierdere ireparabilă pentru România.

Tratatul NU denunţă pactul Ribbentrop-Molotov - un alt mare câştig pentru Ucraina. Se ştie că unica pretenţie a părţii române în procesul negocierilor a fost întroducerea în textul tratatului a clauzei de condamnare a amintitului pact şi diplomaţii români promiteau ferm şi solemn că nu vor ceda în această privinţă. Au cedat absolut totul. Încercând, probabil, să îndulcească otrava pe care ne-o strecoară, Severin ne comunică cu emfază, că DUPĂ ceremonia de parafare a tratatului, Udovenco a condamnat cu toată fermitatea pactul Ribbentrop-Molotov. Atenţie, DUPĂ şi doar VERBAL. Se pare că picanteria momentului îi scapă "bravului" nostru ministru. Este de notorietate că în tot cursul negocierilor ucrainenii au respins constant şi vehement orice încercare a românilor de a pune în discuţie consecinţele pactului Ribbentrop-Molotov. Care este, atunci, rostul acestei declaraţii făcute abia acum de ministrul ucrainean? Unul singur, după părerea mea, - să transmită un mesaj mai puţin diplomatic: „V-am păcălit, nătăfleţilor!"

Insula Şerpilor rămâne definitiv Ucrainei. Strigător la cer! Până şi ruşii acceptaseră să stea de vorbă în problema statutului acestei insule, care a fost smulsă României de ocupantul sovietic în împrejurările ce depăşesc orice limite imaginabile ale bunului simţ. Aşadar România legalizează acum şi această abjecţie.

Să vedem, acum, care sunt „avantajele" pe care le obţine România prin acest tratat. Severin ne lămureşte:

Libera circulaţie pe braţul Chilia. Altfel zis, am reuşit să-i milogim ocupantului dreptul de a călca, din când în când, pe propriul nostru pământ. Mare izbândă, mare!

Neinstalarea de către Ucraina a armamentului ofensiv pe Insula Şerpilor. Şi ce e cu asta? Poate că Ucraina nici nu avea de gând să instaleze aşa ceva acolo, din simplul motiv că nu are absolut nici un rost. Iar dacă are sau va avea asemenea intenţii agresive faţă de România, poate să-l instaleze, bine-mersi, la Reni, la Ismail, la Chilia, la Vâlcov, la Herţa, oriunde pe acel teritoriu, pe care România îl face acum cadou Ucrainei, că „sărmana" Ucraină duce mare lipsă de pământ.

Posibilitatea de a apăra drepturile românilor din teritoriile ocupate. O gogoriţă, o frunzuliţă de smochin, cu care autorii români ai tratatului încearcă să-şi acopere ruşinea. Există suficiente reglementări internaţionale atât din domeniul drepturilor omului, cât şi din cel al drepturilor minorităţilor, există constituţia Ucrainei, care este foarte bună în această privinţă. Ucraina, însă, încalcă în mod grosolan şi în total dispreţ faţă de opinia publică aceste norme. Atunci unde este garanţia că ea va respecta clauzele acestui tratat neghiob?

Fixarea principiilor juridice ale *viitoarelor* discuţii de împărţire a platoului continental, inclusiv posibilitatea de a se adresa Curţii de la Haga. Un gigantesc bluf! Ucraina va merge cu nonşalanţă la orice arbitraj, fiind convinsă că orice instanţă va

trimite, pur şi simplu, România la plimbare spunându-i: dacă aţi acceptat că Insula Şerpilor este a Ucrainei, aţi acceptat, prin consecinţă, că şi platoul continental este tot al ei. Scurt şi clar! Afirmaţia ministrului, că vom câştiga câteva mii de km pătraţi, este o evidentă minciună, care, împreună cu întreaga „argumentaţie" nu are decât un singur scop: să-i prostească pe români. În concluzie, prin acest tratat Ucraina obţine tot ce a vrut, România nu câştigă absolut nimic şi pierde absolut totul, inclusiv, lucrul cel mai de preţ: DREPTUL, posibilitatea de a apela la cea mai redutabilă forţă a viitorului - FORŢA DREPTULUI, căci orice instanţă sau for internaţional va spune românilor: v-aţi făcut-o cu mâna voastră![1]

Acest tratat anulează unicul lucru de preţ pe care l-a făcut România postdecembristă - Declaraţia Parlamentului României din 28 noiembrie 1991 despre referendumul din Ucraina.

Consecinţele acestui tratat vor genera o avalanşă de dezastre pentru România. El este o invitaţie făcută Ucrainei să nu scape nici o ocazie de a ataca România pentru a-i smulge noi teritorii, căci România a dat dovadă că şi în viitor va legifera cu propria mână orice jaf comis asupra ei.

„Pro Basarabia şi Bucovina" / 3.05. 1997.

[1] Astăzi (2009) sunt nevoit să recunosc că am subapreciat atunci posibilitatea de a recupera prin justiţie măcar o mică parte din platoul nostru continental. Nu pot, însă, să nu remarc că adepţii tratatului cu Ucraina ne invită să exultăm de bucurie şi să sărim în sus de satisfacţie pentru că am reuşit să obţinem la Haga o părticică din ceia ce este al nostru de drept. Mare "izbândă", mare.

ŞTAFETA GENERAŢIILOR

Românii basarabeni restaurează cimitirele eroilor Armatei Române căzuţi pe teritoriul Basarabiei în Războiul Dezrobirii. Aceste cimitire stau mărturie vitejiei ostaşilor români, porniţi la război la celebrul ordin al generalului Ion Antonescu: "Ostaşi, vă ordon, treceţi Prutul!… Dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii voştri cotropiţi… pentru a şterge pata de dezonoare din cartea neamului şi umbra de umilire de pe fruntea şi epoleţii voştri". Intrarea noastră în acel război a fost dictată de imperativul eliberării Basarabiei, a nordului Bucovinei şi a Herţei de sub ocupaţia sovietică. A fost un act de demnitate şi justeţe, un act de răspuns la agresiunea brutală, comisă asupra României la 28 iunie 1940, când, printr-un ultimatum ce ameninţa cu invazia armată, Moscova a ocupat cu forţa armelor aceste străvechi teritorii româneşti. Ulterior pentru acest act de curaj şi demnitate, România a fost catalogată drept stat agresor de către propaganda şi istoriografia sovietică, iar astăzi Duma de Stat a Rusiei "democrate" stigmatizează România în exact aceiaşi termeni, având de partea sa complicitatea tacită a Occidentului şi profitând de imobilismul Bucureştiului oficial, care nu îndrăzneşte să spună clar şi răspicat, atât Rusiei, cât şi lumii întregi că, din nou, pentru a câta oară, România este calomniată şi agresată, că atunci, în iunie 1941 intrarea noastră în război nu a fost o agresiune, ci un justificat şi demn RĂSPUNS la agresiune. Astăzi Moscova ameninţă că nu va semna tratatul de bază cu România, dacă Bucureştiul va insista ca în tratat să fie condamnat pactul Ribbentrop-Molotov. Din nou şi din nou acelaşi pumn ne este băgat în gură, iar Bucureştiul nu ia nici o atitudine. Având precedentul tratatului cu Ucraina, putem fi siguri că şi de data această responsabilii români vor capitula.

Se pare că demnitatea noastră a rămas acolo, în trecut, în cimitirele eroilor şi în mormântul necunoscut al mareşalului Ion Antonescu, care scria în celulă, la 23.08.1944: „…a accepta astăzi… propunerile (de armistiţiu - n. mea) Molotov înseamnă: a face act politic de renunţare şi pierdere a Basarabiei şi Bucovinei, act pe care România nu l-a făcut până acum niciodată de la 1812 şi până la ultimatumul Molotov". Astăzi constatăm cu disperare că actul ruşinos de „renunţare şi pierdere" s-a făcut acum prin semnarea tratatului cu Ucraina, că jertfa supremă a ostaşilor români în Războiul Dezrobirii a fost zadarnică, că speranţa nutrită cu sfinţenie timp de 50 de ani este astăzi ucisă tocmai de acei, către care era îndreptată - oficialii români. Se adevereşte, o dată în plus, că pentru „mitícii" de la Bucureşti durerea noastră - problema basarabeană , pur şi simplu, nu există şi nu a existat niciodată. Ei nu au contribuit aproape cu nimic la făurirea României Mari, în 1918 şi nu au mişcat un deget pentru a se opune prin arme raptului teritorial de la 28 iunie 1940.

Nu ne rămâne astăzi decât să ne îndreptăm speranţele spre forţele unioniste de la Chişinău. Tot ei, basarabenii, vor redobândi dreptatea românească, vor reîntregi Ţara, aşa cum au făcut-o şi în 1918, vor condamna tratatul încheiat de „mitici" şi vor ridica în faţa Ucrainei problema nordului şi sudului Basarabiei, a nordului Bucovinei, a Herţei şi

a insulei Şerpilor. Destinele României vor fi conduse de ardeleni, de basarabeni, de bucovineni, de herţeni şi de bănăţeni - acei care au suferit de jugul ocupaţiilor străine, care au în sânge sentimentul demnităţii naţionale şi care ştiu în ce constă interesul naţional suprem.

În acest context, demnă de toată laudă este fapta patrioţilor basarabeni de a reamenaja cimitirele eroilor români. În perioada sovietică aceste cimitire au fost profanate şi rase de pe faţa pământului pentru a şterge din memoria basarabenilor amintirea eroismului, de care au dat dovadă ostaşii români în Războiul Dezrobirii. Au fost dărâmate de către vandalii ocupanţi şi monumentele ridicate în cinstea eroilor noştri. Aşa a fost demolat şi Turnul Dezrobirii de la Ghidighici, un monumental memorial ridicat pe locul, din care generalul Antonescu a condus personal operaţiunea de eliberare a Chişinăului de hoardele bolşevice. Basarabenii, care au fost combatanţi în Armata Română şi care au avut şansa să scape cu zile, au suferit după război prigoană cruntă din partea autorităţilor ocupante, fiind înfieraţi ca „duşmani ai poporului”, deportaţi, întemniţaţi, asasinaţi, în timp ce puhoaiele de veterani ai armatei roşii ocupante, care s-au aciuat prin Basarabia, au fost copleşiţi cu onoruri şi privilegii din munca localnicilor asupriţi.

Şi Cimitirul Eroilor din satul Tabăra de lângă Orhei a fost distrus cu o barbarie asiatică de către ocupanţi. În anii ’50, un grup de săteni, printre care Grigore Iurcu şi Mina Guţu, au încercat să îngrijească mormintele, dar s-au lovit de reacţia dură a autorităţilor, care au declarat că acolo sunt îngropaţi duşmani. Apoi cimitirul a fost transformat în maidan, pe care autorităţile sovietice au încercat să-l parceleze şi să-l distribuie sătenilor drept locuri pentru case. Nici un sătean, însă, nu a acceptat să primească loc de casă pe acest teren, pentru a nu profana locul de odihnă veşnică al eroilor neamului. În memoria orală a satului dăinuie amintirea acelor lupte crâncene din august 1944, când au căzut cu moarte de erou şi au fost înmormântaţi în apropierea satului peste 1000 de soldaţi, subofiţeri şi ofiţeri ai Armatei Române. În apropierea satului se află un loc numit de localnici La Crucea Românilor. Este fosta poziţie de luptă a unui divizion românesc de artilerie căzut la datorie. La mănăstirea Tabăra este păstrată cu sfinţenie lista a 51 de ofiţeri şi soldaţi ai Armatei Române originari din Basarabia. Astfel memoria vie a sătenilor a reuşit, timp de o jumătate de secol, să înfrunte barbaria, teroarea şi propaganda furibundă antiromânească şi să înveşnicească memoria eroilor mai bine decât marmura sau granitul.

Astăzi, cimitirul este restaurat prin eforturile autorităţilor locale şi, fapt extrem de semnificativ, la iniţiativa şi cu participarea entuziastă a foştilor combatanţi ai războiului de pe Nistru din vara lui 1992, Andrei Calcea, Ion Gospodarencu, Grigore Ţugui, Sergiu Drucioc, Constantin Sârbu, Constantin Rogati, Nicolae Balaban, Vasile Stelea. Iată, aşadar, că mesajul pe care l-au lăsat, intrând în mormânt, eroii români din Războiul Dezrobirii Basarabiei din jugul ocupantului bolşevic, este preluat, o jumătate de secol mai târziu, de nepoţii lor care, la rândul lor, s-au ridicat în apărarea graniţelor de est ale românităţii împotriva aceluiaşi vrăjmaş. Înfruntând sărăcia şi cumplitele lipsuri în această periodă de confuzie şi derută, aceşti bravi români au găsit resurse

materiale şi, mai ales, morale pentru a efectua lucrări de amploare pentru a reda Cimitirului Eroilor aspectul său iniţial.

Asociaţia Pro Basarabia şi Bucovina a avut contribuţia un la această lucrare, prin strădania dlui dr. Ioan Groza, preşedintele Filialei Bihor a Asociaţiei, un neobosit şi dârz militant pentru cauza reîntregirii. Facem cunoscut că în cimitirul din Tabăra odihnesc osemintele combatanţilor, care în anul 1944 au luptat în cadrul regimentelor 3,10 şi 15 Vânători; 11 şi 15 Dorobanţi; 15, 25 şi 35 Infanterie; 2, 6 şi 12 Roşiori; 15 Motomecanizat. Închinându-ne în faţa memoriei lor, ne aducem prinosul de recunoştinţă românilor basarabeni, care prin faptele lor curat româneşti ne redau încrederea şi speranţa.

„Literatura şi A
rta” / 11.12.1997.

ANTISEMITISM?

Congresmenii americani Alphons D'Amato şi Cristopher Smith îşi exprimă îngrijorarea faţă de două aspecte ale vieţii publice româneşti: antisemitismul şi restituirea proprietăţilor. Este discutabil felul în care este prezentat primul din aceste aspecte. Distinşii congresmeni invocă două forme de manifestare a antisemitismului. Fără îndoială, este condamnabilă şi ruşinoasă manifestarea antisemitismului ce-şi găseşte expresia în unele publicaţii. Mă îndoiesc, însă, că este corectă etichetarea drept antisemitism cinstirea memoriei mareşalului Ion Antonescu. Opinia pe care o am asupra acestui subiect, este explicitată prin răspunsul la următoarea întrebare: acei, care cinstesc memoria mareşalului, sunt, oare, animaţi de antisemitism? Răspunsul este un categoric NU!

Mareşalul este cinstit pentru faptul că atunci, în anii 1940 - 1941, vremuri tulburi şi tragice, când România a fost abandonată de „garanţii" ei şi sacrificată de dragul „salvării păcii", când, înconjurată din toate părţile de duşmani, a fost sfâşiată teritorial, umilită şi îngenuncheată sub privirile impasibile ale Occidentului, a avut curajul şi bărbăţia să se ridice în apărarea României, în apărarea demnităţii naţionale, în apărarea integrităţii teritoriale, în apărarea Statului Naţional Unitar Român, făurit cu atâtea şi atâtea suferinţe şi sacrificii. Memoria mareşalului este cinstită pentru că el a avut curajul şi bărbăţia să răspundă cu demnitate agresiunii la care a fost supusă România la 28 iunie 1940, prin brutalul ultimatum sovietic. Lansând operaţiunile militare împotriva agresorului sovietic, la 22 iunie 1941, mareşalul a arătat lumii întregi că România nu înţelege să accepte cedarea de teritorii care i-au fost smulse în vara lui 1940 şi a afirmat drepturile României prin forţa armelor în perioada, când forţa dreptului s-a dovedit a fi total inoperantă. Sub conducerea mareşalului, România a dezrobit teritoriile sale strămoşeşti şi pentru o perioadă de trei ani a reafirmat autoritatea sa asupra lor.

Anume acestea şi nu altele sunt sentimentele, de care sunt însufleţiţi acei, care astăzi cinstesc memoria mareşalului Ion Antonescu. Anume aceste considerente, precum şi faptul că judecarea mareşalului a fost şi ilegală, l-au determinat pe procurorul general al României să recomande reabilitarea membrilor guvernului Antonescu. Aceste luări de atitudine sunt şi expresia protestului împotriva tratării abuzive şi mincinoase a acestei chestiuni în perioada comunistă. Este de remarcat că mareşalul a fost declarat criminal de război de către autorităţile ocupante sovietice şi de slugile lor din România. Asupra temeiniciei acestei catalogări plutesc multe semne de întrebare.

Evident şi incontestabil este, că măsurile antievreieşti ale guvernării Antonescu au fost nişte abuzuri. Şi este limpede că de acest aspect al politicii de atunci trebuie să ne delimităm şi să-l condamnăm. Se impune, totuşi, să ştim foarte bine, ce anume condamnăm. Şi spun asta, pentru că această chestiune are încă foarte multe nebulozităţi. Chiar şi faptul că în demersul congresmenilor Smith şi D'Amato este citată cifra de 200.000 de evrei deportaţi şi exterminţi, iar Muzeul Holocaustului

incriminează României 400.000, este o dovada că lucrurile nu sunt deloc clare. Rog să fiu înţeles corect, nu consider că mărimea cifrei este prea importantă (chiar dacă ar fi fost exterminat un singur evreu inocent, crima ar fi fost tot atât de detestabilă), vreau să spun doar că există multă confuzie. În orice caz, în aprecierea gradului de vinovăţie a României trebuie să se ţină cont de faptele care sunt bine cunoscute:

1. Antonescu a declinat fără ezitare cererea lui Hitler ca evreii români să fie deportaţi în lagăre din Germania;
2. Nume competente ale spaţiului evreiesc mărturisesc că România este singura ţară din cele dominate de nazişti în timpul războiului, unde evreii au supravieţuit într-o proporţie foarte mare;
3. Peste Nistru au fost deportaţi doar evreii din Basarabia, nu şi de pe restul teritoriului României.

Acest ultim fapt are o explicaţie. Subliniez, nu o justificare, nu o scuză, ci doar o explicaţie. În timpul evacuării armatei şi administraţiei din Basarabia, la 28 iunie 1940, militarii români, care au avut ordinul ferm să nu răspundă provocărilor, au fost atacaţi de bande de civili organizaţi şi înarmaţi, care bande i-au supus unor umilinţe greu de imaginat. Au avut loc cazuri de suicid printre ofiţerii români, ce nu au putut suporta înjosirile. În majoritatea lor covârşitoare acei civili au fost evrei basarabeni. Această atitudine duşmănoasă, trădătoare şi absolut neprovocată a generat atunci un puternic curent de opinie antisemit în rândul populaţiei, care a degenerat în manifestări violente antievreieşti şi care, din păcate, au găsit reflectare şi în măsurile antievreieşti întreprinse de guvernanţii români după eliberarea Basarabiei în 1941. Poate că, cercetătorii izraeliţi au dreptate când afirmă că evreii, care s-au dedat atunci acţiunilor barbare antiromâneşti, au fost iudeo - bolşevici, care s-au retras din Basarabia odată cu armatele sovietice, sub loviturile Armatei Române. Astfel, represaliile antievreieşti ale autorităţior militare române şi-ar fi greşit ţinta şi victime ale acestor represalii au căzut şi evrei inocenţi. Este evident că politica de culpabilizare a tuturor evreilor fost o greşeală. Să nu uităm, însă, că a fost război, iar războiul este însoţit în mod fatal de multă crimă şi distrugere şi nu România a dezlăntuit acel război, şi nu din vina ei a fost nevoită să intre în acel război. Participarea României la război alături de Germania a fost o fatalitate a istoriei şi vina pentru aceasta, într-o anumită măsură, o poartă şi Occidentul.

Aşadar, sunt multe lucruri de clarificat în această problemă, dar de un lucru sunt convins cu toată fermitatea: CINSTIREA MEMORIEI MAREŞALULUI ANTONESCU NU ESTE O MANIFESTARE DE ANTISEMITISM.

Guvernanţii de azi ai României au datoria să dea explicaţiile necesare şi să nu se grăbească să înghită fără crâcnire orice acuzaţie adusă statului şi naţiunii române.

8.09.1998.

O RANĂ TOT DESCHISĂ

În cadrul interviului acordat de preşedintele Emil Constantinescu realizatorulu t.v. Marius Tucă în data de 9 martie, a fost atinsă o problemă extrem de dureroasă pentru noi, basarabenii şi care ar trebui să fie o durere a tuturor românilor - tratatul cu Ucraina.

De remarcat că, dacă în ansamblul ei discuţia l-a înfăţişat pe preşedinte degajat, sigur, agreabil, parând cu abilitate şarjele incisivului redactor, spre sfârşitul ei Tucă a reuşit să-l „prindă în corzi” cu o întrebare pe cât de simplă, pe atât de încărcată de semnificaţii majore: „De ce aţi semnat tratatul cu Ucraina?” Din acest moment preşedintele a devenit brusc foarte crispat, precipitat, stăpânindu-şi cu greu nervozitatea şi, chiar, irascibilitatea. Răspunsurile lui au îmbrăcat, aproape instantaneu, haina frazelor stereotipe, argumentul, logica senină şi calmul au cedat locul tonului intransigent şi autoritar. Personal am avut senzaţia clară că preşedintele se înverşunează să apere o cauză, pe care intuitiv o simte *nedreaptă.* Discuţia, până în acel moment agreabilă, a devenit jenantă şi, pe alocuri, chiar penibilă.

Argumentele prezentate de preşedinte sunt cele, care au fost vehiculate de autorităţi şi în perioada pregătirii şi semnării tratatului. Nimic nou, aşadar, sub acest aspect. Pentru *prima dată*, însă, apare un aspect *uluitor*: preşedintele nu a contestat, sau, cel puţin, a evitat un răspuns categoric la întrebarea referitoare la faptul că prin acest tratat România cedează definitiv teritoriile răpite la 28 iunie 1940. Trebuie să reamintesc că pănă în prezent, toţi adepţii tratatului, în frunte cu Adrian Severin, Zoe Petre, Dumitru Ciauşu ş.a., au susţinut cu tărie că tratatul „nu compromite”, nu recunoaşte nici o cedare teritorială, nu ipotechează viitorul naţiunii. Această nouă şi neaşteptată poziţie a preşedintelui României nu poate să nu trezească cel puţin nedumerirea. Însemnă asta, oare, că până acum am fost minţiţi cu premeditare?

Merită a fi reamintite şi argumentele cunoscute ale adepţilor tratatului, reiterate de preşedinte.

Preşedintele este de părere că naţiunea a fost pentru semnarea tratatului cu Ucraina deoarece nu au existat mari mişcări populare împotriva lui. Ţin să-i reamintesc d-lui preşedinte că au existat suficiente voci împotriva tratatului. Toate organizaţiile civice de profil, precum şi numeroase persoane particulare, au emis în această periodă o serie continuă de proteste, declaraţii, apeluri, luări de poziţie etc. Dar a existat o evidentă ocultare a acestor acţiuni de către putere şi de către presă. Şedinţele respective ale Parlamentului au fost făcute în mare grabă şi, în mod evident, au fost aranjate şi manipulate. Voturile nu au fost o expresie a voinţei deputaţilor şi senatorilor, ci un dictat al disciplinei de partid. Se mai ştie că la acea vreme nu mai putea fi vorba „de mari mişcări populare” în general, dat fiind că sărăcia i-a obligat pe oameni să uite de toate şi de tot. Decepţia, lehamitea şi dezgustul pentru politică fac ca singurul motiv, pentru care ei acceptă să iasă în stradă, este cel al revendicărilor materiale, iar de multe ori, nici, măcar, atât. Iar în ceea ce priveşte problema basarabeană, în particular, ea este

cvasiignorată de români, pentru că anii comunismului au eliminat-o definitiv din conştiinţele lor. Nici astăzi, la nouă ani după revoluţie, majoritatea românilor nu este dumirită „ce e cu Basarabia asta?”. Mai mult chiar, nici clasa politică, nici intelectualitatea nu sunt pătrunse de această mare durere a neamului. Spiritul României Mari a fost batjocorit şi alungat din conştiinţele românilor. Actuala generaţie a crescut cu ideea că „Basarabia este a Rusiei” şi atât. Dar, conducătorul României ar trebui să ştie, cred eu, că cele mai reprezentative *conştiinţe* ale acestui neam, atât din Ţară, cât şi din Basarabia, nordul Bucovenei, din Herţa, cât şi din diaspora, s-au pronunţat în modul cel mai categoric *împotriva semnării tratatului* în condiţiile, în care Ucraina a refuzat în mod ostentativ să condamne pactul Ribbentrop-Molotov. Tras de păr este şi argumentul cu „salvarea identităţii naţionale a românilor din aceste teritorii”. Românii basarabeni, bucovineni şi herţeni au dat dovadă de o extraordinară capacitate de autoconservare etnică (chiar dacă unii din ei s-au lăsat păcăliţi de diversiunea stalinistă despre „popor moldovenesc”, „limbă moldovenească”, etc.) Timp de aproape 50 de ani ei au rezistat politicii de deznaţionalizare feroce şi totală, reuşind să-şi păstreze, aproape nealterată, limba şi fizionomia naţională. Aşadar ei nu au avut nevoie de „salvatori”, în schimb au avut o imperioasă nevoie de sprijinul moral al mamei-România. Or, prin acest nefast tratat, România le-a dat de înţeles, fără echivoc, că şi-a luat gândul de la teritoriile sale şi le-a transmis un semnal clar că nici nu se gândeşte la ei. Prin acest tratat a fost ucisă speranţa, pe care ei au trecut-o prin masacre, temniţe, deportări, prin presiuni uriaşe de deznaţionalizare, a fost acum ucisă tocmai de acei, către care a fost îndreptată. Păcat, mare păcat! Tocmai de aceea românaşii noştri rătăciţi de acolo se declară “moldoveni”, pentru că această aberaţie a fost şi este sprijinită chiar de România, întâi prin cei 50 de ani de neputincioasă tăcere, iar astăzi, prin semnarea acestui tratat de ruşinoasă acceptare. Tocmai de aceea tot mai puţini români de acolo îşi dau copiii la şcoli româneşti. Secuii şi ceangăii de aceea se declară unguri, pentru că simt în permanenţă un zid neclintit în spatele lor, având o nestrămutată credinţă că “mama-Ungaria” nu-i va uita şi nu-i va trăda. Dacă, drept răspuns la refuzul categoric, dar absolut nejustificat, al Ucrainei de a include în textul tratatului clauza de condamnare a pactului Ribbentrop-Molotov, România ar fi refuzat cu demnitate semnarea tratatului, aceasta ar fi constituit un semnal neechivoc pentru sprijinirea morală a românilor şi un puternic stimulent pentru revigorarea românismului din teritoriile răpite.

„Nimic nu se face fără sacrificii”. Este, oare, această afirmaţie a preşedintelui o confirmare a faptului că tratatul a fost un „sacrificiu istoric”? Întreb asta, pentru că Adrian Severin a afirmat cu mai multe ocazii că tratatul nu este, în nici un caz, un „sacrificiu istoric”. Care este adevărul? Şi ce am obţinut prin acest sacrificiu? Că, doar, se ştie că prin semnarea tratatului, Ucraina nu a cedat absolut nimic, dar a obţinut absolut tot ce a vrut, iar România a cedat totul fără să obţină absolut nimic. Nu văd, cum acest tratat asigură „suveranitatea şi siguranţa statului român”. Îndrăznesc, chiar, să opinez că el se poate dovedi un grav atentat la securitatea României. Acest tratat poate să aducă un război pe capul românilor, pentru că prin el Bucureştiul a dat un

semnal mai mult decât încurajator, atât Ucrainei, cât şi oricărui alt potenţial agresor, că oricine doreşte, sau va dori în viitor, să facă achiziţii teritoriale în dauna României, o poate face fără nici o reţinere, dat fiind că România a dovedit că este în stare să consimtă, de bunăvoie şi nesilită de nimeni şi de nimic, la orice jaf comis asupra ei.

În final nu pot să nu propun cititorului următorul citat: „În primul rând nu este vorba de o revendicare sau pretenţie teritorială … **la negocierera tratatului de bază cu Ucraina, problema Insulei Şerpilor să fie rezolvată prin recunoaşterea nulităţii protocolului din 1948 şi a procesului verbal de „predare a insulei", semnat de Eduard Mezincescu la 20 mai 1948.**

Nici o parte a teritoriului naţional, fie ea şi numai de 17 hectare, nu poate fi dislocată, oricât s-ar strădui ocupantul să susţină că ea ar fi reprezentat un „mic cadou".

Da, o asemenea acţiune diplomatică **trebuie demarată nu numai pentru a elucida problema Insulei Şerpilor, ci şi problema celorlalte teritorii româneşti incluse prin forţă în fosta U.R.S.S.** Este o misiune dificilă, dar, cum adevărul istoric şi dreptul internaţional sunt de partea noastră, cred că, în final, România va avea câştig de cauză" (sublinierile îmi aparţin - V.G.). Citat din Emil Constantinescu, interviu din revista "22" nr. 7/14 din 20.02.1996, pag. 7.

Aşadar, una spunea Emil Constantinescu **înainte de alegeri**, şi cu totul altceva **făcea** după obţinerea mandatului de preşedinte. Dacă este sau nu un trădător, poate să spună numai justiţia, este, însă, absolut clar că propriile declaraţii şi propria poziţie le-a **trădat**.

„România liberă" („Aldine") / 27. 03. 1999.

O JOSNICIE

La 2 iunie a.c. s-au împlinit 7 ani de când un grup de patrioţi români basarabeni zace în temniţa bolşevică de la Tiraspol, fiind prizonierul unui regim ilegal, nerecunoscut de nici o ţară din lume, de nici un organism internaţional, dar care este sprijinit politic, financiar şi militar de Rusia. De şapte ani, Ilie Ilaşcu, condamnat la moarte, este ţinut sub teroarea execuţiei care poate surveni în orice moment. Pentu că a avut curajul să declare sus şi tare acolo, în chiar viesparul celui mai feroce antiromânism, că este român şi că reunirea cu România este scopul luptei sale. Condamnarea la moarte a întâmpinat-o cu cuvintele : „Mor pentru România!" şi „Vă iubesc, popor român!".

Firesc şi normal ar fi ca întreaga societate românească şi orice om de bună credinţă să încerce un sentiment de admiraţie şi mai ales de recunoştinţă faţă de acest român, care se sacrifică întru apărarea cauzei şi demnităţii româneşti. Lăudabile, dar cu totul insuficiente sunt demersurile instituţiilor statului şi ale societăţii civile pentru eliberarea imediată şi necondiţionată a prizonierilor politici cunoscuţi drept „grupul Ilaşcu". Salutare, deşi foarte puţine, sunt şi contribuţiile mass-media la această nobilă şi patriotică cauză.

O „contribuţie", însă, cu totul insolită a avut-o ziarul „Evenimentul zilei", care în numărul său de sâmbătă, 5 iunie a.c. a publicat un articol sub un titlu insidios „În timp ce tatăl său zace în puşcărie în Transnistria, Tatiana Ilaşcu îşi face de cap în Bucureşti". Articolul este garnisit şi cu fotografia unei case însoţită de o inscripţie şi mai insidioasă: „Cuibuşorul de nebunii pe care statul român i l-a asigurat Tatianei Ilaşcu".

Orice cititor intrigat de aceste instigări mârşave (prezentate în „flash" şi pe prima pagină), va căuta să afle din conţinutul articolului, cum anume „îşi face de cap" fiica lui Ilie Ilaşcu şi care sunt „nebuniile" din „cuibuşor". Nu va descoperi absolut nimic, în afara unor banalităţi şi inepţii la adresa Ministerului Educaţiei Naţionale, care de fapt a făcut un gest nobil prin încercarea de a uşura suferinţele marelui patriot, degrevându-l de o mică parte din grijile sale de părinte, oferindu-i copilului său o cazare gratuită într-un spaţiu modest al casei de oaspeţi a ministerului. Gestul acesta firesc şi lăudabil al M.E.N. este prezentat în articol într-o manieră menită să-i inspire, într-un mod perfid, cititorului sentimente de ură, invidie şi josnicie.

A fost uluitor să aflăm că autoarea articolului a stat la pândă timp de două săptămâni în preajma casei, căutând cu disperare să descopere măcar ceva cât de cât compromiţător.

Şi a făcut mare „dezvăluire" mare: că în exterior casa este neîntreţinută, că se fac „chefuri", dar care „chefuri" sunt de fapt nişte petreceri, dar care „petreceri" sunt de fapt, nişte vizite ale colegilor, care colegi uneori „mai pun muzica tare". Ce mai, desfrâu, nu alta!

Te întrebi, care a fost rostul acestor penibile însăilări de parşive insinuări? Oare dorinţa de a atrage cititorul cu orice preţ poate să justifice murdărirea a ceea ce ar trebui, în mod firesc, să inspire un elementar respect?

7.06.1999.

CRIZA DE RESPECT

Cuvântarea pe care a rostit-o preşedintele României, domnul Emil Constatinescu, în faţa Comisiei de Acţiune România-SUA, poate fi privită ca un rechizitoriu la adresa atitudinii Occidentului faţă de România. S-a văzut limpede că preşedintele este afectat de dezastrul produs pe râul Mare şi în toată zona de vest a Ţării, fiind, în mod evident, marcat de faptul că aceste calamităţi se ţin lanţ, ca un făcut, şi ne lovesc cu o înverşunare metodică, agravând starea noastră de sărăcie, care, din endemică cum este, se transformă într-o disperantă fatalitate. De parcă până şi toate forţele malefice ale naturii s-au vorbit să distrugă România.

Sosit direct din zona calamitată, preşedintele a dat la o parte protocolul şi a dat frâu liber nemulţumirilor legate de lipsa de loialitate a occidentalilor faţă de România. Aş opina că această atitudine şi poziţie sinceră ale preşedintelui vor fi apreciate de români, pentru că de data asta el se prezintă ca un veritabil exponent al naţiunii, cu toate durerile şi necazurile ei.

Nu are rost să înşir aici toate faptele ce dovedesc duplicitatea Occidentului faţă de noi. Ele sunt cunoscute şi pot fi rezumate la următoarea întrebare: cu ce s-a ales România pentru dovezile sale de devotament total faţă de NATO şi UE, în afară de promisiuni neonorate,speranţe deşarte, „înalte aprecieri", laude găunoase, mângâieri protectoare pe creştet ş.a.? Deşi am făcut nişte reale sacrificii pentru a ajuta NATO, beneficiul nostru este un mare zero. Este evident, aşadar, că reproşurile noastre faţă de Apus au temeiuri reale şi sunt justificate, dar este oportun, cred, să vedem dacă, nu cumva, partea noastră de vină este mai mare. Şi aici lucrurile sunt arhicunoscute: politici postrevoluţionare duplicitare şi inconsecvente, semnarea tratatului cu fosta U.R.S.S., şovăieli prelungite în opţiunea pentru economia de piaţă, indecizia în condamnarea comunismului, incapacitatea de a deconspira poliţia politică, tergiversări în adoptarea legilor proprietăţii, neputinţa de a stăvili corupţia etc., etc.

După 1996, în plan declarativ cel puţin, orientarea noastră pro-occidentală a devenit mai clară şi mai consecventă. S-au făcut şi eforturi concrete şi chiar sacrificii pentru promovarea acestei politici. Întrebarea este: de ce lipsesc rezultatele? Nici unul din scopurile vizate nu este atins. Care este cauza? După umila mea părere cauzele ţin de optica şi de mentalităţile celor de la putere. Total greşit a fost comportamentul oficialilor noştri. În loc să adopte o poziţie demnă a celor ce revendică nişte drepturi legitime, conducătorii noştri au luat postura de umili cerşetori. În loc să explice occidentalilor că România are dreptul să acceadă în structurile euro-atlantice, că ea a căzut în sfera de influenţă sovietică împotriva voinţei ei şi, chiar, cu complicitatea occidentalilor şi, prin urmare, Vestul este responsabil pentru situaţia de azi a României şi are, deci, obligaţia morală să o ajute, diriguitorii noştri s-au comportat ca nişte spăşiţi vinovaţi fără vină. În loc să adoptăm gândirea, conform căreia România are nevoie de Europa şi de NATO, dar şi Europa şi NATO au nevoie de România, noi am exhibat o

postură de obedienţi şi disperaţi căutători de vasalitate faţă de noi „stăpâni". Chiar şi presa vădeşte o optică de sclav abundând în expresii ca: „să ne facem temele", „să fim şcolari silitori", „să fim cuminţi", „să nu supărăm", ş.a.

Cel mai pregnant s-au manifestat aceste optici şi mentalităţi în atitudinea total lipsită de demnitate a oficialilor români faţă de problema teritoriilor noastre răpite la 28 iunie 1940. Această chestiune vitală pentru prezentul şi, mai ales, viitorul neamului a fost tratată cu o nepermisă nepăsare. Au fost făcute sacrificii pe care nu ni le-a cerut nimeni. A fost semnat tratatul cu Ucraina, prin care România a cedat totul fără să obţină nimic şi prin care Ucraina nu a cedat absolut nimic, dar a obţinut ceea ce nu visa să obţina vreodată. Ucrainenii au rămas perplecşi în faţa uşurinţei cu care România a cedat presiunilor şi a renunţat la toate drepturile sale. Se mai poate vorbi despre un respect al Ucrainei faţă de noi? În nici un caz! Un stat care nu ştie să apere cu demnitate propriile interese nu poate conta pe respectul altor state.

Aceasta este, cred, cea mai gravă criză ce afectează România de azi – criza de respect din partea comunităţii internaţionale.

La amintita întrunire preşedintele a avut demnitatea şi curajul să dea la o parte textul cu banalităţi protocolare pregătit de consilieri şi a pus degetul pe rană. Mă întreb, dacă acest gest al preşedintelui marchează începutul unui proces de schimbare în abordarea politicii externe. Dacă este aşa, aş opina că primul pas concret al acestui proces să fie schimbarea consilierilor. Doamne ajută!

15.07.1999

BLESTEMUL PACTULUI RIBBENTROP-MOLOTOV

Acum 60 de ani, la 23 august 1939, la Moscova, miniştrii de Externe ai Germaniei naziste şi Rusiei bolşevice, Ribbentrop şi, respectiv, Molotov, au semnat în prezenţa lui Stalin pactul de neagresiune germano-sovietic. Acest „nevinovat" document a fost completat cu un act adiţional secret, pe care autorii recent apărutei la Paris lucrări „Cartea neagră a comunismului" îl cataloghează drept **crimă împotriva păcii.** Într-adevăr, se poate afirma cu certitudine că acest protocol adiţional secret a dus la declanşarea celui de al doilea război mondial cu întregul său cortegiu de crime apocaliptice.

Prevederile acelui protocol împărţeau în mod abuziv Europa centrală în sfere de influenţă germană şi sovietică, trasând o graniţă arbitrară, ce a sfârtecat teritorial o serie de state suverane şi independente. O parte din teritoriul Finlandei a fost ocupat de ruşi, republicile baltice au fost înghiţite în întregime de U.R.S.S., Polonia a fost desfiinţată ca stat, fiind împărţită între Germania şi Rusia, Cehoslvacia a fost şi ea răşluită. La 28 iunie 1940, printr-un virulent ultimatum, României i s-a smuls Basarabia, nordul Bucovinei, ţinutul Herţa, iar ulterior, prin noi silnicii, Ardealul şi Cadrilaterul, pregătindu-i-se şi ei soarta Poloniei.

În baza acelui pact Rusia şi-a văzut atinsă o ţintă mai veche - sfărâmarea României Mari, iar noi, românii, ne-am văzut ţara schilodită şi perspectivele spulberate. Am fost nevoiţi să răspundem agresiunii şi să intrăm în război pentru a ne dezrobi moşiile. Am fost înfrânţi şi nu am reuşit decât să ne recuperăm Ardealul. Am fost trataţi ca o ţară învinsă şi, culmea, ca „stat agresor". Noi, **victimă** a agresiunii! După 23 august 1939, România a căzut în ghearele agresorului sovietic, care a avut sprijinul aliatului său - Hitler, iar după încheierea războiului a fost lăsată în ghearele aceluiaşi agresor, dar, de data aceasta, cu girul Occidentului. Aşadar, indiferent de configuraţia alianţelor în Europa, nedreptatea cruntă a fost destinul nostru. Este interesant de remarcat că Stalin a obţinut Basarabia şi celelalteteritorii ca rezultat al unei cârdăşii tâlhăreşti cu Hitler împotriva Occidentului, iar după război aliaţii occidentali nu s-au sinchisit câtuşi de puţin sinchisiţi de acest amănunt şi, prin tratatul de la Paris din 1947, i-au oferit lui Stalin exact aceeaşi pradă, pe care i-a oferit-o şi Hitler - Basarabia, nordul Bucovinei şi Herţa. Mai mult, chiar, România a fost cedată în sfera de influenţă sovietică şi în scurt timp, prin violenţe inimaginabile, transformată într-un stat comunist, o anexă a imperiului sovietic. Au fost distruse valorile tradiţionale româneşti, ţara a fost scoasă din circuitul valorilor occidentale, fapt ce a antrenat o înapoiere catastrofală în dezvoltarea societăţii. În teritoriile româneşti anexate a fost dezlănţuit un feroce proces de deznaţionalizare. Prin crime de genocid autorităţile ocupante sovietice au modificat raportul etnic firesc, au falsificat istoria, au impus o denaturare abjectă a înseşi identităţii etnice a românilor din aceste teritorii.

Şi în prezent România şi toţi românii din afara actualelor lor graniţe continuă să fie urmăriţi de blestemul pactului criminal de acum 60 de ani. Sărăcia, mizeria morală,

o interminabilă perioadă de „tranziţie”, debusolarea politică, pierderea demnităţii naţionale, politica de continuă defensivă în arena diplomatică, insuccesul endemic în eforturile de revenire în Europa, toate, absolut toate nenorocirile noastre îşi au sorgintea în faptul că diriguitorii postrevoluţionari ai României nu au schiţat nici un gest în direcţia lichidării consecinţelor protocolului adiţional secret al pactului Ribbentrop-Molotov.

În timp ce republicile baltice s-au smuls hotărât şi temerar din ghearele imperiului sovietic, obţinându-şi independenţa şi statutul antebelic, în timp ce până şi U.R.S.S. - coautoarea pactului Ribbentrop-Moltov - l-a denunţat şi l-a declarat nul şi neavenit, în timp ce românii din Basarabia şi nordul Bucovinei s-au ridicat cu hotărâre în anii 1988 - 1991 în apărarea identităţii lor naţionale şi pentru restabilirea adevărului istoric, vorbind deschis despre reunirea cu România, Bucureştiul oficial a adoptat o politică de imobilism total şi inexplicabil. În timp ce chiar şi mass-media occidentală începu să vorbească despre unirea aşa zisei R.S.S. Moldoveneşti cu România ca despre ceva inevitabil, Bucureştiul semna, nesilit de nimeni şi de nimic, tratatul de „amiciţie” cu U.R.S.S. Forţele unioniste de la Chişinău emiteau atunci o declaraţie de protest, care se încheia cu următoarele: „Ratificarea acestui tratat ar avea repercusiuni deosebit de grave prin faptul că ar reconfirma relaţiile de vasalitate ale României faţă de U.R.S.S.”

Un fapt semnificativ: la 23 aprilie 1990 demnitarul sovietic Iacovlev declara la Chişinău că ambasadorul României l-a încredinţat că, dacă Iliescu va ajunge la putere, se va da o declaraţie oficială despre inexistenţa oricăror probleme cu caracter teritorial între România şi U.R.S.S. Foarte prompt în Parlamentul de la Chişinău deputaţii Valeriu Matei şi Alecu Reniţă vin cu interpelări vehemente. Bucureştiul a tăcut.

Un alt fapt relevant: la 12 septembrie 1991, Ucraina a declarat în mod **unilateral** hotarul abuziv stabilit ca urmare a deja condamnatului pact Ribbentrop-Molotov, drept frontieră de stat. Bucureştiul a tăcut, iar şase ani mai târziu a acceptat fără crâcnire această aşa-zisă frontieră semnând tratatrul cu Ucraina.

Mult trâmbiţata schimbare din 1996 nu a adus nici cea mai mică modificare a atitudinii Bucureştiului oficial faţă de problema basarabeană. Înainte de alegeri Emil Constantinescu afirma: „… acţiune diplomatică trebuie demarată nu numai pentru a elucida problema Insulei Şerpilor, ci şi problema celorlalte teritorii româneşti încluse prin forţă în fosta U.R.S.S.”. Frumoase cuvinte! Numai că **imediat** după câştigarea alegerilor Constantinescu a luat o atitudine diametral opusă, chemând la „sacrificii istorice” şi încheind în mare şi suspectă grabă tratatul cu Ucraina, prin care tratat, pentru **prima dată**, având deplinătatea facultăţilor juridice, a legiferat prin propria semnătură prevederile pactului Ribbentrop-Molotov. Culmea absurdului şi a abjecţiei politice!

Amintesc din nou, Japonia refuză de peste 50 de ani să semneze un tratat cu Rusia din cauza teritoriilor sale, Estonia refuză să semneze tratatul cu Rusia revendicându-şi moşiile, Spania nu renunţă la Gibraltar, Argentina revendică Malvinele, China nici după sute de ani nu a uitat nici o clipă pământurile ei, dar aceste exemple de demnitate naţională îi lasă reci pe acei, care acced la conducerea României.

Unicul gest frumos de demnitate este acela făcut de Parlamentul României prin Declaraţia sa din 28 noiembrie 1991, dar astăzi acea declaraţie este dată uitării şi îngropată în tăcere.

Chiar suntem condamnaţi să purtăm mereu stigmatul ruşinii?

„România liberă" ("Aldine") / 21. 08. 1999.

Notă: Domnul ambasador Vasile Şandru a ţinut să-şi spună punctul de vedere asupra unui pasaj din prezentul articol printr-o replică, ce a apărut în „Aldine" din 28.08.1999, replică ce îmi permit s-o reproduc aici.

O PRECIZARE

În dosarul „Aldine" din 21 august a.c. a fost publicat articolul „Blestemul Pactului Ribbentrop-Molotov" sub semnătura domnului Valeriu GRAUR.

Împărtăşind o mare parte din ideile cuprinse în acest articol, doresc să fac o precizare cu privire la o afirmaţie care să referă la un episod din activitatea mea în calitatea de ambasador al României la Moscova. Am în vedere următoarea frază: „Un fapt semificativ: la 23.04.1990, demnitarul sovietic Iacovlev declara la Chişinău că ambasadorul României l-a încredinţat că, dacă Iliescu va ajunge la putere, se va da o declaraţie oficială despre inexistenţa oricăror probleme cu caracter teritorial între România şi U.R.S.S."

Este adevărat că domnul Iacovlev a făcut o astfel de declaraţie, care a şi fost consemnată de ziarul „România liberă" în ziua de 12 mai 1990.

Demnitarul sovietic, însă, nu a avut nici un temei să-mi atribuie acea afirmaţie, deoarece în convorbirea pe care am avut-o cu domnia sa la 7 aprilie 1990 nici nu a fost menţionat numele d-lui Iliescu. (Aceasta a fost singura convorbire pe care am avut-o cu d-l Iacovlev).

La solicitarea ziarului „Adevărul" am comunicat temele convorbirii avute cu d-l Iacovlev. Redau precizările mele aşa cum au fost publicate în ziarul „Adevărul" în ziua de 13 mai 1990:

„Într-o convorbire telefonică pe care redacţia noastră a avut-o cu dl. Vasile Şandru, ambasadorul României la Moscova, aflăm că, într-adevăr, domnia sa a avut o întrevedere cu A.N. Iacovlev la 7 aprilie, cu misiunea de a informa asupra invitării de observatori străini la alegerile de la 20 mai. Într-o discuţie amplă, referitoare la relaţiile dintre cele două ţări, demnitarul sovietic a amintit şi unele luări de poziţie din România cu privire la problema Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Ambasadorul român s-a mărginit să reitereze ataşamentul ţării noastre la angajamentele asumate prin Actul final de la Helsinki, între ale cărui principii, unanim acceptate, se înscrie şi cel referitor la inviolabilitatea frontierelor. În nici un caz, subliniază dl. Şandru, n-a fost vorba de asigurări în numele viitorului preşedinte - ceea ce, să recunoaştem, chiar şi un

ambasador începător, şi nu unul cu experienţa domniei sale, nu şi-ar permite - numele domnului Iliescu nefiind pronunţat în acest context”.

Desigur, dacă se doreşte o verificare suplimentară, se poate examina raportul pe care l-am trimis Ministerului Afacerilor Externe despre convorbirea avută cu dl Iacovlev, raport care ar trebui să se afle în arhiva MAE.

La cele de mai sus doresc să adaug că, luând cunoştinţă de declaraţia domnului Iacovlev, am cerut explicaţii prin şeful cabinetului său, care a fost prezent la convorbirea din 7 aprilie. Mi s-a dat o explicaţie confuză, din care a reieşit însă că a fost vorba de o interpretare liberă” a afirmaţiilor mele.

VASILE ŞANDRU
fost ambasador al României la Moscova
în perioada ianuarie 1990 - aprilie 1992.

Mulţumindu-i dlui ambasador pentru detalierile făcute, am avut la rându-mi replica de mai jos, care, din păcate, nu a mai fost publicată la acea dată.

PRECIZARE LA „O PRECIZARE”

Mă văd nevoit să clarific un aspect esenţial, în opinia mea, din precizarea pe care o face dl ambasador Vasile Şandru în „Aldine” din 28 august a.c. cu referire la articolul meu „Blestemul pactului Ribbentrop-Molotov”, apărut tot în „Aldine” din 21 august a.c.

Nu pun la îndoială veridicitatea celor afirmate de domnul ambasador şi-l cred că, într-adevăr, în luna aprilie 1990, la Chişinău, demnitarul sovietic Iacovlev a interpretat prea liber cele discutate cu ambasadorul României la Moscova, afirmând că „ambasadorul României l-a încredinţat că, dacă Iliescu va ajunge la putere, se va da o declaraţie oficială despre inexistenţa oricăror probleme cu caracter teritorial între România şi U.R.S.S.”. Admit că în acea discuţie numele lui Ion Iliescu nici nu a fost pronunţat în acel context, cum se afirmă în ziarul „Adevărul” din 13 mai 1990. Îndrăznesc să afirm, cu toate acestea, că acea interpretare a lui Iacovlev, deşi „liberă”, redă, totuşi, destul de corect **esenţa** celor discutate atunci. Astfel: (citez din „Adevărul”) „Ambasadorul român s-a mărginit să reitereze ataşamentul ţării noastre la angajamentele asumate prin Actul Final de la Helsinki, între ale cărui principii, unanim acceptate, se înscrie şi cel referitor la inviolabilitatea frontierelor”. Foarte corect! Numai că, se cuvine de precizat, prin această aserţiune domnul ambasador se grăbea să-l asigure pe demnitarul sovietic că diriguitorii României **nici nu se gândesc să ia în seamă** „unele luări de poziţie din România cu privire la problema Basarabiei şi Bucovinei de Nord”. Or, tocmai acest fapt şi provoacă indignarea mea, ca basarabean,

precum şi nedumerirea şi mânia militanţilor români de la Chişinău. Imediat după revoluţie conducătorii României aveau şansa istorică şi misiunea sacră să amintească atât sovieticilor cât şi lumii întregi că România continuă să fie lovită de efectele criminalului act adiţional secret la pactul Ribbentrop-Molotov şi, drept consecinţă logică şi firească, să acţioneze cu toată energia în direcţia lichidării consecinţelor monstruoase ale acelui act de banditism internaţional. Iar un ambasador al **României** are obligaţia, atunci când face vreo referire la Actul Final de la Helsinki, să precizeze cu fermitate că în acelaşi act se proclamă cu claritate că „frontierele dintre state **pot fi** (subl. mea) modificate pe cale paşnică şi prin acord".

În loc de aceasta autorităţile sărmanei Românii au adoptat o poziţie de imobilism criminal, ba mai mult, au acţionat în direcţia diametral opusă intereselor naţionale supreme ale tuturor românilor şi prin propriile semnături **au legiferat,** în fapt, pactul Ribbentrop-Molotov, pe care o lume întreagă l-a dezavuat şi l-a condamnat. Au făcut-o întâi Ion Iliescu, când a semnat tratatul cu U.R.S.S., apoi Emil Constantinescu, prin tratatul cu Ucraina.

4. 09. 1999.

Notă: La acea dată ziarul „Adevărul" era, în fapt, avocatul regimului Iliescu.

PARANOIA

Există printre noi nişte românaşi care sunt foarte supăraţi pe soartă pentru faptul că nu sunt băgaţi în seamă. Deşi fac eforturi disperate în acest sens, deşi reuşesc să-şi vadă numele în paginile ziarelor, deşi ajung preşedinţi la tot felul de societăţi, ligi, fundaţii etc, totuşi constată uimiţi că nimeni nu se grăbeşte să-i aburce pe postamentele nemuririi, iar pizma şi vanitatea continuă să le roadă sufletele şi să le otrăvească existenţa. Cum să se facă remarcaţi, cum să convingă lumea să-i bage, în sfârşit, şi pe ei în seamă? Tot frământându-se astfel, ei nimeresc în vizorul acelor maeştri ai diversiunilor antiromâneşti care, menţinându-se cu abilitate în umbră, îi folosesc ca pe nişte unelte uşor de manevrat în opera murdară de învrăjbire a românilor împotriva românilor. Găsind un teren propice pentru promovarea politicii antinaţionale şi antiunioniste, duşmanii noştri de moarte le strecoară acestor „supăraţi" sugestia că cea mai la îndemână modalitate de a te face văzut, fără efort şi fără muncă, este să te apuci să-i murdăreşti pe alţii, iar dacă cel vizat este o personalitate a spaţiului românesc şi dacă reuşeşti să scoţi murdăriile în paginile unei publicaţii, şansele să fii observat vor fi şi mai mari.

Numai aşa poate fi explicată apariţia în revista „Ţara" a unei serii de articole denigratoare la adresa venerabilului român basarabean Alexandru Usatiuc-Bulgăr. Năpustindu-se ca o haită furibundă asupra unui om în vârstă de 83 de ani, "supăraţii" au terfelit în noroi numele său, meritele sale incontestabile în faţa neamului şi a Ţării. Cu o mojicie de neimaginat i-au răvăşit trecutul, viaţa privată şi familia, bagatelizând şi murdărind totul. Nici umbra tatălui său, care de mult îşi doarme somnul de veci într-o groapă comună din Siberia, nu a fost cruţată. Apoi avalanşa denigrărilor i-a împroşcat şi pe camarazii săi de idei şi de luptă ilegalistă, printre care am onoarea să mă număr şi subsemnatul. A fost pusă sub semnul întrebării până şi veridicitatea procesului politic în care am fost judecaţi şi condamnaţi. A fost supusă derizoriului şi minimalizării suferinţa pe care am îndurat-o în detenţie. Totul a fost negat sau pus sub semnul îndoielii. Lucrurile sfinte pentru noi au fost supuse interpretărilor perfide şi întinate de insinuări josnice.

În anii '70 şi '80, atunci când noi eram ţinuţi în lagăre cu regim sever, aceşti oameni duceau o viaţă tihnită de „buni" cetăţeni sovietici (unii fiind chiar membri ai partidului comunist al Uniunii Sovietice), îşi vedeau liniştiţi de familie, de casă, de copii, îşi procurau apartamente, mobilă, autoturisme, se bucurau de o relativă normalitate, aveau servicii în întreprinderi sau instituţii sovietice, realizând, chiar, o destul de acceptabilă bunăstare materială. Serile şi le petreceau în faţa televizorului urmărind cu sufletul la gură seriale sovietice de tipul aceluia, în care erau proslăvite aventurile „bravului cekist", „razvedcicul" sovietic Ştirliţ. Nu le reproşez aceste lucruri, aşa era viaţa atunci, ci vreau, doar, să reliefez faptul că **atunci** nici unul dintre ei nici nu se gândea să facă ceva concret în favoarea ideii reîntregirii neamului; **astăzi**, însă, ei se erijează în judecători supremi şi ne cer nouă socoteală pentru că am îndrăznit să nu

fim ca ei, numind atitudinea noastră de atunci “o naivitate vecină cu prostia” şi sugerând, astfel, că felul **lor** de a fi a fost un model de înţelepciune şi, mai ales, de „curaj civic”. Şi pentru „crima” de a fi avut îndrăzneala să nu fim ca ei, suntem acum mânjiţi de ei cu minciuni aberante şi calomnii fantasmagorice. Lipsa totală de dovezi în sprijinul afirmaţiilor lor aberante nu este o piedică pentru aceşti „demascatori”, ea fiind suplinită de născociri din cele mai năstruşnice. Procedeul folosit de ei este de o simplitate dezarmantă: într-un articol sunt lansate nişte născociri, iar în articolele următoare aceste basme sunt prezentate drept dovezi „imbatabile” şi folosite ca suport pentru noi fabulaţii. **Ei** semnează articolele denigratoare, ca apoi tot ei să declare fără drept de apel: „presa scrie” - procedeul bârfitorului care stârneşte şi colportează bârfa, ca după aceea să afirme nevinovat: „da’ ştiţi că lumea vorbeşte?”.

Neoprită la timp şi tratată cu indiferenţă, această paranoie s-a lăţit şi s-a lăbărţat depăşind toate limitele posibile ale bunului simţ, fapt care m-a determinat să-mi pierd răbdarea, să las la o parte treburile, care merită osteneala, şi să pun mâna pe condei pentru a răspunde acestor mizerii şi pentru a preîntâmpina, totodată, o eventuală impresie falsă că neluarea de atitudine poate să însemne o „vinovată” tăcere.

Primul articol, apărut în numărul din 8 iulie 1997 al ziarului „Ţara”, nu depăşeşte limitele decenţei. Sunt aduse critici (unele justificate) la adresa activităţii dlui Usatiuc, în funcţia, ce o avea, de preşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici, a Participanţilor la Război în Cadrul Armatei Române şi a Victimelor Represiunilor Comuniste. Opinez, totuşi, că toate problemele ridicate în acel articol ţineau de viaţa internă a Asociaţiei, puteau fi rezolvate în cadrul Asociaţiei şi, deci, nu era nici o nevoie să fie aduse pe paginile unui ziar. În sprijinul acestei opinii vine chiar titlul articolului respectiv: „Un congres care nu a avut (deocamdată) loc”, titlu care arată că o intervenţie făcută la timp din sânul Asociaţiei putea să preîntâmpine cu succes comiterea unor nereguli. Ceea ce m-a uimit în acel articol este pasajul, în care autorii afirmă că nu prea văd ce ar avea în comun doamnele Nina Petrov, Tatiana Leşco, Eudochia Ivanţoc şi Nina Ilaşcu „cu cei, care au fost deportaţi în 1941 şi în 1949 sau cu cei, care au stat în lagăre şi închisori în perioada sovietică”. Eu aş zice că au foarte, foarte mult în comun, căci în cauză se află acelaşi gen de represiune, din partea aceluiaşi vrăjmaş! Repet, nu avea nici un sens scoaterea acestor probleme în paginile unei publicaţii, dar semnatarii urmăreau cu totul alte scopuri şi aici îi dă de gol următoarea frază: „… activităţii dlui Usatiuc, faţă de care avem mari semne de întrebare şi asupra căreia **vom mai reveni**” (subl. mea). Aşadar, la acel moment exista deja intenţia de a „reveni”, exista, deci, un **plan** demolator elaborat din timp şi, nu este exclus, **de altcineva**.

Al doilea articol, cel din 11 iulie, mai păstrează şi el limitele bunului simţ. Sunt criticate activitatea dlui Usatiuc în munca lui de organizare a Muzeului Victimelor Represiunilor, încercările de promovare a cultului propriei personalităţi, stângăciile şi diletantismul în prezentarea exponatelor, lipsa de profesionalism etc. Şi, brusc, printre aceste critici (multe discutabile), o opinie, ce provoacă stupoare: autorul îi reproşează dlui Usatiuc că deportarea sa în Siberia în anii 1979 - 1984 a avut condiţii prea blânde

în comparaţie cu urgiile suferite de deportaţii noştri în anii ’40 şi ’50. Ca fost deportat, am cunoscut şi eu condiţiile deportării de atunci, dar nici prin minte nu mi-ar trece să cer socoteală celor deportaţi în perioada brejnevistă pentru faptul că ei nu au îndurat grozăviile, pe care le-au cunoscut cei de atunci, ţinând cont de faptul că între cele două perioade se aştern **patru decenii.**

În articolele, ce au urmat, perfidia şi abjecţia nu mai cunosc limite. Sunt cu mârşăvie atacate, discreditate şi calomniate faptele de patriotism ale dlui Usatiuc. Totul este răsturnat cu susul în jos, totul este pângărit, totul amestecat cu noroi. Faptele incontestabile şi evidente nu mai au nici o valoare. Recitind aceste articole rămâi înmărmurit în faţa melanjului grotesc de inepţii, minciuni şi calomnii. Unul şi acelaşi autor ba insinuează că Usatiuc a fost agent al K.G.B., ba regretă că Usatiuc nu a fost „împuşcat ca o potârniche” de acelaşi K.G.B., „cum s-ar fi întâmplat pe vremuri”, după care „vremuri” acest „supărat”, se pare că, nutreşte o stranie nostalgie. Fraza „vom reveni cu alte amănunte” se repetă ca un refren avertizând mereu că **planul** nu este, încă, epuizat. Şi revenind îl declară pe respectabilul român „impostor notoriu”. Pe ce se bazează? Păi cum!? Relatările din „Ţara”, unele preluate şi de „Flux”, nu sunt, oare, o „dovadă”? (Relatări care, trebuie să remarcăm, sunt însăilate tot de ei!) Şi inepţiile continuă să curgă. A participat Usatiuc, flăcău fiind, la o serată, unde era prezent şi n.k.v.d.-istul satului? E clar! Este şi el n.k.v.d.-ist! Se perorează la nesfârşit despre deficienţele lingvistice ale lui Alexandru Usatiuc, se decretează că este ucrainean, că are accent rusesc, că nu ştie bine româneşte, că stă prost cu stilistica şi (o, ce crimă!) nu ştie să translitereze corect din ruseşte în româneşte. Iar o autoare se întreabă patetic: „Oare există pe Terra un om care să nu cunoască măcar o limbă, adică pe cea maternă?” Îndrăznesc să vă contrazic, stimată doamnă „supărată”. Da, există! Cel puţin câteva …milioane, căci 90% din basarabeni (fie români, fie găgăuzi, fie bulgari) nu cunosc bine nici limba lor maternă, dar nici rusa şi nici, măcar, suahili, la care, foarte „inspirată”, faceţi trimiterea.

O altă inepţie te lasă fără grai prin stupizenia ei: i se reproşează dlui Usatiuc că regimul din lagărele anilor ’80 nu mai era aidoma celui din anii ’40. Să te cruceşti, nu alta! Ce era în capetele acestor oameni când au afirmat că ei, prizonierii politici ai anilor de după război, au fost „deţinuţi politici adevăraţi”? Aşadar, noi, cei întemniţaţi în ani ’70 şi ’80, am fost „neadevăraţi”? Chiar să nu înţeleagă „supăraţii” că în patru decenii viaţa pe Pământ s-a achimbat aşa de mult, încât până şi în imperiul răului lucrurile au mai evoluat? N.K.V.D.-ul a fost între timp rebotezat întâi în M.G.B., apoi în K.G.B. Huliganii n.k.v.d.-işti ai lui Stalin au fost înlocuiţi cu „cekiştii moderni” recrutaţi din absolvenţi ai universităţilor. Codul penal a suferit modificări în mai multe rânduri. Evident că şi condiţiile prizonieratului politic au mai pierdut din sălbăticia lor primitivă a perioadei staliniste, iar abuzul neîngrădit a cedat locul unei aparenţe de legalitate. Dar, oare, cine poate să garanteze că sentimentele de umilinţă şi de batjocură, pe care le-am trăit eu, deţinutul politic al anilor ’70, nu au fost infinit mai mari decât cele pe care le-a avut fratele meu de suferinţă din anii ’40? Oare pot exista termeni de comparaţie? Trebuie, oare, să rivalizăm pe acest teren al suferinţei, în loc să

nutrim sentimente de solidaritate frăţească unii faţă de alţii? Le amintesc „supăraţilor” că în anii ’40 nici în libertate viaţa în imperiul sovietic nu se deosebea prea mult de cea din lagăre şi puşcării. Cititorul nu o să mă creadă, dar în Siberia acelor ani am întâlnit oameni, care tânjeau după lagăr, atât de insuportabilă le era viaţa în aşa-zisa libertate. Represiunea era o urgie, dar, să nu uităm că atunci ea era un fenomen de masă. În tot imperiul sovietic nu exista familie, care să nu fi avut cel puţin un „reprezentant” în lagăre şi puşcării. Erau lagăre cu contingente de zeci de mii de deţinuţi - oraşe întregi. Perspectiva lagărului era privită de oamenii sovietici ca o fatalitate ca ceva de neevitat, ca o cătănie. Exista chiar şi o vorbă la ruşi: „ran’şe seadeş - ran’şe vâideş”, sugerând că este mai bine să ajungi în puşcărie mai repede, ca să scapi mai repede.

Cu totul altele au fost circumstanţele detenţiei noastre. Către anii ’70 sovieticii deja se civilizaseră, ajunseseră să mănânce mai bine, să-şi procure obiecte scumpe şi chiar de lux, să aibă preocupări pentru cultură şi spiritualitate. Represiunea oarbă şi sălbatică fusese înlocuită cu supravegherea totală şi eficientă prin folosirea celor mai moderne şi mai sofisticate dotări şi metode. Numărul deţinuţilor politici se redusese de mii de ori, iar în forurile internaţionale ruşii chiar îşi permiteau să mintă că **nu au** detinuţi politici. În lume se vorbea de destindere, de coexistenţă paşnică, de cooperare şi securitate în Europa, de drepturile omului etc.,etc. Nu este exclus ca în aceste împrejurări, în comparaţie cu anii imediat postbelici, postura de deţinut să fi fost mult mai frustrantă, mai apăsătoare şi cu efect distrugător mai mare asupra moralului deţinutului, conştient de faptul că dreptatea, de fapt, nu este de partea autorităţilor, ci de partea lui şi că suferă pentru dreptate. „Supăraţii” ne tratează cu o ură patologică pentru că, vezi Doamne, am fost ţinuţi în condiţii mai „blânde”. Ca să-i liniştesc, îi informez, că în cei 4 ani, cât am stat în lagărul JH 385/17 din Mordovia, lagăr, care nu a avut decât în jur de 100 de deţinuţi, au murit din cauza „blândeţii” tratamentului: patriotul român Simion Odobescu, în timp ce ispăşea cea de a doua condamnare, „criminalul de război”, basarabeanul Păvăluc, proeminentul disident rus Iurii Galanscov, un partizan lituanian, numele căruia, din păcate, l-am uitat şi bielorusul Lonski. Dumnezeu să-i odihnescă! Ce vreţi, domnilor „supăraţi”, să vă cerem iertare, că nu am murit şi noi?

Încă o imbecilitate: se afirmă că faţă de dl. Usatiuc K.G.B.-ul a arătat „o maximă clemenţă”. Care clemenţă, măi, „supăratule”, dacă dl. Usatiuc a primit maximum de pedeapsă? Ma-xi-mum! Adică mai mult nu s-a putut. Asta a fost cea mai mare pedeapsă prevăzută atunci de legea rusească pentru acest gen de „crime”: 7 ani lagăr cu regim sever plus 5 ani de deportare şi dl. Usatiuc a executat această pedeapsă **integral!** Ar fi vrut călăii să-i dea mai mult, dar nu au putut, nu mai era de unde. Pe atunci exista o uzanţă: pentru a se arăta „obiectivă”, instanţa fixa o pedeapsă ceva mai mică decât cea, pe care o cerea acuzarea. În cazul nostru, însă, această regulă nu a funcţionat, ci ni s-a „dat” exact cât a cerut procurorul Poluectov. Fuseserăm defavorizaţi şi de o coincidenţă nefastă. În timpul anchetei avusese loc la Moscova consfătuirea unională a activiştilor de partid în domeniul ideologiei, la care a participat şi P. Lucinschi, pe atunci responsabil cu ideolgia la Chişinău. Acolo Brejnev şi Suslov personal i-au dat indicaţii ca „antisovieticii şi naţionaliştii” anchetaţi să fie pedepsiţi în mod exemplar.

Asta a fost „clemenţa”, de care am avut parte. Legat de aceasta îmi vine în memorie cazul regretatului Dumitru Leviţchi, un mare român, fost ofiţer al serviciilor române de contrainformaţii din timpul războiului. A fost decorat personal de Rege pentru că a reuşit să se infiltreze într-o organizaţie teroristă a N.K.V.D.-ului şi s-o anihileze. În anii ’60 a fost capturat de K.G.B. pe teritoriul României, cu complicitatea Securităţii române şi condamnat pentru „trădare de patrie” la 15 ani. În timpul anchetei, procurorul Poluectov (acelaşi!) îi şuera printre dinţi cu o ură de moarte: „Ăh, ne popalsea tâ nam let piati nazad - deveati gram bâ tebe bâlo! Deveati graaam!”[1] (Avea în vedere masa unui glonte). Mult mai târziu aveam să aflu că acest „dozator de gramaje” a fost condamnat chiar de ai săi pentru corupţie şi acte imorale la 12 ani şi s-a spânzurat în detenţie. Dumnezeu nu bate cu băţul! Prin poziţia lor de azi „supăraţii” se aseamănă perfect cu acel procuror macabru.

Foarte mult tam-tam s-a făcut în jurul episodului cu scrisoarea adresată de dl. Usatiuc lui Ceauşescu în anul 1969. Fără drept de apel , acest episod este prezentat ca o dovadă sigură că prin acel demers dl Usatiuc a îndeplinit, chipurile, misiunea K.G.B.-ului pentru a-l „testa” pe Ceauşescu. În calitate de argument este adusă relatarea generalului securist Răduică, numai că „supăraţii” o interpretează pe dos. Se ştie că în finalul mărturisirii sale Răduică concluzionează: „Probabil în acest fel unii **patrioţi români** au ajuns sub supravegherea KG.B.-ului şi **au suferit represiunea acestuia**” (sublinierile îmi aparţin). Aşadar, generalul îl consideră pe dl Ustiuc patriot român represat de K.G.B. „Supăraţii” noştri, însă, au tălmăciri proprii. Ei sunt mai competenţi şi mai bine informaţi decât generalul şi decât oricine, aşa că decretează categoric: „Usatiuc - k.g.b.-ist”. Spre informarea cititorului voi dezvălui aici un amănunt absolut inedit, care, cu siguranţă va fi pentru mulţi o „bombă”. Atunci, în vara lui 1969, Ceauşescu nu refuzase, ci, dimpotrivă, acceptase să-l primească în audienţă pe dl Usatiuc şi numai o întâmplare stupidă a făcut ca această audienţă să nu se producă. Iată cum s-au petrecut lucrurile. La solicitarea de audienţă i s-a comunicat de la cancelaria Consiliului de Stat să aştepte răspunsul acasă, adică la gazda sa de la Bucureşti. Alexandru Usatiuc hotărăşte să profite de răgaz şi trage o fugă până la Galaţi pentru a-şi vizita nişte rude. Când s-a întors la Bucureşti, gazda, speriată, i-a spus că a fost căutat de o persoană de la Consiliul de Stat, care se arătase foarte mirată şi supărată pentru faptul că nu l-a găsit. Din acel moment toate încercările dlui Usatiuc de a reintra în contact cu cancelaria Consiliului de Stat s-au lovit de totala muţenie a funcţionarilor de acolo. Sunt convins că anume această disfuncţie l-a determinat pe Ceauşescu să procedeze aşa, cum a procedat. Este inutil, cred, să amintesc că deseori în istorie întâmplările de o banalitate derizorie pot decide schimbarea radicală a cursului evenimentelor. Astăzi, judecând la rece, îmi dau seama că deconspirarea grupului nostru s-ar fi produs oricum, mai devreme sau mai târziu, dar acea întâmplare nefericită, acea neşansă absurdă a grăbit arestarea noastră. Evident, că din partea lui Ceauşescu şi a Securităţii sale a fost un act de trădare comis de teama unei provocări a

[1] Păcat că nu te-am înhăţat acum vreo cinci ani - nouă grame ai fi căpătat!(rus.)

Moscovei, dar pe fondul extraordinarului curaj, de care a dat dovadă Ceauşescu la 21 august 1968, această teamă apare ca o aberaţie. Orice minte lucidă, orice conştiinţă autentic românească va privi acest episod ca pe un accident nenorocit, care a dus la prăbuşirea unei conspiraţii patriotice, naţionaliste. Pentru „supăraţi", însă, această variantă este inacceptabilă. Ei resping până şi ideea că au putut exista atunci nişte oameni care au îndrăznit să-şi pericliteze liniştea şi relativa bunăstare cotidiană pentru a face ceva **concret** pentru Ţară şi pentru Neam . Mentalitatea lor de "homo sovieticus" nu poate asimila aşa ceva. Le este mult mai convenabil să vadă totul în negru şi murdar. Uimeşte uşurinţa cu care aceşti oameni murdăresc demnitatea şi trecutul altora - semn sigur că propriul lor trecut nu este pentru ei decât o gogoaşă umflată. Este interesant că nici unul din aceşti "supăraţi" nu se pronunţă pentru deconspirarea urgentă a arhivelor K.G.B.-ului. Sau acest lucru este de nedorit pentru ei?

Nu pot să nu remarc poziţia mai mult decât ciudată, pe care s-a situat redacţia ziarului "Ţara". În casetă cititorul este avertizat că „punctul de vedere al semnatarilor articolelor nu coincide neapărat cu cel al redacţiei sau al conducerii F.P.C.D." În acest caz, însă, redacţia îşi asumă fără rezerve punctul de vedere al „supăraţilor" şi chiar îl promovează foarte activ şi insistent. S-a mers până acolo, încât a fost inaugurată chiar o rubrică specială: „Cazul Usatiuc". Atunci când Asociaţia Pro Basarabia şi Bucovina a lansat un apel pentru stoparea polemicilor în sânul mişcării naţional - patiotice, polemici extrem de periculoase, mai ales în perioada electorală, „Ţara" a refuzat să publice acest apel, ba, chiar mai mult, l-a contracarat recurgând la metode nedemne. Astfel, imediat după apariţia Apelului în alte publicaţii, a sosit la Bucureşti un emisar, care s-a prezentat la preşedintele de atunci al Asociaţiei, regretatul Nicolae Radu Halipa, aflat pe patul de suferinţă, i-a pus în faţă un text vehement **gata redactat** şi i-a cerut să-l semneze pentru a „dezminţi" Apelul. În mod firesc, dl Halipa a refuzat să-l semneze. Emisarul nu s-a arătat deloc descurajat, ci timp de o săptămână a stat ca un cioclu pe capul bietului suferind, reuşind la capătul unor tenace negocieri să-i smulgă semnătura sub un text mult îndulcit şi aparent inofensiv, pe care „Ţara" l-a publicat imediat pe prima pagină, în rubrica „Accent". Nefiind, însă, mulţumită de tonul potolit al „dezminţirii", redacţia o însoţeşte de propria notă, în care îşi permite să comenteze un pasaj scos din contextul Apelului (Apel, pe care, repet, refuzase să-l publice). În această notă a fost strecurată o parşivă insinuare şi proferată o crasă calomnie la adresa subsemnatului - s-a afirmat că aş fi falsificat semnătura preşedintelui N.R. Halipa. Declar aici că, într-adevăr, eu am redactat Apelul Asociaţiei, textul căruia a fost discutat şi aprobat de Comitetul Executiv şi nimic nu a fost inclus în text ulterior. Am semnat acel Apel eu, cu semnătura mea şi am făcut-o în strictă legalitate, căci, în calitatea ce o aveam, de prim-vicepreşedinte, eram obligat prin statut să semnez în locul preşedintelui. Acest atac absolut neprovocat din partea redacţiei „Ţara" a fost ca o lovitură de trăsnet pentru mine. M-am considerat până în ultimul moment membru al Frontului Popular, ziarul „Ţara" a fost una din publicaţiile basarabene la care am fost abonat în permanenţă şi mă trezesc dintr-o dată cu această lovitură! M-am simţit trădat şi umilit. Am considerat, totuşi, că a fost doar un accident, o aberaţie, dar atacurile

ulterioare repetate au arătat clar că nu este deloc o întâmplare. Redacţia a oferit detractorilor spaţii nelimitate şi cu o promptitudine uluitoare. Au fost cazuri, când redacţia a recurs la intervenţii de extremă urgenţă în textul deja bun pentru tipar al ziarului pentru a acorda prioritate absolută materialelor semnate de „supăraţi". Aşa s-a întâmplat cu „Protestul" din 31 martie. Acest „Protest" apărut doar cu 4 zile înaintea Adunării Solemne consacrate aniversării a 80-a a Reunirii Basarabiei cu România, a avut un efect sabotor şi distructiv asupra activităţii complexe de organizare şi mobilizare a delegaţiei de 150 de basarabeni, invitaţi să participe la această mare manifestare a românilor. Legat de aceasta nu pot să nu scot în evidenţă faptul că aceste atacuri generatoare de învrăjbire, de dezbinare, de confuzie şi de derută au fost lansate în perioada preelectorală - un moment extrem de important din viaţa politică de la Chişinău - şi au fost reluate (după o perioadă de tăcere) exact în zilele aniversării Reunirii Basarabiei cu Patria-mamă - un eveniment crucial din întreaga istorie a românilor. Cu totul ieşită din comun este insistenţa, cu care „Ţara" a promovat această campanie. Amintesc doar că unul din articole a fost repetat în două numere consecutive ale ziarului aproape cuvânt cu cuvânt. În schimb, toate încercările noastre de a dezminţi calomniile au fost în mod invariabil respinse de redacţie.

Sunt toate acestea nişte simple coincidenţe? Da sau nu, coroborate cu ultimele turnuri în politica F.P.C.D., ele nu pot să nu genereze nişte grave semne de întrebare.

Sunt convins că foştii deţinuţi politici basarabeni, veteranii Războiului Dezrobirii şi ai Mişcării de Eliberare Naţională din perioada ocupaţiei sovietice nu s-au lăsat înşelaţi de acest delir dezlănţuit. În mod firesc între noi nu pot exista decât sentimente de frăţie şi de cea mai curată solidaritate, mai ales acum, când cetatea Neamului este asediată şi asaltată de duşmani. Iar aceşti „demascatori" sunt mult mai periculoşi decât toată liota de interfrontişti, de rusofoni , de comunişti, de „suverani", de separatişti etc., căci ei, „demascatorii", acţionează din chiar sânul nostru, ei sunt cancerul, care ne roade din interior.

În încheiere constat că lecturarea atentă a materialelor în cauză conduce la următoarele concluzii:

Adevăraţii autori au rămas în umbră.

Toate articolele, deşi semnate de persoane diferite, au fost redactate de una şi aceeaşi minte.

Această minte este bolnavă.

23.06.1998.
„Literatura şi Arta" / 25.11.1999.

ISTORIA ROMÂNILOR?

Urmărind cu interes dezbaterile aprinse din mass-media, suscitate, pe bună dreptate, de programele şi manualele de istorie, constat cu uimire şi tristeţe că nici unul din opinenţi nu a remarcat şi nu a amintit, măcar, felul, în care este tratată în aceste manuale una din temele cruciale ale istoriei noastre - **problema basarabeană.**

Am lecturat două din manualele în cauză şi am văzut că ambele păcătuiesc impardonabil prin prezentarea voit insinifiantă, ca să nu spun bagatelizantă, a acestui dramatic subiect, deşi ambele se întitulează "Istoria românilor". De remarcat că manualul editurii Petrion se prezintă, în această privinţă, mai rău decât mult-hulita "Istorie" a editurii Sigma, ceea ce conduce la ideea că partea importantă din vină o are, totuşi, programa de istorie.

În primul manual problema basarabeană este practic inexistentă. Se vorbeşte în treacăt despre pierderile teritoriale din 1940 şi se afirmă că România a "cedat" Basarabia, nordul Bucovinei şi Herţa. Termenul "cedat" este aici total nelalocul lui şi induce în eroare, dat fiind că el presupune existenţa în prealabil a unor negocieri or, se ştie foarte bine, că aceste moşii au fost **răpite** printr-un brutal ultimatum în urma protocolului adiţional secret la pactul Ribbentrop-Molotov care, iarăşi se ştie, este catalogat drept **crimă împotriva păcii**, dar de care autorii manualului amintesc fugitiv abia în capitolul XII.

Nu poate să nu atragă atenţia întrebarea adresată elevilor: "Comparaţi situaţia teritorială de la sfârşitul verii 1940 cu cea de azi. Ce concluzie trageţi?" Oare ce concluzii sunt sugerate elevilor prin această perfidă întrebare? Că românii trebuie să exulte de fericire pentru faptul că la Conferinţa de Pace din 1947 li s-a recunoscut dreptul asupra Ardealului? Dar, în primul rând, această **parţială** restabilire a dreptăţii nu a fost un cadou, ci a fost plătită cu imense sacrificii pe câmpul de luptă, iar apoi, trebuie să fii de-a dreptul nebun ca să te declari fericit pentru faptul că ţi s-a restituit doar **o parte** din bunurile de care ai fost jefuit.

Manualul editurii Sigma acordă ceva mai mult spaţiu problemei basarabene, dar modul de tratare a ei este la fel de antiromânesc. Anului 1812 - anul de "naştere" a problemei basarabene şi un reper extrem de important al istoriei românilor - aproape că nu i se acordă nici o atenţie. În axa cronologică anul 1812 lipseşte, pur şi simplu, şi, doar, la "Schimbări teritoriale" este strecurată o frază foarte inocentă: "1812: Basarabia, partea răsăriteană a Moldovei este **cedată** (subl. mea) Rusiei". Consider că elevul are dreptul să ştie că această "cedare" a fost un jaf pus la cale de doi tâlhari pe seama principatului Moldova: turcii au "cedat" ceva ce nu le aparţinea, iar imperiul ţarist a acaparat un bun, care nu era al lui. În lecţia "Românii din Basarabia" se vorbeşte despre aflarea Basarabiei în componenţa imperiului rus ca despre ceva foarte firesc, dar nimic despre sfâşierea principatului Moldova şi despre ruperea brutală a unei etnii în două părţi, care au fost, astfel, forţate să urmeze o evoluţie cu totul nefirească.

În succesiunea cronologică a evenimentelor se enunţă sec:

1812: Basarabia **intră** (subl. mea) în componenţa Rusiei. (Elevul poate să înţeleagă că a fost o “intrare” benevolă, poate, chiar, dorită de moldoveni).

1940: Basarabia este **cedată** (subl. mea). (Din nou, acest termen de derutantă perfidie).

1991: Basarabia devine un stat independent. (Un fals! Nu Basarabia, ci doar 6 judeţe din cele 9 şi asta din cauză că ocupantul sovietic a dezmembrat teritoriul Basarabiei şi a atribuit, în mod abuziv, părţi însemnate din el Ucrainei, care nu le-a avut niciodată şi nu are nici un drept asupra lor).

În pag. 85 se afirmă: “Ianuarie 1918: bolşevicii preiau puterea la Chişinău, iar Sfatul Ţării este dizolvat.” Aici autorii preiau orbeşte falsurile istoriografiei sovietice, care afirma cu mult aplomb că în ianuarie 1918 în Basarabia a fost “proclamată puterea sovietică” Dar, un istoric, cât de cât serios, ştie că, de fapt, în acele 5 zile, între 6 şi 11 ianuarie 1918, Chişinăul căzuse pradă bandelor anarhice provenite din destrămarea fostei armate ţariste, care bande, în retragerea lor haotică de pe front au instaurat o atmosferă de teroare prin jafuri, asasinate, violuri şi alte silnicii şi cărora istoriografia sovietică le zice “revoluţionari”. A afirma că acei bandiţi au “dizolvat” atunci Sfatul Ţării - un organ reprezentativ, constituit în mod democratic - este ca şi cum am declara astăzi că recentul atac terorist de la Erevan a dizolvat parlamentul Armeniei.

Tonul sec, cu care se enunţă: “În iunie 1941 România a declarat război Uniunii Sovietice” este şi el de natură să-l inducă în eroare pe elev, care din această frază va înţelege că iniţiativa în declanşarea operaţiunilor militare a fost a României. Or, tânăra generaţie trebuie să ştie că România nu a fost un stat agresor, ci **ea** a fost agresată şi, prin urmare, a fost **nevoită** să intre în război pentru a se **apăra**, pentru a **răspunde** agresiunii şi pentru a-şi elibera pământurile cotropite.

Nu pot să nu citez fraza, care conţine un flagrant neadevăr, dar şi o total nemeritată acuză la adresa României: “Situaţia teritorială rezultată în urma celui de al doilea război mondial nu va mai fi contestată în mod serios de vreunul dintre statele din zonă, ceea ce arată că ele învăţaseră lecţia dură a războiului. De acum înainte majoritatea ţărilor europene, inclusiv România, vor înţelege că modificarea prin forţă a frontierelor nu poate să aducă popoarelor lor decât suferinţe şi tragedii”. Chiar să nu ştie un istoric că frontierele postbelice sunt astăzi nu doar contestate, ci de-a dreptul **spulberate**? Într-adevăr, toate cele trei republici baltice s-au desprins de fosta U.R.S.S. înlăturând hotărât consecinţele pactului Ribbentrop-Molotov şi restabilind, astfel, statu-quo-ul lor antebelic, U.R.S.S. s-a destrămat, R.D.G. a dispărut de pe hartă, Cehoslovacia s-a divizat, Iugoslavia a explodat. Iar în zona adiacentă ţării noastre, pur şi simplu, nu are cine să conteste actualele graniţe în afară de România: Ungaria are frontierele de dinainte de 1940, Bulgaria are toate motivele să fie mulţumită, căci s-a pricopsit cu două judeţe româneşti. Ce poate să conteste Ucraina, care s-a trezit cu un chilipir nevisat - teritoriile româneşti: sudul şi nordul Basarabiei, nordul Bucovinei, ţinutul Herţa şi Insula Şerpilor? Aşadar, ele nu contestă frontierele nu pentru că “învăţaseră lecţia dură a războiului”, ci pentru că au toate motivele să fie mulţumite. Prin urmare, această remarcă perfidă nu vizează decât România. Dar ce îi reproşează

autorii României? Ce ar trebui să înveţe România "din lecţia dură a războiului"? A fost România cea care a violat frontierele în 1940? Sau anume ea, România a fost victimă a politicilor revizioniste şi expansioniste? Şi astăzi România este singura ţară care continuă să se afle sub blestemul pactului Ribbentrop-Molotov şi anume acest fapt ar trebui să-l scoată în evidenţă un istoric, **dacă este român**.

Cum este posibil, mă întreb, ca un manual, care îşi zice "Istoria românilor", să nu spună nici un cuvânt despre imensele suferinţe îndurate de basarabeni în urma raptului din 28 iunie 1940, despre un milion de refugiaţi din teritoriile răpite şi despre vitregiile suferite de ei, despre politica de genocid etnic promovată de ocupantul sovietic în toată perioada postbelică, despre lupta de rezistenţa a românilor basarabeni împotriva ocupantului? Sau autorii consideră că basarabenii nu sunt români şi nici nu merită să-i bagi înseamă?

Cum este posibil să fie omise cu desăvârşire marile evenimente din anii 1988-89 de la Chişinău, evenimente cu care, de fapt, a început Revoluţia română, acel uriaş val al redeşteptării conştiinţei naţionale româneşti din Basarabia? Cum este posibil să nu fie amintite măcar măreţele cuceriri ale românilor basarabeni din acei ani? Cum este posibil să fie omisă figura emblematică a lui Ilie Ilaşcu? Cum este posibil să nu fie amintiţi românii din Ungaria, Serbia, Bulgaria?

Este limpede, aşadar, că problema basarabeană este ocultată în programele şi manualele de istorie, şi nu din neglijenţă, ci drept consecinţă a unei **politici antiromâneşti** promovată cu consecvenţă de toate regimurile postrevoluţionare la "indicaţiile" venite din afara Ţării. Cum rămâne în acest caz cu depolitizarea istoriei?

Nu este întâmplător nici faptul că societatea civilă românească a fost redusă de autorii acestui manual la G. Andreescu şi R. Weber. Dar Alianţa Civică, Asociaţia Culturală Pro Basarabia şi Bucovina, Vatra Românescă, Fundaţia "Mareşal Ion Antonescu", Societatea "Avram Iancu" şi altele nu fac parte din societatea civilă?

Toţi marii noştri istorici au fost profund ancoraţi în românism, dar prin aceasta nu au fost mai puţin europeni. Savantul român originar din Herţa, Vasile Bogrea, spune: "Ca să vorbeşti bine despre un subiect nu este de ajuns să-l ai în cap: şi inima trebuie să-ţi fie plină de el". Şi istoria românilor trebuie să fie scrisă cu inima.

"România liberă" / 11.12.1999.

O NOUĂ ŞANSĂ

Recent lansata iniţiativă a Partidului Naţional Liberal din Basarabia de constituire a Uniunii Interstatale România - Republica Moldova este un act extrem de important pentru întreaga comunitate românească. Ea se prezintă ca o soluţie în vederea integrării concomitente a celor două state în structurile euro-atlantice, precum şi a rezolvării rapide şi eficientre a crizei energetice acute, ce paralizează viaţa societăţii de dincolo de Prut, dar şi a depăşirii blocajului financiar prin întroducerea leului românesc.

Acceptarea României în comunitatea occidentală este hotărâtă irevocabil. Luarea acestei decizii este grăbită de crescânda ameninţare la adresa siguranţei flancului sudic al NATO. Presiunea atacurilor integrismului islamic în Turcia, care declară deschis că are ca scop transformarea acestei ţări într-un stat islamist şi, drept consecinţă inevitabilă, ieşirea Turciei din NATO, face ca privirile şefilor acestui bloc să se îndrepte spre România, a cărei poziţie geo-strategică o face indispensabilă pentru NATO. Delegaţia Congresului american, care elaborează strategia extinderii NATO, a vizitat Bucureştiul şi a dat un semnal ferm şi neechivoc că drumul României spre NATO este deschis. Uniunea Europeană nu a întârziat să-şi arate şi ea intenţia clară de a accepta România în sânul său. Vizita la Bucureşti a preşedintelui Comisiei Europene Romano Prodi, împreună cu comisarul **pentru extinderea** Uniunii Europene, Günter Verheugen, arată că decizia este luată şi că ea este definitivă. S-a declarat cu fermitate că România va fi sprijinită masiv pentru a-şi face toate pregătirile necesare aderării. Banca Mondială şi FMI vor acorda României mijloace financiare importante, în mare parte **nerambursabile,** pentru atingerea acestor scopuri. Aceste fapte sunt de natură a ne face să credem că termenele de admitere a României în structurile euro-atlantice vor fi mult reduse. Se poate aprecia, aşadar, că în anul 2005 România se va afla sub scutul NATO şi va fi membră cu drepturi depline a Uniunii Europene.

România, la rândul său, trebuie să depună eforturi substanţiale şi să îndeplinească urgent o serie de condiţii. Una din aceste condiţii trebuie să-i pună în gardă pe basarabeni şi pe toţi acei, pe care problema basarabeană îi preocupă în mod deosebit. Este vorba de graniţa de est a României. Din ce în ce mai insistent României i se pune în vedere că întărirea şi chiar etanşarea graniţelor sale de nord-est este obligatorie şi absolut necesară în perspectiva admiterii României în spaţiul Schengen.

Este cunoscut, că actuala Republică Moldova este total descoperită spre Ucraina şi prin ea spre întregul spaţiu ex-sovietic, de unde penetrează cu uşurinţă traficul cu armament, cu droguri, prostituţia, imigraţia ilegală, crima organizată etc. De altfel, S.R.I.-ul avertizează asupra pericolului major, pentru capacitatea economică a ţării, pe care îl reprezintă conexiunile transfrontaliere ale mafiilor străine, avându-se în vedere, înainte de toate, structurile mafiote din spaţiul ex-sovietic.

De remarcat că Polonia şi Cehia deja au luat măsuri drastice de închidere a frontierelor lor răsăritene. Polonia a anunţat că intrarea pe teritoriul său a cetăţenilor

din ţările ex-sovietice, printre care a fost nominalizată şi Republica Moldova, se va face numai cu vize, iar Cehia a introdus o serie întreagă de restricţii severe pentru acceptarea acestor cetăţeni pe teritoriul său. Şi Guvernul României este de pe acum preocupat de această problemă. Din recentele informaţii reiese limpede că bariera vamală la graniţa de pe Prut va fi puternic întărită, existând deja planuri concrete de mutare a unei părţi a personalului vămilor de la frontierele vestice la cele din răsărit.

Pentru România problema este extrem de sensibilă, dat fiind că dincolo de Prut sunt teritorii româneşti răpite, cu populaţia preponderent românească, care va fi izolată de Ţară în cazul închiderii graniţei. Cu toate că România nu doreşte acest lucru, ea va fi forţată să întroducă vize pentru cetăţenii actualei Republici Moldova, precum şi pentru cei din sudul Basarabiei, nordul Bucovinei şi Herţa, date fiind declaraţiile ferme ale responsabililor Uniunii Europene în sensul că Prutul va deveni graniţa de est a spaţiului Schengen.

Închiderea graniţei de pe Prut va afecta foarte grav şi interesele populaţiei din actuala Republica Moldova, care va fi sortită izolării cvasitotale şi pentru mulţi ani de Europa. În atari condiţii sărăcia, dezastrul economic, dominaţia structurilor de tip mafiot şi a crimei organizate, ce caracterizează starea actuală a Republicii Moldova, se vor adânci şi se vor perpetua, apăsând mult mai greu asupra oamenilor indiferent de originea lor etnică.

Unica soluţie pentru evitarea acestei perspective sumbre este reunirea cu România, actul ce va permite aderarea concomitentă în familia europeană, obiectiv atât de des invocat chiar şi de actuala conducere a Republicii Moldova.

Acum istoria ne oferă o nouă şansă pentru reîntregirea neamului. Va fi păcat, dacă nici de data aceasta nu ne vom sincroniza cu mersul ei şi vom pierde şi această ocazie, cum am pierdut atâtea şi atâtea la începutul anilor '90, prin imobilism criminal şi prin politici antinaţionale.

Salutară este, în acest sens, promptitudinea cu care P.U.N.R. a reacţionat la iniţiativa liberalilor de la Chişinău, salutând-o şi declarând sprijin total.

Unirea cu România va oferi oamenilor simpli din Basarabia avantaje importante şi imediate. Salariile şi pensiile se vor majora (pensiile în România sunt de 5-6 ori mai mari) şi vor fi plătite la timp (în Basarabia, pensiile şi chiar salariile nu se achită, în unele cazuri, cu anii). Ţăranii basarabeni vor avea posibilitatea să-şi desfacă produsele pe pieţele din România fără a mai plăti tot felul de taxe şi vămi la trecerea frontierei. Se vor elibera mari mijloace financiare prin desfiinţarea aparatului administrativ exagerat de umflat şi greoi de la Chişinău (Preşedinţia, Guvernul, Parlamentul, ambasade şi reprezentanţe în peste 20 de ţări etc.). Racket-ul este practic inexistent în România, iar criminalitatea este incomparabil mai redusă. Evident că nici în Ţară lucrurile nu sunt „pe roze", dar în Basarabia este un adevărat dezastru şi, dacă Republica Moldova va rămâne dincolo de graniţele spaţiului Schengen, starea ei economică se va agrava continuu. Nu este nici un secret că aflarea Republicii Moldova în C.S.I. nu a adus nici un beneficiu omului de rând ci, dimpotrivă, sărăcia a atins graniţele insuportabilului.

România şi Republica Moldova **împreună** vor deveni un stat cu pondere importantă atât ca teritoriu, cât şi ca populaţie şi vor avea o poziţie mai avantajoasă în concertul statelor europene. România reîntregită va fi privită cu mai mult respect.

Remarcabile sunt opţiunile oamenilor simpli în favoarea apropierii de România. Un număr din ce în ce mai mare de basarabeni cer cetătenia română, iar un şir de sate din sudul Republicii Moldova au avertizat că sunt gata să ceară intrarea în componenţa judeţului Galaţi. Astfel, se prefigurează deja o nouă realitate: reunirea va fi făcută de jos, luând prin surprindere clasa politică din ambele capitale. Cunoscute sunt şi luările ferme de poziţie în favoarea reunirii ale oamenilor politici şi ale publiciştilor de la Chişinău, ca Nicolae Dabija, Valeriu Matei, Gheorghe Ghimpu, Mircea Rusu, Vitalie Pastuh-Cubolteanu, Valeriu Dulgheru, Ion Sofronie şi mulţi alţii. În cei zece ani nu s-a putut realiza nimic din promisiunile actualilor demnitari de la Chişinău şi azi ei nu mai au nimic de oferit oamenilor, decât doar noi promisiuni găunoase, ceea ce demonstrează că orientarea spre "independenţă şi suveranitate" faţă de România a fost fundamental greşită şi nu va aduce decât noi dezastre.

Să sperăm că, de data aceasta, forţele unioniste de la Bucureşti şi de la Chişinău vor şti să-şi promoveze ideile şi că vocea lor va fi auzită.

13.02.2000.

OLIMPIADA LA NEMŢI ŞI LA ROMÂNI

Uluitoare este reacţia responsabililor "olimpici" români la iniţiativa de constituire a echipei olimpice unite a României şi Republicii Moldova, iniţiativă, lansată de un grup de parlamentari de la Bucureşti şi de la Chişinău şi anume: Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Ion Dediu, Valeriu Matei, Vasile Nedelciuc, Andrei Strâmbeanu, Ştefan Secăreanu, Ilie Untilă, Nicolae Cerveni, Paul Ghiţiu, Ion Iliescu, Alexandru Ionescu, Iftene Pop, Ulm Spineanu, Valeriu Tabără.

Nota dominantă a declaraţiilor este scepticismul şi atitudinea negativistă. Scandalos mi se pare faptul că, tocmai acei care ar fi trebuit să fie **ei** iniţiatori ai acestui frumos demers, recte autorităţile olimpice din cele două capitale, s-au arătat surprinşi, derutaţi şi total depăşiţi. Dl. Grigore Popovici, secretarul general al Comitetului Naţional Olimpic de la Chişinău a declarat că îşi va exprima poziţia "săptămâna viitoare", iar dl. Dan Popper, omologul său de la Bucureşti a adus o serie de "argumente" în defavoarea acestei idei. Este prea târziu, spune dl Popper, deşi , se cunoaşte, că până la Olipiada mai sunt aproape 7 luni. Apoi, sunt probleme, adaugă secretarul general al Comitetului Olimpic Român, ca: "alegerea imnului şi a drapelului" (se ştie că drapelul naţional al celor două state româneşti este comun - tricolorul), "unul din cele două comitete olimpice ar trebui desfiinţat". Ce mai, probleme "insurmontabile"! În sfârşit, pentru a respinge argumentul că există precedente demne de urmat ca exemplu, şi anume, lotul olimpic unit al R.F.G. şi R.D.G., dl. Popper opineză: "Să nu uităm că altele erau condiţiile politice în anii '60". Este foarte adevărat, condiţiile erau **cu totul** altele. Războioul rece era în faza sa cea mai înverşunată, cele două Germanii se situau pe poziţii ideologice ireconciliabile, iar propaganda sovietică cataloga R.F.G.-ul drept o ţară "fascistă". Aşadar, condiţiile politice erau atunci infinit mai proaste faţă de cele de acum. Cu toate acestea, patrioţii adevăraţi au reuşit să învingă toate obstacolele şi să se prezinte la Olimpiadă, în faţa lumii întregi, ca o naţiune unită, în perioada, când zidul Berlinului o sfârteca în două. Este adevărat că ei erau **nemţi** şi au avut în sânge ideea reunificării, fapt care le-a permis în final să-şi vadă împlinit visul: reîntregirea neamului şi a teritoriului naţional.

Foarte trist este că şi unii ziarişti români, în contrast cu cei de la săptămânalul basarabean "Literatura şi Arta", au afişat o atitudine negativistă, zeflemitoare sau cel puţin defetistă, prin expresii ca: "Parlamentarii români şi moldoveni visează frumos", „iz de campanie electorală" etc.

Sunt convins că autorităţile Comitetului Internaţional Olimpic vor îmbrăţişa această idee generoasă şi vor avea o atitudine mai "românească", dat fiind şi faptul că ea se înscrie perfect în spiritul mişcării olimpice.

Iniţiatorii acestui demers, parlamentarii români de pe ambele maluri ale Prutului, au acum datoria să ducă opera lor până la îndeplinire în pofida inerţiei şi a defetismului.

Toţi românii, adepţi ai ideii reîntregirii naţionale, vor urmări cu emoţie şi speranţă evoluţia echipei olimpice unite a românilor ca pe o vestitoare a vremurilor mai bune, ce vor veni negreşit.

21.02.2000.

Notă: Din nefericire, această nobilă idee nu şi-a mai găsit realizarea.

MÂNDRIA DE A FI ROMÂN BASARABEAN

Ediţia din 16.01.2000 a emisiunii Eugeniei Guzun ”Ora românilor de pretutindeni”, la radio “România – Actualităţi” a avut ca temă un aspect, ce ţine de comunicarea românilor basarabeni cu cei din Ţară. Este conoscut că, în majoritatea absolută a cazurilor, această comunicare este stânjenită de complexul limbii, care-i obsedează pe basarabenii noştri. 50 de ani de ocupaţie sovietică au lăsat amprente adânci. Politica de deznaţionalizare, promovată de ocupant inclusiv prin represiuni sălbatice, prin deportări masive şi prin colonizări intense cu elemente alogene, din anii ’40 şi ’50, continuată apoi cu politica de colonizare “silenţioasă” prin ademenirea autohtonilor să părăsească locurile natale şi prin aducerea concomitentă a „specialiştilor” rusofoni, a dus la rusificarea în masă a românilor basarabeni. Limba română a fost împinsă spre un statut de limbă „ţărănească”, promovându-se prin toate mijloacele limba rusă atât ca limba oficială,cât şi ca limbă de comunicare curentă. Astfel limba maternă a fost dizlocată de limba “fratelui mai mare”. Şi astăzi, la zece ani de la desprinderea de imperiu, românii basarabeni se exprimă cu dificultate în propria limbă.

Este o realitate tristă, care îi face pe basarabeni să se simtă stingheriţi atunci când comunică cu românii din Ţară.

Este clar că ieşirea din această situaţie anormală este una singură: recuperarea rapidă a lacunelor, îmbogăţirea bagajului de cuvinte şi perfecţionarea exprimării orale şi scrise sau, altfel zis, reînvăţarea limbii materne. În opinia mea aceasta nu este decât o problemă de timp, care se va rezolva în parte de la sine, odată cu dezvoltarea relaţiilor între basarabeni şi “regăţeni”. Iar atunci când se va înfăptui reunirea Basarabiei cu România, limba română va fi însuşită într-un timp record. Aşadar, problema nu este atât de gravă, iar importanţa ei este, cred eu, supradimensionată.

A fost, însă, atinsă şi o problemă cu totul falsă, după părerea mea, şi anume cea a “accentului”. Se exprimau opinii că basarabenii trebuie să se debaraseze de “accentul lor”. Într-adevăr, graiul moldovenilor din stânga Prutului are o nuanţă aparte, dar acest lucru nu trebuie, nici pe departe, să fie un motiv de “jenă” sau de “ruşine”. Nu am aici în vedere accentul rusesc, care va dispărea cu timpul de la sine.

Basarabenii au specificul lor, tot aşa cum românii din alte provincii au fiecare un specific propriu. Ardelenii, bunăoară, au şi ei un accent după care pot fi recunoscuţi imediat, dar lor nici prin gând nu le-ar trece să se jeneze de acest lucru sau, Doamne fereşte, să-şi propună să se debaraseze de accentul lor. Ba, dimpotrivă, ei se fălesc cu pronunţia pe care o au şi sunt foarte mândri de faptul că sunt români ardeleni, tot aşa cum oltenii sunt foarte mândri că sunt olteni, cei din Banat - că sunt bănăţeni, iar cei din Moldova dintre Prut şi Carpaţi - că sunt români moldoveni.

Acest lucru este firesc şi normal, pentru că aşa şi trebuie să fie. Şi basarabenii trebuie să fie mândri că sunt români basarabeni.

Ar fi şi păcat ca acest specific local să dispară, pentru că anume în diversitate constă bogăţia patrimoniului lingvistic şi cultural al unei etnii, tot aşa cum mult jinduita intrare în Uniunea Europeană nu trebuie să însemne ştergerea identităţii naţionale, căci fiecare ţară, membră a comunităţii europene, are aportul său specific la patrimoniul general - european.

În mod deosebit, se cer conservate cuvintele şi expresiile specifice graiului moldovenilor din Basarabia, căci ele **îmbogăţesc** vocabularul românesc. Evident, nu mă refer aici la rusismele pătrunse în limbă în mod artificial şi nefiresc, drept consecinţă a politicii de rusificare forţată, care împestriţează, încă, limba vorbită a basarabenilor şi care fac o notă de stridentă discordanţă cu specificul limbii române.

Basarabia este o parte a României, iar basarabenii, cu tot complexul de trăsături, ce-i caracterizează, sunt o componentă inalienabilă a românităţii. Fără Basarabia România este un stat ciuntit, o naţiune sfârtecată, o societate incompletă, tot aşa cum şi Basarabia ruptă de România este ca un copil înstrăinat şi bătut de soartă. Numai reîntregirea va face ca Basarabia cu România să formeze un tot întreg şi natural, un stat mai mare, cu o pondere mult mai importantă şi ca teritoriu şi ca populaţie, un stat, care va fi privit cu alţi ochi de celelalte state europene şi neeuropene.

Aşadar complexul de inferioritate, pe care îl au basarabenii din cauza pronunţiei lor, este totalmente fals. Din contra, trebuie să ne mândrim că suntem români basarabeni. Noi avem calităţi care ne permit să concurăm cu succes cu românii din celelalte provincii. Basarabenii sunt foarte buni gospodari, sunt generoşi, foarte ospitalieri, primitori, cuminţi şi cu frică de Dumnezeu, sunt robuşti şi voinici. Iar basarabencele sunt cele mai frumoase românce! O spun în cunoştinţă de cauză. Deci nu suntem cu nimic mai prejos faţă de ceilalţi români, ba, chiar, în unele privinţe, putem fi înaintea lor.

Să fim conştienţi de acest lucru şi să avem sentimentul demnităţii de a fi **români basarabeni.**

25.02.2000.

SARABANDA ABANDONĂRILOR

România a făcut cunoscută, prin vocea ministrului său de Exerne, Petre Roman, intenţia de a restricţiona sever trecerea graniţei stalinisto-hitleriste de la Prut pentru basarabeni, anunţând că ei vor fi nevoiţi să-şi facă paşaport pentru a veni în Ţară. Dincolo de caracterul evident retrograd al acestei măsuri (se ştie că trecerea acestui nedrept hotar doar cu buletinul de identitate a fost una din marile cuceriri revoluţionare pe calea apropierii dintre românii de dincolo şi de dincoace de Prut), ea se prezintă ca un semnal clar dat basarabenilor că mama-România se pregăteşte să-i abandoneze din nou într-un moment de cumpănă, aşa cum a mai făcut-o de atâtea ori în istorie.

Omul politic şi eminentul publicist basarabean Nicolae Dabija, într-un articol fulminant din săptămânalul "Literatura şi Arta", din 13 ianuarie a.c. face o trecere în revistă a acestui abominabil şir de abandonări: „...cred că, dacă la 28.06.1940, la Nistru se trăgea un singur foc de armă, astăzi statutul nostru era altul". România trebuia să fie atacată încă la 6.12.1939, dar atunci am fost salvaţi de micuţa Finlandă, care prin rezistenţa eroică, ce a opus-o invadatorului sovietic, a bulversat planurile militare ale Moscovei şi ne-a oferit, astfel, un răgaz de o jumătate de an pentru a ne organiza rezistenţa, dar politicianismul venal, impotent şi antinaţional nu a permis o evaluare şi o valorificare corectă a acelui moment de cumpănă. Nicolae Dabija scrie: "Ar fi căzut atunci, bănuiesc, la Nistru mai multe mii de basarabeni, care şi-ar fi apărat cu arma în mână dreptul lor de a fi cu Ţara. Dar câţi au murit, cedându-se "paşnic" acest teritoriu?! Cu tot cu cei executaţi, deportaţi, trimişi drept carne de tun pe linia întâi în cel de al doilea război mondial, cu cei dispăruţi în foametea organizată din 1946-47 sau nevoiţi să se refugieze în România, numărul lor depăşeşte un milion şi jumătate! Un milion şi jumătate de destine mutilate! Un milion şi jumătate de oameni, cărora nu li s-a oferit şansa să se apere, să-şi apere familia, viaţa, Dreptatea!"

O altă abandonare a comis-o regimul marionetelor bolşevice, instaurat în România după război de către ocupantul sovietic, când a trădat pe faţă Basarabia, trimiţând după gratii până şi cuvântul "Basarabia", organizând vânarea basarabenilor refugiaţi în Ţară şi predarea lor călăilor n.k.v.d.-işti. Amintirea Basarabiei a fost ştearsă din memoria colectivă a românilor, iar când neamul românesc din Basarabia era supus procesului de deznaţionalizare şi de deturnare a identităţii etnice, Bucureştiul a tăcut mâlc toţi acei 45 de ani. Securitatea comunistă i-a vândut K.G.B.-ului pe militanţii basarabeni pentru reîntregirea neamului.

După 1989, când basarabenii au făcut o breşă în zidul de la Prut, Bucureştiul, drept răspuns, a alergat iute la Moscova pentru a semna tratatul acela neghiob cu U.R.S.S. A fost o nouă abandonare, cu atât mai abjectă, cu cât a fost comisă de primul regim de după 1946, care a avut girul legitimităţii.

"Schimbarea" din 1996 a adus o nouă abandonare a românilor din sudul şi nordul Basarabiei, din nordul Bucovinei şi din ţinutul Herţa, de data aceasta prin semnarea tratatului cu Ucraina.

Şi iată, acum, cu o nonşalanţă obraznică, ni se dă de înţeles că, pregătindu-se să intre în Uniunea Europeană, Ţara nu are nevoie de noi, basarabenii. Semnalele acestei noi trădări se multiplică pe măsură ce se înmulţesc declaraţiile decidenţilor U.E. în sensul că "graniţa de est a spaţiului Schengen va fi Prutul", "Republica Moldova va fi vecina U.E.", "Prutul va fi **ultima** frontieră a Europei" etc.

Reacţia firească a oficialilor români ar trebui să fie o declaraţie fermă că România nu poate să abandoneze o parte a naţiunii sale dincolo de graniţa dintre Est şi Vest, că este inadmisibilă perpetuarea consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov, că stabilirea "ultimei frontiere" pe Prut va fi echivalentă cu ridicarea unui nou zid al Berlinului în Europa, care va constitui un motiv permanent de conflicte şi de tensiuni. În loc de toate acestea, Bucureştiul face totul pentru a-i determina pe basarabeni să lase orice speranţă de unire. Cei, care în vorbe se declară "pentru integrarea spirituală, culturală şi economică a celor două state româneşti", în fapte ridică noi şi noi obstacole în calea relaţiilor "privilegiate". Se percepe o puzderie de taxe la trecerea frontierei, leul moldovenesc nu este acceptat la schimb de băncile româneşti, presa basarabeană nu există în chioşcurile Rodipet, presa românească este de negăsit la Chişinău, buletinul de ştiri "Mesager" al t.v. Chişinău este retransmis pe programul 2, la o oră fără audienţă, Poşta Română nu mai acordă facilităţi pentru corespondenţa spre Republica Moldova. Departamentul Guvernului pentru Relaţii cu Românii de peste Hotare va fi, practic, desfiinţat. Se alocă fonduri uriaşe pentru consolidarea şi edificarea infrastructurii la punctele de frontieră de pe Prut. Se anunţă măsuri de întărire a controlului vamal şi de întărire şi de transfer al lucrătorilor vamali de la graniţa de vest la cea de pe Prut.

Şi toate acestea în momentul când la Chişinău o serie de articole ale liderilor de opinie lansează ideea constituirii uniunii interstatale România - Republica Moldova, idee sprijinită de P.N.L. de la Chişinău şi, foarte prompt, de P.U.N.R. la Bucureşti. Patrioţii români basarabeni au apreciat foarte corect momentul pentru a promova ideea reîntregirii propunând constituirea Uniunii Interstatale ca o soluţie pentru intrarea concomitentă a ambelor state româneşti în U.E., pentru depăşirea crizei energetice paralizante, pentru ieşirea din sărăcia catastrofală prin relansarea conjugată a economiilor. Ideea are şanse mari să găsească ecou în rândul basarabenilor, căci oamenii simpli au intuit foarte bine pericolul izolării şi al rămânerii în afara graniţelor Europei, grăbindu-se să obţină cetăţenia română. În loc să vină în întâmpinarea acestui curent, vajnicul nostru M.A.E. îi ameninţă pe basarabeni cu paşaportul, iar în spatele paşaportului bietul basarabean deja întrezăreşte şi ameninţarea vizei. În loc să se întoarcă cu faţă la nevoile basarabeanului de rând şi să procedeze aidoma Ministerului de Interne, care a venit în ajutorul solicitanţilor de cetăţenie română şi a descongestionat serviciul de paşapoarte suprasolicitat de la Bucureşti prin delegarea serviciilor teritoriale din judeţele limitrofe Basarabiei să se ocupe de această problemă, M.A.E. zis român, în loc să reorganizeze urgent activitatea Consulatului de la Chişinău în vederea urgentării primirii cererilor de cetăţenie şi a rezolvării lor rapide, tratează cu

foşti nomenclaturişti comunişti de la cârma Chişinăului şi pregăteşte semnarea tratatului româno-român, care nu poate fi decât o nouă trădare.

Un tratat, în care nu va fi stipulată condamnarea pactului Ribbentrop-Molotov, va însemna că România, prin propria semnătură, va legifera din nou jaful comis asupra ei. Acesta este modul prin care oficialii români vor marca împlinirea a 60 de ani de la comiterea acestei monstruoase crime. România oficială se pregăteşte să semneze un tratat cu un aşa-zis stat, care are pe teritoriul său o armată de ocupaţie, un „stat", care refuză în mod ostentativ şi provocator să legifereze Mitropolia Basarabiei, un „stat", care de aproape opt ani nu este în stare să-l elibereze pe deputatul propriului Parlament, ţinut în captivitate pe chiar teritoriul său de o mână de bandiţi, un „stat", care batjocoreşte limba română legiferând prin constituţie un fals grosolan stalinist: "limba moldovenească". Semnarea acestui tratat înainte de a se obţine eliberarea patrioţilor - martiri care sunt întruchiparea demnităţii româneşti - Ilie Ilaşcu şi camarazii săi – va fi o mare ruşine pentru acei, care au defilat pe străzile Bucureştiului în cuşca de beteală, abandonându-i apoi pe eroi şi lăsându-i să zacă în cuşca de fier.

Invocaţia "Cum nu vii tu, Ţepeş Doamne!" îţi apare, fāra să vrei, pe buze. Oare va avea parte acest neam şi de o conducere românească?

16.03. 2000.

ZIDUL BERLINULUI PE PRUT

Hotărât lucru, problema basarabeană este străină societăţii româneşti. Românii de rând cunosc foarte vag, sau deloc, ce este Basarabia şi cine sunt basarabenii. “A, ruşii aceia!” - acesta este nivelul la care sunt percepute aceste noţiuni. În lumea politicului (cu foarte mici excepţii) atitudinea se rezumă la reacţii surde şi iritate de genul: “Ce mai vor şi ăştia cu Basarabia lor?” Trist este că nici cei zece ani de la revoluţie nu au adus limpeziri exhaustive şi atât de necesare în această problemă, care este vitală pentru neamul românesc şi ar trebui să se constituie într-o prioritate absolută, căreia să-i fie subordonate toate demersurile, atât politice, cât şi cele economice ale statului.

Dacă urmărim politica promovată de România după decembrie ’89, constatăm cu uşurinţă că diriguitorii noştri,indiferent de culoarea lor politică, au arătat o uimitoare unitate şi consecvenţă în atitudinea lor faţă de Basarabia: în luarea deciziilor majore Basarabia a fost neglijată, ca să nu spun trădată.

Culmea abjecţiei politice a fost semnarea tratatului cu U.R.S.S. În timp ce Pactul de la Varşovia era dizolvat, C.A.E.R.-ul lichidat, Germania se reunificase, Republicile Baltice se băteau pentru lichidarea consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov şi revenirea la statutul lor de dinainte de 1940, în timp ce la Chişinău mişcarea unionistă era în plin avânt, Ion Iliescu alerga cu grăbirere la Moscova şi semna tratatul de amiciţie, trădând Basarabia pe faţă conform concepţiei liderilor F.S.N. - “basarabenii să fie sănătoşi acolo unde sunt” (Brucan).

Mult aşteptata schimbare de la 1996 nu a schimbat absolut nimic în poziţia Bucureştiului faţă de Basarabia. Acei, care înainte de alegeri vorbeau despre lichidarea consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov, despre necesitatea de a ridica problema teritoriilor româneşti răpite, despre fermitate în problema Insulei Şerpilor etc., accedând la putere şi-au inversat instantaneu optica, demarând în forţă politica “sacrificiilor istorice”, neezitând să semneze tratatul cu Ucraina, prin care au cedat tuturor pretenţiilor Ucrainei, neobţinând absolut nimic în schimb. Tratatul cu Ucraina a însemnat: legalizarea **de către România** a jafului comis **asupra** României; cedarea sudului şi nordului Basarabiei, a nordului Bucovinei şi a ţinutului Herţa; legiferarea prin semnătura României a pactului Ribbentrop-Molotov, pact care la acea dată fusese deja condamnat de lumea întreagă, inclusiv de către unul din coautorii lui - U.R.S.S.; trădarea intereselor patrimoniale ale refugiaţilor din aceste teritorii; văduvirea generaţiilor viitoare de posibilităţi de a redobândi dreptatea românească; răpirea dreptului la reîntregirea naţiunii române; uciderea speranţelor nutrite de refugiaţii basarabeni timp de 50 de ani; dar cel mai grav este faptul că acest tratat este, în fapt, o invitaţie la dezmembrarea României, deoarece, punându-şi semnătura sub acest tratat, România dă de înţeles că orice agresor, care are suficientă forţă militară, poate să o atace, oricând are prilejul, pentru a-i smulge alte teritorii, căci prin această semnătură

România dă dovadă că este în stare să legalizeze şi în viitor orice rapturi teritoriale , ce se vor comite asupra ei.

Acum, oficialii noştri, considerând, probabil, că a trecut suficient timp de la „comiterea" tratatului cu Ucraina, s-au decis să mai facă unul şi cu actuala Republica Moldova. Acest tratat va însemna o **nouă** legiferare a pactului Ribbentrop-Molotov, aşadar, un nou act de subminare a interesului naţional suprem. România nu are nevoie de un tratat cu această formaţiune statală, căci el va fi o nouă şi nocivă recunoaştere a acestei "republici", care prin provizoratul ei congenital, dar prelungit peste măsură, afectează grav stabilitatea în zonă. În condiţiile, în care pe teritoriul acestui "stat" se află o armată de ocupaţie; când limba română este insultată prin consfinţirea în constituţie a falsului grosolan stalinist "limba moldovenească"; când Chişinăul, sfidând România, refuză să legalizeze Mitropolia Basarabiei; când la cârma Chişinăului se află foşti nomenclaturişti comunişti, "cozile de topor" care şi-au vândut neamul pentru a se pune în slujba ocupantului sovietic şi care astăzi propagă o deşănţată românofobie şi un înverşunat antiunionism, semnarea acestui tratat este o impardonabilă gafă politică.

Semnarea acestui tratat înainte de eliberarea grupului Ilaşcu ar fi un act de laşitate.

Prin acest tratat România trimite un semnal clar către cele trei milioane de români din actuala Republică Moldova că se leapădă de ei, îi abandonează dincolo de graniţele Europei şi îi împinge în spaţiul asiatic, în braţele Rusiei, înălţând, totodată, un nou zid al Berlinului, care va pecetlui, poate pentru totdeauna, sfârtecarea naţiunii române.

Semnarea acestui tratat tocmai acum, când la Chişinău se înfiripă un larg curent de opinie pentru constituirea Uniunii Interstatale România - Republica Moldova, ar fi un act sabotor împotriva ideii reîntregirii neamului, ar însemna batjocorirea măreţelor fapte ale înaintaşilor, care în anul 1918 au făurit România Mare.

"România liberă" ("Aldine") / 13.05.2000.
"Cuvântul românesc" (Canada) / iunie 2000.

UN DEZASTRU PERPETUU

Au trecut 60 de ani de la dezastrul, care a lovit România în vara anului 1940. În doar trei luni, o ţară europeană de mărime medie, cu un teritoriu de 295049 km.p. şi cu o populaţie de peste 20 mln., România, căzută victimă unui complot internaţional, a fost dezmembrată teritorial şi diminuată ca populaţie cu peste 33%. I-au fost răpite Basarabia, nordul Bucovinei, Herţa, nordul Ardealului şi Cadrilaterul – un teritoriu însumând 99000 km.p. cu o populaţie de peste 7,5 mln. locuitori.

Anul 1940 a însemnat începutul degringoladei statului şi a naţiunii române, a fost un cataclism, din care Ţara nu s-a mai redresat nici după restabilirea parţială a dreptăţii prin restituirea nordului Ardealului. Toate necazurile noastre, toate frustrările , sărăcia, înapoierea, desnădejdea, lipsa de perspective, degenerarea, debusolarea politică etc, de care nu putem scăpa nici astăzi, îşi au sorgintea în catrastrofa, care ne-a lovit în blestematul 1940.

Declanşarea atacului asupra României a lansat-o U.R.S.S., care printr-un ultimatum violent a invadat Basarabia, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa. Dacă societatea românească s-ar afla în stare de normalitate, ziua de 28 iunie ar trebui marcată anual de întreaga românitate ca zi de doliu naţional. Această zi a însemnat începutul calvarului pentru toţi românii şi, în mod special, pentru populaţia teritoriilor invadate de sovietici. Sute de mii de basarabeni au căzut victime ale holocaustului roşu organizat de ocupant, alte sute de mii au luat drumul refugiului, care continuă şi astăzi. Cetăţenii demni ai României Mari au fost transformaţi brusc în nişte paria , deposedaţi de averi şi reduşi la condiţia de sclavi. Viaţa liniştită şi prosperă a fost înlocuită în mod brutal de o existenţă dominată de o continuă teroare. Arestările şi dispariţiile nocturne, condamnările sumare, execuţiile şi deportările în masă au decimat populaţia acestor provincii şi au avut efectul unui etnocid. Teritoriile ocupate au fost dezmembrate şi părţi mari din ele trecute la a.z. R.S.S. Ucraineană, care nu are şi nu a avut niciodată nici un drept asupra lor. A fost modificat raportul etnic din aceste teritorii printr-o politică expresă de deznaţionalizare violentă şi rusificare forţată.

Pentru a-l respinge pe agresor, România a intrat în cel de al doilea război mondial şi a eliberat teritoriile sale pentru o perioadă de trei ani. Conferinţa de Pace de la Paris, care a făcut bilanţurile războiului, a restituit României Ardealul, dar cea mai mare parte a teritoriului răpit a făcut-o cadou lui Stalin, în ciuda faptului că U.R.S.S. a intrat în posesia acestor teritorii ca rezultat al unei cârdăşii tâlhăreşti cu cel mai odios inamic al aliaţilor occidentali - Hitler. A fost, totodată, şi o încălcare grosolană a Cartei Atlanticului, prin care SUA şi Anglia se angajaseră să nu accepte nici o modificare teritorială care nu este liber consimţită.

Nedreptăţită, vândută zonei de ocupaţie sovietică, România a fost obligată să suporte un regim, care i-a fost impus cu forţa de ocupantul sovietic, un regim total străin fiinţei româneşti, care a adus Ţara într-o stare de înapoiere, ce o plasează astăzi printre ultimele ţări ale Europei.

Prăbuşirea comunismului a însemnat pentru multe popoare declanşarea procesului de redeşteptare naţională. Republicile Baltice au scuturat cu fermitate jugul

ocupaţiei şi au înlăturat fără ezitare consecinţele pactului Ribbentrop-Moltov, revenind la statutul lor de dinaintea anului 1940.

Era de aşteptat ca, profitând de procesul general-european de revenire la normalitate, şi România să se angajeze neîntârziat în acţiuni decisive pentru lichidarea consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov, pe care autorii "Cărţii negre a comunismului" îl califică drept crimă împotriva păcii. Era firesc şi logic să aşteptăm de la autorităţile noastre postdecembriste demararea unei activităţi diplomatice hotărâte în vederea redobândirii drepturilor noastre legitime, pentru recuperarea teritoriilor noastre, pentru reîntregirea neamului şi pentru reafirmarea **demnităţii naţionale**. Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Cantonându-se iniţial într-un imobilism cel puţin ciudat, diriguitorii noştri ne-au făcut să asistăm "privitori ca la teatru" cum alte state îşi recuceresc drepturile printr-o politică naţională decisă şi consecventă. Culmea absurdului este că, ulterior, cârmuitorii României au început, totuşi, să acţioneze, dar …**împotriva** interesului naţional, semnând tratatele cu U.R.S.S. (1991) şi apoi cu Ucraina (1997). Prin aceste acte nesăbuite România a legalizat crimele comise **asupra României**, a aprobat ceea ce era de condamnat, a dat girul legitimităţii protocolului aditional secret, **după ce** până şi unul din agresori - U.R.S.S. l-a condamnat şi l-a declarat nul "ab initio". Istoria şi justiţia vor stabili dacă aceste acte sunt rezultaul unei crase incompetenţe sau efectul unei politici de trădare naţională.

Astăzi, sub ochii noştri, se pregăteşte o nouă nesăbuinţă - tratatul cu actuala Republica Moldova (deja parafat), care înseamnă trădarea forţelor unioniste, trădarea grupului Ilaşcu, trădarea Mitropoliei Basarabiei şi sprijinirea forţelor antiunioniste şi românofobe de la Chişinău.

Iar la orizont deja se arată un nou tratat neghiob - cel cu Rusia. Deja ministrul de Externe P. Roman, pregăteşte opinia publică românească pentru acceptarea acestui tratat, declarând că referirile la pactul Ribbentrop-Molotov "nu mai sunt pregnante", iar ridicarea problemei tezaurului românesc, furat de Rusia bolşevică, "nu este productivă".

Deceniul, care s-a scurs de la Revoluţie, ne arată limpede că oficialii români sunt străini de problema basarabeană, nu o cunosc, nu sunt pătrunşi de importanţa ei pentru interesul naţional al României. Întreaga clasă politică românească (cu foarte puţine excepţii) ne priveşte pe noi, basarabenii, cu o iritare surdă: "Ce mai vor şi ăştia cu Basarabia lor?" Datoria noastră este, aşadar, să ne solidarizăm şi să ne batem singuri pentru reîntregirea neamului şi a teritoriului naţional. Iar refugiaţii basarabeni şi descendenţii lor, aici, în Ţară, trebuie să se organizeze politic pentru apărarea intereselor lor politice şi patrimoniale. Lamentaţiile şi apelurile noastre la sentimentele de demnitate naţională ale diriguitorilor vor rămâne fără ecou.

România nu va reuşi să iasă din starea de ţară subdezvoltată, privită cu condescendenţă de parteneri, nu va avea nici o şansă să se redreseze politic şi economic, atâta timp cât nu va reveni la normalitate, nu va redobândi statutul ei de dinainte de 1940, nu va regăsi spiritul **României Mari**.

"România liberă" / 28.06.2000.

SOLIDARIZAREA BASARABENILOR

Noi suntem exponenţii celei mai mari tragedii a neamului românesc. Suntem victimele dezastrului, care a lovit România în fatidicul iunie 1940, când imperiul sovietic a invadat scumpa noastră Basarabie şi a cotropit moşiile noastre. Pentru a ne salva vieţile de ameninţarea celei mai feroce maşini de represiune, care a fost N.K.V.D.-ul, am fost nevoiţi să părăsim vetrele, proprietăţile, agoniseala de o viaţă a părinţilor şi bunicilor noştri şi să luăm calea refugiului. Calvarul, prin care am trecut a fost presărat cu multă suferinţă, lipsuri materiale crunte, privaţiuni şi umilinţe inerente vieţii în pribegie. Apoi am fost nevoiţi să ne ascundem, să ne falsificăm identitatea, să ne pierdem urma pentru a scăpa de vânătoarea pornită pe urmele noastre atunci când invadatorii au cotropit şi restul teritoriului românesc. În anii comunismului am fost reduşi la tăcere, nevoiţi, deseori, să ne ascundem originea, să uităm pământul natal. Cu toate acestea, în toţi aceşti ani am rămas patrioţi români şi am fost fii loiali mamei-România, de care este legată speranţa noastră în restabilirea dreptăţii şi în redobândirea drepturilor noastre batjocorite.

Revoluţia română a însemnat pentru noi, înainte de toate, revigorarea puternică a năzuinţei spre reîntregirea neamului şi spre revenirea României la statutul de dinaintea anului 1940, aşa cum s-a întâmplat cu Republicile Baltice şi cu Germania. Am investit speranţele noastre în partidele politice, ce au apărut după Revoluţie, convinşi fiind că ele vor promova şi apăra interesul naţional suprem - reîntregirea neamului şi a teritoriului naţiunal. **Ne-am înşelat!** Nici unul din partidele, care s-au perindat la putere în aceşti 10 ani nu numai că nu a făcut nimic pentru această cauză, ci, culmea absurdului, toate au acţionat, chiar, împotriva ei. Prin semnarea tratatelor cu U.R.S.S. şi cu Ucraina ideea reîntregirii a fost **trădată.** Iar drepturile noastre patrimoniale au fost tratate cu un total dispreţ. În timp ce diverse categorii de cetăţeni au obţinut tot felul de despăgubiri şi reparaţii, unele justificate, altele mai puţin (vezi foştii deţinuţi politici, revoluţionarii, minorităţile naţionale, proprietarii de păduri, de imobile, de terenuri, strămutaţii din Cadrilater etc.), noi, basarabenii, nu am obţinut nimic. În timp ce, pe plan internaţional sunt revendicate şi acordate reparaţii pentru persecuţiile suferite de reprezentanţii etnicilor evrei, ţigani, germani etc., în timp ce Estonia , Letonia şi Lituania cer Rusiei - succesoarea U.R.S.S., despăgubiri de sute de miliarde de dolari pentru pagubele provocate în perioada ocupaţiei, de drepturile basarabenilor, bucovinenilor şi herţenilor nici nu se aminteşte măcar. Astăzi, când se vorbeşte despre restituirea averilor, despre proprietăţile rămase în teritoriile răpite nu se rosteşte nici un cuvânt. Toate protestele Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina precum şi ale altor organizaţii neguvernamentale împotriva tratatelor au sunat în gol. Toate proiectele de legi privind despăgubiri şi reparaţii pentru proprietăţile şi bunurile rămase în teritoriile ocupate, privind împroprietărirea refugiaţilor şi descendenţilor lor cu terenuri, privind reparaţii pentru represiunile îndurate din partea ocupantului sovietic si altele

zac în Parlament de ani de zile, trecând din legislatură în legislatură fără şanse de a fi puse pe ordinea de zi.

Analizând cauzele acestei stări de lucruri, trebuie să recunoaştem că o mare parte din vină o purtăm chiar noi. Am greşit fundamental, când am acordat încrederea noastră partidelor existente. Deceniul, care s-a scurs ne arată că politicienii români (cu foarte mici excepţii) sunt străini de problema basarabeană, nu sunt pătrunşi de importanţa ei pentru interesele naţionale ale României, nu simt şi nu împărtăşesc durerea noastră.

Pentru a fi în stare să ne rezolvăm problemele, trebuie să avem reprezentanţii noştri în Parlament. Deţinuţii politici au reuşit cu drepturile lor şi cu legea dosarelor pentru că a existat un Ticu Dumitrescu, proprietarii de păduri şi terenuri au fost reprezentaţi de Vasile Lupu, ungurii au U.D.M.R., minorităţile au reprezentanţii lor. Noi suntem absenţi. Deşi suntem foarte mulţi şi ar trebui să reprezentăm o forţă redutabilă, suntem inexistenţi. Am putea să avem unul din cele mai influente grupuri parlamentare, dacă am acorda în mod solidar voturile noastre unui singur partid politic, care prin programul lui să se angajeze să ne reprezinte. Necazul nostru este că nu suntem uniţi. Opţiunile noastre politice sunt dispersate în tot evantaiul, atât de pestriţ, de partide. Noi suntem şi la liberali şi la ţărănişti şi la p.d.s.r.-işti şi oriunde, numai la **noi** nu suntem.

Experienţa celor 10 ani ne arată că avem datoria să ne **solidarizăm**. Numai aşa putem să ne batem pentru reîntregirea neamului şi pentru drepturile noastre. Numai aşa vocea noastră va fi auzită.

„România liberă” / 5.08.2000.

SALVAREA ESTE ÎN UNIRE

Dorul şi dragostea de Basarabia mea nu m-au părăsit nici o clipă în toţi aceşti 23 de ani de când, mânat de hărţuielile K.G.B.-ului, am părăsit Chişinăul drag şi m-am stabilit la Bucureşti, pe care l-am considerat dintotdeauna capitala tuturor românilor.

Recent, aceste sentimente de nemărginită afecţiune pentru băştinaşii mei basarabeni au fost puternic răscolite, când cu profundă emoţie am primit mesaje de felicitare ce mi-au fost adreste de către prieteni atât în particular cât şi pe cale oficială. Mă simt copleşit, onorat peste măsură de atâta atenţie ce a fost acordată modestei mele persoane.

Mă închin în faţa voastră, dragi prieteni şi Vă mulţumesc din suflet! Mulţumesc conducerii Partidului Naţional Român şi în mod deosebit redacţiei publicaţiei de inimă a tuturor patrioţilor români “Literatura şi Arta”, care mi-a acordat un spaţiu atât de generos pe paginile sale, publicând şi o fotografie, care mă arată atât de “tinerel şi frumuşel” şi îmitrezeşte în suflet atâtea dulci amintiri ale studenţiei, cu întreg cortegiul de prieteni, întâmplări, evenimente plăcute şi suave nostalgii, dar care este atât de departe de înfăţişarea mea de acum.

Nu am meritat atâtea semne de înaltă preţuire şi am convingerea că ele sunt adresate nu umilei mele persoane ci, înainte de toate, **ideii naţionale şi cauzei sfinte a reîntregiri neamului şi a teritoriului naţional**. Cred, totodată, că ele sunt un pios omagiu adus memoriei martirilor neamului. Memoriei celor căzuţi în gulag, celor risipiţi pe imensităţile siberiene, celor care s-au ridicat la luptă împotriva regimului de ocupaţie, memoriei celor, care până la ultima suflare au rămas devotaţi cauzei româneşti, memoriei regretatului meu prieten GHEORGHE GHIMPU . Să ne închinăm cu toţii în faţa chipului lor luminos şi să ne rugăm pentru împlinirea idealurilor, pentru care ei s-au jertfit!

Sunt mereu cu gândul alături de Basarabia şi urmăresc cu atenţie viaţa basarabenilor. Astăzi sunt întristat şi îndurerat de situaţia grea, în care Vă aflaţi, iubiţii mei băştinaşi. Mă doare sufletul pentru necazurile şi lipsurile în care Vă zbateţi. Nivelul de trai a scăzut sub orice limită a sărăciei, salariile şi pensiile nu le primiţi cu lunile şi chiar cu anii, iar atunci când le primiţi, nu aveţi ce face cu ele, deoarece sunt atât de mici şi de fără valoare, încât nu Vă ajută aproape la nimic. Bătrânii noştri se sting de timpuriu sub privirile noastre neputincioase, bolnavii sunt practic lipsiţi de asistenţa medicală, căci medicamentele lipsesc sau sunt prea scumpe pentru omul de rând. Deseori sunteţi nevoiţi să staţi în întuneric şi în frig în propriile case. Dar cel mai dureros este că suferă şi copiii, care astăzi sunt lipsiţi de copilărie. Micuţii sunt nevoiţi să suporte sărăcia şi mizeria, sunt nevoiţi de multe ori să rabde de foame, nu sunt cum trebuie îmbrăcaţi şi încălţaţi. Şcolile aproape că nu funcţionează, lipsesc manuale, caiete, lipsesc cele strict necesare. Bărbaţii şi tinerii sunt nevoiţi să plece de acasă cutreierând lumea largă în căutare de lucru, ca familiile rămase acasă să nu moară de foame. Sfâşietor este gândul că fetele - copilele noastre au ajuns să s prostitueze în

bordelurile din Istambul, din Albania, din fosta Iugoslavie. Iar în acest timp acasă s-a înstăpânit crima organizată, omorurile, tâlhăriile, hoţiile şi toate formele de fărădelege. Omul de rând este apăsat nu numai de sărăcie, dar şi de teroarea criminalilor. Cel mai tragic este că nu aveţi nici o perspectivă, nici o licărire de nădejde pentru viitor. Toate statele foste comuniste şi fostele "republici" sovietice au trecut prin perioade grele, dar aşa de rău , aşa de jos, cum a ajuns actuala Republica Moldova, nu a ajuns nimeni. Situaţia din republică este comparată cu cea din Albania - ţară căzută pradă bandiţilor. Nu aş putea spune că în România viaţa este foarte bună, totuşi, ea nici nu se poate compara cu cea din Basarabia. Aici salariile şi pensiile sunt de 5-6 ori mai mari şi se plătesc la timp. Nu există întreruperi de lumină şi România chiar exportă energie electrică, ajutând şi Republica Moldova. Economia României a înregistrat creşteri şi analiştii economici prevăd creşteri ale ei şi în continuare. Oricine intră în Ţară poate să se convingă de acest lucru chiar şi după aspectul şoselelor, care sunt aproape toate modernizate şi continuă să se modernizeze. România se pregăteşte să se alăture cât de curând ţărilor europene şi are perspective de dezvoltare rapidă în viitor.

Gândindu-ne la cauzele, care au adus Basarabia în această stare jalnică, devine limpede că drumul, pe care l-a ales conducerea de la Chişinău a fost de la început fundamental greşit. Acei, care V-au chemat la „independenţă" faţă de România şi la „statalitate", V-au adus la sărăcie şi continuă să Vă ducă la catastrofă. În loc să alegeţi calea reunirii neamului şi a reîntregirii Ţării într-un singur stat mai mare şi mai puternic, aţi dat ascultare celor, care Vă gâdilă fudulia de a fi „moldovan", iar viaţa a arătat că această fudulie a fost o fală goală, care v-a adus la sapă de lemn. La început aţi fost prădaţi de banii, pe care i-aţi avut depuşi la casele de economii pentru zile negre, iar apoi, încet-încet Vi s-a luat totul şi astăzi aţi rămas doar cu „moldovenismul", care nici nu Vă hrăneşte, nici nu Vă încălzeşte şi, plus de asta, este un primitiv şi grosolan fals etnic. Şi ce folos de acest „moldovenism" boştur, dacă stăpână în Basarabia este limba rusă? În cei 10 ani de aşa zisă „independenţă" nu aţi reuşit să impuneţi limba „moldovenească" şi nu veţi reuşi niciodată. Ca şi înainte, veneticii sunt stăpâni în casa noastră.

Acum din nou sunteţi chemaţi la alegeri. Iau seama că cele mai multe voturi vreţi să le daţi comuniştilor, care Vă amăgesc cu promisiuni deşarte şi Vă făgăduiesc că veţi trăi ca pe vremea lui „gheaghea Lionea" (Brejnev), dacă vin ei la putere. Este o naivitate să le daţi crezare. Comuniştii aparţin trecutuluiu, iar trecutul este mort şi nimeni nu are puterea să-l reînvie. Comunismul s-a prăbuşit tocmai pentru că nu a putut să ţină piept concurenţei cu capitalismul, deci, s-a dovedit a fi un sistem utopic şi a-ţi pune astăzi speranţe în comunism este o pierdere de timp. Este foarte curios că ei Vă cheamă la comunism, dar ei şi copiii lor sunt astăzi cei mai mari şi mai hapsâni capitalişti. În timp ce ţara a sărăcit, anume ei, care ţipă că sunt comunişti, au acumulat averi fabuloase şi s-au îngrăşat ca nişte căpuşe, care continuă să sugă şi ultima picătură de sânge din trupul vostru. Asta înseamnă că, de fapt, şi ei ştiu foarte bine că ideologia comunistă nu va putea rezolva nici una din problemele, în care se zbate populaţia, dar Vă amăgesc cu promisiuni deşarte pentru că au nevoie de voturi ca să rămână în

parlament pentru a stăpâni în continuare peste această „republică” încă 4 ani, în care Dvs. veţi fi din ce în ce mai săraci.

Calea sigură şi rapidă spre schimbare în bine este una singură - UNIREA CU ROMÂNIA. Dacă vreţi să aveţi salarii şi pensii de 5-6 ori mai mari, pe care să le primiţi şi la timp, dacă vreţi să aveţi lumină şi căldură în casele Voastre, dacă vreţi să fie ordine şi linişte, dacă vreţi să ajungeţi mai repede în Europa şi în spaţiul Schengen, dacă vreţi să nu mai fiţi jecmăniţi şi înjosiţi la vama de la Prut, dacă vreţi ca rodul muncii voastre să nu fie furat de alţii, dacă vreţi să fiţi cetăţeni demni ai unui stat adevărat şi nu ai „ţărişoarei”, dacă vreţi ca limba „moldovenească” să devină efectiv şi rapid limba de stat, dacă vreţi să deveniţi, în sfârşit, stăpâni în casa Voastră, dacă vreţi toate acestea, atunci cereţi şi votaţi unirea cu România!

CU CÂT MAI REPEDE CU ATÂT MAI BINE!

„Literatura şi Arta” / 15.02.2001.

RĂZBOIUL DEZROBIRII

Împlinirea a 60 de ani de la declanşarea operaţiunilor militare şi de la intrarea României în cel de al doilea război mondial este un nou prilej de evocări, care pentru noi, românii, sunt, sub multe aspecte, dureroase. Această pagină a istoriei noastre nu poate fi considerată definitiv închisă pentru că strigătoarele la cer nedreptăţi, care au fost impuse României la încheierea ostilităţilor, continuă şi astăzi să afecteze interesele naţionale supreme ale României, perspectivele evoluţiei viitoare a statului şi a societăţii, precum şi imaginea României în lume. România a fost catalogată şi tratată ca stat agresor, ca ţară învinsă, iar statutul ei teritorial postbelic legifera sfârtecarea Ţării şi a naţiunii prin trasarea graniţei nedrepte pe Prut. Aceste flagrante abuzuri, care la momentul bilanţurilor războiului au fost o concesie făcută de occidentali aliatului lor U.R.S.S., sunt intacte şi astăzi, după 10 ani de la dispariția imperiului sovietic, când aranjamentele de la Ialta sunt de mult caduce.

După prăbuşirea U.R.S.S. iureşul schimbărilor radicale a cuprins toate ţările marcate de consecinţele războiului. Republicile Baltice şi-au restabilit aproape integral statutul lor de dinaintea lui 1940, Germania s-a reunificat, Polonia, Cehia, Ungaria s-au reîntors în Europa. Numai România rămâne prinsă în chingile trecutului şi continuă să fie privită şi tratată ca o ţară proscrisă, aşa cum a fost tratată şi acum 50 de ani. Nici una din consecinţele pactului Ribbentrop-Molotov vizând România nu a fost înlăturată. Românii continuă să fie divizaţi de o graniţă abuzivă.

Pe fondul atitudinii indiferente a factorilor politici români şi a pasivităţii istoricilor noştri faţă de chestiunile trecutului, istoriografia occidentală continuă să trateze aceste probleme operând cu tezele preluate integral de la istoricii sovietici - propagandişti ai ideologiei imperiului roşu. La relativ recenta hotărâre a Dumei de Stat a Rusiei, prin care România este catalogată drept stat - agresor în cel de al doilea război mondial, guvernanţii noştri au răspuns cu …tăcerea, dând implicit de înţeles că acceptă această teză, deşi este limpede că ea este într-o flagrantă contradicţie cu adevărul. Intrarea noastră în război la 22 iunie 1941 nu a fost o agresiune, ci un act de legitimă apărare în faţa agresiunii comise **asupra** României la 28 iunie 1940, când U.R.S.S. a atacat România printr-un ultimatum ce ameninţa cu războiul şi a invadat o parte din teritoriul ei. Războiul nostru a fost un război drept, pe care toţi românii l-au botezat atunci RĂZBOI AL DEZROBIRII. A fost un act de restabilire a dreptăţii pe calea armelor, un act de afirmare a drepturilor şi a suveranităţii României asupra teritoriului ei. După un an de cumplite umilinţe îndurate, după cădereaa catastrofală a moralului naţiunii în urma sfârtecărilor teritoriale, prin care România a pierdut şi o parte însemnată a populaţiei, după o perioadă de sfâşietoare disperări, chemarea generalului Ion Antonescu: “Ostaşi, vă ordon: treceţi Prutul! …Dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii voştri cotropiţi! …Ştergeţi pata de dezonoare din cartea neamului şi umbra de umilire de pe fruntea şi epoleţii voştri! …” a fost întâmpinată cu

sentimente de însufleţire şi de satisfacţie de Armată şi de întreaga societate românească de atunci.

Intrarea noastră în război a fost absolut obligatorie şi necesară şi pentru că ea avea valoarea unui demers politic, prin care România a arătat atât agresorului sovietic, cât şi lumii întregi că nu înţelege să accepte rezultatele jafului teritorial şi este ferm hotărâtă să revendice drepturile sale şi să se bată pentru ele. A fost o politică demnă şi absolut firească, o atitudine, pentru care România trebuie privită cu simpatie şi respect, aşa cum este privită Finlanda, care şi ea a luptat alături de Hitler, deci, a fost şi ea o ţară-inamică pentru aliaţii occidentali, dar după război a fost tratată cu respect. De ce această vădită discriminare faţă de România? Explicaţia este foarte simplă. Finlanda a avut şansa să cadă în sfera de influenţă occidentală şi a scăpat de ocupaţia sovietică, în timp ce România a fost sacrificată lui Stalin şi abandonată la discreţia imperiului sovietic. A fost o imensă ingratitudine din partea occidentalilor, dacă avem în vedere contribuţia decisivă a Armatei Române la scurtarea războiului. Ne-a fost refuzat statutul de cobeligeranţă, am fost înlăturaţi de la tratativele de pace, ni s-a impus o imensă povară de despăgubiri de război, pe care le-am plătit cu vârf şi îndesat şi, lucrul cel mai grav, ni s-a impus divizarea Ţării şi apoi comunizarea. Finlanda, în schimb, a fost lăsată să se dezvolte liber şi a beneficiat din plin de tot sprijinul politic şi financiar al Occidetului.

Trist, dar si dureros este că, până şi conducătorii de azi ai României şi unii istorici "români" sunt de partea celor ce condamnă România pentru politica ei din timpul războiului. O exemplificare recentă a acestei stări de fapt este afişarea atitudinii oficialilor români faţă de memoria mareşalului Ion Antonescu. Efigia mareşalului continuă să fie satanizată şi după 55 de ani de la asasinarea sa. Şi astăzi sunt persecutaţi acei români, care-i cinstesc memoria. Este adevărat că ei nu mai sunt ucişi, ca acum 45 - 50 de ani, ci, doar, trecuţi în rezervă. Cum poate fi înţeleasă utilizarea de către preşedintele de azi al României a calificativului de "criminal de război" la adresa mareşalului? Oare nu este limpede că această etichetă i-a fost aplicată de ocupantul sovietic, într-un mod cu totul abuziv, numai pentru faptul că mareşalul a îndrăznit să se ridice împotriva colosului sovietic în apărarea României? Da, Ion Antonescu nu a fost un înger, a fost soldat şi a făcut război, iar războiul este fatalmente înrudit cu crima, războiul în sine este o crimă. Oare ceilalţi participanţi la război nu au comis crime? Stalin, care a atacat ca un şacal Polonia, Finlanda, România, care a ucis în mod bestial zeci de mii pe prizonieri polonezi în lagărele de la Katyn, care a masacrat milioane de prizonieri de război în lagăre de exterminare, nu a fost un criminal de război? Dar, raderea de pe faţa pământului a Dresdei nu a fost o crimă împotriva umanitătii? Dar, bombardamentele atomice de la Hiroşima şi Nagasaki, care au ucis 200 de mii de civili nevinovaţi? Oare aceste crime sunt mai puţin monstruoase doar pentru faptul că autorii lor au ieşit învingători în război, iar învingătorii nu sunt judecaţi? "Dacă aş fi fost învingător, aş fi avut statui în fiecare oraş din România" a spus mareşalul la proces şi avea dreptate. Mareşalul Finlandei, Mannerheim, are statutul de erou naţional în ţara sa

şi delegaţiile oficiale depun coroane de flori la monumentul său. Mareşalul nostru continuă să fie asasinat şi astăzi de “cozile de topor”.

Din nenorocire dihonia indusă de străini a prins rădăcini adânci în societatea românească şi reuşeşte şi în prezent să întreţină învrăjbirea şi dezbinarea pe criteriul falsei contrapuneri: rege - mareşal. Este timpul să ne debarasăm de mrejele acestor rătăciri şi să cinstim în egală măsură şi pe rege şi pe mareşal, care mână în mână au condus România într-o perioadă de situaţii extreme şi să conştientizăm faptul, că momentul 23 august 1944 a fost o necesitate dramatică, dictată de un concurs tragic de împrejurări istorice, când România a nimerit, ca de atâtea şi atâtea ori, între ciocan şi nicovală.

O totală nedumerire trezeşte acuza adusă mareşalului în sensul că, prin activitatea sa ar fi pus în pericol integritatea teritorială a României. Oare nu anume pentru **salvarea integrităţii teritoriale** s-a sacrificat mareşalul?

În ceea ce priveşte măsurile antievreieşti ale guvernării Antonescu, trebuie să plecăm de la faptul că aici este foarte multă confuzie şi, mai ales, multă zgură ideologică. Există date cu cifre mai mult sau mai puţin veridice, referitoare la numărul evreilor nevinovaţi morţi în urma represiunilor. Fără îndoială acestea au fost nişte crime abominabile, de care ne delimităm şi le condamnăm fără rezerve. Există, totodată, mărturii ale reprezentanţilor autorizaţi ai evreilor, care atestă că, în acei ani de groază generală, în România evreii au avut cel mai puţin de suferit. Adevărul în această problemă nu este încă clar, aşadar, trebuie să fim prudenţi în emiterea de acuze.

Este cert că, pregătindu-ne să intram în UE şi în NATO, nimeni nu ne cere să ne derobăm de demnitatea naţională, să ne autoflagelăm, să ne denigrăm înaintaşii. Dimpotrivă, apărându-ne demnitatea, vom câştiga mai mult respect.

„România liberă” / 30.06.2001.
„Cuvântul românesc” (Canada) nr.27 / 2001.

OSTAŞ AL NEAMULUI

A căzut la datorie, secerat fulgerător în plină bătălie pentru o cauză, creia i-a consacrat întreaga sa viaţă şi din care a făcut un scop suprem - **reîntregirea neamului**. GHEORGHE GHIMPU - acest nume a devenit, el însuşi, un stindard de luptă al patrioţilor români basarabeni.

Iată că a şi trecut o jumătate de an de când tumultuosul, veşnic tânărul, aprigul Gheorghe Ghimpu a părăsit această lume ca un ostaş, trecând direct de pe câmpul de luptă în legendă.

Aprig! Acesta este, cred, calificativul, care descrie cel mai fidel întrega sa fiinţă şi întreaga sa viaţă. A fost aprig la învăţătură, aprig în muncă şi, mai ales, aprig în luptă.

L-am cunoscut când eram la vârsta luminoasă a studenţiei la Universitatea Pedagogică din Tiraspol, unde Gicu era profesor. Nici prin gând să-mi treacă, atunci,că destinul ne va lega în viitorul nu prea îndepărtat şi ne va duce împreună o bună bucată din drumul vieţii. Prima zvâcnire de apropiere sufletească am simţit-o atunci, în neuitatul iunie 1965, când a doua zi după balul de absolvire, Gicu Ghimpu, însoţit de un coleg de al său, ne-a adunat pe noi, proaspeţii absolvenţi, ca să ne vorbească despre pericolele, care pândesc neamul, despre rusificare, pierderea limbii, uitarea tradiţiilor naţionale, despre marginalizarea moldovenilor, despre deznaţionalizare, îndemnându-ne să nu uităm, să nu fim indiferenţi şi, în calitatea de dascăli, pe care o avem, să ducem făclia iubirii de neam, să facem ce ne stă în putinţă pentru ocrotirea fiinţei naţionale. A fost un demers făcut numai şi numai din pornirea inimii, o acţiune foarte periculoasă pentru acele timpuri, când K.G.B.-ul pândea cu străşnicie orice sămânţă de naţionalism românesc pentru a o înăbuşi în faşă.

Câţiva ani mai târziu drumurile noastre s-au intersectat din nou, când, frământaţi de căutarea răspunsurilor la aceleaşi întrebări, ne-am apropiat pentru a păşi pe acelaşi drum. Mi-a inspirat o încredere absolută prin determinarea lui fermă de a se consacra plenar cauzei naţionale. Această cauză era pentru el mai presus de orice şi era decis să-i subordoneze totul şi la nevoie, chiar, să se sacrifice pentru ea. Ulterior, prin întreaga sa viaţă, a dovedit acest lucru. Este impresionant faptul că, pornind pe drumul ales, GHEORGHE GHIMPU era pe deplin conştient, că pe această cale nu-l aşteaptă nici un fel de foloase personale, ci un şir nesfârşit de primejdii, de privaţiuni şi multă, multă durere, atât pentru el personal, cât şi pentru cei dragi. Este important de remarcat că la vremea aceea avea în faţa lui nişte perspective foarte ademenitoare. Fusese în tinereţe activist al comitetului central al comsomolului şi avea toate şansele să păşească pe filiera plină de privilegii a nomenclaturii comuniste, râvnită pe atunci de foarte mulţi carierişti şi vânzători de neam. Nu a stat nici o clipă pe gânduri şi a folosit poziţia, în care se afla, pentru a promova cauza naţională, refuzând, astfel, să intre în tagma "mamelucilor", care şi-au vândut sufletul diavolului şi s-au pus cu trup şi suflet în slujba imperiului ocupant, neezitând să se angajeze la distrugerea propriului neam

pentru a primi de la stăpân un ciolan mai mare. Putea să se dedice activităţii pe linia profesională, îl aştepta şi o strălucită carieră ştiinţifică. La momentul arestării era aspirant la titlul de candidat în ştiinţe la Institutul de Biofizică al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S. din Moscova. A preferat, însă, să acorde prioritate preocupărilor politice pe tărâmul luptei de eliberare naţională, care în loc de beneficii, foloase personale sau privilegii l-au dus la puşcărie politică.

A ales calea disidenţei politice mânat de iubire nestăvilită pentru neamul său, fiind profund indignat de politica dusă de ocupantul sovietic spre deznaţionalizarea românilor basarabeni prin rusificare, prin colonizarea masivă cu element etnic alogen, prin falsificarea grosolană a istoriei, prin distrugerea metodică a limbii române, prin dizolvarea tradiţiilor şi valorilor naţionale. Îmi stăruie şi acum în faţa ochilor imaginea chipului său însufleţit de dreapta mânie şi aud, parcă, vocea lui sugrumtă de îndignare în faţa strigătoarei la cer nedreptăţi, în faţa politicii criminale de genocid cultural, de ucidere lentă, dar sigură, a tot ce înseamnă identitatea naţională.

A fost reprezentantul noii generaţii de intelectuali români basarabeni, provenită din copiii de ţărani, o generaţie, care s-a ridicat din cenuşa generaţiei interbelice de intelectuali ai perioadei României Mari, măcelărită în întregime de ocupantul sovietic. A fost reprezentantul părţii sale celei mai conştiente. În perioada, când existenţa noastră era tulburată de îndobitocirea propagandistică şi de ignoranţă, când până şi unii intelectuali s-au dedat bâlbâielilor despre pretinsa identitate etnică "moldovenească", Gheorghe Ghimpu afirma clar şi răspicat că suntem români şi destinul nostru trebuie să fie legat de mama-România.

Un act de mare curaj a fost decizia lui de a crea un partid politic clandestin în anii '60, în perioada, când tot ce mişca în societate era supus unei supravegheri totale a omniprezentului şi omnipotentului K.G.B. A depus o muncă colosală în acest scop, purtând discuţii cu un cerc larg de patrioţi - adepţi ai ideii naţionale, elaborând şi redactând documentele programatice ale viitorului Front Naţional Patriotic de Eliberare a Basarabiei şi nordului Bucovinei (F.N.P.), care avea drept scop principal şi final reunirea cu România. În istoria rezistenţei antisovietice din Basarabia şi a mişcării de eliberare naţională (de remarcat că această mişcare a început nu odată cu perestroica lui Gorbaciov, cum nu arareori şi greşit se afirmă astăzi, ci din chiar momentul invadării Basarabiei de către trupele sovietice şi ea nu a încetat să se manifeste sub diferite forme în toată perioada ocupaţiei, iar răbufnirea acestei mişcări în perioada perestroichistă a fost o continuare firească a acestei lupte în condiţii de legalitate) episodul Frontului Naţional Patriotic va fi o filă indisolubil legată de numele lui GHEORGHE GHIMPU.

Este demn de menţionat că, deşi la Congresul F.N.P., care din motive de conspiraţie s-a ţinut sub forma de discuţii individuale, au participat câteva zeci de persoane şi deşi nu toţi au acceptat să adere, nu s-a găsit printre ei nici un trădător!

În anul 1971, inevitabilul s-a produs: F.N.P. a fost sfărâmat în faşă de K.G.B., şi GHEORGHE GHIMPU, Alexandru Usatiuc, subsemnatul şi apoi Alexandru Şoltoianu am intrat în prizonierat politic, iar un mare grup de patrioţi a nimerit pentru totdeauna în colimatorul K.G.B.-ului.

Această cotitură dramatică nu l-a zdruncinat pe GHEORGHE GHIMPU în crezul său, ci a fost văzută de el ca o nouă etapă în luptă. A respins cu demnitate toate încercările k.g.b.-iştilor de a-l face să se "pocăiască". A fost nestrămutat în crezul său şi în dreptatea cauzei sale. În toţi cei şase ani de detenţie s-a manifestat ca un luptător dârz, ferm, neînfrânt. A recurs la nenumărate acţiuni de protest, prin care a marcat datele din calendarul naţional, a sprijinit protestele camarazilor de alte naţionalităţi, a participat la acţiunile şi manifestările organizate în lagăr de cercurile disidente pentru democraţie, libertate, drepturile omului, drepturile naţionalităţilor din imperiul sovietic la autodeterminare. De dincolo de sârma ghimpată a reuşit să trimită pe căi clandestine în exterior materiale scrise, riscând prin aceasta o nouă condamnare. Astfel, din lagărul cu regim sever de lângă or. Perm din regiunea munţilor Urali, redactează şi expediază Sovietului Suprem al R.S.S.M. şi preşedintelui de atunci al Uniunii Scriitorilor, Pavel Boţu, scrisori deschise în care demască peroraţiile demagogice despre "libertatea", "democraţia", "dreptatea" sub puterea sovietică. Acest comportament demn i-a atras din partea temnicerilor calificativul: "na puti ispravlenia ne vstal"[1], iar după eliberarea din lagăr a fost supus regimului drastic de supraveghere administrativă, prin care, timp de un an, a avut arest la domiciliu între orele 18 şi 6 zilnic.

Rigorile regimului draconic de puşcărie nu l-au îndoit, ci dimpotrivă, l-au întărit în dreptatea cauzei naţionale şi l-au îndârjit şi mai mult împotriva nedreptăţilor.

La revenirea din detenţie i s-a interzis să activeze în învăţământ şi în cercetare. A fost nevoit să lucreze ca muncitor necalificat, ca şofer şi în alte domenii total neconforme pregătirii lui. A fost constrâns să ducă o viaţă plină de lipsuri materiale şi în permanenţă s-a aflat sub o supraveghere strictă a K.G.B.-ului, atât pe faţă, cât şi în secret, fapt care nu l-a împiedicat să ţină legături permanente cu cercurile disidenţei democratice din U.R.S.S., cu Comitetul Saharov, cu Comitetul Helsinki. A avut curajul să sfideze primejdia unei noi arestări, expediind materiale la Radio "Europa liberă", la "Amnesty International".

Valul reformelor din perioada restructurării gorbacioviste îl găseşte în miezul evenimentelor şi îl propulsează în final în fotoliul de parlamentar. Se află printre liderii Frontului Popular în perioada lui de glorie, când Frontul era încă exponentul aspiraţiilor naţionale ale patrioţilor basarabeni spre reunirea cu România. Toate cuceririle mişcării naţionale sunt strâns legate de numele lui GHEORGHE GHIMPU. Legiferarea tricolorului este una din aceste cuceriri, care pentru prima dată îi oferă prilejul să guste din plin imensa şi binemeritata bucurie a victoriei.

În perioada reacţiunii agrariano - comuniste a continuat lupta prin publicistică. Cartea sa "Conştiinţa naţională a românilor moldoveni" este o lucrare de excepţie şi de referinţă în domeniul problematicii basarabene.

Alegerea sa în funcţia de preşedinte al Asociaţiei Victimelor Regimului Comunist de Ocupaţie şi a Veteranilor de Război ai Armatei Române a dat un impuls puternic activităţii acestei organizaţii politice. În perioada marcată de măcinarea

---

[1] Recalcitrant la măsurile de corecţie.

forţelor pro româneşti şi unioniste prin diversiunea luptelor intestine absurde GHEORGHE GHIMPU decide să confere orgnizaţiei, pe care o conduce, un accent politic mai pronunţat prin adoptarea numelui Partidul Naţional Român. A creat, astfel, partidul care este portavoce a ideii unioniste astăzi, când discursul politic pro românesc şi pro unionist a cam amuţit la Chişinău. Consider că în prezent Partidul Naţional Român este moştenitorul tuturor organizaţiilor ilegaliste pro româneşti, ce au apărut în toată perioada ocupaţiei sovietice în Basarabia şi, înainte de toate, este moştenitorul Frontului Naţional Patriotic.

Statutul de militant şi om politic al lui GHEORGHE GHIMPU era susţinut şi de o verticalitate morală desăvârşită. A avut o ţinută morală ireproşabilă în societate. Spre deosebire de majoritatea celor ajunşi în funcţii politice înalte, GHEORGHE GHIMPU nu s-a lăsat ademenit de molima căpătuielii şi a îmbogăţirii pe căi necinstite. A fost un soţ şi un tată iubitor îşi zeifica familia. Vedea în familie o celulă a naţiunii. Nu era un intolerant etnic, dar considera, pe bună dreptate, că la noi familiile mixte trebuie să fie un factor de românizare a rusofonilor şi nu de rusificare a moldovenilor, cum, pe dos, se întâmplă şi în prezent sub ochii noştri.

Memoria lui GHEORGHE GHIMPU se va păstra în sufletele noastre şi în conştiinţa societăţii. Numele său va intra în istoria întregului neam românesc. De dincolo de mormânt el ne trimite testamentul său: salvarea este în reunirea cu România pentru a forma un stat mai mare, mai puternic, care va fi privit cu mai multă consideraţie atât de vecini , cât şi de lumea întreagă.

Mult pătimitule pământ al Basarabiei, primeşte trupul chinuit al martirului tău GHEORGHE GHIMPU şi fă ca din această nobilă sământă să răsară floarea dalbă a REÎNTREGIRII NEAMULUI ŞI A TERITORIULUI NAŢIONAL! Acesta va fi cel mai înălţător omagiu adus memoriei fiului tău devotat, luptătorului, patriotului, Omului GHEORGHE GHIMPU!

"Literatura şi Arta" / 26.07. 2001.

UN MARE ROMÂN BASARABEAN

La trecerea unui an de la dispariţia tragică (la 13 noiembrie 2000), nedreaptă şi suspectă a marelui român basarabean GHEORGHE GHIMPU, ne închinăm creştineşte în faţa memoriei lui şi, urmând obiceiul strămoşesc, ne rugăm pentru odihna sufletului său, rememorând chipul lui luminos şi, mai ales, faptele vieţii şi activităţii sale.

Cu cât ne vom îndepărta mai mult de momentul despărţirii, cu atât mai pregnant se va contura în memoria noastră, eliberată de zgura întâmplărilor cotidiene mărunte şi a deşertăciunilor existenţei pământene, măreţia staturii patriotului şi luptătorului, care a fost GHEORGHE GHIMPU. Prietenii apropiaţi îşi vor aminti, fără îndoială, de aspectele pur omeneşti ale relaţiilor cu răposatul. Dragostea lui Gicu pentru viaţă şi pentru aspectele ei cele mai frumoase, iubirea fără margini ce o nutrea pentru soţia şi copiii lui, afecţiunea pentru prieteni, grija faţă de cei apropiaţi şi faţă de oameni, în general, caracterul lui vesel, plin de viaţă şi energie, generozitatea, dezinteresul şi dăruirea - toate aceste trăsături ale firii lui ni se prezintă mai limpede acum, când nu-l mai avem printre noi. Camarazii de luptă vor evoca, neîndoios, extraordinara sa tenacitate de luptător, remarcabila consecvenţă în afirmarea şi promovarea ideilor lui politice, dârzenia cu care îşi susţinea punctele de vedere, fermitatea şi încrederea nemărginită în dreptatea cauzei, căreia i-a consacrat toată viaţa - REÎNTREGIREA NEAMULUI ŞI A TERITORIULUI NAŢIONAL - un crez, un stindard de luptă, un ideal suprem!

I-a fost dat să treacă prin toate avatarurile din activitatea unui militant politic. A cunoscut lupta ilegalistă, a trecut prin draconica puşcărie politică, a suportat consecinţele cele mai drastice ale unei prigoane îndelungate din partea K.G.B.-ului. Dar Dumnezeu l-a răsplătit şi cu împliniri victorioase, atunci când a văzut realizate unele din idealurile lui de o viaţă: biruinţa tricolorului, afirmarea limbii române, dărâmarea imperiului răului.

În ultimul an de viaţă, când la Chişinău domnea o atmosferă politică confuză, iar ideea unionistă fusese abandonată definitiv tocmai de acei, care din exploatarea acestei idei îşi făcuseră cariera politică aducătoare de nişte grase foloase materiale, GHEORGHE GHIMPU procedează la crearea unui partid politic, care a preluat stindardul luptei pentru afirmarea dreptului tuturor românilor de a se uni într-un singur stat. La 11 iunie 2000, Congresul al IV-lea al Asociaţiei Victimelor Regimului Comunist de Ocupaţie şi a Veteranilor de Război ai Armatei Române a decis adoptarea titulaturii de PARTIDUL NAŢIONAL ROMÂN şi l-a ales pe GHEORGHE GHIMPU în funcţia de preşedinte. Afirmarea pe scena politică a noii formaţiuni a întâmpinat o rezistenţă înverşunată din partea forţelor antiromâneşti, care au recurs la manevre perfide pentru a împiedica înregistrarea oficială a formaţiunii sub noua sa titulatură. Drept răspuns la aceste manevre, preşedintele GHEORGHE GHIMPU, împreună cu vicepreşedintele Ion Buga, semnează o Declaraţie, în care se afirmă cu tărie: “P.N.R. exprimă aspiraţiile sutelor de mii de români basarabeni şi transnistreni din anii de avânt

ai Mişcării de Eliberare Naţională". A fost nevoie să se ducă o adevărată bătălie, care, în final, s-a încununat de succes. Pe patul de moarte, GHEORGHE GHIMPU află vestea victoriei: Partidul Naţional Român a fost înregistrat!

Caracterul românesc şi prounionist şi-a găsit manifestarea pregnantă în multiplele acţiuni organizate sub conducerea lui GHEORGHE GHIMPU. Astfel, în Declaraţia adoptată la mitingul de doliu şi de protest din 23 august 2000 de la Chişinău se afirmă printre altele: "După anexarea prin forţă de către U.R.S.S. a numitelor teritorii naţionale româneşti, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, precum şi judeţele basarabene Hotin, Ismail şi Cetatea Albă au fost transmise nelegitim către Ucraina. Dezmembrarea teritoriului Basarabiei a lipsit R.S.S.M. (creată artificial la 2 august 1940) de ieşire la munţii Carpaţi, de porturile de la Marea Neagră şi cele dunărene, fapt care a dăunat dezvoltării economice, politice şi social-culturale a acestui meleag.

Documentele atestă că în toată perioada de ocupaţie, începând cu 28 iunie 1940, prin deportări în masă …prin emigraţia stimulată a băştinaşilor au fost strămutaţi în Siberia circa un milion de oameni. La acestea se adaugă 1 milion de refugiaţi în România şi cei peste 350 de mii de basarabeni şi transnistreni morţi în timpul foametei organizate de către regimul sovietic de ocupaţie în anii 1946 - 1947. În paralel, organele de partid şi ale administraţiei sovietice efectuau colonizări masive în oraşele şi satele R.S.S.M. cu populaţie adusă din teritoriile imensului imperiu ruso - sovietic". În continuare, Declaraţia cere printre altele: "…a întreprinde acţiuni concrete pentru integrarea Republicii Moldova în Uniunea Europeană, creând în acest scop Uniunea Interstatală România - Republica Moldova, care ar deveni şi o cale sigură de lichidare a consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov… Cerem Parlamentului Republicii Moldova să nu ratifice tratatul cu Ucraina dacă el nu reflectă veridic raptul Basarabiei ca o consecinţă a pactului Ribbentrop-Molotov".

Partidul Naţional Român, creat de GHEORGHE GHIMPU, este astăzi unica forţă unionistă care militează ferm pentru lichidarea consecinţelor odiosului pact. P.N.R. este moştenitorul şi continuatorul întregii Mişcări de Eliberare Naţională a românilor din Basarabia din toată perioada regimului comunisto-sovietic de ocupaţie, începând cu grupurile de rezistenţă armată conduse de: Filimon Bodiu (Teleneşti), Alexandru Jalbă (Drochia), Mihail Şestacovschi (Baimaclia), Toader Vicol (Cahul) şi altele , continuând cu organizaţii ca „Armata Neagră", "Sabia Dreptăţii", "Arcaşii lui Ştefan", "Frontul Naţional Român", "Partidul Libertăţii" şi altele şi culminând cu avântul extraordinar al acestei mişcări la sfârşitul anilor '80.

P.N.R. este moştenitorul direct al Frontului Naţional Patriotic - organizaţie politică ilegalistă a unioniştilor basarabeni care a fost constituită la sfârşitul anilor'60 la iniţiativa lui Alexandru Usatiuc-Bulgăr şi a lui GHEORGHE GHIMPU.

Reiterez şi cu această ocazie că opinia, conform căreia Mişcarea de Eliberare Naţională a început doar odată cu perestroica lui Gorbaciov, este greşită, nocivă şi păguboasă, căci adevărul este că rădăcinile acestei mişcări penetrează toţi cei 50 de ani de ocupaţie sovietică şi ar fi nedrept să se şteargă cu buretele tot ce a fost înainte, mai ales ţinând cont de faptul că efervescenţa din timpul lui Gorbaciov s-a bucurat de o

totală liberalizare, pe când pe militanţii din deceniile anterioare îi aşteptau puşcăria, prigoana şi chiar moartea.

În prezent situaţia politico-economică din actuala Republica Moldova demonstrează cu claritate că politica antiromânească şi antiunionistă promovată de guvernanţii care s-au perindat la cârma acestei republici, a fost de la început greşită şi nu a produs decât sărăcie şi deznădejde. S-a ajuns până acolo, încât însuşi preşedintele republicii este nevoit să tragă semnalul de alarmă, avertizând asupra pericolului iminent de transformare a acestei republici într-un stat mafiot.

Testamentul politic al lui GHEORGHE GHIMPU este REUNIREA, şi nu "consolidarea statalităţii". Ferma lui convingere a fost că numai unirea poate să ne scape de sărăcie şi de nevoi. Reunirea înseamnă întrarea în Uniunea Europeană, în spaţiul Schengen, în civilizaţie şi prosperitate. Îar "statalitate" înseamnă izolare, cantonare în spaţiul asiatic, în sărăcie şi mizerie materială şi morală.

Personalitatea lui GHEORGHE GHIMPU aparţine patrimoniului naţional şi edilii Chişinăului au obligaţia să dea curs demersurilor Partidului Naţional Român spre înveşnicirea memoriei acestui fiu fidel al neamului.

„Literatura şi Arta" / 22.11.2001.

IAR TRATAT ?

Recenta întâlnire la Iaşi a preşedinţilor celor două state româneşti, Traian Băsescu şi Vladimir Voronin se înscrie pe coordonata politicii adoptate de Traian Băsescu de strângere şi dezvoltare a relaţiilor cu actuala Republica Moldova. Salutare sunt temele (acele, care au fost făcute publice la conferinţa de presă) abordate în cadrul discuţiilor la această întâlnire. Într-adevăr, este foarte bine că volumul schimburilor de mărfuri a crescut semnificativ în ultimele nouă luni , că se vor rezolva problemele tehnice pentru integrarea Republicii Moldova în sistemul energetic sud-est-european, că se vor dezvolta şi aprofunda relaţiile economice în general. Păcat că nu a fost abordată şi chestiunea trecerii căilor ferate din Basarabia la ecartament normal.

Îmbucurător este şi faptul că România se va implica şi politic în sprijinirea actualei Republici Moldova în eforturile ei de soluţionare a problemei transnistrene . Este de remarcat, legat de aceasta, că în trecutul recent diriguitorii postrevoluţionari ai României s-au lăsat, în mod ruşinos, eliminaţi cu multă nonşalanţă şi aroganţă de către Rusia de la negocierile privind acest diferend, rezolvarea căruia nu poate să nu reprezinte importanţă vitală pentru interesul naţional al României. Prin implicare în această problemă preşedintele Băsescu îşi declară, în mod hotărât, intenţia de reafirmare firească a demnităţii naţionle a României.

La fel de firesc şi de logic este demersul României de a se prezenta în faţa Europei şi a Lumii drept avocat al Republicii Moldova în năzuinţele ei de integrare în Uniunea Europeană. Este obligaţia şi datoria morală a României ca ţară-mamă şi ca stat românesc faţă de cel de al doilea stat românesc, faţă de românii basarabeni. Ar fi fost mai firesc şi infinit mai simplu dacă România şi Republica Moldova ar bate la porţile Uniunii Europene ca un singur stat, dar acestea sunt realităţile rezultate ca din politici neghioabe pe care le-au promovat regimurile post-revoluţionare anterioare de la Bucureşti faţă de problema basarabeană şi astăzi suntem constrânşi să ţinem cont de aceste realităţi.

Putem avea sentimentul de satisfacţie pentru poziţia corectă şi demnă, pe care a avut-o preşedintele Băsescu până în acest moment în abordarea relaţiilor cu actuala Republică Moldova, relaţii, care sunt rezumate în afirmaţia făcută odată de Traian Băsescu: “Două state - aceeaşi naţiune”.

Există, totuşi, un aspect care trezeşte îngrijorare şi anume afirmaţia preşedintelui Băsescu că în cel mai scurt timp va fi finalizat tratatul de bază între România şi Republica Moldova. Este limpede că un astfel de tratat nu va avea nici o relevanţă, sub aspect pragmatic, pentru aprofundarea relaţiilor cu Republica Moldova, căci aceste relaţii se pot dezvolta foarte bine şi fără un tratat de bază. Sub aspect politic, în schimb, el va fi extrem de dăunător, deoarece va fi un sprijin politic nesperat pentru românofobii din Basarabia în eforturile lor de consolidare a “statalităţii” şi de inflamare a isteriilor antiunioniste. Este absolut evident că, în această chestiune, Traian Băsescu a cedat insistenţelor lui Vladimir Voronin, care urmăreşte să smulgă României

recunoaşterea neechivocă şi necondiţionată a Republicii Moldova, vizând a interpreta această recunoaştere ca o renunţare definitivă a României la ideea reîntregirii neamului şi a teritoriului naţional. Să nu uităm că politica nesăbuită a încheierii de tratate păguboase pentru România cu fosta U.R.S.S., cu Ucraina, cu Rusia a făcut ca românii din nordul Bucovinei, din ţinutul Herţa şi din nordul şi sudul Basarabiei, teritorii româneşti răpite ca urmare a pactului Ribbentrop-Molotov, să declare că sunt trădaţi, umiliţi şi sabotaţi chiar de ţara - mamă. Prin eliminarea din textul acestor tratate a clauzelor de condamnare a pactului Ribbentrop - Molotov România a întors dosul patrioţilor români - unionişti şi a ucis speranţele în triumful dreptăţii, dacă nu acum, atunci măcar în viitor.

Un tratat de bază cu actuala Republica Moldova poate să producă un efect devastator asupra românilor din această parte a Basarabiei. Să nu uităm, totuşi, că actualul regim de la Chişinău a afişat în mod ostentativ, arogant şi agresiv poziţia lui de românofobie primitivă şi furibundă. Să nu comitem un gest care mai târziu să se dovedească o gigantescă şi impardonabilă gafă. Aş vrea să sper că ea nu va fi comisă.

26. 09. 2005

VÂNZOLEALA DIN JURUL INSULEI ŞERPILOR

În media din ţară şi, în particular, în „România liberă” apar din când în când relatări despre problemele generate de disputa existentă între Ucraina şi România privind platoul continental din jurul acestei bucăţi de uscat care **de drept** ar trebui să aparţină teritoriului românesc. Insula Şerpilor a aparţinut României până în anul 1948, când ocupantul sovietic a anexat-o într-un mod total abuziv. Prin tratatul cu Ucraina încheiat în 1997, diriguitorii români au comis nesăbuinţa de a recunoaşte că teritoriile româneşti nordul Bucovinei, nordul şi sudul Basarabiei, ţinutul Herţa şi Insula Şerpilor de acum înainte aparţin Ucrainei. Acest tratat trădător a creat şi va crea încă în viitor multe şi mari necazuri României.

După ce am cedat-o cu nonşalanţă, declarând că nu este decât o stâncă goală (de 17 ha!), oficialii români s-au trezit brusc să ceară dreptul de a exploata o parte din platoul continental al insulei. Ucrainenii, însă, au zis „nema!”, dacă aţi recunoscut că este a noastră, rezultă că şi platoul ei continental este în întregime al nostru, şi i-a trimis pe români la plimbare. Românii au început să ţipe, că vor merge la Haga (asta după ce au cedat-o ca nătăfleţii). Iar ziarele, din când în când aruncă vina pe comunişti. Este adevărat că regimul comunist, instaurat prin forţă şi, deci, total ilegal, de către ocupantul sovietic a „cedat” în 1948 Insula Şerpilor Uniunii Sovietice, însă adevărul cel adevărat este altul.

Să nu uităm că la vremea aceea România era o ţară ocupată, având un regim total nelegitim. Comuniştii nu erau atunci decât nişte agenţi ordinari ai ocupantului sovietic, instauraţi la putere de către ocupant anume pentru a aservi şi a vinde România intereselor acelui ocupant. Nu ştiu în ce măsură o slugă poate fi acuzată pentru faptele sale, dat fiind că nu este decât un servil executant al ordinelor stăpânului. Aşadar „cedarea” din 1948 nu are nici o valoare juridică şi este nulă „ab initio”, ţinând, mai ales, cont şi de faptul că a fost „cedată” de un regim ilegal, pe baza unui banal proces verbal. În fapt nu a fost o cedare, ci un rapt brutal şi, deci, total abuziv. Comuniştii de atunci pot fi acuzaţi de faptul că s-au pus în slujba ocupantului, devenind trădători de ţară, iar „cedarea” nu a fost decât o consecinţă a acestui fapt.

De remarcat, că regimul comunist şi-a răscumpărat parţial vina prin faptul că Ceauşescu a ridicat problema basarabeană în faţa conducătorilor sovietici (astăzi aceste lucruri au devenit cunoscute) precum şi în faţa lumii întregi, la congresul al XIV-lea al p.c.r.

Cei, care se fac cu adevărat vinovaţi pentru că au cedat nesiliţi de nimeni şi absolut de nimic această parte a teritoriului naţional, sunt alţii.

România avea dreptul să conteste „cedarea” din 1948 atunci când, după, revoluţie, a obţinut libertatea de a vorbi. Guvernele postrevoluţionare aveau datoria sacră să ridice problema insulei Şerpilor odată cu problema Basarabiei, a nordului Bucovinei şi

a ţinutului Herţa în faţa fostei U.R.S.S., aşa cum au procedat Estonia, Letonia şi Lituania atunci când au ridicat în mod hotărât problema consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov şi au obţinut ce au dorit.

Diriguitorii „democraţi" nu numai că au adoptat o politică de imobilism criminal, nu au ridicat această problemă, ci, chiar, au trădat-o semnând tratatele cu U.R.S.S., apoi cu Ucraina, apoi cu Rusia (U.R.S.S. dându-şi între timp duhul), prin care tratate au legalizat jafurile comise asupra României.

După ce a cedat dreptul său legitim, acum România este în postura de cerşetor şi se milogeşte să i se dea şi ei măcar o bucăţică din ceea ce i-a aparţinut odinioară în întregime.

Sunt convins că procesul de la Haga îl vom pierde. Orice tribunal va spune României că, odată ce aţi cedat de bunăvoie insula şi aţi recunoscut apartenenţa ei la Ucraina, ucrainenii au tot dreptul să facă acolo ce vor ca să fie stăpâni deplini.[1]

Ca să fie în drept să revendice ceva, România trebuie, înainte de toate, să denunţe tratatele încheiate de nişte iresponsabili. Iar ca să aibă un temei juridic de a denunţa tratatele amintite, România trebuie să-i ancheteze, să-i judece şi să-i **condamne** pe toţi acei care sunt răspunzători pentru iniţierea, parafarea, semnarea şi ratificarea acelor acte trădătoare.

07.02.2008

[1] Vezi nota la articolul "Ce-şi face omul cu mâna lui…"

INDICE DE NUME

A Ababii Mariana pag. 38,102
Afteniuc 17, 22
Agarici Horia 116
Alerguş Lazăr 69
Alexeenco Serghei 20
Alistar Elena 98, 108
Andranovici Gavril 100
Andreescu Gabriel 110, 170
Andronic Mihail 18, 38
Andropov Iurii 8, 16, 19, 20
Andruh Asea 9, 18, 38, 101
Antohi Panait 106
Antonescu Ion 5, 39, 91, 114, 115, 131, 145, 146, 148, 149, 170, 190, 191, 192
Atamanenco 40, 41, 44
Arsene 38, 101
Avram Iancu 170

B Badeev 26
Bairan Sandu 38, 101
Balaban Nicolae 146
Bantke 26
Barber Ben 117
Basarabeanu Tudor 4, 9, 38
Băsescu Traian 200
Bârlădeanu Alexandru 67
Beria Lavrentii 7
Bessciotnâh Serghei 77
Bodnăraş Emil 57
Bodiu Filimon 38, 100, 198
Bodiul Ivan 40
Bogatu Gheorghe 100
Bogos Vlad 98
Bondarciuc 44
Borodin 43
Borş Ion 100
Bostan Grigore 66
Botezatu Iosif 38, 101
Boţu Pavel 195
Brâseakin 22, 43
Brejnev Leonid 13, 24, 32, 33, 43, 47, 62, 63,164,188
Broasca 24
Brodeţchi Victor 100
Broşteanu Ernest 73
Brucan Silviu 3, 54, 56 – 58, 181
Bubnovschi 26
Buciuşcan 26
Buga Ion 197
Bulmaga Daniel 100
Buzdugan Ion 98

C Calcea Andrei 146
Cantemir Dimitrie 97
Cantemir Ştefan 38, 101
Carasiov, colonel 77
Caraştefan 37, 38
Carol II 99
Catelli Emanuil 23, 108
Caţer Pavel 100
Cazacliu Grigore 98
Cărare Petru 33, 38
Cealâi 131
Ceauşescu Nicolae 8, 13, 19, 122, 165, 166, 202
Cemârtan 18. 38, 101
Cernâşevschi Nicolai 12
Cernov Alexandrina 66
Cerveni Nicolae 174
Chebeleu Traian 133
Chişinevschi Iosif 57
Churchill Winston 129
Ciauşu Dumitru 150
Cimpoi Mihai 42, 101, 174
Ciobanu Ştefan 99
Ciobanu V.G. 68, 69
Ciocârlan Victor 38, 101
Ciubotaru Petru 4, 38
Ciugureanu Daniel 89, 98, 108
Civertco 43
Clinton William Jefferson 117, 126, 130, 205
Cocieri 37, 38, 85
Colinic Ştefan 76
Constantinescu Emil 136, 142, 150, 152, 157, 160
Cojevnicov C. 76
Copanschi 22
Copil Gheorghe Gavrilă 52
Coposu Corneliu 138
Corc 24
Corjevschi 38, 101
Cornea Doina 54
Cosarciuc, colonel 77
Coşcodan Ion 38, 100
Coşcodan Tudor 100
Cotun Anatolie 10
Cotovschi Grigorii 23
Covali 43
Covalciuc Dumitru 66
Cozma Onisim 100
Crăciun Victor 52
Creangă Ion 7, 37
Crihan Anton 23, 83, 89, 98, 108
Crivorucov 26

Crusser 24
Cucima Leonid 131
Cuciureanu N. 18
Cucu Ştefan 116
Cutasevici 38
Cuvodskii Serghei 76

D D´Amato Alphons 148
Dabija Marin 106
Dabija Nicolae 9, 74, 173, 174, 178, 204
David Gheorghe 9, 30, 31, 37, 38, 39, 40, 43, 44, 101
Dediu Ion 174
Donici Alexandru 56
Dragomir Silviu 99
Drahenberg 22
Druc Mircea 20, 78, 79, 101, 107, 135, 204
Drucioc Sergiu 146
Dulce Valentin 106
Dulgheru Valeriu 173
Dumitrescu Ticu 186

E Elţân Boris 63
Eideman 24
Eminescu Mihai 42, 43, 101, 108, 140
Engels Friedrich 35, 42
Eprov Vichentie 100
Erhan Pantelimon 98
Esaulenco 22, 43

F Feldman 24
Flondor Iancu 85
Frătăuceanu 70
Frunze Mihail 23
Funderburk David 117, 120

G Gaiu 38, 101
Gaja 38
Galanscov Iurii 164
Galearschi 18, 38
Gamarnic 24
Găină 36
Gârla Liubov 23
Georgescu, căpitan de grăniceri 106
Georgescu Teohari 57
Georgescu Vlad 10
Gheorghiu-Dej Gheorghe 57
Gheorgiu Ştefan 139
Gherman Ion 121
Ghica Grigore 97
Ghimpu Gheorghe 4, 5, 7, 8, 9, 10, 12-16, 19, 38, 40, 42, 43, 44, 54, 101, 173, 187, 193, 194-199
Ghiţiu Paul 174
Glatkii 43
Godeac Petru 95, 102
Gogol Nicolai 11
Gorbaciov Mihail 4, 32, 36, 55, 61, 63, 102, 109, 194
Gorneţ Sandu 4
Gospodarencu Ion 146
Graur Ion 6
Graur Ivan 6
Graur Lilia 6
Graur Vasile 6
Graur Vladimir 6
Greceanu Tudor 115
Grior Petru 66
Grosu Simion 30, 31, 33, 34, 36, 44
Groza Ioan 85, 147
Groza Petru 57
Guma Anatolie 100
Gusleacov, colonel 77
Guţu Mina 146
Guzun Eugenia 176

H Halipa Nicolae-Radu 166
Halipa Pantelimon 23, 56, 89, 98, 108
Harcenco Andrei 76
Harcenco, colonel 77
Hitler Adolf 3, 36, 54, 107, 113, 115, 123, 129, 131, 140, 148, 149, 156, 178, 183, 191
Holostenco 26
Hrusciov Nikita 23, 62

I Iablocichin Ghennadii 76
Iachir 23
Iacovlev A.N. 157, 158, 159
Iamandi Victor 99
Ilaşcu Ilie 90, 95, 96, 102, 108, 114, 118, 127, 134, 136, 153, 170, 180, 184
Ilaşcu Nina 162
Ilaşcu Tatiana 153
Iliescu Ion 3, 54, 57, 58, 59, 87, 95, 104, 116, 117, 120, 122, 133, 181
Inculeţ Ion 23, 89, 98
Ionescu Alexandru 174
Iorga Nicolae 99, 138
Irimescu Artenie 69
Istrate 38, 100
Iurcu Grigore 146
Ivasiuc 38, 101
Ivanţoc Andrei 95, 102
Ivanţoc Evdochia 162

J Jacotă 38, 101
Jalbă Alexandru 198
Janga 38
Jigău 18, 38
Jirinovschi 128
Jucenco 44

K Kikot Alexandr 76

Kolesnicov I.A. 20
Kun Bela 128
Kutuzov Mihail 7

L Lazarev Artiom 17, 22
Lazăr Gilda 117
Lavrenţov Victor 76
Lemnofanu Gheorghe 106
Lenin Vladimir 12, 13, 16, 24, 14, 35
Leşco Alexandru 95, 102
Leşco Tatiana 162
Leviţchi Dumitru 165
Leviţchi Vasile 66, 71
Lomonosov Mihail 12, 19
Lonski 164
Lozan 42, 44
Luca Vasile 57
Lucinschi Petru 13, 92, 93, 96, 103, 164, 201
Lupan Nicolae 8, 11, 22, 32, 40, 42
Lupu Vasile 186

M Magari Spiridon 38
Maniu Iuliu 138
Malcov 43
Manjaru 100
Mannerheum, mareşal 191
Matcovschi Dumitru 74, 191
Mateescu Corneliu 116
Mateevici Alexei 40, 43, 64, 108
Matei Valeriu 101, 157, 172, 174
Marx Karl 35, 42
Mândâcanu 38, 102
Meleşcanu Teodor 87, 117, 124, 122
Melniciuc 38, 102
Melnicov 43
Mihai Viteazul 115, 116
Mihălceanu Ion 85
Mihu Grigore 100
Mohov 22, 43
Molotov Veaceslav 36, 71, 81, 87, 92, 99, 104, 107, 108, 110, 111, 117, 119, 120, 122, 123, 124, 126, 127, 129, 131, 133, 134, 137,143, 145, 151, 156, 157, 158, 159, 160, 168, 169, 170, 179, 180, 181, 182, 184, 190, 198, 201, 203, 205,
Mordoveţ 43
Moroşanu din Bălţi 38, 101
Moroşanu Mihai 9, 18, 38, 40, 41, 42, 101
Moroşanu Victor 41, 101
Morozov Pavlic 7
Moşanu Alexandru 101
Muntean George 71
Munteanu 38, 101
Muruziuc Gheorghe 18, 38, 101
Musteaţă 38

N Napoleon Bonaparte 97
Năstase Adrian 87, 133
Neagu Lilia 9, 18, 38, 101
Nedelciuc Vasile 174
Nistor Ion 97, 98

O Odobesu Simion 9, 18, 38, 101, 164

P Paler Octavian 138
Paşa 18, 38
Pantiuşa 57
Pastuh-Cubolteanu Vitalie 173
Pauker Ana 57
Pavlicenco Anatolii 76
Pătraş Eugen 66
Pântea Gherman 98
Pelivan Ion 89, 98
Petre Zoe 150
Petrov-Popa Tudor 102
Plămădeală Antonie 3
Pleşca Vasile 100
Poluectov 13, 164, 165
Pop Iftene 174
Pop Traian 99
Popa 18, 38
Popovici Grigore 174
Popper Dan 174
Postolache Vasile 18, 38, 101
Powers 13
Prepeliţă Mihai 71
Primacov 23
Prodi Romano 171
Putn 24

R Radu Dima 38, 101
Ragozin 43
Răduică, general 165
Reniţă Alecu 9, 157
Ribbentrop 36, 38, 81, 87, 92, 99, 104, 107, 108, 110, 111, 117, 119, 120, 122, 123, 124, 126, 127, 129, 131, 133, 134, 137, 143, 145, 151, 156, 157, 158, 159, 160, 168, 169, 170, 179, 180, 181, 182, 184, 190, 198, 201, 203, 205
Rogati Constantin 146
Roller Mihail 57
Roman Petre 57, 133, 171, 178, 184
Roman Walter 57
Romanciuc Vasile 8
Roosevelt Franklin 129
Rusu Mircea 173

S Saint-Auler 128
Sangheli 92, 93, 96, 106
Saulenco 22, 43

Sârbu Constantin 146
Sâtnic 38
Scripcaru Vasile 38, 102
Secăreanu Ştefan 174
Serdiuc 43
Severin Adrian 38, 142, 143, 150, 151
Silvestru Aurelian 8
Siminel 18, 38
Sinicliu Elefterie 98
Smirnov Igor 7, 76
Smirnov 30, 33, 34, 36
Smith Cristopher 148
Snegur Mircea 79, 92, 93, 96, 103, 104, 204
Socolovschi Pavel 76
Sofronie Ion 173
Soljeniţân Alexandr 24
Spineanu Ulm 174
Stalin Iosif 3, 6, 7, 23, 24, 30, 33, 36, 38, 47, 54, 107, 113, 115, 123, 129, 131, 140, 142, 151, 156, 163, 183, 191
Stan Valentin 110
Starâi (Borisov) 26
Stănescu Ion 8, 16, 19, 20
Stelea Vasile 146
Stepanov Sofia 6
Stere Constantin 23, 89, 98, 108
Strâmbeanu Andrei 174
Suceveanu Arcadie 71
Sumac, comisar 77
Suslov Mihail 13, 164

Ş
Şandru Vasile 158, 159
Şciolocov 43
Şelaru Anatol 43
Şendrea Doru 38
Şestacovschi Mihail 198
Şevcenco Dmitrii 76
Şevcenco Taras 6
Şolohov Mihail 72
Şoltoianu Alexandru 4, 5, 8, 9, 10, 12, 14, 16, 20, 21, 25, 38, 101, 194
Şoltoianu Ovidiu 21
Şoltoianu Valentina 21
Ştefan cel Mare şi Sfânt 18, 36, 39, 78, 97, 100, 101, 108

T
Tabără Valeriu 174
Tărâţeanu Vasile 66, 71
Timofte Vasile 38
Tocaci Emil 123
Tomasiuc Ivan 76
Topală 18, 38
Tucă Marius 150
Tudor Vladimirescu 116
Tuhacevschi Alexandr 24
Tuhacevschi, mareşal 23
Tuhacevschi Nicolai 24
Tuhacevschi Sofia 24

Ţ
Ţaranov 43
Ţâu 37
Ţepeş Vlad 55
Ţugui Grigore 146
Ţurcanu 38, 101

U
Uborevici 23
Udovenco 143
Uncu Anton 139
Ungureanu Ion 122
Untilă Ilie 174
Urdăreanu Ernest 99
Ursache Gheorghe 69
Ursachi 38, 101
Usatiuc Alexandru 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 16, 19, 38, 40, 101, 161-166, 194, 198

V
Varvariuc Vasile 68, 70
Văcăroiu Nicolae 134
Vâşinskii 57
Verdeţ Ilie 16
Verheugen Günter 171
Vicol Ion 8
Vicol Ion, partizan 100
Vicol Toader 38, 198
Vieru Grigore 74, 75
Volcov 33, 36, 43, 44
Voronin 200
Voroşilov Clement 16

W
Weber Renate 170
Wiesel Elie 126

Z
Zâmbrea Victor 116
Zegrea Ilie 66, 71
Zidu 48
Zudic Serghei 76

CUPRINS

1. Cuvânt înainte .... pg. 3
2. În loc de referinţă: N. Dabija: „Valeriu Graur, omul de care mi-e dor” .... pg. 5
3. Calvarul şi izbânda unei idei .... pg. 10
4. Către postul de radio „Europa liberă” .... pg. 21
5. „Luptătorii” .... pg. 22
6. Scrisoare deschisă către şeful delegaţiei Statelor Unite la Conferinţa Post Helsinki de la Berna .... pg. 28
7. Salvaţi-l pe Gheorghe David!.. pg. 30
8. Glasnost în Basarabia... pg. 32
9. Un vulcan în clocot.. pg. 40
10. Nebăştinaşii.. pg. 46
11. Autonomiştii... pg. 50
12. Podul de flori.. pg. 52
13. Începutul sfârşitului.. pg. 55
14. Pericolul comunist persistă... pg. 56
15. România a votat pentru totalitarism.. pg. 58
16. S.O.S. Basarabia!.. pg. 60
17. În zilele de cumpănă ale puciului.. pg. 61
18. Limba noastră.. pg. 64
19. Prioritatea priorităţilor.. pg. 66
20. „Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină...”...pg. 68
21. Istoria se repetă... pg. 72
22. Cui prodest? .... pg. 74
23. Aşa va fi!... pg. 76
24. Mircea Druc a avut dreptate .... pg. 78
25. La vremuri noi – un om nou .... pg. 80
26. Erou învingător .... pg. 83
27. Tratatul stafie .... pg. 84
28. Fapte – nu vorbe .... pg. 85
29. Frontiere care nu există .... pg. 87
30. Căpuşele şi unirea .... pg. 89
31. Snegur, Lucinschi, Sanghel – demisia!... pg. 92
32. Un moment de cumpănă .... pg. 93
33. Demnitatea românilor în cuşcă ....pg. 94
34. Provocatorii .... pg. 96
35. Basarabia – rana sângerândă a neamului .... pg. 97
36. Mai presus de orice pg.103
37. O ştire frăţească ....pg. 106
38. Prima promoţie pg.107

39. Unica ţară .... pg. 109
40. Raţiune şi patimă .... pg. 110
41. În memoria mareşalului .... pg. 114
42. Războiul neîncheiat .... pg. 115
43. La ce ai mai venit? .... pg. 117
44. Herţa – durerea durerilor româneşti .... pg. 119
45. Bufonada cu Insula Şerpilor .... pg. 122
46. Duşmanii României se află la cârma României .... pg. 124
47. Scrisoare deschisă către Clinton .... pg. 126
48. În timp ce diplomaţia românească tace .... pg. 131
49. Un imperativ: Fracţiunea Deputaţilor Basarabeni .... pg. 133
50. Alegerile din România...pg. 136
51. Incredibil .... pg. 138
52. Ar fi păcat .... pg. 140
53. Ce-şi face omul cu mâna lui .... pg. 142
54. Ştafeta generaţiilor .... pg. 145
55. Antisemitism? .... pg. 148
56. O rană tot deschisă ....pg. 150
57. O josnicie .... pg. 153
58. Criza de respect .... pg. 154
59. Blestemul pactului Ribbentrop – Molotov .... pg. 156
60. Paranoia .... pg. 161
61. Istoria românilor? .... pg. 168
62. O nouă şansă .... pg. 171
63. Olimpiada la nemţi şi la români .... pg. 174
64. Mândria de a fi român basarabean .... pg. 176
65. Sarabanda abandonărilor .... pg. 178
66. Zidul Berlinului pe Prut .... pg. 181
67. Un dezastru perpetuu .... pg. 183
68. Solidarizarea basarabenilor .... pg. 185
69. Salvarea este în unire .... pg. 187
70. Războiul Dezrobirii .... pg. 189
71. Ostaş al neamului .... pg. 193
72. Un mare român basarabean .... pg. 197
73. Iar tratat? .... pg. 200
74. Vânzoleala din jurul Insulei Şerpilor .... pg. 202
75. Indice de nume.. pg. 204